

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Orationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

Vnde prouerbiū factum: Ivo pauperior. Agamemnon dux exercitus Grecorum ad Troiam, quā Humerus celebrat in tota Iliade. Q. Ninus scilicet Sardanapali urbem.] Ninus, Stephano, urbs Assyriorum, quam condidit Ninus Beli filius, & primus Assyriorū rex, & Semiramidis maritus. Cites Niny, Strabo initio lib. 16. De ea Phocylides apud Dionē, Chrysofomus in Borysthenicis orat. 36. R. Urbes enim.] Non homines tantū, verū & urbes, & propē cuncta mori obnoxia esse. S. Ita vi Inachi.] Inachus primus Archiuorum rex fuit, qui Inachus flusio nomen dedit, à quo Peloponnesus nobilissima totius Europæ peninsula Inachia dicta est, & Argius ipsi Inachida appellati, auctore Stephano, cuius verba hæc sunt: Ινάχια, ἢ Πελοπόννησος, ἀπὸ μύθου τὸ ἄρχοντος Ἰνάχου τῆς ποταμῆς, τὸ ἰθνηκὸν Ἰνάχου. T Argiuos vides.] Monumenta & gloria rerum gestarum. V. O' qualia.] Epilogus & sopus Dialogi.

SEQUUNTUR ORATIONES,
 QUARVM QVAEDAM ADHVC IN-
 ter Mortuorum dialogos, & Meretricum: quæ-
 dam adhuc inter Saturnales Epistolas prius
 relata fuere: nonnullæ quoque
 Dramaticæ.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕ. HERMOTIMVS, SI-
 ἐπιεικῶς. Δικίη κ' ue de Haresibus, id
 Ερμῆτις. est, Seltis.

Vincencio Obſopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Hic Dialogus didacticus est. Disputat autem de se-
 ctis philosophorum, quæ nam optima sit, & ad felicitatem, quam omnes promittunt, certissimè ducat. Et quia impossibile apparet, ex tam multis, tamque diuersa sentientibus, quid optimum atque verissimum sit,

fit, eligere tandem concluditur, fatius esse non philosophari, quam frustra ætatem ac operam in eo quod assequi nequeas, consumere. Series dialogi ita se habet. Occasio & exordium ab incessu & habitu Hermotimi Stoicæ philosophiæ sectatoris sumitur, qui quoniam viginti iam annos perpetuos philosophos audierat, neque tamen adhuc mediã ad virtutem viam superauerat, disputationi occasionem & materiam subministrat. Prima igitur quæstio tractatur, quanto tempore opus sit ad virtutem & felicitatem consequendam, Luciano longitudinem illius vt nimiam accusante, Hermotimo autem contrã præmia & mercedem tanti laboris opponente. Atque hoc disputationis proœmio, & quasi quadam sylua præmissa, mox ad principalem quæstionem venitur, puta quænam philosophorum secta certissima atque optima sit, & quomodo eadem deprehendi debeat. Ibi Hermotimus Stoicam præferens, eiusque rei rationes quasdam non satis idoneas adhibens, à Luciano derideretur magis quàm confutatur. Idem autem mox totam hanc disputationem quasi de integro orditur. Ac primò quidem virtutis iconem quadam proposita ostendit, cum multi ad eam sint, qui viam ad illam polliceantur, in tam diuersa turba, tamq; graui causa optimum & certissimum ducem, quærendum atque eligendum esse. Quem cum alter ex Stoicis sumendum esse rursus diceret, eiusque rei argumentum etiam hic non satis idoneum afferret, Luciano per prosopopœiam reliquorum philosophorum, se ipsos immeritò causa indicta damnari, ac Stoicis istis recentioribus præponi quærentium, apologiam subiungit. Hermotimumq; reprehendit, qui quos nunquã cognõrit ac legerit, temerè ad eam damnet. Et hunc locum ita concludit, vt dicat, quoniam in incerto sit quænam philosophandi via alijs præferri debeat, omnes equè relinquendas esse. Hinc varijs similitudinibus vtrinque res agitur, Hermotimo defendente Stoicam viam, & contendente apud vnum aliquem deprehensa veritate,

tate, non esse opus alios vltra consulere : contra autem opponente Luciano, sed apud vnum aliquem nondum inuentam ac deprehensam illam esse, & ob id pariter omnes perferendos & cognoscendos esse. Quo obtento, iam & de tempore agitur, quo ad cognoscendos omnes opus sit: quod tam longum præfinitur, vt impossibile videatur vel partem illorum etiam per omnem ætatem ab vno aliquo euolui atque cognosci posse. Rursum igitur quod supra concluditur, quoniam impossibile sit omnes euoluere, & tamen idem necessarium, si veram viam ad virtutem deprehendere velis, fatius esse in totum ab illis abstinere. Et hinc quoque ad similitudines deueniunt, Hermetimo contra hanc longitudinem temporis contendente, non esse necesse vt omnium omnia scripta euoluantur, sed ex parte cognosci ac iudicari totum posse: Luciano autem contra negante, nisi si totum idem vni forme sit, & antea aliquando, quale sit, visum ac cognitum fuerit. Nam philosophiam ipsam non vnius generis esse, sed de multis ac diuersis rebus tractare. Post hæc idem alijs quoque argumentis ostendit, difficultatem eligendi & iudicandi tum de ipsis vijs, tum de ducibus & præceptoribus. Deinde vt maximè de via & duce constet, inanem tamen ac vanam spem propositam esse. & hæc multis similitudinibus passim amplificantur. Postremò per fiduciam concessio eo, vt Stoicorum optima via sit, testimonio ipsius Hermetimi comprobatur, neminem adhuc illorum inuentum fuisse, qui, quod promitteret alijs, ipse præstitisset. Denique & mores & vitam illorum eum officio & effectu virtutis pugnare: quod & exemplo cuiusdam Stoici præceptoris confirmat. Concludit igitur, philosophandum hoc pacto non esse: id quod mox Hermetimus facit, ex pœnitentia priore vita atque habitu reiectis.

LVCIA.



ΣΟΝ, ὃ Ἐρ-
μότημι, ὃ βί-
βλιῶ, καὶ τῆ τῶ
βαδισματῶ

σποδῆ τεκμήραοιαι, παρὰ τῆ
διδάσκαλον ἱπαγορῶν ἔοι-
κας. ἐνθόσας γοῶν τι μεταξὺ
προϊῶν, καὶ τὰ χεῖλη διασά-
λων, ἡρέμα ἰσοουθούρων,
ἢ τὴν χεῖρα ὄδῃ ἀρετῆς με-
τέφρον, ὡσπερ τινα ῥῆσιν ἐπι-
σιωντῶν ἀτιθέμενος. ἐρώτημα
δὲ, ἢ τί τῶν ἀγούλων σωτι-
θῆς, ἢ σέμα βασιδῶν ἀνα-
φροντισῶν, ὡς μηδὲ ὄδῃ βα-
δισῶν σχολῶν ἀροῖς, ἀπὸ ἐ-
νεργῶν εἴης, ἀὲ σποδῶν τι
πράττων, καὶ ὃ πῶ ὄδῃ ἰ-
νοῖτ' ἀν' ἐς τὰ μαθήματα Ἐρ.
Νῦν Δι', ὃ Λυκίον, τοῖσδ' ὅτι
πῶ ῥῶ ἠθιστῶ σιωσῶν, ἢ ἂ
ἔπερ ἐμῶς, ἀνεπιμαρῶ-
μῶ ἰπῶν τῆ μνήμῃ ἐκασα.



Vantum^a cum
ex codice, tum
propædi stu-
dio coniectu.

ram facere licet, Hermoti-
me, ad præceptorē gradum
maturanti similis esse vide-
ris Voluntas verò sedula agi-
tatione inter progrediendum
aliquid in animo, cum ipsa
labia commouere soleas sen-
sim, ὃ tacitè submurmuran-
do. Quinciam ipsam ma-
num iam in hanc, iam in al-
teram partem transfers, quasi
orationem aliquam apud te
digeras. Questionem autem
aut alioquē ex obliquis illis
captiunculis quiddam com-
ponis, aut etiam disceptatio-
nem sophisticā comminisce-
ris, ^b ita ut neque per viam
incedens, otium agere susti-
neas, verum semper in nego-

tio seruens ὃ sedulus, nunquam non quidpiam seriæ rei con-
ficis, adeò ut iuineris quoque laborem ad disciplinarum exer-
citiū referre soleas. HERC. Sanè per Iouem, Luciane,
tale quiddam est quod dicis. Commodum enim hesternæ dis-
putationis conuersationem, quæq; ille ad nos disseuerat,
singula recogitando inter eundem in memoriam reuocabam.

Aequum

καὶ ἡ μηδὲν ἰατρῶν, οἷ-
 μα, πασιγῶν, εἰδότες ἀλυ-
 θείας ὅν τὸ ὑπὸ τοῦ Κρόνου ἰα-
 τρῶν ἀρημύρον ὡς ἄρα Βρα-
 χύς μὲν ὁ βίβη, μακρὶ δὲ ἡ
 τέχνη. καὶ τοῖς ἰατρῶν
 κῆς πῶς ταῦτ' ἔλεγε, ὡμα-
 θεσίρον πρᾶγμα. φιλο-
 σοφία δὲ καὶ μακρῶν ὡρεῶν
 ἀνέφικη, μὴ μὲν πάντις
 ἐργασίας, ἀντίς ἀεὶ καὶ
 γοργὸν ἀφθόνη ἐς αὐτῶν.
 καὶ τὸ λιυδαίονμα οὐ περὶ
 μικρῶν, ἢ ἀθλιον εἶναι, ἐν ὡ-
 ποτῶ τῶν ἰδιωτῶν σαρφίῳ
 παραπολόμην, ἢ ἀνδραμο-
 νῆσαι φιλοσοφίαν. Λυκ-
 τὰ μὲν ἄθλα, ὡ Βρμότιμι,
 θαυμάσια, ἡλικα ἔρημα.
 οἶμα γι μὲν οὐ πόρρω σε εἶ-
 να αὐτῶν, εἰ γι καὶ ἀκέραιον
 ὡτε ἰατρῶν, ὅποσον φιλοσο-
 φῆς, καὶ προσέτι ὡ πόνου,
 οἶδον

Acquum verò esse opinor,
 ne quod tempus vacuum la-
 boris temerè & negligenter
 prætereamus: præsertim eù
 nobis obscurum non sit, ve-
 rissimum esse quod medicus
 dixit Hippocrates, nimirum
 hanc vitam angustiis circun-
 scriptam esse terminis, ipsam
 verò artem infinita proli-
 xitatis. Sedenim hoc ipsum
 ille de arte Medica protulit,
 quæ quidem res multo mi-
 nore labore perdisceitur: ces-
 terum & philosophia multo
 tempore haud ita compre-
 hensu facilis est, nisi quis
 summa vigilantia inconni-
 uenter & perpetuò oculos ha-
 buerit in eam coniectos. Atz
 qui neque de paruis rebus
 aut ludicris in periculum
 venimus. Aut enim oportet
 miseram & ærumnosam, in
 promiscua priuatorum multitudine,
 ætatem agere: aut Philo-
 sophia studijs excultum, vitam
 felicem degere. LVC.
 Enimerò ipsa præmia, quæ dixisti, ὁ
 Hermoime, admirationis plena
 sunt, & quantiuis precij existi-
 manda. Porro opinor, illa ipsa
 fermè te contigisse, neq; ita
 procul à te esse seposita, si
 quo modo fas est coniecturam
 facere ex temporis longi-
 tudine, quod in philosophiæ
 studijs perdisceendis contriuis-
 ti.

Insuper

ὁδὸν μοι ὁ μέγιστος ἐν σοφίᾳ
 ἦδ' ἔχων σοφίας. ἂν γὰρ τι
 μέμνημαι, σχεδὸν ἄποσι
 ἔτη ταῦτά σοι, ἀφ' οὗ σε ἔδην
 ἄπο σοῦδ' ἴα ἰώρακα, ἢ πα-
 ρὰ τὸς διδασκάλους φοι-
 τῶντα, καὶ ὡς τὸ πονεῖν βί-
 βλιον ἐπιτελεῖς, καὶ ἔπο-
 μνήματ' αὐτῶν σωσιῶν ἐπ-
 γραφόμενον, ἀχθὸν αὖ ἐπὶ
 φροντιστῶν, καὶ τὸ σῶμα ἡ-
 τισκλητότα. σοφίας δὲ μοι
 ἐκ' ἐστ' ὄναρ ποτὶ ἀνθρώπου
 σωτῆρον, ἢ τὸ δὴ τὸ εἶναι ἐν
 τῷ πράγματι. ταῦτ' οὐκ ὀκ-
 πομένη μοι, φαίνεται ἐν μα-
 κρὰν ἐπιλήψιας τῆς εὐδαι-
 μονίας, ἢ γὰρ μὴ λήθησας ἡ-
 μάς, καὶ πάλα αὐτῇ σωθῆναι.
 Ἑρμ. πόθεν, ὦ Λυκίην, ὅς νυνὶ
 ἄρχομαι παρακλήσασθαι ἐς τὴν
 ὁδόν; ἢ δ' Ἀριτὴν πάντων ἀφ' ἧς
 ἡμεῖς τὸν ἠοίοδον οἰκῆ, καὶ ἔστιν
 ὁ δὴ τὸ ἐπ' αὐτῷ μακρὸς τε
 καὶ ὄρθιος καὶ τρυφῆς, ἰδῶντα ἐν
 ὁλίγοις ἔχωρ' ὅσοι ποιοῖς.

Λυκ.

Insuper etiā ex labore, quem
 mihi non mediocrem iam os-
 lum impedisse visus es. Quip-
 pe si recte cōmemini, huius ser-
 mō annus est vigesimus, ex
 quo te nihil aliud rei facere
 conspexi, quā praeceptores
 frequentiam, & quampluri-
 mū libris pronō & obstipō
 capite intentum, ad haec dis-
 sertationum philosophicarū
 commentarios describentem,
 semper diutinis curis & cogi-
 tationibus pallidum & exue-
 co corpore profusū aridum,
 adeo ut somni quoq; partissi-
 mus mihi visus sis. ea tua est
 in studijs vrgendis frequentia
 & sedulitas. Haec itaq; cū
 mecum memoria repeterem,
 breui fore spero, ut exoptas
 tam felicitatem apprehēdas:
 atq; adeo, nisi nobis ignaris
 imposueris, iam dudum cum
 illa conuersatus es. HER.

† Vnde nam hāc animo spem
 concipis, ὦ Λυκίαν, qui ad

viam prolato iam primū capite prospicere incipio? Ipsa
 porro virtus, si quid Hesiodo credimus, valde procul sita est,
 ad quam pertingendam vi via est longa, ita non minus ardua
 & aspera, non parū sudoris & laboris viatoribus exhibens.

Lyc.

Λυκ. ἐχ' ἱκανὰ οὐδ' ἰσφατά σοι, ὦ Ἐρμότιμι, καὶ ἄδοι-
πόρηται; Ἐρμ. ἔφημι, ἴδμεν
γὰρ ἱκανὸν μὲ πᾶνον δ' αἰμός
να εἶναι, ἐπὶ ᾧ ἄκρω γυόμι-
νον. τὸ δ' ἐνὶ ἀρχόμιθα ἔτι,
ὦ Λυκίτη. Λυκ. ἀμὰ τὴν γὰρ
ἀρχὴν, ὃ αὐτὸς οὐτ' ὅμοιος
δ' ἡμῖνον τοῦ πᾶντος ἔφη
εἶναι, ἄσκατα μίγνυται
ἀνοδοῦ εἶναι σὲ ἴδμεν λέγον-
τες, οὐκ ἄν ἀμάρδιμην.

Ἐρμ. ἴδμεν δὲ τὸν ἴσον, πᾶμ
ποῦν ἔφ' ἄρ' ἡμῖν λέγουσιν. Λυκ.
ἀμὰ σοῦ γὰρ σὲ φᾶμ τῆς ὁ-
δοῦ τυχεῖν ἄνευ ὄντα. Ἐρμ. ἴδμεν
τῆς ἰσορροπίας κατὰ ἔτι, ὦ Λυ-
κίτη, ἀρτι προβάναμεν βιασό-
μην, ὀλιθυρὰ δ' ἡ γὰρ ἀσκα,
καὶ δὲ χῆρα ὀρέγουσιν. Λυκ.
ἴδμεν ὃ διδάσκαλος σοι τοῦτο
ἱκανὸς ποιῆσαι, ἀνοδοῦ ἴδμεν
ἀκρον, καθάπερ ὃ τοῦ Ομήρου
Ζεὺς, χροῦν τινὰ σερὰν κα-
θίας, τὸς αὐτὸς λόγος, ὅφ' ἄν
σὲ ἀ-

tem. Est verò omninò via lubrica & aspera: ac planè eo opus
est, qui manu protensa ascendentem subleuet. LVC. Nun-
quid igitur præceptor tuus ad hoc tibi satis idoneus est, què-
admodum Jupiter Homericus catenam quandam auream,
ex summo demittens, suas ipsius orationes opinor, quibus
te vide-

LVC. Ergo nondum satis
tibi sudatum est, neque satis
cōfectum itineris? HERM.
Mibi quidem non videtur.
nihil enim prapedimento
mibi esse viderem, quò mi-
nus per omnia felix essem, si
viquam mihi concessum
fuisset in summo fastigio
consistere, nunc verò, Lu-
ciane, tantum adhuc inci-
pio. LVC. & Atqui princi-
pium ille ipse Hesiodus, di-
midium totius esse dixit. It-
taque si iuxta medium te in-
gressum esse dixerimus, for-
tasse non multum à vero aber-
rabimus. HER. Nullo
modo, ne hoc quidem dixe-
ris, quantumvis multum no-
bis confectum sit. LVC. Pro-
inde vbi tandem in itinere te
constitutum esse rectè dixe-
rimus? HER. In ipso mon-
tis radice consistentem, ὦ Lu-
ciane, modò porro ò ire conan-
tem. Est verò omninò via lubrica & aspera: ac planè eo opus
est, qui manu protensa ascendentem subleuet. LVC. Nun-
quid igitur præceptor tuus ad hoc tibi satis idoneus est, què-
admodum Jupiter Homericus catenam quandam auream,
ex summo demittens, suas ipsius orationes opinor, quibus
te vide-

ἢ ἀνασπᾶ ἀγλαδί, καὶ ἀνα-
 κροφίσι πρὸ αὐτόν τε καὶ πλὴν
 ἀρετῶν, αὐτὸς πρὸ ποικίλων ἀνα-
 δευκῶς. Ερ. αὐτὸ ἔφηθα ὦ
 Λυκίε, τὸ γιγνώσκον. ὅσῳ
 γὰρ ἐπὶ ἰκένω, πάλαι ἀνε-
 σπασμῶν ἄνω, καὶ σωλῶν αὐ-
 τῶν, τὸ δ' ἐμὸν ἔτι ἐνδ᾽ εἶ. Λυ.
 ἀλλὰ θαρρῶν καὶ, ἢ θυμὸν ἔ-
 χον ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς
 ὁδοῦ ὄρωντα, καὶ πλὴν ἀνοή-
 ταιμοσύνης, καὶ μάστιγι ἰκένω
 συμποθυμομενοῦ, πηλὴν ἀλλὰ
 τίνα βίη ἐπιδα ὑποφάνα, ὡς
 δὴ ποτε ἀναβήσομαι, ἐς
 ἕνωτα ἐμάσιν ἐπὶ τὸ ἀκρον
 ἔσομαι σι, οἷον μετὰ τὰ μυσή
 εἰατὰ ἄμα, ἢ Παναθῶναια;
 Ερ. ὀλίγον φησ, ὦ Λυκίε.
 Λυ. ἀλλ' ἐς πλὴν ἔξω Ολυμ-
 πιάδα; Ερ. καὶ τὸ ὀλίγον,
 ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησίην, καὶ
 ὑπερλαμοσύνης λιτήσι. Λυ. με-
 τὰ δύο μὲν δὲ Ολυμπιάδας
 πάντας, ἢ σποδῶν ἄν ὑμῶν
 ἔαθυσίαν καταγνοίη τις,
 HER. Per exiguum est quod dieis, Luciane. LVC. An post
 quinquennium iam subsequens? HER. Et hoc quidem
 modicum est cum ad virtutem exercendam, tum ad felici-
 tatis possessionem consequendam. LVC. Proinde ad sum-
 mum post decennium, nisi extreme pigri & lenti haberi velitis.

te videlicet subductū, cum ad
 se, tum ad Virtutem subleua-
 re queat, præsertim cum ipse
 multo antè ascēderit? HER.
 Hoc ipsum profectò, Lucia-
 ne, quod dixisti, à præcepto-
 re sedulo factum est. Etenim
 quantum ad illius operà at-
 tinet, iā olim subductus sum,
 & cū illis cōversationem ha-
 bui: quātum verò ad me atti-
 net, nondum ascendi. LVC.
 Atqui bonū animum habere
 oportet, optima spe mente cō-
 cepta, ad itineris finē & felici-
 tatem in summo propositā
 conspicientem: maximè verò
 illo animo sis inclamationi-
 bus cohortante & melaman-
 te. Veruntamen valde scire
 velim, quænam spes ab illo
 tibi ostensa sit, superato iam
 cacumine: an mox futurum
 cōiectandum sit, te in summo
 fore post mysteria, aut om-
 nino post Panathenæa?
 HER. Per exiguum est quod dieis, Luciane. LVC. An post
 quinquennium iam subsequens? HER. Et hoc quidem
 modicum est cum ad virtutem exercendam, tum ad felici-
 tatis possessionem consequendam. LVC. Proinde ad sum-
 mum post decennium, nisi extreme pigri & lenti haberi velitis.

ἀ μὴδ' ἐν τόσῳ χρόνῳ δύ-
 νασι, ὅσον τις ἀπ' Ἡρα-
 κλέων σπητῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀ-
 πελθεῖν, ἢ τ' ἐπανελθεῖν ῥά-
 διον. εἰ καὶ μὴ εὐθὺν, μὴδ'
 ἀὰ βαδίσει τις, ἀπ' ἐν τοῖς
 δεξι μίθων ἕδνοι περιπλανώ-
 μιν. καὶ τοῖς πόσῳ τινὶ βέ-
 λα ὑψηλοτέρα καὶ λιθου-
 τέραν θῶμιν εἴη τῶν ἄλλων,
 ἐφ' ἧς ὑμῖν ἢ ἀρετὴ οἰκῆ,
 τῆς Αἰόρου ἰκέων, ἢ ἐν-
 τὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλεξαν-
 δροῦ κατὰ κράτος ἔληψεν. Ἡρ-
 ὄδῳ ὁμοίον, ὃ Λυκίαν, εἰδ' ἐστὶ
 τὸ πρῶμα τοῦ Ἰνδοῦ, οἷον σὺ εἰ-
 κάζεις, ὡς ὀλίγο χρόνον κατερ-
 γασθῆναι καὶ ἀπῆλθαι, εἰδ' ἄρ
 μύθειο Ἀλεξανδροῖ πεσόντων
 σιν. ἀπὲρ ποταμοὶ ἄν οἱ ἀνιόντες
 ἦσαν, νῦν δὲ ἀνέρχονται καὶ ἐν
 ὀλίγοι μάλα ἐφ' ὧ μέρους, καὶ
 πεσόντων ἐπὶ ποσῶν, οἱ δὲ
 μὲν ἐπὶ πάντων ὀλίγον, οἱ δὲ
 ἐπὶ πλείον. ἐπ' ὅσον ἢ κατὰ μέ-
 σην τῶν ὁδῶν γίνονται, ποτε-
 νοῖς

coniunxerint : quoniam multi qui conscendere moliebantur,
 fuerunt iam verò non parùm multi valde forti ascendunt
 animo, & proficiunt partim quidem non nimium, partim
 verò alitius. Ceterùm ubi medium itineris iam attingim mul-

cùm neque tanto tempore ad
 virtutis fastigium ascendere
 queatis, quanto vnus aliquis
 ter à columnis Herculeis ad
 Indos usque haud difficulter
 ire atque redire possit, si non
 rectà aut citra intermissio-
 nem perpetua professione
 inter faceret, verùm apud po-
 pulos iacentes in medio
 paulisper commoratus ob-
 erraret. Et quoniam modo
 tandem credibile est, pe-
 tram, supra quam vobis Vir-
 tus habitare creditur, alio-
 rem decliuoremque esse illa
 i Aorna Indica, quæ paucis
 in diebus ab Alexandro sum-
 ma vi euersa est fundiuis.
 HER. ^k Dissimile prorsus
 est quod adfers, si Luciane.
 neque enim eadem res est
 quam tu consingis, quæ tam
 in exiguo temporis spa-
 cio confici aut capi queat,
 non si infini Alexandrî
 ad vnum omnes suas vires

νοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχε-
 ροῖς ἐντυγχάνουσι, ἀρδυσπε-
 τῶσί τε, καὶ ἀνασπίρασιρ ἀθε-
 μάνουσι, καὶ ἰδρωτὶ ἐρούμενοι,
 ὁ φέρουσι τὸ ἑλμασθον. ὁ δὲ δὲ
 ἀν ἄς τῆλ' ὁ σακαρατρήσω-
 σιρ, οὗτο πῶς τὸ ἀκρον ἀθε-
 κνύλα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκένυς ὑ-
 δλα, μόνοςι, ελαμασίρ τινα
 βίον τὸν λοιπὸν βιούτες, οἷον
 μύρμηκας ἀπ' ἡ ὕψος ὀτινο-
 πῶντις τινὰς τὸς ἀκρος. Λυ-
 παπῶ, ὁ Ερμότιμ; ἡλίκος ἡ-
 μᾶς ἀρφαίνης, ὅθι κατὰ τὸς
 Πυγμαῖος ἐκένυς, ἀμὰ χαμὰ
 παύλασσιρ ἐμ κῶ τ' ἡς. ἀ-
 κόςος. ὑψυλὰ τῶ ἡδὲ φρονῆς,
 καὶ ἀνοθερ. ἡμᾶς δὲ, ὁ συρφετὸς
 καὶ ὁ δὲ χαμὰ ἐρχόμενοι ἐσθῆ,
 μετὰ τῶν καὶ θεῶν ὑμᾶς προ-
 σαξόμεθα, ἡμερὶ φίλος γνο-
 μῆος, καὶ ἀνελθόντας οἱ πᾶς
 καὶ σπᾶδλετ, Ερ. ἡ τῶ γῆοι
 τὸ καὶ ἀνελθῆρ, ὁ Λυκίτε,
 ἀμὰ παμπονὸν τὸ λοιπὸν.

que sursum sunt, sapis. Nos verò
 infimæ plebeculæ extremæ
 fex, & quotquot per humum repentes sumus, post deos e-
 tiam vos supplicibus votis deueneramur in alio constitu-
 tos, animumque properandi addentes conscendenibus.

HER. Utinam saltem ascendendi facultas vnquam nobis
 daretur: verum multum adhuc viæ conficiendæ superest.

Λυ. ὁμοίως ἐν ἔφηθα ὁπόθεν.
 ὡς χόνην παραβαλέειν. Ερ.
 εἴδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκί
 νι, τάνκεις. ἀκέξαμυρ ὧ
 ὕπλῳ τῶν ἔκδοσιν ἰτῶν
 ἔσομαι, μεθ' ἅ πάντως πο
 κή ἰπὶ τῷ ἄκρω ἰσοῦμαι.
 Λυ. Ηράκλειος, ποῦνί λείπεις.
 Ερ. καὶ γὰρ πρὶ μύριον,
 ὦ Λυκί, οἰώνοι. Λυ. τὸ τί
 μὲν ἴσως ἀμυθεῖς, ἵπτερ δ'
 τῶν ἔκδοσιν ἰτῶν, ὅτι βίωσιν
 ἑσῶτα, πότερον ὁ δὲ δὲ
 σκαλὸς ἐν καθυπέσχετο, ὅ
 μόνον ἑσθὸς, ἀπὸ καὶ μαντι
 κὸς ἄρ, ἢ χησομολόγος τις, ἢ
 ὅλοι τὰς Χανδαίων μεθόδους
 ἰπίσανται; φασὶ γὰρ εἰδέναι
 τὰ ἑσῶτα. ὅ γὰρ δὲ σὶ γὰρ ἄ
 κὸς ἰπὶ τῷ ἄκρω, ἢ βίωσιν
 μέγχι πρὸς πλὴν ἀρετῶν, τοσού
 τος πόντος ἀνέχεσθαι, καὶ
 ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ'
 ἡμέραν, οὐκ εἰδέναι εἰ σὶ
 πηλείον ἡδὲ τῷ ἄκρου γέ
 νόμωρ, τὸ χεῖρον ἰτίσθαι,
 κατὰσπᾶσα λαβόμενον τὸ πο
 σὶν ἐν ἐν ἐν ἐν ἐν ἐν ἐν ἐν ἐν
 πlexurus sis, tantos labores temerè susciperes, tot perpessis diu
 noctuq; difficultatibus; præcipuè verò cū prorsus ignores, nū
 in propinquo summitatis te consistentem umminera Parca, pe

LVC. At tu nondum expo
 suisti, quanto temporis spa
 cio opus sit ut in complexu
 virtutis interquiescas. HER
 Neque ipse admodum hoc
 ipsum exactè calleo, ὁ Lu
 ciane: opinor tamen non mi
 nus viginti annis peropus
 esse, quibus exactis omnino
 me in summo fastigio futurū
 esse confido. LVC. Ὁ Ηε
 ρακλής, perlongum est quod di
 cis. HER. Siquidem de ma
 ximis rebus nobis labor est
 propositus. LVC. Fortasse
 illud verum esse non valde
 negauerim. Quod aũs viginti
 ti annos adhuc victurus sis,
 quónam modo præceptor
 tuus certum reddidit, nedum
 sapiens existens, verum etiam
 fatidico spiritu præditiis,
 aut vnus ex illis qui Chaldeica
 disciplina sumi imbui
 i? Atum itaq; hæc sciri
 posse, neque enim verisimile
 est, adeoq; iniquum esse, ut tu
 vite tue incertus, num vnquam in humanis agens virtutis amo
 de cor-

ἰδὸς, ἕξ ἀτιλῆς τῆς ἐπιπέδου.
 Ερ. ἀπαγε, λυσιγύμναστος ἦν
 ταῦτα, ὁ Λυκίην. ἀπ' ἐν
 βιῶντι ὡς μίαν γῆρ ἡμί-
 ραν ἐν δαμονίῳ, σοφὸς
 γυρόμενος. Λυ. καὶ ἰκανὴ
 σοὶ ἀντὶ τῶν τοσούτων κα-
 μάτῳ ἢ μίᾳ ἡμέρᾳ. Ερ. ἰμοί
 μὲν καὶ ἀκαριῶν, ὅπως
 ἰκανόν. Λυ. τὰ δὲ δὴ ἀνω ὄντι
 ἐν δαμονίῳ, καὶ τοιαῦτα, ὡς
 πάντα κελὼ πομπῆν δι-
 ατά, πόθεν ἔχεις ἀδύνα-
 ῖν ἢ δὴ αὐτὸς πῶ ἀνελθῆν.
 θας. Ερ. ἀπὸ τῶν διδασκᾶ-
 λῶν πρὸς, λήγουσι δὲ πᾶ-
 ντων οὐδὲν, ἅτε ἀκρότατον ἢ δὴ
 ὄν. Λυ. ἔπειτα δὲ πρὸς θεῶν
 ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τῶν
 ἐν δαμονίῳ ἔν τῶ ἰνῆ,
 ἢ πῶ τίνα πᾶν καὶ δόξαν
 καὶ ἰδὸν ἀνυπερβλήτους;

Ερ.

si. HER. At ego præceptori differenti fidem habere so-
 leo, cui hæc ad vnguem explorata esse dubium non est,
 cum præ omnibus sit in summo virtutis fastigio excelsis-
 simus. LVC. Dic verò per Deos, qualianam illic esse, aut
 cuiusmodi tandem felicitatem grauiter ascendentes ma-
 nere affirmabat? Nannquid confertas diuitias? an dignitas
 tem & gloriam? aut voluptates quaspiam non astimandas?

de correptum, atque ab omni
 spe potiundæ virtutis deie-
 ctum, deorsum detractura
 sit. HER. Apage ista: quip-
 pe nefas & irreligiosum est
 talia loqui, ὁ Luciane. An
 qui abunde sat est, si vnus
 eam tantum dieculam sas-
 piens factus, felicitate illa
 perfruar. LVC. Ergo pro-
 tantis exantlatis laboribus
 vnus dieculæ spacium tibi
 satis esse videtur? HER.
 Mihi equidē breuissimum es-
 tiam tempusculum satis est.
 LVC. " Cæterum illam su-
 perne contingendam felicis-
 tatem, cuiusmodinam sit,
 cuius gratia dignum existi-
 mas nihil non perferendum
 esse, vndēnam habes perspe-
 ctam & cognitam? neque e-
 nim ipse vnquam in virtu-
 tis vsque cacumen ascendā.

Ερ. ἐν φημί, ὃ ἑταῖρε. ἴδμεν
 γάρ ὅτι ταῦτα, πῶς τὸν ἕρ
 πῆ ἀρετῆ βίον. Λυ. ἀπὸ τίνα
 φησὶ τὰ, ἀδὰ, ἢ μὴ ταῦτα
 ἕξαι πρὸς τὸ τέλει τῆς ἀ
 σκίσεως ἐλθόντας; Ερ. ὁ
 φίαρ καὶ ἀνδρίαρ, καὶ τὸ κα
 ἀδὸρ αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ
 τὸ πάντα ἐπιστάσει βυδῶως
 φησὶ σιγίον, ἢ ἕλασα ἕλα
 πλοῦτες δὲ καὶ δόξας καὶ ἡλο
 γίας, καὶ ὁ ἕρ σῶματῶ, πάν
 τα ταῦτα ἕλασα ἀφῆκε, καὶ
 ἀπεδοσάμην ἄνεργετα,
 ἄσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν
 τῇ Οἰτῇ, καὶ ἄτακτοσύνητα, θεῶν
 γυνῶσαι, καὶ ἕρ ἕρ ἕρ ἀρβα
 ἀδὸρ ὁπόσον ἀνθρώπων ἕ
 χε παρὰ τὴ μητρὸς, καὶ ἕλασα
 ρόν τε, καὶ ἀκέραιον φέρων
 τὸ θεῶν, ἀνέπλεσθε τὸς θεῶς
 δίκαιον καὶ ἕρ τὸν σπυ
 ρός, καὶ οὕτω δὲ τὸν φησὶ
 φίας, ὡσπερ τὸν τινῶ σπυρὸς,
 ἅπαντα

ad Deos migrasse tradunt, & ipsum deum factum. Etenim
 ille cum à se abiecisset quicquid à maare humani atque
 mortalis contractum acceperat, servata pura & incorru
 pta diuinitate, probè prius extractæ pyre incendio pur
 gatus, in cælum subuolasse creditur. Ad hunc modum
 illi quoque philosophiæ opera & adminiculo tanquam igni
 quodam

HER. Bona verba, ò amia
 ce: neque enim hæc quic
 quam faciunt ad vitam vir
 tui vacantem. LVC. Quæ
 igitur sunt illa bona, si ne
 hæc quidem hi qui ad exerci
 tium finem deuenerunt, har
 bituri sunt? HER. Sapien
 tiam, animi magnitudinem,
 ipsiusq; honesti & iusti pre
 cium, præterea autem om
 nium rerum exactam & ab
 solutam cognitionem, cer
 id & constanter persuas
 sum nihil sapientem deside
 raturum. Porro diuitias,
 dignitates, voluptates, &
 cætera quæcunque sunt cor
 poris, hæc iniquam in omni
 uersum infra relinquit: qui
 bus exiit & abiectis, om
 ni euieta difficultate in
 summitatem emergit: non
 secus atque Herculem in
 Oeta monte combustum,

ἅπαντα ταῦτα ἠδικοῦσθε, καὶ
 αἰεὶ τοῖς ἀλλοῖς θαυμάσιον ἔσθε
 καὶ, οὐκ ὀρθῶς δολοῦσθαι ἀνελ-
 θόντων ἐπιτόδιον ἄκροφρον δαιμονο-
 νῶσι, πλὴτος καὶ δόξης καὶ ἡδο-
 νῶν. ἀμ' εἰ μὲν μνησθῆσθε ἔτι,
 καὶ ἀγαθῶν τῶν θεῶν οἰοῦσθε
 νοσοῦσθαι. Ἄν. Νὺ τὸν
 Ἡρωκλῆα, ὃ Ἐρμώτιμῃ, τὸν
 ἦν Οἰτῆ ἀνδρῆα καὶ ἐν δαίμο-
 ναίησιν περὶ αὐτὸν πηλὸν ἀμὰ
 τόδ'· μοι ἀπὲς καὶ κατέρχονται
 ποτὲ ἐν τῆς ἀκρας, ἢν ἐθελή-
 σασι, καὶ ἡσώμενοι τοῖς ἁτάσιν, ἀ-
 κατὰ τὰν νοσοῦσθαι, ἢ ἀσώρη
 ἀπαξ ἀνελθόντας αὐτὸς μέ-
 νει, καὶ συνῆναι τῆ ἀρετῆ, πλο-
 τυ καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν κατα-
 γλυκύντας· Ἐρ. εἰ μόνον τὸ
 ὃ Λυκίον, ἀμ' ὅς ἀρ ἀρε-
 τῆσιν πρὸς ἀρετῆν, εἴτε ὄργῃ,
 εἴτε φόβῳ, εἴτε ἐπιθυμίᾳ
 ὃ τοῖσ' ἀρ ἀσώρη, εἰ μὲν
 ἀρ νοσοῦσθε, εἰ μὲν ὅσιν πᾶ-
 σθαι εἴτε τοῖσ' ἀρ ἀσώρη ἀρ
 ἡσώρη, καὶ ἀσώρη ἀρ ἀσώρη,

quodam perpurgati, omni-
 bus illis recisis, & à se ampu-
 tatis quæ vulgi animus digna
 precio & admiratione vidēa-
 tur, parùm recto & sana os-
 tentes iudicio, conscenso ca-
 cumine, felicē & beatam de-
 gunt vitam, diuiciarum, di-
 gnitatū & voluptatū ne mea
 mores quidē amplius, è subli-
 mi deridentes eos potius à
 quibus hæc alicuius momētī
 esse ducuntur. LVC. Ita sanè
 per Hercule Oeteum, Her-
 motime, est quædam animi
 excellentia, magnitudoq; &
 felicitas, quæ penes ipsos est.
 Cæterùm hoc mihi quæso e-
 differe, an nunquā è fastigio
 illo virtutis, ubi velint, re-
 grediantur postlaminio, reb.
 quas à tergo reliquerunt, usu-
 ri? An omnino necessariū est
 semel delatos in verticē, ibi-
 dem perpetuā vitā agere, cū
 ipsa virtute suauiter cōuersantes,
 medio vngue ostēsis diuitijs,
 honoribus & voluptatib; HER. Nō solū hoc illis liberū esse
 scias, ὃ Luciane, sed quemcūq; virtute cōsummatū cōspexeris,
 eundē neq; iracūdiā, neq; timori, neq; ullis concupiscentijs tur-
 piter deditū esse aut seruire putato. Nō si reb. insigniter dubijs
 iactetur, aut tristitia affectus fuerit, vllū animo dolore cōcipit.

Λυ. ἢ μὴ εἴτε με δέει, μηδὲν
 οὐκ ἴσασατα, ἀπ' αὐτῶν τὰ λυθίαι·
 ἀπ' αὐτῶν μᾶλλον ἢ, οἰμαί.
 μὴ δ' ὄσον εἶν' ἐξτάλασεν τὰ
 ἴσο τῶν ἑρῶν γινώσκοντα. Ερ.
 μηδὲν ἴσασα. ἀπ' αὐτῶν, τι καὶ
 λέγεις. Λυ. ὅρα. ὦ Ερῶν, ὡς
 ἔγωγε ἢ πάντων ὀκνῶ Ερ. ἀπ' αὐ
 μὴ ὄνα. ὦ γυνῶν, πρόσθε
 μόνον με λέγων. Λυ. τὰ μὴ
 εἶναι ἀπ' αὐτῶν Ερ. μόνον, διη.
 γινώσκοντες τοὶ παρὰ πόμῳ, ἢ ἴπ.
 σονον οὕτως ἔχοντες, ὅπως τε γί
 γνησθ' αὐτῶν, ἢ ἀνδρείους ἢ δι
 κούς, ἢ τὰ κῆρα, καὶ πῶς ἐκνε
 λόμενον πῶς ἔλεγον. ὁπότι δ'
 ἢ πῶς ἐφρονῶ καὶ ἀφρονεῖν
 σφῶν, ἢ δόξῃς ἢ ἠδονῶν, καὶ
 μὴτε ὀφείσθαι, μὴτε λυπέ
 σθαι, πάντων ἰσθῶντα (μόνον
 γὰρ ἴσθαι) ἰπῶντων, ἀναμνη
 σθῶν ἀπὸ πρῶτον εἶδον
 ποιεῖντα, βέβαια, φῶν τινῶν ἰνα
 νῶν καὶ ἄλλων τῶν ὀνόματ' ὅτι
 ερεμ ινα oratione persensu dulcedinem. At ubi eosdem affir
 mabas & diuitiarum contempiores, atq; etiam dignitatis & vo
 luptatum negligentes esse, neq; moueri iracundia, neq; tristitia
 conturbari: non potui (soli enim sumus) non vehementer ad
 dubitare, cum in mentem ea mihi venirent, quae non multo ante
 videbam fieri. Atq; enim, si placet, producem quendam, & si
 hoc non parum tibi esse videtur, etiam nullo edito nomine.

LVC. Sedenim si fas foret
 me nihil reueritum verita
 tem proloqui: verum fatiui
 esse opinor, optabiliora &
 iucundiora offerre in mediū,
 neq; religiosum esse accurā
 tiore indagine ea perquirere
 quae sunt à sapientibus. HER
 Nequaquam: imò quic quid
 habes, audacter dicito. LVC
 Vide, mi amice, quā omni
 bus modis ad dicendum pi
 grē & eunctanter affectus
 sim. HER. Atqui nihil est, ὁ
 generose, quod apud me solū
 dicere reformides. LVC.
 Enimuerò alia omnia quae
 dixisti, Hermotime, haud
 difficulter persuasus, ita
 se habere credidi: nimirum
 sapientes esse philosophos,
 & magno animo praeditos
 neque non aequi seruantes.
 Et mehercule non medio
 erem iua oratione persensu dulcedinem. At ubi eosdem affir
 mabas & diuitiarum contempiores, atq; etiam dignitatis & vo
 luptatum negligentes esse, neq; moueri iracundia, neq; tristitia
 conturbari: non potui (soli enim sumus) non vehementer ad
 dubitare, cum in mentem ea mihi venirent, quae non multo ante
 videbam fieri. Atq; enim, si placet, producem quendam, & si
 hoc non parum tibi esse videtur, etiam nullo edito nomine.

HER.

Ερ. μυδαμῶς, ἀπὸ καὶ τῷ
 ἄπῃ, ὄσι, λῷ. Λυ. διδασκα.
 λῷ αὐτὸς οὗτος, ὁ σὸς, ἀπ
 κῆρ τὰ τ' ἀπὸ αὐτοῦ ἀξιῶ
 καὶ λέγων ἵδὲ τὸ ὑπὸ τῷ.
 Ερ. τί δὲρ δὴ ἰποῖς; Λυ. τὸν
 ξύλον οἶδα τὸν Ηρακλεῖ
 τῷ, ὅς ἐκ ποιοῦ σωτηρο
 σόφει αὐτῷ, μαθητὸς αὐτοῦ, τὸν
 ξανθόν, τὸν ἱρισικόν; Ερ. μ.
 οἶδα, δὲ λέγεις, Δίωρ αὐτῷ τῷ
 νομα. Λυ. ἰκάνον αὐτόν, ἵ
 κῆ τὸν μισθόν, οἶμα, καὶ ἀπῃ
 δίδας κατὰ κειρὸν, ἀπὸ γὰρ
 πρὶ τὸν ἄρχοντα ἔναρχῷ,
 πρὶ θείῃ γὰρ αὐτῷ θοιματιο
 πρὶ τὸν πρῶτον, καὶ ἰβόα,
 καὶ ὀργιστῷ, καὶ ἐκ τῶν συ
 νήθων τινῶν, ἐν μέσῳ ἡνόμε
 νοι, ἀφ' αὐτοῦ τὸν νεανίσκον
 ἐκ τῶν χερῶν αὐτοῦ, ἵδῃδι,
 προσφῶς αὐτοῦ, ἀπὸ πρῶτον αὐτοῦ
 τῷ ἔνα ὁ γέρον, οὗτος ἡγα
 νάκτι. Ερ. πονηρὸς ἦρ' ἀπὸ
 κῆρος, ἢ ἀγνώμων, ὃ Λυ. νῆ,
 πρὶ

forte fortuna ei rei interfuerant. periculum erat ne nares
 misero mordicis auulisset senex. adeo impotenter de
 bacchabatur incensus iracundia. HER. Semper
 quidem & alius durus & implacabilis esse consuevit,
 si quis non in tempore pactam mercedem, Luciane,

HER. Nunquam facias,
 verum nominatim pessim
 ge eundem, quicunq; tandem
 fuerit. LVC. Ille ipse prae
 ceptor tuus, vir cum aliis
 quidem venerandus, tum a
 tate penè confecta. HER.
 Quid igitur se indignum ad
 misit sceleris? LVC. Ho
 spitem illum Heracleotem,
 qui multo iam tempore in ijs
 dem philosophiae studijs dis
 cipulus eius fuit, flauicomum
 & contentiosum illum no
 uisti? HER. Noui quem
 dicis: Dioni, ni fallor, illi no
 men est. LVC. Illum ipsum
 dico. proinde cum fortasse
 non reddidisset illi mercedem
 in tempore, ad praetorem pau
 lo ante rapuit miserum, pal
 lio eius collo injecto vorife
 rans, & excandescens admo
 dum: & nisi familiaribus
 quidam è manibus furiosi a
 dolenscentem eripuissent, qui

ὡς λέγεις: Ἀν. ὅτι ἐν τῷ
 πρῶντι οὐκ ἄν ἴδοις αὐτὸν,
 εἴη καὶ πισάειν ὡς προ-
 γραμματι. πινάειον γὰρ
 τι ἐκρέμαθ' ἡπὲρ τῷ πυλῶ-
 νῳ, μιγάλοις γραμμασι
 λίγρον. τίμησον οὐ συμφιλο-
 φᾶν ἰλιγὸν δ' παρ' Εὐκρα-
 σα, ὡς πάλιν, δεπνί@ς χθές
 γνήθλια θυγατρὸς ἐσιῶντι,
 ποπᾶ τε συμφιλοφῶσα
 ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πῆς
 Εὐθύδημον τὸν ἐν τῷ Πε-
 επειδὺν παροξινθῶν τι,
 καὶ ἀμφισβητήσαι αὐτῷ, π-
 ρὶ ἄν ἰκᾶνοι εἰσάσαιν ἄν-
 τιλίγειν βίς ἀπ' τῆς Σέας,
 ἡπὲρ τε ἄν τῆς ἡραυγῆς πο-
 νηῶς πλὴν ἡραυγῆς ἡε-
 νεθῶναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλ-
 λα ποπᾶ, ἐς μέ@ς υἷκτας
 ἀπταθείσης, ὡς φασί, τῆς
 σαουσιᾶς. ἅμα δὲ καὶ ἰπῆς
 πόκη, οἶμα, πῆλον ἢ ἰκανῶ,
 τῶν παρόντων, ὡς εἰκός,
 φηλοθσιᾶς πῆπινόντων.

καὶ

Quomodo dicis? LVC.

¶ In praesentia quidem ipsius
 tibi non dabitur videndi aut
 audiendi copia, si qua fides
 inscriptioni habenda est. Si-
 quidem iabella quapiam
 praeforibus suspensa, literis
 maiusculis in hunc lo-
 quebatur modum: Hodie
 philosophicis dissertationibus
 non vacabimus. Porro tuum
 praeforem apud Bucra-
 tem filiae suae natalitia cele-
 brantem hesternae nocte ex-
 nitasse dicebant: multa praefere-
 tered in symposio super reb.
 philosophicis commentatum
 esse: ad haec aduersus Euthy-
 demum Peripateticum nonni-
 hil exasperatum esse, suscepta
 cum eo ipso his de rebus con-
 tentione, pro quibus nun-
 quam non cum Stoicis digla-
 diari solent Peripatetici. Prae-
 nimia verò vociferatione, em-
 tiam capitis dolorē, & vehe-
 mentem quidem, contraxisse,
 & in multam usque noctem su-

dasse producta in longum disputatione. Quinetiam iusto lar-
 gius, ut a biuro, po oculis semet inuisauerat: cū hi qui aderant,
 frequentius, ut par est, praebibētes, eundē philotesij prouocasset.

Insj.

καὶ ἀδελφάναια πλείον, ἢ
κατὰ γέροντα, ὡς ἀνα-
σπέντας ἡμεῖς τε, ὡς ἔφα-
σκον, ποικίλ᾽· καὶ μόνον
ἀριθμῷ παραλαβὸν τὰ κρία,
ἐπὶ ᾧ ὁ παῖς κατόπιρ ἰ-
σῶτι παρεδεδόκει· καὶ συ-
μμεσθῆσθαι ἐπιμολῶς, τὸ
ἀπὸ ἑαυτοῦ κατῆλθε, μηδέ-
να ἑσθέρωτα παραγάλας.
ταῦτα δὲ Μιδου ἡκούσας, ἔ-
σθαι τὸν αὐτῷ, διχουμῆθου
τις τῶν μαθητῶν, οἱ καὶ
αὐτῷ ἀνέσπρον μάλ᾽ αὖτις
λοι. Ἐρ. ἰκράτησι δὲ πῶ-
τερῷ, Ἀκκίνοι; ὁ δὲ δίδας
σκαῖ, ἢ ὁ Εὐθύδημος,
εἴ τί καὶ τοῖσδε ἐλεγεῖν ὁ Μί-
δας; Ἀν. τὰ μὲν πρῶτα φα-
σί, ὁ Ερμότιμος, ἀρχομαλα
σθῆσι γνῶσθαι, τὸ δὲ ἔρ τελεῖ
τῆς νίκης καὶ ἡμᾶς ἰσθῆσθαι,
καὶ παραπολὸν ὁ προσβύτης
ἰσθῆσθαι, τὸν γούρ Εὐθύδη-
μον οὐδὲ ἑναμωτί φασιν ἄ-
σθῆσθαι, ἀλλὰ πρᾶγμα παμμέ-
γῆσθαι ἔχοντα ἐν τῇ κεραιῇ
ἐπὶ

Insuper in ipsa cena immo-
destiori crapula quàm se-
ni conuenerat, semetipsum
onerauit, ad id ut domum
reuersus multa euomere cog-
eretur. Solas verò car-
nium portiunculas, quas
puero à tergo asistenti in
conuiuio adseruandas des-
derat, numeratas recepit, ne
quem intromitteret magno-
pere interminans. Hæc ita-
que è Meda famulo eius au-
diuit, discipulis quibusdam
commemorante, qui et ipsi,
cum illorum essent non pau-
ci, domum regressi sunt.
HER. Vter verò illorum,
Luciane, obtinuit victo-
rian, præceptor meus, an
Euthydemus? Nunquid eti-
am tale quippiam Midam
commemorantem inaudi-
sti? LVC. Initio quidem,
Hermotime, diebat illos pe-
nè per omnia fuisse pares.
ipsum verò finem victoriae
tandem penes vos fuisse, ita
ut senex longè fuerit in plu-

gna superior: Euthydemum però inuencium haudquaquã
abisse, nepe qui per magnũ in capite inflicto vulnus haberet.

Cum

ἐπὶ τῷ ἀνασῶν ἡ καὶ ἐκείνων
 κλικός, καὶ πάθεισθαι ἐν ἡβῆ.
 λν. ὁ δὲ πρῶτος ῥάδιον αὐτῶν
 ἐκείνων, ὁ δὲ δεισιμαχός τῶν
 ὁ βελτίος, ὁ δὲ ἄλλος, οὐδὲ πορ
 Νεστόρεον τινα κατὰ τὴν αὐτῶν
 τῶν, πλοσιον κατακλιμῶν, καὶ
 οὐτως ἐκρωτισῶν. Ερ. ἔδωκε, ὁ
 τῷ ἄλλως ἐκείνῳ πρὸς τοὺς μὴ
 ἐβλιοντας ἄνευ τοῖς κερῆσσι
 σι. Λν. ταυτὶ δὲ, ὁ Ερμῶτι
 με, πάντων ὑπολογαῖν τὴν πα
 θῶν Εὐθὺς δὲ, ἄνευ γὰρ
 ροντα πρῶτον, ἀόρνητος,
 καὶ θυμῷ κερῆσσι, οὐδὲ πορ
 ἔτω βρωτῶν τῆ χειρὶ ἐχονταί
 ἀπὸ σχολῶν τῷ ἀόρνη, τί οὐ
 διηγῆ μοι ἐτάρω ὄντι, ὁ
 τρῶπος ὡρμηθῆς τὸ πρῶτον
 φησὶ δὲ, ὡς καὶ αὐτὸς, ἡ
 δὲ αὐτῶν, ἐπισωδοιοποροί
 ἡ ὑμῶν τὸ ἀπὸ τοῦ ἀρ
 ξάμψ, οὐ τῷ ἀκλεῖσθαι
 τε με διηλαθῆ ἔπι οὐδὲν.

animoq̄ longè præstantiorem, scyphum insuper tam grans
 dem & grauem tenentem in manibus? Sed enim ociu
 iam agimus: quid obstat quò minus mihi tuo familiari ex
 ponis, quònam modo sub initium philosophari incaperis, vt
 & ipse, si fieri possit, communem vobiscum profectiorem
 suscipiam, nunc primùm factò ad eandem exordio? Neque en
 nim temerè me excludetis à còmuni iimere hominè familiare.

HER.

ΕΡΜ. εἴ ῥ' ἰδιώσας, ὦ Λυκί-
 ας, ὄψ' εἴ μ' βραχὺ ὄλονθ' αἰ-
 σέος τῶν ἄλλων, πᾶσιν αἰσέ-
 σεις, οἷός σου πάντας, ὡς πῶς σε,
 ἴσῳ δὲ πρὸς ἑσέα αὐτός.
 ΛΥ. ἰκανὸν, εἴ μετὰ ἕκαστον ἐ-
 τη γυνοίμην ἴσῳ, οἷόν σου
 νῦν. ΕΡ. ἀμείν' ἢ αὐτὸς ἰσῳ
 οἱ γυνοῦς ἡξάμην ἔτι δὲ
 φῆμι. Τετρακοντῆτος σχεδόν,
 ἑπὶ ὅ, οἷμαι, σὺ νῦν γυνοῦς.
 ΛΥ. ἴσῳ αὐτὰ ῥ' ὦ Ερμότιμ.
 ὡς πῶ αὐτῶ ἀγέ, λαθὼν, ἡξά-
 μιν. Δικαίον ῥ' ἔστι πρὸ τῶν γέ-
 μοι ἔτι ἑπὶ, διδόντες ἀντιλήθη
 τοῖς μανθάνουσιν, λέγει μὴ ὁρ-
 θῶς λέγει δὲ Σουὴ ἀδελφίς, ἢ οὐ
 ἐπέτε ἑλπίς νεώτεροις; ΕΡ.
 ἔτι πάντ. σὺ δέ, λέγει τι βόλη, ἐρῶ-
 τα μεταξὺ, ἢ ἀντίλεγε. ἔξομα
 ῥ' ἔτι μάθης. ΛΥ. ἔτι νῦν ἔ
 Ερμῶ, ὦ Ερμότιμ, αὐτ', οὐ
 ἐπὶ πάντων ὡς τυχαίνας. ἄς
 τὰρ εἴπε μοι, μίαν τὴν ὁδὸν εἶναι,
 ἢ ἐπὶ πολλοῦ ἄλλοι, ἢ τῶν
 βεβητάς, si quid parum rectè dictum illis videbitur : aut non
 hæc libera est natu iunioribus? HER. Haud admodum tibi
 tamen, si quid vuleris, interea & querendi & contradicen-
 di facultatem liberam facio. ita enim facilius perdisces sine
 gula. LV. Euge sanè per Mercurium, ὦ Hermotime, dic mihi,
 ἐστὶν ἡ νῦν ὁδὸς ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, videlicet
 Stoico

HER. Si modò hæc restitibi
 cordi esset, Luciane, breui vñ
 debis quantum excellas omnes
 cæteros. Pueros, sat scio, om-
 pinaberis omnes alios præ te
 tantū ipse ingenio & intelligē-
 tia præpollebis. LV. Mihi ve-
 rò abundè satis esset, si post
 viginti annos iā exactos talis
 euaderem, qualis tu nunc es.
 HER. Profectò & ego ipse
 cū in tua essem ætate, tunc
 primū ad philosophiam as-
 nimū appuli, iā fermè ann.
 40. natus, à quib. te non mul-
 tū abesse arbitror. LV. Rem
 ipsam putasti, Hermotime:
 tot enim annos iam habeo.
 Quare si eam iam cōprehen-
 sam tenes, age & me adducia-
 to: haud enim iniusta postulo.
 Et primū quidem hoc
 mihi responde, est ne philo-
 sophiæ candidatis relicta &
 concessa contradicendi li-
 cētia? HER. Haud admodum tibi
 tamen, si quid vuleris, interea & querendi & contradicen-
 di facultatem liberam facio. ita enim facilius perdisces sine
 gula. LV. Euge sanè per Mercurium, ὦ Hermotime, dic mihi,
 ἐστὶν ἡ νῦν ὁδὸς ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, videlicet
 Stoico

Ἐρωτῶν ὑμῶν; ἀληθῆ ἰσθ
 ἤκουσ, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς
 εἰσι; Ερ. μάλα πολλοὶ, πρῆπας
 τυπικοὶ καὶ ἐπικολοφοί, καὶ οἱ
 τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι,
 καὶ ἂν Διογῆνες ἄπο τινὲς,
 καὶ Ἀντιόχους σηλωτᾶ, καὶ οἱ
 ἐκ τῆ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.
 Λυ. ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ, ὡρ
 εἶσι, ὡς τὸν δὲ, ὃ Ἐρμώτιμει,
 τὰ αἰτα οὐδὲ λέγουσι, καὶ διὰ
 φθορά; Ερ. καὶ ὡρὸν διὰ φθο
 ρά. Λυ. τὸ λέγει ἀληθῆς οἶ
 μου, πάντως περὶ τὸ αὐτῶν,
 καὶ ὁ πέντα, διὰ φθορά γιν
 οῦν. Ερ. ὡρὸν μὲ οὐκ. Λυ.
 ἴθι δὲ ὃ Φιλότης, ἀπόκειναι
 μοι. τῶ ὡρὸν πιστῶς τὸ ἀρ
 ὡρ οὐ, ὅποτε ἤσας φθορῶν
 εἶσαν, ὡρὸν ὅτι θυρῶν ἀνα
 πρῆπας, ὡρὸν οὐ τὰς
 ἀσας, καὶ τὸν τῶν Σελίκων
 ἴσθ. καὶ διὰ ἑκείνης ἡξίως ἐ
 πὶ τὸν ἀρ τὸν ἡσίσθαι, ὡς δὲ
 μόνως ἀληθῶς οὐσας, καὶ τὸν
 ὁθῆσθαι ἰσθδὲν οὐσας τῶν δὲ

Stoicorum vestrorum: Nisi enim
 falsa audierim, etiam alios
 complures esse certum est.
 HER. Et valde quidem multi
 sunt: videlicet Peripatetici,
 & Epicurei, & qui Platonia
 titulo philosophiam profi
 tentur. Sunt item complures
 quoque Diogenis & Antisthe
 nis affecta, tum etiam ipsius
 Pythagoræ imitatores, & ali
 j his quoque longè numerosa
 fiores. LVC. Vera sunt hæc:
 omnino enim illorum magna
 est numerus. Virum autem
 Hermotime, eadem omnes vo
 no ore dicant, an diversa?
 HER. Diversissima LVC.
 Profum tamen vnum alicu
 bi esse verum, in quo consen
 tiant omnes, incredibile est: na
 ut non omnia pugnent quæ
 ab illis pro vero affirmantur
 HE. Admodum LVC.
 Proinde age, ὁ ἄμικε, hoc
 mihi expedi, cuiam fidem
 habuisti tu sub initium, quando ibas philosophiæ operam
 daturus, cum multas videres ianuas tibi apertas & patentes,
 omnibus alijs progrediendo deuitatis, in Stoicorum potissima
 mùm diuertens, tanquam hæc sola vera fuerit, ac illa quæ
 compendiosam ad virtutem viam ingredientibus exhiberet,
 alijs

ἀλλων ἐς τεράδι καὶ ἀνέξοι
 λαφραδῶν; τίνι ταῦτ' ἵκη-
 μάρεσ' ἴσται; καὶ μὴ μοί τόν
 νῦν δὴ τὸν σαυτὸν ἐνόησ',
 τὸν ἔτι ἡμίθεον, ἔτι θεῶν
 ἡδὴ τὰ βελήϊα κείνῳ περὶ τὸς
 πολλὰς ἡμᾶς διωάμενον, ἀπ'-
 ἕτους ἀπόκριναι, ὁποῖ' ὅτε
 ἔθαυιδιώτης, ἢ κατὰ τ' νῦν ἐ-
 μέ. Ερ. ὁ σωίημι δ' ἵ. ἵ. ἵ. ἵ.
 βύθηται, ὁ Λυκίων. Λυ. ἢ μὴ
 ὁ πάντῳ ἀγχιλομ ἡρόμω πολ-
 λῶν ἢ ὄντων εὐλοσίφων,
 οἶον Πλάτωνος ἢ Αἰσοκρίτου
 καὶ Ἀριστοφάνους, ἢ τ' ἡμιθέων
 περγόνων, τὸ Χρυσίππου ἢ Ζή-
 νων. καὶ τῶν ἀλλων, ὅσοι εἰ-
 σὶ, ὅσ' οὐ πισθῶσ', τὸς μὴ ἀλα-
 λος ἴσται, ἐξ ἀπάντων δ' περὶ
 λόγῳ ἄπειρ' πεύρησαι. ἄ-
 ξιόις κατὰ ταῦτα εὐλοφῶν;
 ἄρα καὶ σὶ ὡσπερ τὸν Χαρι-
 θῶντα ὁ Πύθι' ἔξεπαιψεν ἱ-
 κῖ τὰ Σταϊκῶν, ἀείσσει ἐξ ἀ-
 πάντων περὶ τῶν; ἔθ' ἢ
 ἐν τῷ ἀλλων ἐπ' ἄμο ἔδ' ὅ
 alijs, ut ea ex omnibus desumens, quæ quidem à te selecta sunt,
 sustineas iuxta illa philosophiæ studijs incumbere? Nunquid
 etiam te, ut Chærophontem, Apollo Delphicus ad Stoico-
 rum placita delegavit, ubi prædixisset oraculo illos ex omni-
 bus longè esse optimos? Si quidem illi mos erat, alium ad aliã

alijs omnibus in obliqua
 deusa ducentibus? Quibus
 nam argumentis aut conie-
 cturis hæc tum potuisti de-
 prehendere? At mihi nõ cum
 qui nunc es, in animo conci-
 pe, siue semisapientiæ, siue ab-
 solutæ sapientiæ Hermoti-
 mum, qui nunc præ multis
 millibus optima discernere
 & iudicare possit: sed ita re-
 sponde ac quispiam homo i-
 diota, qualem tunc agebas,
 aut ego nunc possim. HER.
 Quid sibi hæc tua verba ve-
 line, Luciane, haud intelli-
 go. LVC. Atqui non admo-
 dum obliquū est quod per-
 cõtabar, cum multi sint phi-
 losophiæ principes, videlicet
 Plato, Aristoteles, Antisthe-
 nes: præterea maiores nostri,
 Chrysippus & Zenon, alijsq;
 complures quotquot tandem
 sunt: eunamquam credi-
 disti, posthabitis & omisisis
 philo-

φιλοσοφίας περιεργασθῆναι, πλὴν
 ἀρμόσιον, οἶμαι, ἰκάσθω ἐξ
 ἄλλοι. Ερ. ἀπὸ δὲ τῶν τοιούτων, ὅ
 Λυκίαν, ἐκ ἀρόμλων πρὸς τὸ
 τῶν ἄλλων ἄνθρωπων. ὡς τὸν ἄν
 ἄνθρωπον θέας συμβουλίας ἡγούμενος
 ὅτι αὐτὸς, ἢ ἰκανὸς ὡς αὐτὸς
 ἄνθρωπος ἐστὶν βέλτιον, κατὰ
 σου, ἄνθρωπος ἄνθρωπος. Ερ. ὅτι
 γὰρ. Ἄνθρωπος καὶ ἡμεῖς ἄν
 ἄνθρωπος ἐστὶν τὸ πρῶτον, ὅπως
 εἴπω, ἡμεῖς ἄνθρωπος ἐστὶν ἀρ
 ἄνθρωπος, τίς ἢ ἀείσει φιλοσοφία ἴδι,
 καὶ ἡ ἀληθεία, καὶ τὸ ἄν
 ἄνθρωπος, παρὰ τὰς ἄλλας.
 Ερ. ἡ γὰρ ἡ φράσις, ἡ ἄρῶν τὸς
 ἄνθρωπος ἐπὶ αὐτῶν ὁρμῶντας,
 ὡς ἕνα ἄνθρωπον ἀμείνω εἶναι αὐ
 ἄνθρωπος. ὡς τὸν ἄνθρωπον τῶν
 Ἐπιπορευῶν ἢ Πλατωνικῶν ἢ
 Περιπατητικῶν; καὶ οὐ μὴ
 ἄνθρωπος ἀλλὰ καὶ καθόλου
 ἐπὶ τοῖς χρονοῦσι; Ερ. ἀπὸ ἕν
 ἄνθρωπος ἢ ἕνα ἄνθρωπον εἶ.
 quaquam isthuc dicere grauabor. Cum multos viderem ad
 eandem certatim viam affectantes, facile aestimabam Stoi
 cam philosophandi rationem ceteris esse praestantiore. LVC.
 Quorum igitur numerosior erat turba, Epicureorum, an
 Platonicorum, an Peripateticorum? Proinde illos numerasti,
 velui in ferendis colligendisque suffragijs vsuuenire solet.

HER. Atqui non numeravi, sed coniecturis deprehendi.

philosophia ratione & for
 mam cohortandi, quippe cui
 probe perspectum erat, o
 ppor, qua cuiq; potissimum
 congrueret. HERMOT.
 Nihil tale est, ô Luciane, neq;
 de his vnuquam Deum consu
 lui. LVC. Quid? an indi
 gnam aestimabas hanc rem
 diuina consultatione? aut is
 pse sufficiens tibi videbare,
 qui quod optimum erat &
 praestantissimum, per te ip
 sum posses eligere, non con
 sultulo Deo monitore? HER.
 Ita mihi quidem videbar.
 LVC. Quin igitur & nos
 isthuc ipsum doces, quonam
 modo statim ab initio quae
 mus noscere quae optima sit
 & verissima philosophan
 di ratio, & quam quispiam
 praetermissis alijs rectissime
 eligeret? HER. Ego haud

Λυ. ὡς ἐκ ἐθέλεις διαλέξαι με,
 ἀμ' ἔξαπατῆς, ὅς περὶ τῶν
 τῶν ἀκαμῶ φῖς καὶ πλεῖστα
 κρύβας, ἀπεκρυφόμενος διὰ δὲ
 πρὸς με τάληθες. Ερμ. ἰ μὴ
 νομῆς, ὅ Λυκίος, ἀμ' ἀ καὶ ἡ-
 κιστον ἀπάντων κρυφόντων, ὡς
 οἱ μὲν Ἐπιπέδοι, γλυκὺ θυμοὶ
 ἢ Πλάτωνοι ἄσιν. οἱ Πρίτα-
 γῆτικοὶ δὲ ἢ Πλάτωνοι ἢ ἑρ-
 σικοί τινος. οἱ Πλάτωνοι δὲ
 τὴν φωνήν ἢ φιλόσοφοι ἔσσι.
 πρὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν ποιοὶ ἔ-
 φασκον, ὅτι ἀνθρώποι, καὶ
 πάντα γινώσκουσιν καὶ ὅτι ὁ
 γὰρ τὸν ἰαμὴν τὸν ὀδόν, μόνον
 βασιλεύς, μόνος πάντων, μόν-
 ον ὁ σφῶς, ἢ σιωπῶν ἀπαν-
 τα. Λυ. ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς
 οἱ ἀπὸ δακτύλου ἢ ἀπὸ τῶν.
 ἢ ἢ δὲ ἰκένοισ ἀπὸ τῶν ἰ-
 πτωσῶν, ἢ ἀπὸ τῶν ἰ-
 Ερ. ἰ δαμῶς, ἀμ' οἱ ἀπὸ ἔλε-
 γον. Λυ. οἱ μὲν δὲ ἀπὸ φιλοσοφί-
 οὐκ

quod eam viam ingressus, solus diues, solus sapiens,
 breuiter in vniuersum nihil non esset. LVC. Videlicet ista
 tibi de illis dixerunt alij. Neque enim verisimile est hæc il-
 lis de se ipsis prædicantibus, suæque superbè colludantibus
 te credidisse. HERMOT. Non, verùm hæc ab a-
 lijs prædicata audiui. LVC. Facile tamen conjicio hæc di-
 uersa

LVC. Vt quid igitur me tā-
 tope cupientem non doces,
 sed vana spe lactas ac deci-
 pis, affirmans, de tantis res
 bus coniectura & multiuidi-
 ne fretum iudicasse. H E R.
 Non solum hoc quidem, ὁ
 Lucians, sed omnes quoque
 ceteros mortales sæpenume-
 ro affirmantes audiui, Epiz-
 cureos quidem esse corruptos
 delicijs, voluptatumq; ex-
 tremè amantes. Peripateticos
 autem ad rem attentiores, pa-
 randis cumulandiq; diuitijs
 inferuire, & quosdam ex il-
 lis immodicè contentiosos.
 Porro Platonicos arrogan-
 tes, & nimio fastu turgidos,
 gloriaq; cupientissimos. Ces-
 terùm de Stoicis multorum
 semper idem fuit testimo-
 nium, videlicet quòd viriles
 essent, masculo animo præ-
 diu, & nihil illos superet: &

οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ ἀκός· οὐδὲ
 ἤκουσεν οἱ τὰ ἀκαταλόγητα
 τῶν. Ep. οὐ γὰρ. Λυκ. οἱ δὲ
 ἀραϊδίῳ τὰ ταῦτα ἔλεγον·
 Ep. καὶ μάλα. Λυκ. ὄρεται, ὅ-
 πως ἀνδρὶς ἰξαπατῆς με, καὶ
 ἔλεγε τὰ λυθία, ἀπὸ οἷο Μβ-
 γίτην ἰσχυρῶς ἀτινί, ὡς πι-
 στυῶσι οἱτι Ερμότιμ· ἀνὴρ
 σωτήρ, ἐπιτολίτη γονὸς τρι-
 σσαρέοντα, πρὸ φιλοσοφίας
 καὶ φιλοσόφων ἀνθρώπων, τοῖς
 ἰδιότησιν ἰπύσασιν, καὶ κατὰ
 τὰ ἄπ' ἰκάνων λεγόμενα ἐ-
 ποιῆτο πλὴν ἀρεσίων, καὶ κέρ-
 τῶν. Τὸν ἄξιον. ὅτι πρὸ πρὸς αἰμι
 ἐπιτοῦτα λέγουσι. Ep. ἀπὸ οἱ
 ὄρα, ὅτι Λυκίαν, ἐπὶ τοῖς ἀκρίστοις μὲ-
 νορ ἰπύσασιν, ἀπὸ καὶ ἐμῶν.
 ἐπὶ τῶν πρὸ ἀνδρὶς νοσητῶν βα-
 λιστῶν, ἀναβιβάζουσιν ἀνα-
 λῶς, ἐπὶ οὐκ ἰσχυρῶν ἀπὸ
 πῶς, ἐπὶ καὶ τὰς τῶν πρὸς,

uersa secta & opinionis af-
 firmasse neminem. Quare an
 illi quos tu te audiuisse præ-
 dicas, è numero philosophā-
 tium fuerint, nescio. H. E. R.
 Ne ij quidem. L. V. C. Prom-
 de homines idiotas hæc di-
 xisse credibile est. H. E. Et
 valde quidem L. V. C. Ob-
 secro, vt iterum me deceptū
 ab omni spe deijcere soleas:
 neque verum sermonem ex-
 ponis, sed existimas te cum
 Margita quopiam insulso
 & stupido verba facere: vt
 planè persuasum haberem,
 Hermotimum virum singu-
 lari præditum cū ingenio
 tū industria, annoi nunc na-
 tum 40. hominib. tamē idō-
 tis de sapientiæ studio, de q̄
 viris philosophiæ candida-
 tis credidisse: illorumq̄ in-
 ductum testimonio & præ-

dicatione, rectiore via philosophantium electionem fecisse.
 neq̄ enim ista tibi prædicanti facile crediderim. H. E. R. V. At
 ne hoc quidem te fugiat, Luciane, me non solum credidisse
 alijs, verum mihi quoq̄ ipsi. Etenim conspiciebam illos hone-
 stè & ornate incedentes, splendide & decenter amictos, nun-
 quam non certis commentationib. cogitabundo animo inten-
 tos, aspectu tetricos & terribiles, z̄ demissa barba, & longa

ἔδρ' ἀβρόδρ, ἔδρ' αὖ πωδνυῖς
 τὸ ἀδιωφορὸν ὑπερκεπάλλον,
 ὡς ἐκπληκτὸν εἶναι, καὶ λιω-
 κὸν ἀτεχνῶς, ἀπὸ ἐπὶ τοῦ μέ-
 σοσ' ἀτασήμεατο, ὃ δὲν ἀει-
 σον ἀπαντῶν εἶναι φασιν.
 Λυκ. ἄρ' οὐκ ἠρξέναι ἔδδω
 ποιδνύας αὐτὸς, ἀ μικρῶ πρό-
 οδρ' ἐλεγορ' αὐτὸς ἑωρακί-
 ναι τὸν σὸν διδωκακαον, ὃ
 Ἐρμότιμ, πρὸ ἄλλοι, οἶον δια-
 νέζοντας, καὶ ἀπαντῶντας πτε-
 κρῶς, καὶ φρονεῖν ὡς πωδνυῖς
 εἰδόντας ἐν τοῖς ξυνοσίους, καὶ
 τὰμα, ὃ ἐπὶ δ' ἀκνωταῖς ἢ
 τῆσ' ὀλιγορ' ὅι μίλη, ἀχρῆς
 ἄρ' ὄνσπης ἢ ἀναδογῆ, καὶ ὃ
 πῶζων βαθὺς, καὶ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 ρά; καὶ πῶς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔ-
 χαμρ' τοῦ ἐν ἑαυτῷ, καὶ εἰς ἃ
 μίω ἀκείβητ' ὀδύστων, ὡς Ἐρ-
 μότιμός φησι: καὶ γὰρ ὁπ' ὀχη-
 μάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κ-
 ρῆς

coma venerandos, nihil
 molle aut parum virile,
 aut circa delectum ali-
 quid admittentes, quod
 quidem alijs stuporem indu-
 ceret, aut plane videretur im-
 pudens & Cynicum, sed in
 media & regia via consti-
 tutos, quæ quidem ab omni-
 bus affirmabatur esse opti-
 ma. LVC. A Nunquid igitur
 & hæc illa quæ paulò
 antiè præceptiosem facientem
 me vidisse testabar, ipsos
 designantes vidisti? videli-
 cet fanori & usura serui-
 entes, amarulenter & con-
 tentiosè mercedem à disci-
 pulis exigentes, in conuiujs
 aut colloquijs immodestè &
 pertinaciter digladiantes, a-
 liasque quæcumque indecorè ple-
 runque peccare consueuerant.
 Aut fortasse harum rerum
 nullam curam habendam es-

se existimas, modò vestitus sit probè mundus, & niuidè com-
 positus, & barba profunda prolisq; in capite cæsaries? Qua-
 re in posterù, vi video, hic nobis certus erit canon & regula
 rectè philosophantes exactè cognoscendi, quem videlicet pro-
 ponit Hermitimus: oportet, quæ omnino ex habitu mundio-
 re, grauioreq; incessu, & capillo prolisore, optimorum co-
 gnitionem

παρ' ἄλλοις ἀλλοίως τὸ ἀεί-
 σους; ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταύ-
 τα, μὴ δὲ σκυθραῶς, ἢ, καὶ
 φρουριστικός τὸ πρόσωπον,
 ἀφροδικμαστὴ καὶ ἀπληγ-
 τιστὴ; ἀλλ' ὄρα, μὴ καὶ ταύ-
 τα, ὃ Ἐρμότιμ, πάσας
 πρὸς με, παρῶν καὶ ἡ ἴσα
 πατῶν καὶ σωίημι. Ερ. ἴσα
 τί τούτ' ἴφηδα; Λυκ. ὅτι
 ὃ γὰρ ἀνδριώτων ταύ-
 τω ἴστασιρ νύχας, τὴν ἀ-
 πό τῶν σχημάτων. παρα-
 πολὺ γούρ ἐκείνο ἀσχημο-
 νίστροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς
 λοσομιάτροι, Φαδίου τινός,
 ἢ Ἀλκαμύρους ἢ Μύρων καὶ
 πὲρ τὸ ἀμορφότατον ἐκεί-
 σαντ. ἢ δὲ καὶ ὅτι μολι-
 σα καὶ τεκμαίρεται τὸς τοί-
 χους, τί ἂν πάλαι τις, ἢ τυφ-
 λὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφῆν;
 τὸ ἄλλοτ' ἢ τὴν ἀμείνω πε-
 αύροισιν περὶ ἡμετέρον, ὅτι σὺ
 μα, ἢ τὸ βᾶδισμα ὄραρ δ' ἠνά-
 μω;

quid ille aget, qui visu captus, philosophiæ perdiscens
 de desiderio tenetur? Qui enim fieri posset, vi in ha-
 bendo delectu non tota via aberret, cum neque habi-
 tus neque incessus perspicendi facultatem habeat?

gnitionem sumere. Itaque
 cui hæc desse viderimus,
 neque ille tetricus fuerit,
 aut perpetuis intentus co-
 gitationibus obambulaue-
 rit, reprobandus, & ni-
 hili aestimandus est. Sed
 vide, Hermotime, ne &
 hæc illudendi gratia ad
 me dixeris, periculum fa-
 ciendo, num deceptum me
 esse sentiam. HERMOT.
 Quorsum istud dicis? LVC.
 Quod hæc, ô bone, Bre-
 ctius statuarum sit cogni-
 tio atque indagatio, quam
 tu ab habitu sumendam es-
 se dixisti. Omnino enim
 illa habitu ferè sunt elegan-
 tiores, & amictu ornatiore,
 quas aut Phidias quispiam,
 aut Alcemenes, aut Myron
 ad pulcherrimum absolu-
 ta formæ archetypum ex-
 presserit. Quòd si etiam ma-
 ximè inde coniectura capi-
 enda est in illis dignoscendis,

ἦν; Ἐρ. ἀπ' ἑμοιγε ὁ πῶς
 τυφλὸς ὁ λόγος, ὁ Λυκίγι,
 οὐδὲ μοι μέλα τῶν Ἰουδαίων.
 Λυ. ἔχλω μὲν, ὁ κηρσι, λοι-
 νόσ τι τὸ γνόμα ἄναι τῶν
 οὗτω μεγαλοῦν, καὶ ἄπαι
 κησίμων. πῶλὸν ἂν δονῆ, οἱ
 μὲν ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας με-
 νίτωσιν οἱ τυφλοὶ, ἐπέπερ
 μὴ ὄρωσι. καὶ τοὶ ἀναγκῶσιν
 λῶ τοῖς τοῖς μάλιστα φιλο-
 σοφῶν, ὡς μὴ πάλιν ἀχθοῖν.
 Ἐἰσι τῆ συμφορῆ οἱ δὲ δὴ
 βλήσονται, λῶν πάλιν ὄξυ-
 στερῆς ὄσι, τί ἂν δυνάσται
 σιωπῶν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀ-
 πόγε τῆς ἔξασθεν ταύτης πι-
 εβολῆς, ὅδε βόλομα ἄσπῆρ,
 ποῖονδὲ ὄσιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώ-
 μης τῶν ἀνθρώπων ἔρωτι πῶς
 σῆας αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμέ-
 των. γίνωσται τὰ τῆς γνώ-
 μης; Ἐρ. καὶ μέλα. Λυ.
 πῶς οὐδ' οἶόν τε σοὶ λῶ, ἀφ'
 ὄσιν

HER. Ego verò, ὁ Λυ-
 ciane, non ad cæcos verba
 facio, neque illorum mihi
 quicquam curæ est. LVC.
 Atqui conveniebat, ὁ βο-
 ne, ut tantarum rerum,
 adēoque omnibus neces-
 sariarum cognivi, commu-
 nis quædam esset cogni-
 tio. Sed enim quando ua-
 tibi videtur, ἂ philosophi-
 phiæ commercio cæci ex-
 elusi maneant, posteaquam
 orbati sunt oculis: tamen si
 cum primis operæ precium
 mihi videbatur, illos præ
 omnibus alijs philosophiæ
 studio incumbere, ne ac-
 ceptam amissi visus calamita-
 tatem ferrent immodera-
 tius. Ceterum illi qui pro-
 bē vident, etiamsi fuerint
 perspicacissima oculorum a-
 cie præditi, quoniam pacto
 ea quæ in animo testata sunt,
 peruidere possunt ab illa

externa vestitus mundicie? Nisi enim me fallat animus, tale
 quiddam est quod dicturus sum, nimirum te paranda & colligē-
 da sapientiæ cupidine cum istiusmodi viris conuersari, vix
 ea indices auerta, cumulatius euadas melior. HERMOT.
 Et maximè quidem. LVC. Què igitur tibi promptum fuit,
 atque

ἔργον ἔφηθα ἰκένων τῶν γυνω-
 ευσμάτων διορῶν ἢ ὀρθῶς φι-
 λοσοφῶσα, ἢ μὴ οὐ γὰρ φιλέ-
 τὰ τοιαῦτα οὐκ ἔσθ' αὖν
 ὄντα, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ
 ἔρ' ἀφανῆ καί μὴ ἀ, λόγους καὶ
 σωσιότους ἀναδανύμενα, καὶ
 ἔργους τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόνις.
 ὁ γὰρ Μῶμος, ἀκύνος, οἶμαι,
 ἂ τίνα ἠτιέσθω τῷ Ἡφαιστῶν,
 εἰ ἢ καὶ, ἀλλὰ οὐδ' ἄκουε. φησὶ
 γὰρ ὁ μὲν ὅ, ἰείσα Ἀθλωαὶ καὶ
 Ποσειδάωνα καὶ Ἡφαιστον ἰστῶ-
 χυίας οἶε, καὶ τὸν μὲν Ποσει-
 δῶν, ταῦτόν τινα ἀναπαλάει,
 τὴν Ἀθλωαὶν ἢ οἰκίαν ἰπινοῦ-
 σαι ὁ Ἡφαιστὸς ἢ ἀνθρώπων
 ἄρα σωσιότῳ. καὶ ἰσέσθω
 ἐπὶ τὸν Μῶμον ἴκον, ὅν περ
 Διναστέον περὶ τοῦ, θρασυ-
 πῆτος ἰκένος ἰκένου τὸ ἔργον
 ἢ ἢ ἀπὸν, ἂ τίνα ἠτιέσθω,
 περὶ τοῦ ἄν' ἐν λέγειν, ἰσέ-
 τῶ ἀνθρώπων δὲ τῶ ἐμὲ μῦθῳ,

atque adeò factū possibile,
 ut ab ijs ipsis quas dixisti
 cognitionibus, philosophan-
 tem aut̄ secus perspiceret?
 Neque enim ista perinde
 solent propalā esse conspi-
 cua, sed sunt abstrusa valde,
 atque adeò in obscuro repo-
 sita, quæ multis vix oratio-
 nibus & congressibus, po-
 stream̄m verò opibus consi-
 milibus licet animaduerte-
 re. D Qualia enim Momus
 in Vulcano reprehenderit,
 opinor aliquando inaudi-
 uisse te: quòd si me fallit o-
 pinio, audi iam nunc. sic e-
 nim habet E fabula: nimi-
 rum Mineruam, Neptunum,
 & Vulcanum contentio-
 nem inter se suscepisse de
 artificij principatu & præ-
 stantia: atque ipsum quidem
 F Neptunum taurum es-
 fixisse, G Mineruam verò

domum excogitasse: porrò H Vulcanus hominem composu-
 it fabricavitq̄. Cæterum ubi iam ad Momum ventum esset,
 quæ certaminis arbitrum & expensorem elegerant, & ille sin-
 gulorum opera diligentissimè inspexisset: I in alijs quidem quæ
 reprehenderit, superuacaneum fortasse foret referre: il-
 lud tamen in hominis opificio potissimum * calumniatus est.

καὶ τὸν ἄρχιτέκτονα ἐπέπλη-
 ξε τὸν Ηφαιστὸν, διότι μὴ καὶ
 θυεῖδας ἐποίησεν αὐτῷ· κατὰ
 τὸ εἶρνον, ὡς ἀναπισταθῆναι
 σῶν, γνώμα γίνουσαι ἅπασ-
 σιν ἢ βόλεται, καὶ ἰπινοῖ, καὶ
 εἰ ψύλλεται, ἢ ἀληθεύει. ἰκα-
 νῶ δὲ ἔν, ἅτε ἀμύλητων,
 ἔτω πρὸ τῶν ἀνθρώπων δι-
 γνοῖτο· σὺ δὲ ἵπὲρ τὸν Λυ-
 κία ἵπριμ διέθορκας, καὶ ὄρας
 τὰ ἔνθορον, ὡς ἴσμε. ἴσθι τὸ εἶρ-
 νο, καὶ ἀνέφεται· οἷα τὰ ποδῶν
 ἴατος ἀδελφία μὴ μόνον ἢ βέβη-
 ληται, καὶ ἢ γινώσκαι ἴκα-
 σῶ, ἀλλὰ καὶ πότρω ἢ ἀμεί-
 νων ἢ χέρων. Ερ. πάλαι, ὡ
 Λυκίτι, ἰγὰ δὲ κατὰ θεὸν εἰ-
 λόμῳ, καὶ ὁ μεταμέλαι μοι τ'
 ἀρίστως, ἰκανὸν δὲ τὸ πῶς
 γῶν ἰμέ. Λυ. ὁ μὲν ἐκ ἄν εἰ-
 ποῖς, ὡ ἰταῖρε, καὶ πῶς ἰμέ,
 ἀλλὰ πρὸς ἴσθαι με πρῶτολολ.
 μνον ἰρ ποτῶ ὡ σαρφετῶ;
 Ερ. οὐδὲν ἴσθαι ἄν σοι ἀρίστως,
 ἔν ἄρ ἴσθαι. Λυ. ἐν ὡ γαθῆ.
 ἀμ.

atque ipsum quidem archite-
 ctum Vulcanum nō medio-
 criter percussit, K quod arti-
 fex L non in pectore ostiola
 quaedam addidisset, quibus
 apertis & reclusis perspicuū
 fieret omnibus quid ille ve-
 lit, aut in animo strueret
 & cogitaret: num mentire-
 tur, an verum diceret. Atque
 ille quidem velut caecutiens
 sic de hominibus statuit: tu
 verò nobis ipso etiā M Lyn-
 ceo ei perspicacior, qui, sicu-
 ti videtur, per pectus ipsum
 quae intus sunt, cernis: sumq̄
 tibi aperta omnia, adeò ut
 non solum ceriò teneas quid
 quisque veli aut cogitet, ve-
 rum etiam vter sit melior
 aut deterior. HERM. Tu
 quidē, Luciane, ludos ex me
 facis: ego verò Apollinis du-
 ctu & auspicio delectum ha-
 bui, neque prorsus electio-
 nem moror: atque haec qui,
 de suis Hermotimo. LVC.
 Attamen ne sic quidem mihi
 dignaris exponere, ô amice, sed me in ima vulgi fece versan-
 tem superbè contemnis. HERMOT. Nihil fortasse il-
 lorum tibi placebit, quae dixero. LVC. N Nequaquā, ô bone,
 verum.

ἄρ' ἔστιν ἐθέλων ἀπ' αὐτοῦ, ὁποῖον
 ἄρ' ἔστιν ἀρεσίων. ἐπὶ δ' ἔρ' οὐ
 ἐκὼν ἀρεσίων, καὶ φρονίως ἡ-
 μῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γυνοίμεθα
 τοι φιλοσοφῶσαντος. ἐγὼ πα-
 ράβωμαι, ὅπως ἄρ' οἶός τε, ὅ
 κατ' ἑμαυτὸν ἐξαρῆν τὴν ἀ-
 κελῆν περὶ τῶν κείων, καὶ
 τὴν ἀσφελῆσάντων ἀρεσιον.
 ἄκουε δ' ἢ οὐ, ἢ βέβαια. Ἐρ. ἀπ-
 λὰ βέλομαι, ὅ Λυκίον ἴσως
 γάρ τι γνώσιμον ἔρ' ἔσ. Λυ.
 σκόπε δὲ, καὶ μὴ κατ' ἀγνοῦ-
 σης, ἢ παντάπασιν ἰδιωτισ-
 κῶς ἀναστῆναι αὐτό. ἀνάγκη
 γὰρ ἔσται, ἐπεὶ μὴ οὐ θέλων
 ἄφ' ἑσέων ἀπ' αὐτοῦ, ἐκ δὲ ἀμα-
 ρου. ἔσα δὲ μοι ἢ μὴ ἀρετὴ
 τοῖον εἶ τι, οἷον πόλις
 τις, ἢ δαίμονας ἐχέου τὸς
 ἱμπολιτομοχθῆς (ὡς φάσι ἀρ
 ὁ διδασκαλῶν ὁ οὐδ, ἐκ
 ἐμ' ἔμ' ἀφ' ἑμαυτοῦ) ἄφ' ἑσέων
 ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείως
 ἄπαν.

lud manifestius & disertius explicare grauaris. Itaque vir-
 tutem urbis instar esse fingas volo, quæ ciues habeat hones-
 tissimæ & integerrimæ Rempubliacam administrantes, quem-
 admodum tuus quoque præceptor, qui isthuc aliquando
 peruenit, idem hoc affirmare non dubitat: præterea sum-
 ma sapientia viros exornatos, magno infractoque animo

verum nihil eorum vis di-
 cere, quod me delectaturum
 esset. Et quia tu me ce-
 las de industria, nobis in-
 uidens, ne forte tibi pares
 euadamus, si philosophiæ
 indaganda studio operam
 nauaremus: periculum fas-
 ciam, si quo modo fieri pos-
 sit, ut per me exactam iudici-
 candi rationem, minimeque
 fallibilem delectus haben-
 di viam inueniam. Quo-
 circatu, si uolueris, arre-
 ctis auribus attento fac sis
 animo. HER. Prorsus
 isthuc volo, ὁ Luciane: for-
 tassis quiddam scitu dis-
 gnum dicturus es. LVC. At
 vide ne naso me suspendas,
 si illud omnino rusticè &
 ineptè proposuero. Ita enim
 factò opus esse video, pos-
 steaquam tu qui harum re-
 rum es multò peritior, il-

ἅπαντας δικαίους, σώφρονας,
 ὀλίγων θεῶν ἀπεθεύοντας. οἷα
 δὲ ποτὶ ἀγένηται παρ' ἡμῖν,
 ἀρταφούτων καὶ βιασομέ-
 νων, καὶ πλεονεκτητόνων, ἕδρ
 ἀν' ἄλλης, φασίην, ἐν ἑκάστῃ
 τῷ πόλεσι τοιμώμενον, ἀπὶ
 ἐν ἀρλών καὶ ὁμοιοῖα συμ-
 πολιτεύονται, μάλα ἀκότως.
 ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἀμείναις πόλεσι μ,
 οἶμαι, τὰς εἰσείας καὶ φιλονει-
 κίας ἐγέρει, καὶ ἄν' ἑνὴκα
 ἐπιβουλεύουσιν ἀπὸ ἡλοιοι, ταῦτα
 πάντα ἐν ποσῶν ὄντων ἐκά-
 νοις· ἃ γὰρ ὅτι χρυσοῖον ἔτι,
 ἔτι ἡδονὰς, ἔτι δόξας ὀρθοῖον,
 ὡς ἀγαθὴν ἀπὸ περὶ αὐτῶν,
 ἀπὸ πάλα τῆς πόλεως ἐξε-
 δυλάσασιν αὐτὰ, ἢ ἀναγ-
 κὰ καὶ ἡγασάμενοι συμπολι-
 τειῶνται, ὡς γαλῶν τι-
 να, καὶ πανανδράμονα
 βίον βίδοσι, ξυῶ ἰδνομίᾳ καὶ
 ἑσάτητι καὶ ἰκονομείᾳ, καὶ τοῖς
 ἀμοις

cuius momenti ista apud illos habenda sint, verum iam olim
 hæc in vniuersum, tanquam parum necessaria existiman-
 tes ad bene gerendam Rempublicam, vrbe eiecerunt. Ita-
 que tranquillam quandam & omnibus modis felicem de-
 gunt vitam, bonis legibus, æqualitate, libertate, & omnibus
 denique

præditos, iustitiæ seruantis-
 simos, modestia admirandos,
 parum infra Deorum condi-
 tionem consistentes. Cuius-
 modi multa apud nos desi-
 gnantur, rapina, violentia,
 iniuria, habendi cupidine:
 eorum flagitiorum me tan-
 tillum quidem quemquã au-
 dere in ea vrbe conspice-
 res, sed pacati & concor-
 des Reipublicæ munia si-
 mul obcunt & admini-
 strant. Nec iniuria. Ea ea-
 nim quæ alijs in orbibus se-
 ditionū & factiosarum cons-
 tentionum concitandarum
 occasionem suppeditant,
 quorumque gratia alter al-
 terum clandestinis petit in-
 sidijs, ea inquam omnia
 è medio illorum sublata
 & remota sunt. Neque e-
 nim aut aurum, aut volu-
 ptares, aut honores ha-
 bent in precio, tanquam ali-

ἄλλοις ἀγαθοῖς. Εἴ τι ἔν, ὃ
 Λυκίῳ, ἔκ ἀξίον ἀπαντας ἐξ
 πιθυμέν, πολίτας γίνεσθαι ἢ
 ζεῖαυτης πόλεως, μὴτε λέμας
 τῶν ἰαπολογοφομῶν ἢ ἐν τῇ ὀ-
 δῶ, μὴτε πῶς τὸ μῦθος ἢ χῶς
 ἐν ἀπαγορεύοντας, εἰ μὴ δὲ
 σιν ἀφικόμενοι ἰγγραφήσιν
 καὶ αὐτῶ, καὶ μεθ' ἑξῆς ἢ πολι-
 τείας; Λυ. οὐ Δί' ὃ Ερμότιμ,
 πάλῳ μάλιστ' ἐνί τῶν σπε-
 λασίων, ἢ δ' ἄλλων ἀμνη-
 τίον, ἢ μὴτε παρὶδ' ἢ ἐν
 τὰ ὅθ' ἀπιλαμβανομένης, πο-
 θῶ ποιῆθαι λόγον, μὴτε πάλ-
 λων ἢ γούων, ὅτ' ἔστιν, ἐπι-
 κριτεχόντων καὶ λαθραμεισο-
 μῶν ἢ πικλᾶδι. ἀπὸ μάλι-
 σα μὲν λέξιόνος παρακαλῶν
 ἐπὶ τῶ αὐτῶ ὀδῶν, εἰ δὲ
 μὴ ἰθελοισιν, ἢ μὴ δυνάωντο,
 ἀρσισάμῳ αὐτὸς, χω-
 ρῆν ἐνδὲ τῆς πανοδύμο-
 υθ' ἰκάνος πόλεως, καὶ αὐτὸ
 ἀπ' ἑξῆς τὸ ἰμάτιον,
 ἀτὸς

denique bonis institutam.
 HER. Quid igitur, ὃ Lucia-
 ne? annon tibi videtur æ-
 quisimum esse, ut omnes cer-
 tatim eius urbis ciues fieri
 desiderent, ita ut iuineris tam
 laboriosi molestiam pro nis-
 hilo reputent, neq; temporis
 longinquitate victi animum
 despondeant, certò & con-
 stanter persuasum habentes,
 se omni euicta difficultate in-
 ciuium numerū relatum iri,
 eiusq; politiæ se participes
 futuros? LVC. Sane per Ioa-
 uem, ὃ Hermotime: omnibus
 omnes neryos in hoc inten-
 dendos esse arbitror, cate-
 ra verò negligenda. Nec pa-
 triæ tenaciter nobis inhæ-
 rentis magna cura haben-
 da est: neque valde moueri
 decet aut franzi animo, pa-
 rentum aut liberorum nos
 detinentium comploratio-
 nibus: sed & illi pari o-
 pera ad eandem profectiōnem nobiscum suscipiendam
 cohortandi sunt. Quòd si aut sequi nos recusauerint, aut
 per ætatem non potuerint: illis relicti & posthabiti, res
 etià ad urbem omnium felicissimam animosè tendendum
 erit, reiectis etiam vestimentis, si eisdem amicti detineremur,
 illic

ἂ τὸ ἐπαληθεύοι, κατ' ἄ-
 κοισιν ἐσούμενον ἐκείσ' ἔγ' ἴ-
 σθ' ὅτι, μὴ σὶ τις ἀρχαίασ, καὶ
 ζυγόνον ἐκείσ' ἵκοντα. ἦ δὲ
 γὰρ ποτε καὶ ἄποτε προσβύ-
 τε ἀνδρὸς ἡκουσα διελθόντ' ὅτι,
 ὄπως τὰ ἐκείν' πράγματα ἔχοι,
 καὶ μὲ πρὸ ἡμεῶν ἐπιδοῦσ' οἱ
 πῶς πῶ ὄλιγ' ἡγήσομαι ἴδ' ἔ-
 κούτ' ὅτι, καὶ ἐλθόντα ἐγγράψω,
 καὶ ἐκείν' τῶν ποιήσασθαι, καὶ
 φρασίας μεταδώσειν τῆς
 αὐτῶ, ὡς μετὰ πάντων ἐδου-
 μονοίω. ἀπ' ἐγὼ ἐκ ἐπιβό-
 μῳ ἢ ἀνοίας καὶ νιότη-
 τ' ὅτι, πῶς πρὸς τὴν ἀδικίαν
 ἐχιδόν' ἐτῶν ἴσως ἴδ' ἂν αὐ-
 τὰ ἦδ' ἀμφὶ τὰ πῶσ' αἶσα,
 καὶ πῶς τὰς πύλοισιν ἴδ' ἂν.
 ἔτι γὰρ δὲ ἔμ' ἔμ' ἔμ' ἔμ' ἔμ'
 αἶσ' ἢ γὰρ μὲν ἡμεῶν, ἀπ' ἂν
 ποδῶ, καὶ ἦδ' καὶ τὰ δὲ,
 ὅτι ξύμπαντων ἴδ' ἐπιβόμῳ
 καὶ ξύνοισιν ἔμ', αὐθιγῶν δὲ ἔ-
 αἶσ', ἀπ' ἂν καὶ βαρβάρων ἔμ-
 νοίω

illic haud dubiè conuestien-
 di. Neque enim periculum
 est ne quis te cò nudo cor-
 pore delatum exclusurus sit.
 Iam enim & aliàs virum
 multa canicie reuerendum
 differentem audiui, qui-
 nam illic se res haberent:
 meq; magnopere cohorta-
 batur ille, ut me sibi ad urbē
 eunti comitem adiungerem.
 siquidem pollicebatur itine-
 ris ducem se fore, & quòd
 me ciuitate donare vellet,
 vnumq; ex tribulibus face-
 re, suo adscriptum sodaliis,
 adeò ut nulla non ex parte
 bene & feliciter agerem.
 Ceterùm ego id etatis rectè
 monenti non obtempera-
 bam, stultiitia & rudibus
 annis dehortantibus: non-
 dum enim egressus eram
 annum quintum & deci-
 mum. Fortassis si secutus
 fuissèm, iam in suburbio aut
 præ portis consisterem. Porro de ciuitate, si rectè commes-
 mini, cùm alia multa, tum hæc quoque prædicare solebat,
 quemadmodum omnes eius urbis incolæ essent aduenæ &
 peregrini, nec vllus esset indigena. Quin etiam illud addebat,
 non parum multos in eadem Republica versari barbaros,

πολιτεύεσθαι πομπῆς, καὶ δόξας
 καὶ ἀμόρφους, καὶ μικρὰς
 καὶ σφύκτας, καὶ ὄλους, μοτίε
 χερ τῆς πόλεως τὸν βουλό-
 μῃον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐ-
 τοῖς ἐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιῆ-
 εσθαι τῶν ἰσχυρῶν, ἐδὲ ἀπὸ
 σχημάτων, ἢ μεγέθους, ἢ
 λαμπρῶν, ἐδὲ ἀπὸ γένους, ἐδὲ
 λαμπρῶν ἐν πλοῦτοις, ἀπὸ
 ταῦτα μὲν ἐδὲ νομίζεσθαι παρ
 αὐτοῖς, ἀπὸ τῶν δὲ ἐκαστῶν πῶς
 τὸ πολιτικὸν γινώσθαι σωφρο-
 σιν, καὶ ἐπιθυμιᾶν τῶν λα-
 λῶν, καὶ πόνοιο, καὶ τὸ ἀλι-
 παρῆς, ἢ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μὴ
 μαλακιοῦναι πομπῆς τοῖς
 δυσχερεῖσι, κατὰ τῶν ὁδῶν
 ἐντυγράνοντα. ὡς ὅστις ἄν
 ταῦτ' ἐπιδέξῃται καὶ δι-
 ξείλοιο, πορρωδῶν ἄρχιπῆς
 τῶν πόλεων, αὐτὴν μάλα
 πολιτικὸν ὄντα τῶν, ὅστις
 ἄν ἢ ἠισότιμον ἅπασιν τὸ ἴ-
 χέρον ἢ ἐρείπων, ἢ ὑσα-
 πιδος, ἢ ἀγνῆς, ἢ δολοῦ,
 ἢ ἰλῶ.

& servilis conditionis ho-
 mines, informes, modicos,
 pauperes, breuiter nemi-
 nem non eius Reipub. fore
 participem, quem penes
 modò voluntas esset eò tene-
 dendì: quandoquidem illis
 morem ciuitate donandi ada-
 uenas, affirmabat non su-
 mi aut ab externa cultus &
 vestitus elegantia, aut à cor-
 poris proceritate & formo-
 sitate, neque à generis splen-
 dore, aut claris maioribus,
 sed ea pro nihilo aestima-
 ri apud illos. Oportere tam-
 en eos qui ciuitatis ius in-
 dipisci velint, intelligentia
 instructos esse, rerumq; ho-
 nestarum tangi cupidine,
 labore non frangi, nul-
 lis voluptatum illecebris
 capi, neque effeminari aut
 emollefcere rebus dubijs
 & difficilibus inter eun-
 dum ingruentibus. Quis-
 que itaque præstiterit, ex-
 posuitq; vbi primùm urbem attigerit,
 actuum in ciuium
 communionem assumitur, quicumque tandem fuerit, pa-
 rem experturus honorem. Porro peior an melior, an
 nobilis, an ingenerosus, an seruus, aut liber, aut an prorsus
 infimè

ἢ ἐλάθειρ^Θ, ἢ δὲ ὄνας εἴν^ῃ, ἢ
 λέγειν ὅτι ἐν τῇ πόλει. Ep. ὄρας,
 ὃ Λυκίη, ὡς ἰσμάτων, ἔδ
 περὶ μικρῶν λέγων, πολι-
 τῆς ἐπιθυμῶν γυνῶν καὶ
 αὐτὸς οὕτω λαλῆς καὶ ἐνδοί-
 μων^Θ πόλεως; Λυ. καὶ ἴδ
 αὐτὸς, ὃ Ερμότιμι, τῶν αὐ-
 τῶν Γεῖρω, καὶ ἔν ἐσιρ^ῳ, τι
 ἄρ μοι πῶς ζύτων ἐξέξιμι
 γυνῶν, εἰ μὴ δὲ πωλεσιῶν λῶ
 ἢ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδῆν ἄ-
 πασι, πάλαι ἄρ, ἐν ἴδι, μηδὲν
 ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἕαυτὸς αὐ-
 τῶν, καὶ ἐπολιτῶν μὲν ἄρ ἐκ
 ποικῶ. ἐπὶ δὲ, ὡς ἡμῶς φασ-
 τε, αὐτῶ, καὶ Ἡσιόδ^Θ ὄρας
 ψαλδὸς, πᾶνν πόρρω ἀπό-
 κρισαι, ἀνάγκη συτῆρ ὁδόν
 τῶν ἄρσασαρ ἐπ' αὐτῶν καὶ
 ἄγχι μόνον τὸν ἄεισον. ἢ ἐν οἴσ
 οὐ οὕτω γέλωα ποιεῖν; Ep.
 καὶ πῶς ἄρ ἄλλως ἐλθοί τις;

Λυ.

quam verò (quemadmodum vos perhibetis, nimirum tu, & Hesiodus ille rhapsodus) valde procul hinc remota est: operæ precium mihi esse videtur, ut & viam ipsam quæ rectâ nos ad urbem ducat, inuestigemus; nec minus operæ & studij in duce quamoptimo deligendo ponamus, An' non ita quoque tibi faciendum videtur, Hermotime?

HERMOT. Et quinam alia ratione eò quis perveniret?

LVC.

infimæ sortis & conditio-
 nis homo sit, in eacivitate
 ne nominantur quidem.

HERM. Hinc perspicere potes, Luciane, quòd non temerè aut pro rebus ficulneis tantos sudores perferam, cum ad eò felicis & exoptatæ Reipub. civis fieri concupiscam. LVC. Et ego quidem harum rerum communi tecum cupiditate teneor: atque haud scio, an quicquam sit quòd perinde præ his mihi votis expetendum putem. Iam si in propinquo urbs sita foret, & omnium prospectui exposita: iam olim, ut scis, nulla animi ambiguitate præpeditus, eam fuisset ingressus, inq̄ ea mul- tum iam temporis versan- do contrivissem. Postea

ΛΥ. ἐκὼν σοὶ μὲν ἐπὶ τὸ ἄπει-
 σην ἔσθαι, καὶ φάσκει ἀδύνατα,
 ποτὴν ἀφροσύνην τῶν ἡγεμονέ-
 νων· ποτὸς γὰρ ἔτιμι παρὰ
 σαῖν αὐτόχθονες, ἐκείθεν ἔ-
 κας· ἔτι λέγουσι. ὁ δὲ γὰρ
 μὲν ἓ μίαν καὶ ἡ αὐτὴ φάιν-
 ται, ἀπὸ ἀποκατὰς διαφοροί,
 καὶ ἔστιν ἀπὸ ἡλικίας ὁμοίαν ἢ μὴ
 γὰρ ἐπὶ τὰ ἰσότητα, ἢ δὲ ἐπὶ
 τῶν ἑωφίερων ἰσότητων, ἢ δὲ ἐπὶ
 τὰς ἀρετὰς, καὶ ἀπὸ τῶν
 ἐν τῆς μισομυθείας. καὶ ἡ μὲν
 εἰς λαμάνων καὶ φυτῶν, καὶ
 σκιᾶς, ἐνυδρὸς καὶ ἡλιᾶς,
 ἔστιν ἀντίτυπον ἢ δύσβα-
 τον ἔχουσα. ἢ δὲ περιώδους
 καὶ τραχῆα, ποταμὸν ἡλίον,
 καὶ λίμνη καὶ λιμένατον περὶ
 φαίνουσα. καὶ ὅμως αὐτὰ πᾶ-
 σαι περὶ τῶν πόλεων ἀξίως λέ-
 γουσι, μίαν ὄσαντες τὰ ἐναν-
 τιώματα τελευτῶσαι, ἔνθα δὲ
 μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀρετὰ ἔστιν.
 ἔφ'

aspera, multum exhibens viatoribus cum suis tum ar-
 doris, tum etiam laboris & molestiae. Et tamen omnes il-
 la cum multae sint, ad eandem urbem quae una est, tendere
 perhibentur, tamen si sint inter se diversissimae. Inde in-
 credibilis animum meum habet perplexitas & haesitantia.

Etenim

LVC. Nonne vides igitur
 immensam multitudinem pro-
 mittentium & affirmantium
 se viae peritos esse? Mula-
 ti enim ad hoc parati cir-
 cumstant, quorum nemo
 non se indigenam esse persan-
 tisse deierat. Caterum non
 esse unam tantum viam, il-
 lud apparet liquidò, sed
 innumeras & valde diuersas,
 nec quaequam habentes
 in quo inter se conues-
 niant. Nam haec quidem ad
 occidentalem plagam ver-
 git, illa ad solem exorientem:
 mox altera ad Septentrionem
 viatorem ducit, altera verò
 rectè ad Meridiem. Rursus
 haec quidem per florida prata,
 & molles plantas sub umbra am-
 ena & delectabili, nihil ha-
 bens asperitatis aut difficul-
 tatis: altera autem pe-
 tricosa, & omnibus modis

ἐφ' ἧν ἴδ' ἄρ' ἔλθω αὐτῶν,
 αὐτὴ κατὰ πλὴν ἀρχὴν τῆς
 ἀπραγῆς ἕκαστος ἴφιστος, ἐφ'
 τῆς ἀσόδου μέγα τις ἀξίοντι
 εἶδ' ὄριζεν τὴν χῆρα, καὶ
 πῶς ἔπειτα κατὰ πλὴν αὐτῶν ἀ-
 πύχου, λίγων ἕκαστος αὖς
 τῶν μόνων πλὴν ἰνδῶν ἀ-
 δύσας, τὸς δ' ἄλλους πλανᾶς
 ὄδου, μίτη αὐτὸς ἐκλυθῆ-
 τας, μίτη ἄλλους ἀγασσάσας
 ἠλωκαμύσας ἀκαταβήσαστας.
 ἠὲν ἐπὶ τὸν πλεονάζον ἀπύχου-
 μου, ἠὲν κἄν τὰ ὅμοια
 ὑποχρῆντα περὶ τὸ αὐτῶν ὄδου,
 ἢ τὸς ἄλλους λακίσσας, ἢ ὁ παρ'
 αὐτῶν ὅμοιος, καὶ ἕξ ἄσπασ-
 τῶν, τὸς δὲ βίωσι πλεονάζοντων
 ὄδων καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-
 τῶν, ὅμοιος τὰράσσας με,
 καὶ ἀπύχου ποίῃ, καὶ μάλι-
 κα οἱ ἕνεκ μόνον ὑπερβῆστας
 νάμφοι, καὶ τὰ αὐτῶν, ἕκασ-
 τος ἐπαυῆντο. ὅς ἴδ' οἶδα
 ἢ τίνα πρᾶπορῶν, ἢ τῶν
 μάλλον ἀπολεθῆσας, ἀφικοί-
 μω

animuntque meum incertum diuersè distrabunt, maxime
 verò duces ipsi præter modum vociferantes, dum quisque
 sua immodicis laudibus deprædicat. Neque enim calleo in
 quam declinans, aut quem potissimum ex ducebus secutus, vr-

hem

Etenim in quacunque fortè
 fortuna incidere, virum quæ-
 piam circa ingressum diuersi-
 tuculi consistentem offendo,
 antiqua virtute & fide ada-
 mirandum, statim in introi-
 tu accedeni manus porris-
 gentem, vehementerq; co-
 hortantem, vt ipsius viam
 ingrediar. vsque adeo cer-
 tatum vnusquisque illorum
 se compendiose viæ gnarum
 esse iactat identidem, alios
 verò tota via aberrasse, ne-
 que vnquam eò peruenisse,
 neque aliorum insequenti-
 um duces esse posse. Tans-
 dem vbi proximum accesser-
 o, audio & illum de viâ
 sua magnificè pollicentem,
 alioq; maliciosè vituperans
 tem. Ad eum quoque mo-
 dum facit is qui buie vicis-
 nus est, & sic demceps omnes
 reliquit. Hinc itaque viarum
 multitudo & diuersitas non
 mediocriter me conuurbant,

ἢ ἄν' ἰδέσθαι σὺ ἀπὸ τῆς ἀρε-
 τῆς γὰρ προαδοιοπορη-
 κῶσιν, ὃ Λυκίην, πιστώσας
 ἐν ἄν' σφραγῆς. Λυκ. τίσι
 δίκης, τοῖς κατὰ πόλιον ὅς
 ἀδὲν ἐλθοῦσιν, ἢ τίτι τῶν ἡ-
 γιμόνων ἀποκοδόσασιν; αὐ-
 θῆς γὰρ ἰμῶν τὸ αὐτὸ ἀπορο-
 ῖν ἄν' ἡ μορφή ἀναφανέ-
 ται, ἀπ' τῶν πραγμάτων ἐπι-
 τὸς ἀνδρῶν μετ' ἐληλυθόσι. Ερ.
 πῶς ἔδοτο φῆς; Λυκ. ὅτι ὁ μὲν
 πλὴν Πλάτωνος ἀπὸ τῶν
 καὶ σωδοιοπορίας μετ' αὐ-
 τῶν, ἐκείνῳ ἰπανέσται δευ-
 λονότι ὁ δὲ πλὴν Ἐπικύρου ἐκεί-
 νῳ, καὶ ἄν' ἄλλῳ οὐδὲ
 πλὴν ἑμῶν. ἢ πῶς ἔδω, ὃ
 Ἐρμώτιμ, ὄχ' ἔτω; Ερμ. πῶς
 γὰρ ὅ; Λυκ. ὃ δὲ ἰνῶ ἀπὸ τῶν
 σῶς μετ' τῆς ἀρετῆς, ἀν' ἴτι
 ὁμοίως ἀγνοῶ τὸ μάλλον καὶ
 πιστώσας τῶν ἡδοιοπορῶν ὁ-
 ρῶν ἔκαστον αὐτῶν, καὶ αὐ-
 τῶν

bem accedere queam. HER.
 At ego te, Luciane, ab om-
 ni hesitatione liberabo. Ete-
 nim haud facile, si ijs, qui
 ante nos idem iuineris con-
 fecerunt, fidem habueris,
 aberrabis LVC P Quibus
 tu habendam fidem dicis?
 aut quem ex ducebus sequen-
 ti sunt? aut per quam viam
 ingressi sunt? Iterum enim
 nobis sub alia forma eadem
 apparet animi perplexitas,
 à rebus ad homines trans-
 latis. HERM. Quoniam
 modo isthuc dicis? LVC.
 Quoniam quidem qui in
 Platonis viam digressus est,
 & illo duce se in viam dea-
 dit, illum haud dubiè lau-
 daturus est. rursus qui Epi-
 curum ducem sibi sequen-
 dum elegit, Epicuri. ita
 omnino alius aliam com-
 mendabit: tu verò vestram
 omnibus alijs præferes. Aut
 non ita futurum esse, Hera-

motime, credendum est? HERM. Et cur non? LVC.
 Proinde ab ancipiti animi perplexitate me non liberat, cum
 etiamnum ignorem ex viatoribus Q cuinam potissimum fi-
 des adhibenda sit. Video enim unumquemque illorum, & in

τὸν καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς
 περιπαρευόμενος, καὶ ἐκείνῳ ἐ-
 παυνοῦσα, καὶ λίγρον ἄως αὐτῆ
 μόνῃ ἀγὰ ἐπὶ πῶ πόλιρ. ὁ
 μὲν τοῦ ἕλω ἀδελφῆ ἢ ἀληθῆ
 φησὶν ἀπὸ ὅτι μὴ ἀφίπαι
 πρὸς τὴ τέλῃ, καὶ ἕδῃ τινα
 πόλιρ, δῶσω αὐτῷ ἴσος. ἢ δὲ
 ἐκείνῳ ἕδῃ, καὶ ἕλω, ἐν ἣ
 ἐπιθυμῶν ἐγὼ τε καὶ σὺ πο-
 λιτοῦσασθαι ἡδέως ἐς Κόριν-
 θον ἡθέμ, ὅδῃ ἐς Βαβυλῶνα
 ἀριόμῃ ὅ οἴτοια Κόρινθον
 ἰωρακίαι, ἀδηγορ ἕμοιζι ἐν
 ἔτι. ἐ γὰρ πάσις ὁ τινὰ πό-
 λιρ ἰδῶν, Κόρινθον ἕδῃ, ἕ-
 γῃ ὁ μόνῃ πόλις ἔστιν ἡ Κόριν-
 θῶ. ὁ δὲ δὲ μάλις ἐς ἀπρα-
 εἶαν με καθίστησι, ἐκείνῳ
 δῆ, τὸ ἀδελφῆ, ὅτι πάσα ἀ-
 νάγκη μίαρ ἔστιν πῶ ἀληθῆ
 ὁ δὲ καὶ γὰρ ἡ Κόρινθῶ μία
 ἔστιν, ἀ δὲ ἀπαι πάντα χόσε
 μᾶλλον, ἢ ἐς Κόρινθον ἀγῶσ
 σιν ἢ μη τὴς ἐπὶ σφόδρα πα-
 ραπαῖοι, ὅς οἴδομαι καὶ πῶ ἐς
 Ἰνερ.

unam atq; aded veram esse viam, siquidem nec plures quam
 una Corinthus est, alia autem quoquo genitium magis via-
 torem quam in Corinthum perducunt. Nisi quis usque adeo
 delirus esset, & mente captus, ut putaret & eam que ad

Hypere

ipsum & ducem eius, unius
 tantum via fecisse periculum,
 ac illam laudare, affirman-
 tem hanc solam esse, quae per-
 ducat ad orbem. Ego autem
 num verum dicas, scire non
 possum. Quod enim ad fi-
 nem aliquem delatus sit, &
 civitatem quandam conspe-
 xerit, foris illi haud diffi-
 culter concesserim: caterum
 num illam viderit, quam or-
 portebat, in cuius Republi-
 ca ego & tu versari concu-
 piscimus, in Corinthum de-
 lati, ille autem Babylonem
 profectus, Corinthum se vi-
 disse putarit: hoc quidem es-
 tiamnum mihi incertum est.
 Neque enim ille qui aliquam
 civitatem vidit, statim &
 Corinthum vidit: siquidem
 non sola Corinthus est civi-
 tas. R. Quod autem omnium
 maxime me facit animi ins-
 certum & ambiguum, illud
 est, quod sciam necessario

Υπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰν-
 δὸς ἄγουσιν, εἰς Κόρινθον ἐκ-
 λαν. Ερμ. καὶ πᾶς οἶόν τε, ὃ
 Λυκίην, ἀπὸ γῆ ἀπαχόσαι ἄ-
 ρα. Λυκ. ἐκ τοῦ, ὃ καλεῖ Ερ-
 μώτιμι, ἢ μιν ἄς λέει βουλήσ,
 ἐπὶ τῶν ἀρταίων τῶν ὀδῶν τε
 καὶ ἡγεμόνων. ἐκ τούτου δὲ τὸ
 τοῦ λόγου σοῖσσομεν, ἔνθα ἄρ
 ἡμᾶς οἱ πόδων φέρωσι, ἐκεί-
 σι ἀπὸ μὲν, ἐπὶ τῶν ἄλλων ἄρας,
 ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγού-
 σης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶν. ἢ
 βασιλευσ ἀπὸ τῶν ἐκ γῆ ὀδῶν
 ἐκείνων καλεῖται ἡ γῆ, τὴν τύχην
 πικρῆσαν, ὡς τὰ γὰρ ἄρ τὴν ἄ-
 εἰς τὴν ἐνομήσιον, ἢ καὶ ἄνω
 ἐξ ἑτάσιον ὀρμησάντων ἐπὶ
 μίαν τῶν ὀδῶν, ἐκ τῶν αὐ-
 θιναυτῶν μὲν γὰρ καὶ τούτου γέ-
 νησθαι, καὶ ἴσως ποτὶ ἐγγύ-
 ῃ τῶν μακρῶν ἡμᾶς λέει
 γέ ποτὶ τῶν ὄτων μελέων
 ἐκ οἷμα δὲ παραδόως ἀ-
 ναρτήσθαι, ὅτι ἐς ἐσθρὸν ἡμῶν
 δὲ κατακλέσθαι τὴν ἐκείνην,
 ἐπὶ

Hyperboreos, & eam quæ
 ad Indos tendit, in Corin-
 thum recto tramite perdu-
 cere. HERM. Quoniam pa-
 cifico hoc fieri possit, ὃ Lucia-
 ne, cum alia aliud tendat.
 L.V.C. Proinde, ὃ bone Herra-
 motime, non mediocri opus
 est consilio in eligendis cum
 vijs, tum ducibus. Neq; illud
 vulgò iactati prouerbij com-
 mittendum est, ut si quocun-
 que nos pedes duxerint, eò
 inconsulto abeamus: quomo-
 do ita haud dubiè decepti,
 pro Corintho ad Babylo-
 nios aut Bactra abiremus.
 Atqui ne hoc quidem valdè
 mihi consultum factum viden-
 tur, ut fortunæ tantam rem
 committamus, tanquam optè
 mam fortasse apprehenden-
 tes, si citra omnem viarum
 exactam peruestigationem,
 in vnam aliquam quamcun-
 que tandem temerè irruere-
 mus. Nihil enim obstat quò
 minus & fieri possit, & fortasse iam olim in tanta tempo-
 ris longinquitate factum est. T Haudquaquam verò æquum
 esse opinor, ut tam inconsideranter de rebus ad eò magnis
 spem abijciamus, aut ita in angustum coactam cōstringamus
 00 2 virgul.

ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παρομίᾳ φη-
 σὶ τὸν Αἰγᾶον ἢ τὸν Ἴονιον
 διαπλευσάμενος διελύσας. ὅτι ἐστὶ
 καταστάσις αἰὲρ ἀνολόγως πλὴν
 τύχῃ, ἢ τοξάνυσσα καὶ ἀκον-
 τίσουσα, μὴ πάντως ἔτυχε
 τοῦ ἀληθοῦς, ἵνα δὲ ὅτι ἐν
 μέγιστοις τοῖς ψάδεσι. ὅτι
 ἐστὶ τὸ Ομηκεῖον τοξότη ἑπὶ
 ζῆν, ὡς λέγουσιν πλὴν πειράδα
 κατατόξῃσσι, ὁ δὲ πλὴν μὴ
 εὐνοῦν ἔτι, ὁ γὰρ οἴ-
 μα. ἀπὸ παραποῦν ἱκάνο
 ἀπολόγητον τῶν ποσῶν,
 φρασεῖσσι, καὶ πειρασ-
 θῆναι τῶ τοξάνυσσιν ἰππίσιν, ἢ
 πάντας ἱκάνο τὸ ἐν ἑξ ἀπάν-
 των. ὁ δὲ λέγουσιν ὅτι ὁ μὴ
 πρὸς, ἢ ἀντὶ τῆς ἐπὶ ἀπὸ ἀ-
 ζήσους, ἐστὶ τῶν πεπλανημένων
 μίαν ἀγνοοῦν τὸν ἱππίσιν
 μὴ, ἰππίσιν ἢ ἀμανοῦν ἀρ-
 σῆσαι πλὴν τύχῃ ἢ ἐπὶ ἰ-
 μῶν, ἐκείσιν οἷμα ὅτι ἢ ἀ-
 νασπῆσαι ἔτι, καὶ ἀνασπῆ-
 νοῦ ὅτισιν ῥάδιον, ἢ ἀπαξ

ἐπὶ δὲ
 iunam meliorem pro nobis electuram esse. Opinor au-
 tem in tali re comparatione utendum, & demonstrandum
 esse. Neque enim promptum & facile est reuocare curs-
 um, saluumque & incolumen retrò euadere, sed quis
 soluta

virgultea scapha (quod a-
 iuni) Aegæum aut Ionium
 transmittere volentes. Nes-
 que enim rectè aut proba-
 biliter fortunam incusare-
 mus, si sagittando & iacu-
 lando non profus affecuta
 sit veram illam viam, vnam
 nimirum inter tot infinitas
 falsas & erroneas existen-
 tem: quod nec Homericò
 quidem sagittario concess-
 um fuit, qui cum debuisse
 set columbam arcu fixam
 deicere, linea vincula rupit:
 opinor autem fuisse Teu-
 crum. Sedenim hoc nullo
 magistratiōni consentaneum
 est, spem habere multa vul-
 nerandi, & iaculo petens
 di, quam omninò illud v-
 num ex omnibus: quoniam
 periculum non mediocre est,
 si pro recta & compendio-
 sa via in vnam ex erratis-
 cis & deus imprudentes
 incideremus, sperantes fors

ἐπιδῶ τῆ πλοῖου τῆς αὐτῶν,
 τὰ ἀπόρα λυσάμεν. ὁ δὲ ἀν-
 ἀνάγκη ἐν τῷ πλάγῃ δια-
 φερόμενα ναυτιῶντα ὡς τὸ πο-
 λὺν, καὶ δειδιότα, καὶ καρμ-
 βαροῦντα ἀπὸ τοῦ σάπυ. δεικνύ-
 οντες ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεύσειν, ἀ-
 ναβάντα ἐπὶ σκοπῶν τινα,
 σκέψασθαι, ἀπιφορέοντες καὶ
 εἰσορῶντες τὸ πνεῦμα τοῦ ἀπὸ Κό-
 ρινθου διαπλευροῦντες ἐθελῶσι, καὶ
 νῦν Δία λυθιρῶντων ἕνα τὸν
 αἰετοῦ ἐκδέξασθαι, καὶ ναῦν
 ἐν πλάγῃ, οὐκ ἐξέρχεται πρὸς
 τῆνικῶτον λιμένα. Εἰ δὲ τὸ
 γινώσκοντες, ὅτι Λυκίους, παρα-
 πολὺν. πολλοὶ οἰδοῦσι, ὅτι ἄ-
 πάντας ἐν λιμένῳ περιελθόντες,
 ἐν αἰετοῦ ἀπὸ τοῦ εἰρηνοῦ, ὅτι ἕνα μὲν
 ἄμενους, ὅτι λυθιρῶντας
 ἐμπαροῦντες τῶν Στοικῶν.
 καὶ λὺν ἐθελῶσι γινώσκοντες
 ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις
 εἶναι, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ
 Ζεῶντος ἰχθυοῦντες, ὡς
 ἔα.

soluta naui mari se semel
 commiserit: verum necessa-
 rium est, in pelago fluctuum
 arbitrio iactari & circum-
 ferri, nauseantem ut pluri-
 mum, & metu perculsum,
 capiteque marinis fluctibus
 grauium. Aequum verò
 fuerat, sub initium prius-
 quam vela ventis permisiss-
 set, conscensa specula ex-
 plorare si mare esset nauig-
 gabile, & secundus flaret
 ventus Corinthum nauiga-
 re volentibus. Et per Io-
 uem quidem gubernator
 quispiam optimus summo cū
 iudicio illi deligendus fue-
 rat: praterè nauis satis fir-
 ma conquirenda, quæ tanta
 fluctibus & cursui par
 esse potuisset. HERMOT.
 Est quidem, Luciane, quod
 dicis, nō improbandum. Ve-
 rùm enim verò hoc satis cer-
 tō scio, quòd si etiam per cir-
 eulum omnes ad vnum accesseris, non tamen alios iuuenies
 neque duces meliores, neque gubernatores maiori peritia
 præditos quàm Stoicos. Atque si animus tibi est aliquen-
 do Corinthum perueniendi, illos sequendos esse putabis,
 per Chrysippi & Zenonis vestigia incedendo. X alioquē

ἢ ἀδύνατον. Λυκ. ὁρᾷς ἔν-
 το, ὡς λουὸν, ὃ Ἐρμῶτιμι, ἄ-
 ρηκας, ἵπποι ἢ ἄν ὠτὸ καὶ ὁ
 τῷ Πλάτωνι ξυοδοιοπορῶν,
 καὶ ὁ Ἐπιέρω ἰπόμυθ' ἢ οἱ
 ἄλλοι μὴ ἀπληθῆν μὲ ἄς τῶν
 Κόσυνθων, ἢ μὴ μὲ ἰαντ' ἕλα-
 σθ'. ὡς τε, ἢ πᾶσι πισώθεν
 καὶ, ὅπρ γελιοτάτων, ἢ ἀπι-
 σεύ ὁμοίως μακρῶ ἢ ἄσφα-
 λιστα τὸ τοῦτον, ἄρξιν ἄρ
 ἔνρωμυ τάλυθῆ ἵπισχνόμε-
 νορ, ἔπρ φέρε, ἢ καθάπρ νῦν
 ἔχω, ἀγνωσῶ ἔτι ὅσις ἐξ ἁπάν-
 των ὅσιν ὁ ἀληθῶν, ἕλοίμην
 τὰ ὑμῖν, ὡς πισώσας, ἀντ
 ἐπὶ φῶρ ἄτὰρ ἄναγε ἔδῶτι
 τὰ τ' Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁ δῶν
 ὁδοιοπορῶσαν τὰ τῶν, ἔπρ ἴα
 θῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσαι
 Πλάτωνι ἢ Πυλαγόρῳ, καὶ
 Ἀριστοτέλει, ἢ τὸς ἄλλοις, οἱ δὲ
 περιεάνθῳ ἰρωτῶν μὲ, ἢ νῦν
 Δῆ

numero verum diceret, vestrae sectae me addicerem, habita
 tibi fide viro amico & familiari, at tamen Stoicæ saltem phi-
 losophiæ perito, tantumque vnicam illam viam ingresse:
 postea verò deorum aliquis ab inferis in vitam reuocaret Pla-
 tonem & Aristotelem, præterea etiam alios omnis generis
 philosophos: illi autem circumstantes interrogarent, & per-
 louem

frustra hanc viam tentabis.
 LV C. Annōn sentis, ὃ Her-
 moime commune quiddam
 te dixisse? haud dubie enim
 hoc ipsum dixerit & quis-
 que qui communem cum Pla-
 tone viam ingreditur, & qui
 Epicurum ducem sequitur,
 insuper & alij, me videli-
 cet Corinthum nunquam
 venturum, nisi cum illorum
 aliquo itinere memet accin-
 gōm: ita ut necessarium mihi
 esse videam, aut omnia
 sine discrimine credere,
 quod absurdissimum est: aut
 omnibus iuxta diffidere,
 quod quidem multò tutissi-
 mum esse opinor, donec ve-
 ra pollicentem inuenerimus.
 Y Age verò, si quemadmo-
 dum nunc ignarus sum, e-
 tiamnum certum non ha-
 bens, quinam ex omnium
 philosophantium ordine &

Δὲ ἀς δικασίμων ἀγαθῶς
 τῶν ὑβριῶν ἕκαστος δικασ-
 ζοῖντο λέγοντες. ὃ βίητις ἄν-
 κῆρ, τί πάθῃ, ἢ τί τι πάθῃ
 πεινάσας, Χρύσιππον καὶ Ζή-
 νωνα προτίμησας ἡμῶν, πε-
 σθητέων ὄντων παραπολὺ,
 ἅθες ἢ πάλω γνωρίζεις, μῆ-
 τε λόγῳ μεταδὸς ἡμῶν, μῆτε
 παραθεὶς ὄλω, ἢ φασὶν, ἃ
 ταῦτα λέγουσι, τί ἄν ἀπει-
 νοῦμεν αὐτοῖς, ἢ ἱσαρίσει
 μοι, ἄν ἔπα, ὅτι Ἑρμοτίμῳ
 ἰπέδω, ὅλω ἀνδρῖ, ἀλλὰ
 φασὶν ἄν, οἳ δὲ ὄτι, ἡμῆς, ὃ Ἄν-
 κῆρ, ἐχέσθῃ, τὸν Ἑρμοτίμον
 ἔτομ, ὅσις ποτὶ ὄπα, ὃ δὲ ἐπ-
 κῆν ὃ ἡμῆς ὅσα ὄν ἐγγὺ ἀ-
 πάντων καταγινώσκων, ὃ-
 δὲ ἰρήμω ἡμῶν καταδια-
 τῶν, ἀνδρῖ πεινάσαντα μίαν
 ὄδον ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃ-
 δὲ ταῦτῳ ἴσως ἀπειθῶς κα-
 τανόσαντι. οἳ δὲ γε νομο-
 θέται, ὃ Λοκίον, ἐχέτω πῶ-
 σάλλοι. ἵς δικασίως ποιεῖν,
 ὃ δὲ τῷ ἱέρειον μὲν ἀκούων,
 τὸν

Z Sedenim legum conditores, ὃ Luciane, ad hūc modū nō im-
 perant faciendum iudicibus, nimirum ut aliter tantū audito,

Iouem quoque in ius pertra-
 ctum contumelia accusa-
 rent, dicentes: Quid verò
 passus es, optime Luciane,
 aut à quo persuasus Chrysi-
 pum & Zenonem nobis, qui
 multò anti fuerimus, propo-
 sueris, homines heri & pau-
 lò anti natos, cum nos ne-
 que sermonis participes fe-
 ceris, neque profusus quæ lo-
 quamur tentaris? Quòd si
 hæc ab illis dicerentur, quid
 nam illis responderem? An
 satis mihi i fore existimas, si
 dixerò me ab Hermotimo
 viro familiari ita persuasum
 esse? Atqui dicerent, sat
 scio: Nos verò, Luciane,
 quis ille sit Hermotimus,
 iuxta cum imperiis ignora-
 mus, sed neque ille nos no-
 uit: quare æquum non fuit,
 omnibus in totum repudia-
 tis nos indicta causa condem-
 nare, fidem dantem viro vni-
 cam tantum in philosophia
 viam, sed neq; illam fortasse
 exactè satis perspectā habuit.

τὸν δὲ ἔτιρον οὐκ ἴσθ' ἡ-
 γαρ κίερ αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔ-
 ξυμφέρει, ἀλλ' ὁμοίως ἀμ-
 φοῖν ἀπροῦθου ὡς ῥῶον ἀν-
 τεξέτατον ἰὸν τοῦ λόγου, ἵν-
 εἰσκόποι τὰ κατὰ τὴν φύσιν
 αὐτῶν καὶ λέγει μὴ εἶναι σοφῶ-
 σιν, ἵνα μὴ διδάσκειν ὁ νό-
 μος αἰετῶν ἀδικήσεων.
 τοῖσδε, ἅλα ἀνδρῶν αὐ-
 τῶν. ἢ τὰς αὐτῶν
 καὶ προσοροῦτό μοι, ἀπὲρ μοι,
 λέγων, ὦ Λυκίε, εἴ τις Αἰ-
 θίοψ μηδὲ πάτοψ ἀμους ἀν-
 θρώπων ἴδων, οἷοι καὶς ἴσα
 ἔσθαι, οὐκ ἔστι μὴ ἀπὸ δὴ μηκέ-
 ται τὸ παράπαν, ἔν τινι
 συμῶν τῶν Αἰθίοπων δι-
 στυχέοις, καὶ λέγει μηδὲ
 μὴ θῆς γῆς ἀνθρώπων εἶναι
 παύκους ἢ ξανθούς, μὴ δ' ἀμό-
 τῃ ἄν τῶν αὐτῶν; ἢ ἄποι τις
 ἄν πρὸς αὐτὸν τῶν περισβυ-
 τῶν Αἰθίοπων, οὐ δὲ δὴ πό-
 θη τῶν αὐτῶν θρασύτατος, οἷδα;

ἢ ἴσθ' ἂν
 bor aut flauos reperiri, neque ullius alterius coloris quam
 nigros: nunquid alijs fidem suis dictis faceret? Diceret
 autem ad illum quispiam ex senioribus Aethiopibus. Tu ve-
 re vnde haec cognita & explorata affirmas, audacissime?
 neque

alteri facultas pro se lo-
 quendi ea, quae ex ususuo
 esse intellexerit, non con-
 cedatur: verum utrunque
 iuxta audiendum esse pra-
 scribunt, quò facilius di-
 uersis sermonibus inter se ex-
 aminatis & perpensis, quae
 vera, quae falsa sint, inue-
 nire queant. Quod nisi sic
 factitatum fuerit, permit-
 tit lex appellandi liberta-
 tem, ut in aliud iudicium
 ea transferantur, quae illos
 loqui par est. α. At si quis
 piam fortasse illorum me in-
 terrogaret, dic mihi, in-
 quiens, ὦ Luciane, si quis
 Aethiops, qui nunquam as-
 lios homines conspexisset,
 quales nos sumus, propterea
 quòd nunquam peregrè ex-
 tra patriam profectus sit, in
 quadam corona & conuen-
 tu Aethiopum pertinaciter
 affirmaret, diceretque nus-
 quam gentium homines al-

οὐ γὰρ ἀπεδίμησας παρ' ἡ-
 μῶν οὐδαμῶς, οὐδὲν δὲ δια-
 τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἰδας
 ἐποίαίσι, φαίλω ἀρέζωσι δι-
 καιαίρωτῆσαι τὸν προῶν-
 τιν; ἢ πῶς, ὦ Ερμότιμ,

συμβουλάσας; Ερ. οὐτα, δι-
 καιώτατα γὰρ ἐκπλήξαι δος
 καὶ μοι. Λυ. καὶ γὰρ ἔμοις
 γέ, ὦ Ερμότιμ, ἀπὸ τὸ με-
 τὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα ἂ ὀ-
 μοίας καὶ σοὶ δόξῃ· ἐμοὶ μὲν
 γὰρ καὶ τοῦτο πάντων δοκῆ.
 Ερ. τὸ ποῖον; Λυ. ἰπάξῃ
 ἀηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φέσθ' ἐπὶ
 με ὡδ' ἔπος, ἀναλαγορ τοί-
 νω κέσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκί-
 νε, τὰ Στωϊκῶν μόνα ἔ-
 σθας, καθάπερ ὁ σὸς ἐλθῶ
 οὐτῶ, ὁ Ερμότιμος, ἀπ' ἀ-
 μύσας δὲ μυθεῖσώποτι, μὴ
 τίς Πλάτωνος, μὴτι παρὰ
 τὸν Ἐπίκουρον, μὴ δὲ ὅπως
 πρὸς ἄλλον τινά, ἂ τοίνυν λέ-
 γοι,

C I A N. Nempe vir ille pro-
 babiliter induktionem inferet dicturus: B Ergo absurdè proposi-
 tus est nobis quispiam, Luciane, qui saltem Stoicorum pla-
 cuita calluerit: quemadmodum amicus ille tuus Hermotimus,
 cum nunquam peregrè profectus, neq; ad Platonis Academiã
 se contulerit, neque apud Epicurum diuernerit, neque omnino
 cum alio quoquam familiaritatem contraxerit. Itaq; si dixerit

neque enim unquam à no-
 bis suscepta ad exteros po-
 pulos profectioe peregrina-
 tus es, neque per Iouem
 qualia apud exteras natio-
 nes sint, unquam peruestigã-
 sti, aut presens oculorum
 testimonio didicisti. An ve-
 rò hunc senem non rectè &
 grauiter sentire prædica-
 rem? Aut quid tu consilij
 in medium adfers, Hermoti-
 me? HER. Imò verò tuæ

sententiæ assentior: iustissimè enim mihi videtur eius
 temeritas ita posse compeisci.
 L V C. Et quidem mihi, ὁ
 Hermotime. Ceterum quod
 posthac dicturus sum, quo-
 modo tibi mecum conueniat,
 scire non possum: mihi qui-
 dem & illud iam valde per-
 suasum est. HERMOT.
 Qualenam illud est? L V-

C I A N. Nempe vir ille pro-
 babiliter induktionem inferet dicturus: B Ergo absurdè proposi-
 tus est nobis quispiam, Luciane, qui saltem Stoicorum pla-
 cuita calluerit: quemadmodum amicus ille tuus Hermotimus,
 cum nunquam peregrè profectus, neq; ad Platonis Academiã
 se contulerit, neque apud Epicurum diuernerit, neque omnino
 cum alio quoquam familiaritatem contraxerit. Itaq; si dixerit

ροι, μηδὲ οὐτὸ καθὼρ αὐτῶν,
 μηδὲ ἀληθὲς παρὰ τοῖς ποιη-
 τοῖς, οἷα τὰ πλὴν Στωϊκῶν ἐστὶ, καὶ
 ἂ ἐκείνη φησὶν, οὐκ ἀγνώ-
 ρως θρόνος ἔναι δόξαι σοι,
 περὶ πάντων ἀφανόμενος,
 καὶ ταῦτα, ἐν ἡδύς, οὐδὲ πᾶ-
 ποιῆξαι Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον
 πόδα προσέθωπ; τί βούλη,
 ἀποκείνωμαι αὐτῶ; τὸ ἀλη-
 θεῖον ἰκάνο Αἰθιοπῶν, ὅτι ἡ-
 μῖς τὰς μὲν Στωϊκῶν καὶ πᾶ-
 ον ἰκμανθάνομεν, ὡς ἄρ κα-
 τὰ ταῦτα φιλοσοφῶν ἀξίω-
 τος. οὐκ ἀγνοῦμεν δὲ καὶ τὰ
 ἑκ τῶν ἄλλων λεγόμενα; ὅ-
 ῃ δὲ διδάσκων ὅτι καὶ ἕνα με-
 ταξὺ καὶ διέξασαι πρὸς ἡμᾶς.
 καὶ ἀναπέπῃ γε αὐτὰ, προ-
 οδὸς αὐτός. ἢ νομίζεις ἔνταυ-
 θα σιωπῆσαι δὲ ἡμῖν τὸς ἀμ-
 φὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθα-
 γόραν καὶ Εὐκλείδην, καὶ
 τὸς ἄλλους, οὐχὶ δὲ ἀναγε-
 δάσαντας ἄν ἑαίην πρὸς ἐ-
 μὲ; οἷα ποῖα, ὃ Λυκίον,
 ὅτι πρὸς σου ὁ Εὐμότιμος;

ἄξιον

etiam alios? Annōn in risum soluti iure optimo ad me dices
 veni: Quātiānā facit familiaris tuus Hermotimus, ὃ Luciane,

quā

rit nihil ita pulchrum aut
 ita verum inueniri apud
 omnes reliquos, qualia Stoicis
 eorum sunt, & quæ ab illis
 asseruntur: annōn iure o-
 ptimo temerarius & audax
 tibi videri debeat, de omni-
 bus definiendi & pronun-
 ciandi auctoritatem sibi su-
 mens, maximè verò cum
 tantum vnus sectæ peritus
 sit, neque vnquam ex Ae-
 thiopia vel alterum pedem
 protulerit? Quid verò exi-
 stimas illi respondendum es-
 se? Num verissimum illud,
 nos videlicet Stoicis addi-
 ctos, illorum philosophiam
 perdiscere, iuxta quam dis-
 gnum putemus philosopha-
 ri? neque tamen nobis ob-
 scura sunt ea quæ dicuntur
 ab alijs: siquidem præceptor
 nosfer, & illa inter differen-
 dum proponit, refellens sub-
 uertensquæ illa satis arguit.
 Num verò existimas hoc re-
 sponso audito tacituros esse
 Platonicos & Epicureos, ut

ἄξιό τις ἀνιδίοις περὶ ἡ-
 μῶν πρῶτον, καὶ οἴεται τοι-
 αῦτα ἕνα τὰ ἡμέτερα, ὁ-
 ποῖα ἀνικάνοι φῶσιν, ἢ οὐκ
 εἰδότες, ἢ ἁρπαγῶν τοὺς ἀ-
 νήθε. οὐκ οὐδὲν τίνα καὶ τ
 ἀδελφῶν ἢ ἀσθενῶν περὶ
 τοῦ ἀγῶν, καὶ κηλίσοντα ἄς
 τὸν αἶρα, ἢ πῶς κερδὸν πλη-
 γῶν τίνα καταφύροντα, τὸς
 ἀνταγωνιστῶν ἀπὸ τῶν παλόν-
 τα, ἢ οὐδὲν ἀνακηρῶν αὐτῶν
 ἀγνωστῆς ὄν, ὡς ἀμαχόν
 τινά; ἢ ἕνα μὲν οἴσονται
 βῆθια ἕνα, καὶ ἀσφαλῆ τὰ
 κεραιήματα, οὐδὲν ἀν-
 ταγωνιστῶν αὐτῶν, τὸ δὲ νί-
 κην πλεοναῦτα κέρειναι, ὁ-
 πόταν καταγωνιστῶν τὸς
 ἀντιπαλόν αὐτῶν, καὶ ἡρα-
 τίσιν, ὁ δὲ ἀπαγορεύσιν, ἀλ-
 λας δε οὐ; μὴ τίνων μὴδὲ
 ἑρμότητι, ἀφ' ἧρ ἀν οἰ
 ἀιδάσκαλοι αὐτῶν σιαμα.
 ἥσιν πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας,
 οἴεσθαι

qui dignatur aduersarij de
 rebus nostris fidem habere,
 prorsus existimans eiusmo-
 di esse omnia nostratia, qua-
 lia ipsi falso confingunt &
 dictitant, quorum aut ipsi
 imperici sunt, aut ipsam ve-
 ritatem de industria celant
 res obfuscant improbi?
 Aut igitur si uiderit ali-
 quem ex athletis exercens
 tem se priusquam in arenam
 descenderit, calcitrantem
 in aëra, aut pugnis manentem
 quampiam plagam inferens
 rem, quasi caderet aduer-
 sarium, illud ideo statim
 proclamabit praefectus cer-
 taminis esse inuincibilem?
 Aut non potius existimabit
 per facile & tutum esse, is-
 ta pueriliter & iuueniliter
 Thrasonem gloriarum ple-
 num agere, nullo aduer-
 sario illi repugnante: ipsam
 autem victoriam tunc pri-
 mum decernendam esse, quando
 aduersarium fortiter de-
 uictum prostrauerit, & superior
 certando euaserit, altero
 lassitudine confecto, alioqui
 verò nequaquam? Proinde
 neque Hermotimus ab his qui-
 bus praecipitores sui aduer-
 sum nos absentes in umbra
 dimicant atque digladiantur,
 illas

οἱ θάκρατῆρ αὐτὸς, ἢ τὰ ἡ-
 αἰτρα τοιαῦτα εἶν', ὡς ἀνα-
 κριπιδαι ῥηθίως· ἐπὶ τὸ τοιοῦ-
 τόν ὁμοίον ἄρ' εἶν' τοῖς τῶν
 πωλιῶν οἰκοδομήμασιν, ἀ-
 κατασκευάσαντες κύνες ἀ-
 σφῆ, ὄνους ἀνακρίπσιον. ἢ
 καὶ ἢ Δία τοῖς τοξόδοις μι-
 λυτοῖσιν, οἱ κάρφῃ τινὰ σω-
 δίσαντων, ἔπατα ἐπὶ κοντοῦ
 πῆξαντων, οὐ πάροῦ προθε-
 μνοι, σοχάσονται ἀφισύτων,
 καὶ ἢν τύχασί ποτε, καὶ
 ἀπαρῶσι τὰ κάρφῃ, ἀνε-
 κραχον ὄνους, ὡς τι μέγα
 ποίησαντων, ἀ δι-ξυλίλυ-
 θεν αὐτοῖς τὸ βῆλ' ὅσῳ τῶν
 φρυγῶν. ἀπ' ἐν Πίρσαι
 γούτα ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυσ-
 θῶν ὄσοι τοξότα, ἀλλὰ πρῶ-
 τον μὲν αὐτοὶ λινοῦμνοι
 ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺν το-
 ξασσιν· ἔπατα δὲ καὶ τὰ το-
 ξάδμνα κινῆσαι ἀξίσιον,
 ἔχ' ἑσῶτα, ὅθι περιμένοντα
 τὸ βῆλος, ἐς' ἀνιμπίσιν, ἀλλὰ
 ἀσδιδράσκοντα, ὡς ἐνι μά-
 λισ,

tunt iaculum: deinde etiam ea ipsa faciunt mobilia, ad quæ
 arcu collimant, & non stabilia, aut sagittam expectantia
 donec inciderit, sed complurimum fugientia, nempe fe-
 ras,

illos victores esse putet: at-
 ea quæ à nobis asseruntur,
 tam sine negotio posse refel-
 li aut subverti: & quoniam
 illud persimile esset pueror-
 um adiculis, quas illi vi in-
 firmas parare solent, ita pro-
 tinus subvertunt ac dirunt.
 Aut per Iouem etiam his qui
 exercitio sagittandi sunt oc-
 cupati, qui stipulis quibus-
 dam colligatis, & super
 contum fixis, nec ita procul
 positis, emisso telo iaculans-
 tur: ac si quando fortè for-
 tuna collimantes scopum te-
 tigerint, stipulasq; præfixas
 iaculo penetrauerint, illic
 exclamant quasi re magna
 peracta, si telum per sar-
 menta euolârit. Caterùm
 nequaquam ad hunc mo-
 dum Persæ facere consue-
 uerunt, sed neque Scythæ,
 quotquot illorum arcu &
 arte iaculandi præcellunt:
 verùm in initio ipsi equis insi-
 dentes, obequitando emit-

ΔΙΣΑ. θεμία γὰρ τοι ὡς τὸ πολὺ
 κατατοξῶσαι, καὶ ὀρνίθων ἔνι
 σι τυγχάνουσιν. ἢ ἂν ποτε καὶ
 ἀπὸ σκοπῆς διηπεραδίῳ αὐτῷ
 τόνου τῆς πλεονεξίας, ξύλον ἀντι-
 τυποῦ, ἢ ἀσπίδα ἀμφοτέ-
 ρω προθέμενοι διηκάνουσι
 σι, καὶ οὕτω πιστεύουσι λέγειν
 εἰ ὀπλων σφίσι χωρήσῃ τοὺς
 οἴσους. ἀπὲρ τοίνυν, ὃ Δυκί-
 νος, παρ' ἡμῶν Εὐμοτίμω, οἱ
 οἱ διδλάσκαροι αὐτοῦ φέρυ-
 γανα προθέμενοι κατατο-
 ξύουσιν, ἕτα φασιν ἀνδρῶν
 ἀπισμένων λικρατηνεῖνα.
 καὶ ἀκόνας ἡμῶν γραφέμε-
 νοι, πυνθύνουσι πρὸς ἰκάνας,
 καὶ κρατύνουσιν, ὡς τὸ ἄ-
 κος, κρατῶν ἡμῶν οἶοντα.
 ἀλλὰ φάμεν ἂν ἕκαστος πρὸς
 αὐτὸς τὰ τῷ Ἀχιλλεῖος ἰκάνῃ,
 ἢ φησὶ παρ' τῷ Εὐκτορῷ,
 ἢ γὰρ ἰμῶν κόρυθ' ἔκλυσε
 σι μίτωπον.

ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν
 τῷ μίρω ἕκαστος. ὁ Πλάτων
 δ' ἂν

Ille meam haudquaquam galeam, cristasq; comantes

Aspicere audebit—

Hæc quidem vno

ore dicturi sunt omnes singulatim autem aliis alia,

Plato

haud

ras, & maximè volucres fe-
 riunt. Quod si nonnuka
 quam scopus quoque ferien-
 dus est, emissi teli firmitate
 & impetu lignum transuer-
 sim obiectum, aut scutum
 bouinis corijs confectum
 praponentes, transigunt:
 ac tunc quidem bonam spem
 habent fore ut eorum tela
 etiam per arma, ubi usus e-
 ris, penetrent. Quaprom-
 pter, ὁ Luciane, dic nostris
 verbis Hermotimo, præca-
 ptores eius sarmentorum
 seu stipularum fasciculos
 propositos telis petere: de-
 inde ambitiosè gloriari ho-
 mines armatos se deuicif-
 se: insuper aduersus imagi-
 nes nostras depictas pugi-
 lum more depugnare: quibus
 etiam, ut par est, superatos,
 nos prostratos esse existi-
 ment. Aiqui vnusquisq; nos-
 trum ad illos dicere posse-
 mus, quod ab Achille dictum
 est de Heclore:

δὲ ἄρ μοι δοκῆ καὶ διηγή-
 σαοῦσα τι τῶν ἐν Συκίλιᾳ,
 ὅς ἄρ ἄλλος τὰ πλεῖστα. Ἔ-
 σθ' Ἐσρακίουσιν Ἐλῶνι φα-
 σὶ δισσῶδον εἶνα τὸ σῶμα,
 καὶ τοῦτο ἱπποῦ δισσῶδον
 αὐτὸν, οὐδ' ἄρδ τολμῶντι
 ἰλιχῶν τύραννον ἄνδρα,
 μέχρι δὲ τινα γυναικῶν ἐ-
 νω, σωφροσύνησιν αὐτῶν,
 τολμῶσαι καὶ ἅπαν ὅπως ἔ-
 χοι. τὸν δὲ παρὰ πλὴν γυ-
 ναῖκα ἐλθόντα πλὴν αὐτῶ ὄρε-
 ζέσθαι, ὅτι οὐκ ἐπιλύουσι
 πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἕκαστα πλὴν
 διωσθῆσαν. πλὴν δὲ παρὰ
 τῶνδ' οὐκ ἔστιν ἕκαστα αὐ-
 τῶν. ἄρδ τὸν μὴ πρὸς
 εἶσα ἀπὸ ἀνδρῶν, μηδὲ
 ὁμιλεῖσαι πλεῖστον, οἷον
 καὶ ἅπανσι τοῖς ἀνδράσι τοι-
 οῦτό τι ἀποπνῆν τὸ σῶμα
 τῶν. καὶ Ἐρμότιμῶν τοιγα-
 ροῦ, ἃ τὸ μόνοις τοῖς Στωϊ-
 κῶν ἐλθῶν, φάσκει ἄρδ Πλά-
 τῶν,

haud dubiè mihi videtur aliam
 quid narraturus eorum quae
 facta comperit in Sicilia,
 quorum non pauca habet
 comperta. [Siquidem per-
 hibent Geloni Syracusio-
 rum tyranno os fuisse pu-
 tridum, infectumque gra-
 uolentia: id quod per mul-
 tum temporis illum latuit,
 cum nemo auderet ob hoc
 ipsum reprehendere, virum
 praepotentem tyrannide, do-
 nec illi mulier peregrina ad-
 ducta, rem ut se haberet,
 sumpta audacia exposuisset.
 Qua re ille inflam-
 matus iracundia, uxorem
 suam acceffit, grauitèr cum
 ea expostulans, quòd illi
 non palàm fecisset foetidi-
 oris graueolentiam, cum
 eius vitiosa anima probè
 fuisset conscia. Illa verò o-
 rauit sibi habendam esse ve-
 niam, propterea quòd nun-
 quam antea vllum alium vi-
 rum sit experta, neque cum
 quoquam tam propè congressa,
 ita ut pro certo putàrit in vniuersum omnes viros non aliam
 animam ore exhalare. Itaque Hermotimus, quia cum so-
 lis Stoicis commercium habuit, proculdubio disceret Pla-

των, ἐκόςτος ἀγροῦ ὅποια
 τῶν ἄλλων τὰ σῆματά ἐστιν.
 ὁμοία δ' ἄρ καὶ χρύσιον
 ἔποι, ἢ ἐπιπλέω ζύτων, ἢ
 κερλιπὼρ αὐτὸν ἀκείτορ, ἢ
 πὶ τὰ Πλάτων ὄρμύσσα-
 μι. πεισώσας τινὶ τῶν μόνων
 Πλάτωνι ὀμιληκότων. ἐνὶ τῷ
 λόγῳ ξυνηλῶν φημι, ἄχεις
 ἄρ ἄδηνον ἢ τίς ἀληθὺς ἐστὶ
 προάριστις ἐν φιλοσοφίᾳ,
 μυθμύων ἀρᾶθαι ἕβεις ἢ
 ἐς τὰς ἀκας τὸ τοῦτον.

Ηρ. ὃ Λυκίη, πρὸς τῆς Βε-
 σίας Πλάτωνα μὲ καὶ Αει-
 σοίτην καὶ Επικουρον, καὶ
 τοὺς ἄλλους ἀρεμῆν ἰάσω-
 κερ, οὐ ἢ κατ' ἐμὲ, ἀντα-
 ρωσιθεοὺ ἀνῶσι. νῶϊ δ,
 ἐγὼ τε καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐ-
 τῶν ἐξήτασωμεν, ἢ τοῦτον
 ἐστὶ τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα,
 οἷον ἐγὼ φημι αὐτὸ εἶν. Αί-
 θίοπα δ, ἢ τὸν Γέλων ὁ
 βιωᾶκα, τί ἔσθ' ἡμῶν ἐκ
 Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

Λυ.

Eter Caterum nos duo, e-
 go inquam & tu, accuratè discutiamus, num res philosophi-
 ca tale quiddam sit, cuiusmodi ego esse affirmo. Aethio-
 pas autem, aut Gelonis vxorculam, quorum unam opus es-
 set ex Syracusis vsque ad nostrum colloquium accersere?

LVC.

to, non iniuriā nesciū est
 qualiānam aliorum sunt o-
 ra. Non dissimilia fortasse
 & Chrysippus diceret, &
 his etiam multò plura, si il-
 lo indemuato & indicta
 causa relicto ad Platonis
 Academiam à quodam eius
 affecla persuasus me recipen-
 rem. u iam, ut tandem pau-
 cissimis verbis totius rei sum-
 mam complectar, ita stia-
 tuo, dum quidem in incerto
 fuerit qua nam vera sit se-
 cta philosophandi, nullam
 esse eligendam, propterea
 quòd non careat conume-
 lia, si hac electa, aliam ne-
 glexerit. HERM. Per son-
 cietatem domesticam, Lus-
 ciane, age Platonem qui-
 dem & Aristotelem, quin
 etiam Epicurum & alios
 missos faciamus. Neque e-
 nim ex dignitate mea est, ut
 aduersus illos ego confis-

Λυ. Ἀπ' ἐμῶν μὲν ἀπίτω-
 σαρ' ἐκ ποσῶν, ἢ σοὶ δοκοῦσι
 περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λό-
 γον, οὐδὲ λέγει δὴ, θαυμα-
 σὸν γάρ τι ἰσθῆν ἰσίκας. Ερ.
 Δοκῆ μοι, ὦ Λυκίτη, καὶ πά-
 νυ δυνατὸν εἶναι, μόνον τὰ
 τῶν Στωικῶν ἐκμαθόντα, εἰς
 δένουα τὰληθῆς ἀπὸ τούτων
 λέξαι μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπι-
 ξίλων τις ἐκμαθόντων ἕκα-
 σα. οὐτοὶ δὲ σκόπη, λέω τις
 λέγει πρὸς σὲ μόνον τούτο,
 ὡς αἰ δέο δνάθεις τὸν τίηαι-
 ρα ἀειδμὸν ἀπτιλοῦσιρ. Ἐ-
 ρα δνάθεις περιπύοντα σε πω-
 θάνουσι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀει-
 μητικοί, μὴ τις ἀρα εἴη πρῆτε,
 ἢ ἐπὶ ἀλήγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐ-
 τήκα ἢ δέλης ἀρ ὅτι ἀνὴρ ἀ-
 ληθῆ λέγει; Λυ. αὐτήκα, ὦ Ερ-
 μότιμη. Ερ. τί ποτ' εἶναι δνάθεις
 τὸν εἶναι σοὶ δοκῆ, ἐντυχῆς
 νουτὰ τινα μόνον τοῖς Στωι-
 κois

sunt rudes, ne forte quispiam inter illos sit qui dicat, bis
 duobus quinque aut septem consui. Annon illud tibi
 planum sit eum virum vera dicere? LVCIA. Illi-
 cō quidem, ὦ Hermotime. HERMOTIM. Quis igitur
 tibi fieri posse non videtur, eum qui solam in Stoi-

LVC. Sanè illos quidem
 missos faciamus, quando-
 quidem ubi ad nostram dis-
 ceptionem parum viles
 & superuicanei visi sunt.

Tu verò dic mo iò: apparet
 enim simili quiddam admis-
 tandi dicturo. HERM.
 ὦ Mihi equidem prorsus vi-
 detur, Luciane omnibus
 modis fieri posse, eum qui
 iatūmodo Stoicorum do-
 gmata perdidit, erit, ex illis
 ad unquam cogentis verum
 nosse, iametsi aliorū decretis
 posthabitis nequaquam sim-
 gula perdiscendo excusserit.
 Considera verò tecum, ad
 hunc modum ratione imita,
 si quis hoc tantum ad te dis-
 xerit, duabus dyadibus nus-
 merum quaternarium absol-
 uit. Ergo tibi iam circumeu-
 dum est, & virium exquis-
 rendam ab alijs omnibus,

quoique arithmeticae non
 sunt rudes, ne forte quispiam
 inter illos sit qui dicat, bis
 duobus quinque aut septem
 consui. Annon illud tibi
 planum sit eum virum vera
 dicere? LVCIA. Illi-
 cō quidem, ὦ Hermotime.
 HERMOTIM. Quis igitur
 tibi fieri posse non videtur,
 eum qui solam in Stoi-

κοῖς λέγονται τὰ λεγόμενα, πᾶσι
 οὐκ ἄρ' ὅτι, ἀλλ' ὅτι, καὶ μή τι δῆ-
 οῦσα τῶν ἀλλῶν, ἐδίδαξα ὅτι
 οὐκ ἄρ' ὅτι τὰ τέτταρα πρὸς
 τε γένεσιν, οὐδ' ἄρ' μιν οἱ
 Πλάτωνος ἢ Πυθαγόρα λέ-
 γουσι; Λυ. οὐδέ τι πρὸς ἔ-
 π' ὅτι, ὅτι ἑρμώτι μιν τὰ ἔρ' ὅμο-
 λογούμενα τοῖς ἀμφισβητήσε-
 νοῖς ἀκρίβεις, πάντων διαφύρον-
 τα αὐτῶν, ἢ τί ἄρ' αὐτοῖς ἐσι-
 ᾗ τινι ἐν τῆ ἰσχυκας, λέγοντι
 τὰς δύο διὰ τὰς οὐκ ἀκρι-
 βείας, τὸν ἑκάστην ἢ ἑνὸς ἀριθ-
 μῶν ἀπὸ τῆς ἑκάστης; Ερ. ἐν ἑξῶ-
 ρι, ἢ μάλιστα; ἄρ', ὅ μὴ τέττα-
 ρα ζυμῶνται πρὸς λέγων. Λυ.
 τί δὲ, ἐν τῆ ἰσχυκας πᾶσι ποτε,
 καὶ πρὸς Χαείτων παρῶν ἀ-
 δικῶν, Στωϊκῶν τινι, καὶ Ε-
 πικουρέω, μὴ διαφύροντι οἱς
 πρὸς ἀρχῆς ἢ τέλους; Ερ. ὅτι αὐ-
 τῶν. Λυ. ὅρα τοίνυν, μὴ πως
 με παραλογίση, ὅ γινώσκεις, καὶ

ταῦτα,

corum scholam incidit ves-
 ritatem dicentium, illorum ἄρ'
 sermonibus planè persuasum,
 aliorum non amplius
 egere ductu & auspicijs, cum
 certus iam factus sit, nana
 quam se re ut quatuor quin-
 que fiant, non si infiniti Pla-
 tones aut Pythagoræ diuer-
 sum affirmaverint? LVC.
 Nihil aduersum, quod a-
 iunt, dicis, ὁ Hermotime, cū
 ea qua omnibus iam dudum
 sunt certa & persuasa, reb.
 dubijs & incertis assimula-
 re non dubites, longè latē-
 que inter sese dissidentia.
 Quid autem respōdes? esē-
 ne aliquem quo cum tu serm-
 onem sociaris, contenden-
 tem duas dyadas coniunctas,
 aut si pienarium aut vndena-
 rium numerum constituere?
 HERMOT. Haudquaquā
 ego, nisi fortasse per insaniā
 deliraret, negans ex his non nisi quatuor excrescere. LVC-
 CIAN. Quid autem? incidisti ne aliquando (& per Gra-
 tias verum dici volo) in Stoicum aliquem & Epicureum
 de rerum principijs, & bonorum fine inter se non dissiden-
 tes? HER. Nunquam. LVC. Proinde etiam atque etiam
 vide, ne tuis falsis & euandis rationibus me fraudulenter
 PP decipias.

ταῦτα, φίλον ὄντα. ἰσχυρώτατον
 γὰρ ἡμῶν, οἷ τινον ἀληθεύου-
 σιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο
 προαρπάσας, ἕλωκας φε-
 ρων ὡς Στωϊκοῖς, λέγων,
 ὡς οὐτοὶ ἔσιν οἱ τὰ δις δύο,
 τέσσαρα τιθέντες, ἔπειρ ἅ-
 δηλον ἂ οὗτος ἔχει. φάσιν
 γὰρ ἅπ' οἱ Ἐπικούραιοι ἢ Πλα-
 τωνικοῖ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυ-
 γιθῆσαι, ὑμᾶς δὲ ἀφ' ἑτέ-
 ρης ἀτά. ἢ οὐ δοκοῦσί
 σοι ἴστο ποιᾶν, ὅποταρ ὑ-
 μᾶς μὲν μόνον τὸ καλόν,
 ἀγαθὸν ἢ ἡθὸν εἶναι, οἱ Ἐ-
 πικούραιοι δὲ τὸ ἡδὺ; καὶ
 ὅταρ ὑμᾶς λέγουσι σώματα
 εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ
 νομίζει καὶ ἀσώματων τι ἐν
 τοῖς οὐραῖς εἶναι; ἀπ' ὅπου ἔ-
 φη, πικρονικτικῶς πᾶν τὸ
 ἀμφισβητήμιον συναβῶν,
 ὡς ἀναμφισβητος ἴδιον τῶν
 Στωϊκῶν διδως αὐτὸ ἔχειν,
 καὶ τοὶ ἀντιλαμβάνομενων τ'
 ἄλλων,

iura non nihil quoque esse incorporeum. Et quod pri-
 mo loco dixi, nimium auidē illud quod in dubio versas
 iur, tanquam minimē dubitanter proprium illud Stei-
 cis habendum iradidisti. *Itam cum alij hoc sibi vendi-*
 cent,

decipias, maximē verō amia-
 cum iuum existentem. Cum
 enim nos subinde queramus
 quinam in philosophia stu-
 dijs vera loquantur, tu nihil
 cunctiatus hoc praecipuan-
 tum Stoicis attribuisti, di-
 cens illos esse qui bis duo
 quatuor esse statuerint: quod
 quidem obscenum est
 numita se res habeat. for-
 tasse enim dicerent Epicu-
 rei aut Platonici vestram
 hanc esse compositionem:
 nos autem quinque aut se-
 ptem illa esse dicimus. *Ant-*
 non videntur hoc ipsum ni-
 bi egregiē praestare, cum
 vobis hoc solum quod nos
 nestum est, bonum esse pu-
 tantibus, Epicurei volupta-
 tem summum bonum esse
 statuunt? Et cum vos
 perinacissimē contendatis
 omnia esse corporea, Pla-
 to tamen eius opinionis est,
 ut censeat in rerum nas

ἔπειτα, καὶ λέγοντες αὐτῶν
 τὸ εἶναι, ἔνθα δὴ κείσας
 μάστιγα, οἶμαι, δέ. ἄν μιν ἔν
 πρόδηλον γνήσια τοῦτο, ὡς
 Στωικῶν δὲ μόνων, τὰ δις
 δύο, τέτταρα ἠγνοῦναι, ἕρα
 σιωπῶν τοῖς ἄλλοις. ἄρα δ'
 ἄν αὐτὸ τούτου ἕρα δισμά-
 χωνται, πάντων ὁμοίως ἀνε-
 γείρον, ἢ ἀδύνατον εἶναι πρὸς χά-
 ειρ ἀνάστασιν δόξομεν. Ερ. ὅ-
 μοι δοκεῖ, ὁ Ἰουλιανὸς, ξυνοί-
 νου, πῶς βούλομαι ἀπᾶν.
 Λικ. οὐκοῦν σαφέστερον καὶ
 λέγων, ἀίτεροῦν τι, ἀπὸ μὴ
 τοιοῦτον φύσας. Ερ. ἔσθ
 εὐτόκα οἶόν τι λέγω. θῶμεν
 γὰρ τινος δύο ἰσχυροτέραι
 εἰς τὸ Ασκληπιῶν, ἢ εἰς τοῦ
 Διονύσου τὸ ἱερὸν, ἔτα
 μὴν τοι φιάλῃ τινὰ τῶν
 ἱερῶν ἀποδοχῆσαι, δέυσαι
 δὴ σου ἀμφοτέρους ἐρευνῆ-
 θῆναι αὐτοῦς, ὁπότερον ὅ-
 πὸ κήπου ἔχει τὴν φιάλῃ.

Λυ. sic quod dico. ⁊ Ponamus
 enim duos aliquos in Aesculapij aut Dionysij sanum in-
 gressos, demde phialam quandam e rebus sacris esse sub-
 latam atque deperditam: haud dubie iam summo opere ne-
 cessarium est, ut ambos inuestigatione habita perscruten-
 tur, utriam illorum phialam in sinu abditam habeat.

eent, dicantque illud esse,
 sane ibi tum summo iudicio
 opus esse opinor. Porro au-
 tem si apud omnes in con-
 fesso esset, solos Stoicos ve-
 re autumare bis duo esse
 quatuor, alijs mea quidem
 sententia conticescendum
 est. Quamdiu verò ea de
 re inter ipsos contentiosè dia-
 gladiantes anceps est con-
 trouersia, omnes ex æquo
 audiendi sunt, aut comper-
 tum habere, videri nos ad
 gratiam ferre iudicium.

HERMOT. Non vide-
 re mihi, Luciane, intellexis-
 se quid dicere voluerim.

LUCIAN. Ergo cras-
 sus ⁊ manifestius explis-
 candum tibi erit aliud quip-
 piam dicere, tantum vide-
 ne tale aliquid dehinc ad-
 ducas. HERMOTIM.
 Scies ætulum, cuiusmodi

Λυ. καὶ μάλα. Ερ. ἔχῃ ὅτι πάν-
 τως ὁ ἕτερος. Λυ. πῶς γὰρ οὐ,
 εἰ γὰρ ἀπόλωλες; Ερ. ἔτι μὲν ἄν
 παρὰ τῷ προτέρῳ ἔγχεαι αὐ-
 τῷ, ἐκ ἑτι τὸν ἕτερον ἀφ' ὅ-
 σης, ἀπόδηλον γὰρ ὡς ἐκ ἔχαι.
 Λυ. ἀπόδηλον. Ερ. καὶ ἔτι
 μὴ ἔγχοιμεν ἐν τῷ τῷ προτέ-
 ρου πόλῳ, ὁ ἕτερος πάντως
 ἔχαι, καὶ οὐδὲν ἐρόνους οὐδέ
 οὕτω δῆ. Λυ. ἔχαι γάρ. Ερ.
 καὶ ἡμῖς δίνω, εἰ ἔγχοιμεν ἢ
 δη παρὰ τοῖς Στωικοῖς τῷ
 φιάλιῳ, ἐκ ἑτι ἐργωσθῆναι ὅ-
 λως ἀξιόσπον, ἔχοντες ὁ πᾶς
 καὶ ἔχοντες; ἢ τίνος γὰρ ἔχοντα
 ἔτι κάμνοιμεν; Λυ. ἔχοντες,
 εἰ γὰρ ἔγχοιτε, καὶ ἔγχοιτε ἔ-
 χοιτε ἀδύνατον ὡς ἐκείνῳ τῷ τῷ
 ἀπολωλὸς, ἢ ἀδύνατον γινώσκοντες
 ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ,
 ὅτι ταῦτα, ἀπόδηλον μὲν ὁ δὲ
 εἰσὶν οἱ ἀπολωλὸς ἐκ τῆς
 ὄν, ὡς ἀναγκᾶν εἶναι τῷ ἕτερον
 ἀδύνατον τὰ φάσει ἔχαι, ἀπὸ
 μάλα

LVC. Maxime. HER.
 Omnino autem alterum ha-
 bere necesse est. LVC. Et
 cur non, si quidem deperdi-
 ta est? HER. Proinde si
 apud priorem amissam phia-
 lam inueneris, alterum ne-
 quaquam exuendum esse pu-
 eas. iam enim palam est illam
 non habere. LVC. Sanè
 palam est. HER. Et si in
 prioris sinu reperta non fue-
 rit, alterum habere sanè con-
 sentaneum est: neque hic lon-
 ga persequatione opus est.
 LVC. Certè enim habet.
 HER. Ergo nos quoque si
 apud Stoicos phialam iam
 inuentam habemus, alios per-
 scrutandos esse superuacuum
 et indignum existimamus,
 habentes quod dudum tanto-
 pere quærebamus: aut quam-
 obrem inani labore nos ipsos
 amplius defatigaremus?
 LVC. Nullius profectò gra-
 tia, si reperta phiala penes vos fuerit, illam inuenta pro cera-
 to compertum habetis illud ipsum esse quod erat deperdi-
 tum: aut planè vobis cognitum est donarium. μ. Iam verò,
 ὁ ἀμικε, non saltem duo sunt qui templum ingrediuntur, ut
 necessarium sit alterum habere rem furto substractam, verum
 profectò

μίσησιν ἄτα καὶ
 τὸ ἀπολόμινον αὐτὸ ἀδικοῦν
 ὅ,τι ποτὶ ἴσιν, ἔτι φιάλη
 τις, ἢ σκύφος, ἢ εἴφαν. ὅς
 σοι γούρ ἰρέας, ἀπὸ ἑκαστοῦ
 ἄνα λήγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ
 τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν.
 ἀπὸ οἱ μὲν χαλκοῦ, οἱ δὲ ἀρ-
 γύρου, οἱ μὲν χαλκοῦ, οἱ δὲ
 πασσίλης ἄνα αὐτὸ φάσκου-
 σιν. ἀνάγκη τοίνυν ἄπαν-
 τας ἀπερῆσαι τοὺς ἀσυνθόνω-
 τας, ἢ βούλα εὔρησιν τὸ ἀπ-
 ρωλός, καὶ γὰρ ἄρ' παρὰ τῷ
 πρώτῳ εὐθὺς ὑρῆς φιάλλω
 χροσῶ, ἔτι καὶ τοὺς ἄποιους
 σοι ἀπδύτιον. Ερ. ἤ τι,
 ὦ Λυκῖν; Λυκ. ὅτι ἀδην-
 λον ἢ φιάλη τὸ ἀπολόμινον
 ἔσθ'. ἢ δὲ καὶ τῶ ἐπὶ πάντε
 τῶν ὁμολογηθέν, ἀπὸ ὅστις
 χροσῶ ἄπαντες φασὶν ἄνα
 τῶ φιάλλω. ἢ δὲ καὶ μάστιχα
 γνάκειμον, γυροῖς, ὡς φιάλη
 ἀπόλοις χροσῶ, καὶ σὺ παρὰ
 τῷ πρώτῳ ὑρῶσι φιάλλω χρο-
 σῶ.

fit, num phiala illud ipsum sit quod erat amissum. Tameis
 verò & hoc vno ore omnes confessi fuerant, haud tamē
 omnes auream fuisse phialam confirmabant. Porro autem
 ei maxime inter omnes constet auream, phialam esse amif-

profectō illorum magna est
 copia. Demde non minus
 obscurum est, quid illud tan-
 dem sit quod deperditum
 est, num phiala quāpiam,
 num scyphus, num corona.

Quotquot enim sacerdotes
 sunt, subinde alius aliud esse
 affirmat: quippe qui neque
 de ipsa materia vnanimiter
 consentiunt, verūm hi ex a-
 re, alij ex argento factum,
 partim autem aureum, para-
 tim verò argenteum illud
 esse dicunt. Itaque pla-
 ne operaprecium esse vides,
 detractis vestimentis omnes
 in templum ingressos exui,
 si animus est rem amissam
 inuenire. Quanquam enim
 apud primum aurea phia-
 la tibi reperta fuerit, ni-
 hilo secus tamen & ceterū
 pari opera sunt exuendi.

HERMOT. Quamob-
 rem, ὁ Luciane? LVCIA.

Propterea quod incertum

πλὴν, οὐδὲ οὕτω πάσης δι-
 ρυνόμεναι τοὺς ἀνοῦς, οὐ
 γὰρ δὴδὸρ παρ, ἢ ἀπὸ τῶν ἢ τῶ
 θεῶ. ἢ οὐκ οἷα ποτὸς φιά-
 λας εἶναι χρυσῶς; Ερ. ἔγω-
 γι. Λυ. εὐνοεὶ δὲ ἐπὶ πάν-
 τας ἴσως ἱερυνόμενα, καὶ τὰ
 παρ' ἐκείνους ἱερυνόμενα πάν-
 τα ἕς μίσην κατὰ φύσιν ἢ
 κάθηρ, τί ποτὲ αὐτῶν πρέ-
 ποι ἄν θεῶν κτήματα οἰεσθῶ.
 καὶ ἢ αὐτὸ τὸ πλὴν ποτὸς ἀ-
 ποίηται παρεχόμενον, τὸ τὸ
 ἴσι, ὅτι ἔκαστος τῶν ἀποδυ-
 σομένων ἔχει τι πάντας, ὁ
 μίσην σκύφον, ὁ δὲ φιάλλω,
 ὁ δὲ σκύφον, καὶ ὁ μίσην χαλ-
 κῶ, ὁ δὲ ἱερυνόμενῶ, ὁ δὲ ἀργύ-
 ρου. ἢ δὲ ὁ ἔκαστος, τὸ δὲ ἱερυνόμε-
 σιν, ὁ δὲ πῶς ἀλλοῦ. πᾶσα τοῖς
 ἐν ἀνάγκῃ ἀπορεῖν, ὅρ τινα
 ἱερυνόμενον ἔπιγυ, ὅρ τι καὶ ἢ
 πάντες τὰ ὁμοία ἔχου, ἀλλο-
 γορῶν καὶ ἢ ὅπως ὅσις ὁ τὰ ἢ θεῶ
 ὑπερρυμένους. ἔπι. ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ

καὶ
 era, quod habetur. Quare magnam tibi impositam esse vi-
 des necessitatem dubitandi, quemnam ex tanto numero sas
 erilegij insimules. Vbi verò omnibus essent paria & simi-
 lia, iuxta foret incertum cognitu, quinam diuina donaria
 susstulisset. sunt enim harum rerum possessiones etiam pri-
 uatae

sam, tamen ne sic quidem
 alios perscrutandi finem fac-
 cies: neque enim tibi constas-
 bit, num Dei sit illa ipsa: aut
 non reputas infinitas esse
 phialas aureas? HERM.
 Sanè censio LVC. Igitur
 omnibus modis necessarium
 est, perscrutantem omnes ac-
 cedere, & illis quæ apud
 quemque inuenerit, in me-
 dium depositis, conijcere
 quidam ex eisdem diuinum
 donarium potissimum sit
 xistimandum. Etenim quod
 omnium maxime dubio in-
 uoluit animum, illud est,
 quod unusquisque exuto-
 rum aliquid apud se ha-
 beat, hic scyphum, ille phia-
 lam, alius coronam, & hic
 quidem ex ferro fabrica-
 tam, alter autem auream,
 tertius argenteam. Nondum
 verò clarum est & perspi-

εὐδὲν. τὸ δ' αἰτιοῦ τῆς ἀ-
 γνωσίας ἐν δαμ, οἶμα, τὸ ἀν-
 ωιγραφον ἀνα τῶν ἀπλομέ-
 εἰω φιάλων. ἑσμεν γὰρ φιά-
 λων ἀπλομέτω, ὡς ἄν ἐπι-
 γέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα,
 ἢ τὸ ἀνασφῆσι. ἕτερον δ' ἐν
 κάρμοισιν, καὶ ἐν ῥόλοις τῶν
 ἐπιγγραμμῶν ἐπιπώμῃθ'
 ἀν ἀποδύοισιν, καὶ ἐνοχλῶν-
 τῶν τοῖς ἀκούσι. οἶμα δε σε,
 ὁ Ερμότιμ, καὶ ἀγῶνας ἡ-
 δὲ γυμνικὸς ἐσρακίαι ποδ-
 δάκτις. Ερ, καὶ ὀρθῶς οἶδ.
 ποδάκτις ἦ. καὶ ποταχός
 εἶ. Λυ. ἢ οὐκ ὄντι καὶ σε.
 εἰ τοῖς ἀθλοθέταις αὐτοῖς ἐ-
 καθέσθου, Ερ, νῦν Δία, ἔναγχ'.
 Ολυμπίασι μὲν τὰ κατὰ τῶν
 Εὐανδριδῶν, Εὐανδρίδῃ τῷ
 Ηλέει θεῶν μοι προκαταλα-
 βόντι, ἐν τοῖς αὐτοῦ ποδί-
 ταις. ἐστὲν ἄν ἐγγύθην ἄ-
 παντα ὀρεῖν τὰ παρὰ τοῖς Εὐ-
 ναυδρίαις γινόμενα. Λυ.
 οἶδα, ἔμ νῦν ἔτι, πῶς κληθῆσιν,
 ὅρ τινα ὅ τι καὶ παλαιῶν,
 ἢ παρ.

enim singula propius inspecta cognoscere, quæ ferent circa
 iudices. LVC. Proinde etiam illud exploratum habes, qua
 foriendi ratione uti soleant, cuiusnam cum quoque luctandum,

uata. Ceterum ignorantie
 causam omnem esse arbitror,
 quod nullo titulo inscripta
 sit deperditaphiala. Ponas
 enim amissam esse phia-
 lam, quæ si Dei nomine, aut
 eius qui illum templo dica-
 tam consecrauit, foret insti-
 gnita titulo, minori in per-
 scrutando labore defatiga-
 remur, & ea quæ inscripta
 uncula notata foret reper-
 ta, finem faceremus exeun-
 di, & alios perturbandi.
 Opinor autem, Hermotime,
 iam te sæpenumero in gym-
 nicis certaminibus interfuisse.
 HER. Et rectè quidem o-
 pmaris: iam enim sæpe
 interfui. LVC. Nunquid
 igitur etiam aliquando iu-
 xta Athlohetas sedidisti?
 HER. Per Iouem nuper in
 Olympijs leuuum latus iudi-
 cum sedendo clauderam,
 Euandrida Elei filio inter
 ciues suos spectaculum mi-
 hi præoccupante. Cupiebam

ἢ παγκρατῖάσων; Ερμ. οἷ=
θα γάρ. Λυκ. οὐκ οὐκ ἄ=
μανορ οὐ ἔποις, ἰγυῶσιν
δ' ὄρ. Ερμ. τὸ μὲν παλαι=

ὄρ, ἐπὶ Ἡρακλείους ἀγωνοθε=
ταῦτ' ὅ, φῦλα δέσφης.
Λυκ. μὴ μοι τὰ πάλαι, ὅ
Ερμότημι, ἃ δὲ ἔδοξ' ἰγυ=
θῶν κίνα λίγυ. Ερα. κάλ=

πις ἀργυρὰ πρόκασαι ἱερὰ
τοῦ θεοῦ, ἐς ταῦτ' ἰμβάλε=

λοντα κλήροι μικροί, ὅσων
δύναμιόσιν τὸ μέγ' ὅ, ἰ=

πιγγραμμῖνοι. ἰγυράφεται
δὲ ἐς δύο μὲν ἄλφα, ἐρ ἑκα=

τέρω, ἐς δύο δὲ τὸ βῆτα, καὶ
ἐς ἄπλους δύο τὸ γάμμα, καὶ
ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢ ἠπλῆς
ους οἱ ἀθλητοῦ ἄσι, δύο αἰ
κλήροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἰ=

χουτορ. προσελθὼν δὲ τ' ἄθε=

λυτ' ἱκασ' ὅ, προσανξάμ=

ῶ ὅ Δι', καθὲς πλὴν χῆρα
ἐς πλὴν κάδπιρ, ἀνασπᾶ τῶν
κλήρων ἑρα, καὶ μὴ ἰκάνων
ἑτερ' ὅ,

aut Pancratio decertandum
sit. HERMOT. Plas
nè perspectum habeo.

LVC. Longè itaque prom.
pitiis & meliùs tu expedies,
qui ista propitiis & curios
suis sis contemptatus.

HERMOTIM. Apud
priscos quidem præsidente
in certaminibus Hercule,
laurea folia. LVCIA. Ne
mibi quæso priscorum in=

stituuta percenseas, Hermo=

tyme, sed quæ ipse coram
conspexisti, cedo. HER=

MOTIM. Imitiò quidem
ξύρνα ἀργεντεὰ ὁ Θεοῦ σα=

κρα in medium proponitur,
in eam parvæ quedam sorte=

tes coniiciuntur, fabacea
fermè magnitudine, literis
in scriptæ. In scribuntur au=

tem duæ, utraq; videli=

cet litera α, deinde in alte=

ras duas scribitur β, mox
in alias γ, ac deinceps iuxta
eandem rationem inscribun=

tur & reliquæ pro numero athletarum, si plures fuerint,
ita ut semper binæ sortes iisdem sinu insignita literis. Ace=

dit deinde quisq; ex ableis susceptis votis Ioui supplicans:
immissaq; in urnam manu, unam ex sortibus extrahit, &
post

ἔτιρϑ, καὶ παρισὸς μασί.
 γορέρϑ ἰκάσθ, ἀντίχθ αὐ-
 τῷ τῷ χῆρα, οὐ παρίχων
 ἐναγῶνα ὁ, τι τὸ γράμμα
 ἔτιρ, ὁ ἀνίσπανϑ. ἐπάντων
 δὲ ἡδὴ ἰχόντων, ὁ Αλυτάρ-
 ϑης, οἶμα, ἢ τῶρ Βπανοδισ
 κῶρ αὐτῶν ἰς (οὐκ ἔτι γὰρ
 τῷτο μινυμαι) πειθῶρ, ἐ-
 πισκοπέ τὸς λῆρους ἐρ ἰθ-
 κλῶ ἰσῶταρ. καὶ ἔτα τὸρ μῦ-
 τὸ ἀλφῶ ἔχοντα, τῷ τὸ ἔτα-
 ϑηρ ἀλφῶ ἀνίσπανότι, πα-
 λάϊαρ ἢ παγκρατιάσθρ συ-
 νάπτα τὸρ δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ
 βῆτα ὁμοίως, καὶ τὸς ἀκονε
 τὸς ὁμογράμμοις κατὰ ταῦ-
 τα, ἔτα μῦ γῆρ ἢν ἄρτιοι ὄσιρ
 οἱ ἀγωνισαί, οἶορ ὄντῶ ἢ τί-
 ϑηρ ἢ δῶδκα. ἢρ δὲ περὶ-
 τῷ, πῶρτι, ἐπῆλ, ἰννία, γράμ-
 ματι πειθῶρ ἐνὶ λῆρῶ ἐγ-
 γραφῆρ συμβάπῃται αὐτοῖς,
 ἀντιγραφῶρ ἀπὸ οὐκ ἔχων.

ὅς

post illum alius. Quibus sine
 gulis assistens et flagellifer
 protensa manu obstat, ne les-
 gantur literæ, quæ à singu-
 lis extractæ sunt. Cæterum
 ubi iam singuli singulas for-
 tes habuerint, tum demum
 Alytarches, ut ego opinor,
 aut unus ex iudicibus (ne-
 que enim amplius memoria
 teneo) circumcundo cõtens
 platur et explorat sortes in
 circulo consistentium. At
 qui ita eum quidem quia
 habuerit, cum altero sortem a
 inscriptam habente, aut lu-
 eta, aut per Pancratio decer-
 taturum committit. Dem-
 de pari ratione etiam cum,
 qui beta habet extractum, cum
 altero eiusdem literæ. qui
 tenor committendi seruat
 etiam in alijs consimilium
 literarum sortes habentibus.

Et hæc ratio componens
 dorum ahetarum, nume-

ro illorum æquali, seu pari existente, nimirum si octo, aut
 quatuor, aut duodecim illorum fuerint. Quod si dispares
 accesserint, quinque videlicet, aut septem, seu nouem, tum
 litera quæpiam superuacua forti inscripta, unâ cum alijs
 in urnam mittitur, non habens literam sibi respondentem.

ὅς δ' ἀρτῶτο ἀνασπῶσα, ἐ-
 φέρουσα περιεμψῶσα, ἐς' ἀρ-
 ἱκῆνοι ἀγωνίσουσα. οὐ γὰρ
 ἔχει τὸ ἀντιγράμμα. καὶ ἔ-
 σι βῆτο οὐ μικρὰ δόλχη
 βῶ ἀνηθῶ, τὸ μέγαρ ἀνα-
 μῆτα βῆς λιπυηδοσι συμ-
 πῶσθαι. Λυκ. ἔχ' ἀπέ-
 μα. τοῦτο γὰρ ἐδρόμῳ μεθ-
 δισα. οὐκ αὖ ἐνθα οὐδὲ,
 ἀνασπῶσα ἀπῆλθον, καὶ
 ἔχουσι βῆς λιπυηδοσι. πῶ-
 εὐδῶρ δὲ (βοδύομα γὰρ σε
 Ἐμανοδύλω ἀντι θραβῶ
 ποῦσθαι) ἐπισκόπουσιν τὰ
 γράμματ'· καὶ οὐ πρότερον
 αἶμα· μάθοις ἀρ, ὅσις ὁ ἔ-
 φιδρῶς δειρ, λῶ μὴ ἐπι πᾶν-
 τας ἔλθῃς, καὶ οὐ γὰρ ἐν-
 βῆς. Ἐρμῶτ. πῶς, ὦ Λυκίε,
 τῶτο φῆς; Λυκ. ἀλυάτορ
 δειρ ἀθῶς ἐνρῶρ τὸ γράμμα
 ἐκῆνο, τὸ δηλοῖ τὸ ἔφιδρῶρ. ἢ
 τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἀρ ἐν-
 ροισ, ὁ μὲν ἔσθ γε, ἀ ἐκῆνός
 ἐσιρ.

Quicumque ergo illam ex-
 trahendo consecutus fue-
 rit, alijs ad ultimum usque
 praesidet, expectans donec a-
 lij finitijs certaminibus de-
 certauerint: neque enim ha-
 bet literam sua oppositam.
 Estque illa non medioctis
 athletee felicitas: quippe
 qui adhuc viribus integer,
 cum defessis congressurus sit.
 LVCII. Iam quidem pau-
 lisper interquiesce. etenim
 illud est, cuius egebam mas-
 ximé. ergo illorum iam no-
 uem sunt, omnesque immis-
 sa in ornata manu sortem
 extraxerunt. tu verò age
 iam circumeundo (pro spe-
 ctatore enim certaminis,
 iudicis officium tibi defe-
 ram) contemplare literas.
 Haudquaquam enim credo
 prius te cogniturum, quis
 ex illis praeses dicendus sit,
 quam ad omnes veneris, et
 illos inter se comparaueris.

HERMOT. Quorsum verò ista dicis, Luciane? LVC.
 Horsum videlicet, quòd nullo modo fieri posse videatur,
 ut illud reperiat litera illa declarans praesidem: fortas-
 se enim inuenire potes literam, incertus tamen eris num illa
 sit.

ἔστιν ὃ γὰρ ἀπορήτῳ, ὅτι
 τὸ κ ἢ τὸ μ ἢ τὸ ι δεῖ τὸ χα-
 ροτονοῖω τὸν ἔφεδρον. ἀπὸ
 ἑπιδαρῶ ἀνύχης, ἡγῆσθε
 τὸν τὸ ἔτερον α ἔχοντα, καὶ
 ἑνὸν, ἡκέτους μὲν ἡδη συν-
 ἕξασθε. ἐντυχῶν δὲ αὐθις
 τὸ βῆτα, τὸ ἔτερον βῆτα, ὅς
 ποῦ δεῖ, ἡγῆσθε, τὸ ἀνύχου
 ἑπιδαρῶτι. καὶ ἐπὶ πάν-
 των ὁμοίως, ἀρχὴ ἀνύχου
 σοι παρασθῆ, ὃ τὸ μόνον
 γράμμα ἔχει τὸ ἀναγνώ-
 νισθαι. Ερμῶτ. τί δὲ, ἡκέτους
 πρότερον ἢ ἀπορήτῳ ἑνύχης,
 τί ποικίλεις; Λυκ. ἡκέτους.
 ἀπὸ αὐτῶ ἐπανοδίνης, ἡδέ-
 λω ἀδελφῶ ὃ, τι καὶ πρῶτος,
 πῶτερον αὐτίνα ἑρῆς ὃ τι οὐ-
 τὸς ἔστιν ὃ ἑφεδρῶ, ἢ δι-
 σα ἐπὶ πάντας ἐν ἑνύχῳ ἐν
 θύτῳ, ἡδῆν ἔπειτα αὐτῶ γράμ-
 μα ὁμοίῳ ἔστιν. ὡς ἄρα μὴ
 τοῦ πάντων ἑνύχου ἰδοίς,
 ἐκ ἀνύχου μάθοις τὸν ἑφεδρον.
 Ερμῶτ. καὶ μὲν, ὃ Λυκίῳ,
 ἐραδίως

fit. neq; enim ulla exceptio-
 ne prædictum est κ aut μ
 aut ι fore eam literam, quæ
 præsidem sit constitutura.
 Atqui ubi in α incidis, a-
 lius α habens tibi queren-
 dus est: quo inuento, illos
 inter se ad congregandum
 componis. Demceps in β
 prolapsus, alterum β ubi sit
 studes inuestigare, quod in-
 uento aduersum est. Ac ita
 quidem agis cum cæteris
 omnibus, donec ille tibi re-
 lictus fuerit, qui solitariam
 habuerit literam, nullum
 aduersarium indicantem.

HER. Quid autem si ad
 illum fortè fortuna prima
 aut secunda vice delatus fue-
 ris? quid tunc faciendum
 tibi videtur? LVC. Nihil
 equidem: verum tu Græco-
 rû iudex, scire volo quid fa-
 cturus sis, an acturû eundem
 pro præside sis proclamatu-
 rus, aut potiùs putes omnes

in circulo necessariò accedendos & inspiciendos esse, num vs-
 quam consimilis penes aliquem relicta esset litera, ita ut nisi
 omnium sortes viritim tibi inspectæ fuerint, nunquã cognosces
 præsidem. HER. Atqui perfacile scire possum, Luciane,
 nouem

ἑαδίας ἀνμάθοιμι. ἐπιγῶν
 τῶν ἰονία λῶν, τὸ εἴρω πρῶ-
 τῶν ἢ Ἀντιόχου, οἷδα ὅτι ἔγρα-
 ψῆς ὁ τοῦτο ἔχων ἐστὶ. Λυκ.
 πῶς, ὁ Βρμότιμος; Ἐρμ. ὅσα,
 τὰ αὐτοῦ πῶν ἔχουσι, καὶ
 τὸ β' ἰονίας δύο, τῶν λοιπῶν
 δι' ἑξῆς ὄντων, οἱ μὲν τὸ
 γ, οἱ δὲ τὸ δ' ἄντως ἀνισπά-
 κασι, καὶ ἀνήλωται ἡδὲ ἐς
 τοὺς ἀδελφὰς ὀκτὼ ὄντας, τὰ
 τέσσαρα γράμματα. ἄλλοι δὲ
 ὅτι μόνον ἄν ὅσα περὶ ὅν
 αἱ τὸ ἕξ ἑξ ἑξ γράμματα, τὸ ε, καὶ ὁ
 τοῦτο, ἀνισπακῶς, ἔφασκε
 ἔα. Λυκ. πότιρον, ὁ Βρμότι-
 μις, ἔπειτα σὺ οἱ τῆς σιωπῆς
 σίας, ἢ δεῖται ἀρτίων τὰ γ
 μοῖ δοκοῦντα, ὅποια ἄν ἦ;
 Ἐρμ. νῦν Δία, ἀπὸ τῶν μὲν τι,
 ὅ, τι ἄν ὀλογοῦν ἀνισπακῶς ἔ-
 χουσι πῶς τὰ τοῦτο. Λυκ. σὺ
 ἄν γὰρ, ὡς ἕξ ἑξ πᾶν ὄντος γραφῶ-
 μῶν γράμμάτων, ἔρχασθε,
 αἶψα πρὸς τὸ α, δώτε.

novem illorum existentibus.
 Etenim se primo aut secun-
 do loco inuenero, planè cer-
 tus sum eum fore præstem,
 qui eo sortem inscriptam ha-
 buerit. LVC. Quónam pa-
 cto, ὁ Hermotime? HER-
 MOT. Ad hunc quidem
 modum: illorum enim duos
 a habere certum est. consi-
 militer etiam alij duo β sibi
 vendicant. Iam cum adhuc
 quatuor sint reliqui, duos il-
 lorum γ, alteros δ extra-
 xisse, dubium non est. Et
 iam quatuor literæ in octo
 athletas distributæ & ab-
 sumptæ sunt. Pro certo i-
 gitur constat tantummodò
 superesse, quod qui extra-
 xerit, præses haud dubiè cons-
 tituitur. LVC. Virum i-
 gitur, Hermotime, collau-
 dem ne ego te ob singula-
 rem ingenij tui industriam,
 an placet ut ea refellam qui-

buscumq; tandem probabiliter contradici posse reor? HER-
 MOT. Na per Iouem. vehementer enim animi pendeo,
 etiam atque etiam cogitans, quidnam his ratione probabili
 possis contradicere. LVC. Equidem tu, quemadmodum literæ
 pinguntur ex ordine, dixisti, veluti primo loco α ponitur, se-
 cundo

ρη δ' εβ, η κατὰ πλὴν τάξιν,
 ἄλλοις ἂν ἴσιν αὐτῶν τιλο-
 τήσῃ ὁ ἀειμὸς τῶν ἀθλη-
 τῶν. καὶ διδασίαι τοῖς Ολυμ-
 πιάσιρ ἵνα γίνωσθαι τί δού-
 αῖ ἐξιδούσῃ ἀτάξιας παρτε-
 γράμματῃ, ἐξ ἀπάντων τῶ
 χ, καὶ τὸ σ, καὶ τὸ ζ, καὶ τὸ κ,
 καὶ τὸ θ; τὰ μὲν γὰρ ἀπὸ αἰ-
 ταρᾶ, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων
 τῶν ὀκτὼ γράφων, τὸ δ' εἰς
 μόνον ἐπὶ τῶν ἑνῶν, ὃ δὲ καὶ
 δηλῶν ἐμπαρῆ μὲν τὸ ρ ἔφρι-
 σθον, τί ποιήσεις πρῶτον ἐν-
 ρῶν τὸ ζ; τῷ ἄλλῳ νόμῳ ἔφ-
 ρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ,
 ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθῶν, ἐν-
 ρητὸς ἔστιν αὐτῷ συμφωνοῦν, ὃ
 ἔστι ἔχον, ὡσπερ νῦν, πῆ τάξι
 αὐτῶν τε καὶ αἰρέσει. Ερμῶτ.
 Δυσσπόνοισθαι τοῦτο ἔρωτάς.
 Αὐκ. ἰδοὺ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐ-
 τὸ ἐπισκόπησον. τί ἔστι ἀμνη-
 σαι γράμματῃ γράφοισθαι ἐπὶ
 τῶν κλήρων, ἀπὸ τινᾶ συμ-
 νήχα.

cundo β, ac deinceps a-
 lia, secundum illarum se-
 riem, usque ad nonam illam,
 in qua terminatur athleta-
 rum numerus. Et sane fa-
 cile assentior tibi ita fieri
 in ο Olympicis certamina-
 bus. Quid autem si non ser-
 uato literarum ordine, quin-
 que ex omnibus indiscrimi-
 natim eligeremus, videlicet
 ipsum χ, deinde σ, mox ζ,
 postremo κ, θ? Quatuor
 itaque literæ, octo fortibus
 inferibentur, ipsum autem
 ζ super nonam solam, que
 præses nobis indicabitur.
 Quid ergo iam facies sta-
 tim sub initium literula in-
 uenta? Quomodo verò co-
 gnoscas præsidem existen-
 tem eum, qui illam habue-
 rit, nisi omnes accedens, nim-
 hil huius simile inueneris?
 Neque enim tibi integrum
 erit, quemadmodum nunc,
 ex illarum ordine cognoscendi præsidis coniecturam fa-
 cere. HERMOT. Rem arduam ex me interrogas, ad quam
 ut tibi respondeam, mihi promptum non est. LVC. Ago,
 si placet, hoc ipsum alia ratione considerandum tibi pro-
 ponam. Quid si nullis literarum figuris, sed signis quibusdam
 cha-

καὶ χαρακτήρας, οἷα ποικίλα
 Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν
 γραμμάτων, λιγυροκότους
 τιὰς οὐίας, καὶ λευκοκότους
 καὶ ἀνθρώπων; ἢ ἐκείνα ἢ ἰα-
 σοῦν; ἢ πατρὶ ἀμόλοσά εἶσι;
 φερεῖ ἢ τὰ μονοειδή καὶ ἀπλά-
 ἐπιγράφων, ὡς οἶόν τε, ἐξ
 κάσταντος ἀνθρώπων ἐπὶ δυνῶν
 κλήρου, δύο ἴσους ἐπὶ δυνῶν,
 καὶ ἀνεκτρύνας δύο, καὶ ἕως
 τας δύο ὧδ' ἐννάτω, λέων
 ἔστω τὸ ἰσισμοῦ. λέων δὲ τὸ
 λευκοφόρῳ τῷ κλήρῳ ἐν
 ἀρχῇ ἐντύχης, πόθεν ἔξασ ἔσ-
 πῆρ ὅτι οὗτός εἶναι ὁ τὸν ἔφε-
 θεον ποιδῶν, ἢ μὴ περὶ θεωρά-
 σης ἀπαύτας ἐπιδῶν, ἢ τις καὶ
 ἀμ' ὅ λείονα ἔχῃ; Ἐρ' ἔκχα
 ὅ, τι σοὶ ἀφελείνομα, ἢ Λυκί-
 νη. Λυκ. αὐτότως ὁ δὲ ἴδ' ὁ πρό-
 σαπορὸν δ' ἐρ. ὡς ἢ ἰθιλωσ
 ῶν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἰσάμ
 φιάλη

Et characteribus sortes con-
 notarentur, cuiusmodi per-
 multa literarum loco des-
 pingunt Aegyptij, puta ho-
 mines caninis aut leoninis
 capitibus? Aut illa quidem,
 si videtur, missa faciamus,
 cum sint peregrina et exo-
 tica, et à nostro instituo
 profusis aliena. Age verò
 simplicia illa et uniformia
 foribus inscribamus, quoniam
 admodum fieri potest affi-
 mulantes, nimirum binis for-
 tibus homines, deinde bi-
 nos equos alteris binis, mox
 duos gallos, postremò duos
 canes. Porro nonne, tan-
 quam præstantissima, leo-
 nis imago insculpta sit. Pro-
 inde si mox initio in for-
 tem leoninam ferentem i-
 maginem incidaris, quibus-
 nam coniecturis persuasus di-
 cis eam esse, quæ præses de-

signatur, nisi omnes accuratè circumspiciendo perlu-
 straveris, num quis etiam alius præter hunc adsit, ha-
 bens sortem leoniferam? HERMOT. Nihil habeo, Lu-
 ciane, quod tibi ad hæc respondeam. LVC. τ Non iniuria.
 Neque enim video quid possit aptè responderi, adeò ut si ad
 nimum induxerimus, aut eum invenire penes quem sacra sit
 phiala

φιλῶν ἡρώων, ἢ τὸν ἕφε-
 δρον, ἢ τὸν αἰσα ἢ ἡρόδοτον
 ἢ μίην ἐς τὴν πόλιν ἰκένω
 τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀ-
 ναγκαίως ἀφιστάμεθα, καὶ ἐ-
 ξιτάσομεν, ἀπὸς παρὰ μὲν
 νοί, καὶ ἀπὸ δούλων καὶ πει-
 θιστοῦτων. μόνος γὰρ ἄνθρωπος
 ἦε τὰν ἡθῶν ἐκμάθειν, καὶ
 εἴ γε τις μίαν οὐμβουλὴν
 μοι ἀξιόπιστος ἔστωα φη-
 σοφίας πῶς, ἢ τίνα φη-
 σοφίτην, οὐδ' ἄν εἴη μὴ
 νῦν ὁ τὰ πάντων αὐτῶν
 κηρόμενος ἄδῶς. οἱ δ' ἄλλοι,
 ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἄν πιστεύ-
 σαιμι αὐτοῖς, ἔσ' ἄν καὶ μίαν
 ἀπαρὰ διδοῖ. τάχα γὰρ ἄν
 ἢ αἰεὶν ἰκάνη εἴη. οὐ γὰρ δὲ,
 εἴ τις παρασησάμενος ἑαδὸν
 ἀνθρώπων, λέγοι βούτορ ἔ-
 να κἀμῖσον ἀνθρώπων ἄς
 πάντων, πιστεύσομεν αὐ-
 τῷ, ἢ μὴ εἰδῶμεν, ὅτι πάντας
 ἀνθρώπων

habiturus, donec etiam vnus fuerint nescij, quæ fortasse ex
 illis esse possit omnium optima. v Neque enim si quis ad-
 ducto homine formoso dicat hunc ex omnibus hominem
 esse formosissimum, statim ille suis verbis mihi fidem factu-
 rus est, vt credam eum vera loqui, nisi certum habuero om-
 nes homines illi visos esse: fieri enim fortasse potest, vt hic
 homo

phiala, aut qui inter athen-
 tas prasidis loco habendus
 sit, aut cuius ductu & au-
 spicio felicissimè in Corin-
 thum urbem illam florena-
 tissimam peruenire queam-
 mus, omnes necessariò acce-
 dendos esse putem, summa-
 que diligentia detractis ve-
 stimentis, omnibus tentatis
 solerissimè exquirendos: te-
 nim vix etiam sic veritatem
 indagantes peruestigabimus.

Quod si quis mihi vnquam
 futurus esset consiliarius fide
 dignus super rebus philoso-
 phicis, contendens omnino
 operam esse nauandam phi-
 losophicæ studijs: ille demum
 solus erit, quem eorum quæ
 dicuntur ab omnibus, ad vno-
 quem peritum esse cognouer-
 ro. Reliquos autem omnes vt
 inutiles, & nulla re dignos
 contemnam, nihil fidei illis

ἀνδρῶν ἰσῶς ἡρακλῆ, ἴσως μὲν
 γὰρ καὶ οὗτος καλὸς, ἀλλὰ
 πάντων κάμῃς, ἐνὶ ἅρ
 ἔχει ἀδύνα, μὴ ἰδῶν ἄπαντα
 τὰς ἡμέρας ἀοὺν αὐτὸ μόνον
 καλοῦ, ἀλλὰ τὸ κακὸν διὰ
 μὲν, καὶ ἢ μὴ μὴ τούτου ἔρω
 μῶ, ἔστιν ἡμῖν πολὺν περιπά
 ρθαι ἐγνοῦμεθα. ἔγὰρ ἀγα
 κίστοισιν, ὅποισι δύνωσι καλῶ
 ἐπιτυχῶν, ἀπὸ ἡμῶν τὸ ἀ
 κρότατον (ἡ τοῦ μὴ κάμῃς) ὅς
 περ ἀνάγκη ἐν ἕναι. Εὐμελέ
 ἀπὸ. Λυκ. τί οὖν; ἔχεις μοι
 τινὰ ἀπὸρ ἀπάσης ὁδοῦ περι
 παραμύθιον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ
 ὅς τὰ τι ὑπὸ Πυθαγόρου καὶ
 Πλάτωνος καὶ Αἰσοτέλους
 καὶ Χρυσίππου καὶ Επικούρου, καὶ
 τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδῶς,
 τλησῶν μίαν ἢ δύο ἐξ ἅπα
 σῶν ὁδῶν, ἀληθῆ τι δοκιμά
 σαι, καὶ πέρα μαθῶν ὡς μὴ
 νη ἄρα ἀπὸ τῆς εὐδαιμονίας.
 εἰ γὰρ τινὰ τοιοῦτον ἔυροι
 μῶ,

à Platone, præterea quæ ab Aristotele, Chrysippo & Epi
 curo, alijsq; omnibus dicuntur, & affirmantur? Demique qui
 una via ex omnibus electa, experimento edoctus pro certo
 comperit habere, eam solam esse viam, quæ rectè dicitur vi
 zores ad felicitatem tanto perè quæ sit. Etenim si talem quem
 piam

homo non sit contemnenda
 elegantia: quod autem sum
 me sit inter omnes formæ
 & venustatis, scire haud
 quaquam possum, nondum
 vixi omnibus. Nos porro
 non formoso tantum egea
 mus, sed formosissimo:
 quem nisi inuenerimus, pa
 rum sudatum, & nihil a
 ctum esse putabo. Non e
 nim contenti erimus, in qua
 lemcumque tandem amabi
 lis & honestæ formæ ho
 minem inciderimus, verum
 summam illam, qua maior
 esse non potest, formæ e
 legantiam peruestigamus,
 quam necessariò unam esse
 se negare non potest HER
 MOT. Vera sunt hæc LV.
 Quando ergo aliquem mi
 hi produces totius in philo
 sophia iuineris peritum,
 quemque ea non fugiant,
 quæ cum à Pythagora, tum

πῶς ὀφείλω πράγματα
 ἔχοντος Ἐρ. ὁ ῥέδιον, ὃ Δυ-
 κιν, τοῖσιν ἀνδρα ἔδρα.
 Λυ. τί δὲ ἔν ἀξίωσιν, ὃ
 Ἐρωτῆται; ἐν ἀν ἀπαγορευ-
 τῶν, οἶμαι, ἐπὶ μηδενὸς
 ἡγμένον. Ὅ τοῖσιν ἐς γὰρ τὸ
 παρὸν ὑπορῶν ἄρα τόθι
 πάντων λεγόντων ὅτι, καὶ
 ἀσφαλῆσιν, αὐτὸν ἕκα-
 στῶν ἀρξάμενον, ὅτι πάσης
 περὶ τῆς χάριτος, καὶ ἐπι-
 στήσεως ἀκείων τὰ ὑπὸ
 πάντων διγύφω; Ἐρμ. ἔοι-
 κη ἀπὸ γὰρ τῶν, πᾶσι ἕκα-
 στῶν ἐναντίον ἢ, ὃ μικρῶ
 πρὸς τὸν ἕκαστῶν, ὡς ὁ ῥέδιον
 ἐπιδόνα ἑαυτὸν, καὶ περὶ τῶν
 πάντα πᾶσι ὁθόνω, ἀναφρα-
 μῆν αὐθις. πῶς ἔτι οἶον τε
 πάσης ἐπιλήθην τὰς ὁδοὺς
 ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς φησ, κατα-
 σχεθισσομένη; Λυ. ἐξ ὧσιν
 φράσω, τὸ τῷ Θεῷ ἰούσιν

piam querendo consecu-
 ti essemus, desineremus
 nos molestis onerare ne-
 gocij. HERMOT. Haud-
 quaquam, Luciane, eius-
 modi vir inuentu facilis est.

LVCIA. Quid igitur fa-
 ciemus, Hermotime? neque
 enim animus abiiciendus est.
 propterea quòd eiusmodi
 ducis inopia in praesentia
 laboramus. Ergo illud ag-
 grediamur, quod factum mi-
 hi videtur multò consul-
 tissimum & tutissimum, ut
 quisque ab initio exorsus,
 omnes sectas percurrat,
 eaque accurata & diligen-
 ti indagine consultando ex-
 aminet quae dicta sunt ab
 omnibus. HERMOT.
 Quantum quidem tua ver-
 ba intelligo, ita factò opus
 esse videtur, nisi quòd illud
 quod non multò antè à te di-
 elum est, cum his mihi pu-

gnare videtur, videlicet arduum & graue esse, eum qui
 vni via iam sese tradiderit, expansis denuò velis recurre-
 re. Quomodo enim fieri potest, ut is qui in priari iam oc-
 cupatus detinetur, reliquas omnes percurrat? LVCIA.
 Illud equidem paucis tibi expediam: nimirum Thesei insti-

νο μιμησόμεθα καὶ τὸν νοῦν
 παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης
 λαβόντες, ἕσπευ ἐστὸν Λα-
 βύρινθον ἵκασθαι, ὡς ἔχον ἄ-
 πραμόνως μνηρόμενοι αὐτὸ
 ἕξιναι. Ερ. τίς ἄν ἔρ κήϊρ Ἀ-
 ριάδης γένοιτ' ἄν, ἢ πόθεν ἔ-
 λινε εὐπορήσῃ; Λυ. θάρρα,
 εἰσάρε, Ἄκοῦ γάρ μοι ἔρη-
 κται οὐ τις ἐχόμενος, ἕξει-
 θοίμην ἄν. Ερ. τί ἔρ τὸ ὄδιον;
 Λυ. δὲ ἰμὸν ἔρω, ἀνά τι
 ἔρωμαι, τὸ Νῆφί, καὶ μέντοι
 ἔρωμαι. ἢ γὰρ μὴ ῥῶδίου
 πιστεύωμεν ἀκούσαν, ἀπὸ Ἀ-
 κασικῶς αὐτὸ ποιεῖν, ἄρ-
 κηπόντις καὶ τοῖς ἕξιν λόγον,
 ἴσως εὐμαρῶς ἄν τὸς Λα-
 βύρινθος ἐκέρουίμην. Ερ.
 εὐδέξαις, καὶ τὸ ποιεῖμεν.
 Λυ. ἔγωγε ἐπὶ τινὰ δὲ αὐτῶν
 πρῶτον ἐλθοίμεν ἄν; ἢ τὸ
 μὴ δὲρ διοίσει; ἀρξάμενοι
 δὲ ἄρ'

utum imitabimur, floque à
 tragica illa Ariadne accē-
 pio, nullum non Labyrin-
 thum ingrediemur, nec dur-
 bito quim sine negocio tan-
 tum ductu filii na nobis li-
 cebit regredi HERMOT.
 At vnde tandem nobis il-
 la Ariadne comperabit
 aut vnde filium parabimus?
 LVCIA. Bonum habe
 animum, ô amice: iam
 enim videtor mihi repes-
 risse, cuius ductum sequui,
 haud dubie egrediemur.
 HERMOT. Quòd
 nam igitur illud est? LVC.
 Certè meum non est quod
 dicturus sum, sed cuius-
 dam ex sapienibus viri
 summi, nempe illud: Sobrius
 esto, & memento dissi-
 dendum esse. Etenim si mi-
 nimè leuiter & facillè per-
 suasit, quibusuis auditis fidem habuerimus, sed more iudi-
 cum, alijs quoque fandi copiam concesserimus, fortasse
 haud difficulter horum Labyrinthorum mexiricabiles er-
 rores effugiemus. HERMOTIM. Bene sanè dicitur.
 Illud quoque nobis faciendum intelligo LVC. Videlicet: ca-
 terum ad quem illorum omnium primùm nos conferemus?
 aut non permagni illud interesse putas? Ab eo tandem
 quicun-

ἢ ἀφ' ὧν ἄρ' οἷον ἀφ' Πυθα.
 γόρου, ἢ ἔστω τύχη. ὡς ἂν
 γόρου οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ
 Πυθαγόρου ἅπαντα, καὶ μοι
 ἐξάρει καὶ τὰ ἐπιπέδων τὰ
 τῆς σιωπῆς. οὐδ' ἂν ὅρ' ὅτι
 ὡς ἔστι, ἐκάνω πρῶτοντα οἰ-
 κῶν ἢ ἢ μὴ, ἀπὸ πάντων γὰρ
 ἔκκοσι. Ερ. θωμύδης, ἔτα
 ἐξῆς τῷ Πλάτωνι δεξιῶν ἄρ-
 καδὴ ἑσῶτα ἔτιρα, ἔτι
 μὲν καὶ Ἀριστοτέλει ἐκάνω.
 Λυ. ὅτ' ἂν Ερ. Χρυσίππῳ ἄρ.
 γὰρ ἔτι ἐπιπέδων οἰ ὡς ἂν.
 οἶδα γὰρ, ὡς ἂν οὐ ἀκούσας,
 ὅτι τετρακόντα μόρις
 ἐκάνω. Λυ. οὕτως. Ερ. ἄρα
 ἐξῆς Ἐπικούρου, καὶ ὅτι ἀλ-
 λους. ὡς ἂν ὅτι τῶτα
 τῶν μὴ, ἐκάνω μάθοις ἄρ,
 ἢ ἐνοήσας, ὅτι ὁ δὲ λογικὸς
 τῆς ἄρ' Ἰπταῖνοι ἢ Ἐπικό-
 ρου ἢ Πλατωνικοί, ὁμοιο-
 γῶντες μὴ πάντα ἀδελφῶν τὰ
 τῆς ἐκάνω ἀπίστων ἔκας,

Ita sanè. Deinde Epicuro & alijs. Quòd autem non mi-
 nimum illis tribuere videar, hinc perdisces facillimè, apud
 animum tuum considerando quòtiam sint octogenarij cum
 Stoicis tum Epicureis, atque etiam Platonici, ingenuè fate-
 res nondum cuncta suæ sectæ sibi esse explorata & cognita;

quicumque sit, incipiamus,
 nempe à Pythagora, quan-
 doquidem ita cœsit. & Quam
 tum verò temporis stauere-
 mus omnibus Pythagori-
 cæ philosophiæ placitis per-
 discedis suffecturum? Uo-
 lo autem annos in quibus
 sub initium Pythagorici
 sectæ candidatis conste-
 scendum est, excipi Opi-
 nor omnino cum illis quin-
 que satis fore, & aut ad mi-
 nimum omnibus modis vi-
 ginti peropusest. HER. Pos-
 namus ita esse. deinceps ve-
 rò totidem alijs Platoni con-
 cedendi sunt, ac mox nihilò
 pauciores Aristoteli. LVC.
 Non pauciores profecto.
 HER. Chrysippo autem
 quot impendendi sint, non
 est quòd multum te interro-
 gem. Iam enim certus antea
 ex te audiui, quadraginta
 vix suffecturos esse. LVC.

ὡς μὲν ἐν δ' αὖν σέλις ἰστὰ
μαθήματα. ἢ δὲ μὴ, ἀλλὰ
Χρυσίππος γέ, καὶ Ἀριστο-
δῆς καὶ Πλάτων φάσιν αὖν καὶ
πῶτόταρ, ὁ Σωκράτης ὄντων
φανότασ' αὐτῶν, ὅς ἐκινερά
γα πρὸς ἅπαντας, ἐκ ὅπως
μὴ πάντα, ἀλλὰ μὴδ' ὅσας
ἐδίδοι τι, ἢ τὸ μόνον, ὅτι ὅπ
οἶδε, λογισμῶντα ἔρ' ἐξ ἀρ-
χῆς, ἀνοοι τῷ Πυθαγόρῃ κί-
θιψιν, ἔτα Πλάτωνι ἑσῶδ'
ἔτιρα, ἔτα ἐξῆς τοῖς ἀνοοῖς.
πῶτ' δ' ἔρ' τῶντα συνθεσῆτα
ἐν κειρακίῳ γένει αὖν, ἢ
ἀνεα μόνος ὄντων τὰς ἀρ-
σῆς ἐν φιλοσοφίᾳ. Ἐρ. καὶ ἐρ' ὄσ'
κόσια, ὃ Λυκίην. Ἀν. βῶνδ' ἔρ',
ἀφαιρῶν τὸ τέταρτον, ὡς
περὶ κείλινα ἔτη ἰκανὰ εἶναι
ἢ τὸ ἡμισον ὄνον. Ἐρ. αὐτὸς
αὖν ἀλέγς ἀμεινον ἐν ὃ δ-
εῶ τῶν, ὅτι ἐπίλοιποι αὖν καὶ ἔρω

ita ut in disciplinarum co-
gnitione nihil in ipsis desi-
derari queat. Quod si alij
in hoc tergiversari viden-
tur, non tamen, ut opinor,
hoc negabit Chrysippus &
Aristoteles, & Plato, po-
tissimum autem præ eun-
ctis Socrates, illis certò non
postponendus, qui omnium
testimonio professus est, se
non tantum omnia, sed in
vniuersum nihil nosse, aut
hoc tantum se scire, quod
nesciret. Computemus i-
giur subducta ratione ab
initio, viginti Pythago-
ra attribui sunt, deinde
totidem alij Platonì, mox
nihilò pauciores alij con-
cessimus. Quot ergo in
summa isti sunt anni si-
mul comprehensi, si dea
cem saltem in philosophia
disciplinarum sectas constituuerimus? HERMOTIM.
Plures quàm ducenti, ὁ Luciane. LUCIAN. Ergo
se tibi consulum factu videtur, quartam partem anno-
rum auferamus, saltem, quindecim studijs nostris satis-
facere putantes, aut omnino partem dimidiam. HER-
MOT. Tu quidem multò meliùs hac de re quid faciendum
sit, statues. Ego hoc probè perspicio, perquam paucos ad
hunc

ἢ πασῶν ἐξελθοῖν, ἐκ
 ζῆντος ἐνός ἀρξάντων.
 Λοκ. τί ὄν πάθοι τις, ὃ Ἐρ-
 μότιμι. ἢ τοῦτο ὅτι τὸ
 πρᾶγμα; ἢ ἀναπρᾶκτον ἰκῶ-
 να τὰ ἥδη ὁμολογημένα,
 ὡς ἐκ ἄν τις ἰκοῖτο ἐκ πολλ-
 ῶν τὸ βέλτιστον, μὴ ἔχῃ πα-
 ρὰς ἀπάντων, ὡς τὸν γε
 ἄνθρωπος πέραις ἀρξάντων, μὴ
 τάχα μᾶλλον, ἢ κείσα τῶν ἡθῶν
 ἀναλυτῶντα; ἢ ὅπως ἰλιζο-
 μῶν; Ἐρ. ναί. Λοκ. πᾶσα τοῖς
 νῦν ἀνάγκη, ἐπὶ τοῦτο βιω-
 νοῦ ἡμᾶς, ἢ μὴ ποῖον ἐν τῇ
 ἀρξάντων, ἀπάντων περα-
 θῆναι, καὶ ἰλόμφοι φιλοσ-
 φήσαν, καὶ φιλοσφῆσαντων
 ἐν λαμονήσαν. πρὶν δὲ ὅτω
 ποιῆσαι, ἐν σιότω, φασὶν
 ὄρροίμεθ' ἄν, οἷς τῶν ἡθῶν
 πρᾶκόντων. καὶ ὅ, τι ἄν
 πρᾶκῶν.

hunc modum omnes si etiam
 percussuros, tamen si sta-
 tim ab incunte pueritia phi-
 losophiae studium exorsi fue-
 rint. LVCIAN. Quid
 autem faciendum suades,
 Hermotime, cum ita se-
 res habeat? An subuerten-
 da & resellenda ea existi-
 mas, quae iam ante haud
 dubitanter confessi sumus,
 neminem videlicet unquam
 electurum id quod ex multa
 omnium est praestantissi-
 mum, nisi omnium fa-
 cto periculo singula de-
 gustauerit? adeo ut qui
 magistra experientia dele-
 ctum non habuerit, ei ora-
 culo magis aut respon-
 so veritatem inuestigandam
 esse. An non istiusmodi in-
 ter nos dicta sunt? HER-
 MOTIM. Sanè. LV-

CIAN. Proinde summopere necessarium esse vi-
 deo, tantum temporis nos aetatem agere, si unquam o-
 mnibus pertentatis rectè eligere consilium est, iamque a-
 cto delectu philosophiae incumbere, percepta & co-
 gnita felicem vitam viuere queamus. Prius verò quam
 ita fecerimus, in tenebris, quod aiunt, saltaremus, in quacun-
 que incidimus, illiso pede impingentes. Et quodcumque

πρώτων ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ.
 τὸ ἔν τὸ ἰσχυρότερον ἡπο-
 दाυδάνουτος, ἀπὸ τὸ μὴ ἴ-
 σίῃται τὰληθῆς. ἂ δὲ καὶ ἰσ-
 ροιμὴ ἀλλῶς, κατὰ τινὰ ἀ-
 γαθὸν τὸ ἴσῃ περιεπιδούτου
 αὐτῶ, ἀπὸ ἰσομὴ βεβαίως ἀλλῶ-
 νοι. ἰκάνῳ δὲ τιν, ὃ ἰσῃ μὴ
 ποτὴ γὰρ δὲ τιν ὁμοία αὐτοῖς,
 ἀίγουσιν ἵκασον αὐτὸ ἔν τὰ
 ἀπὸ ἰσῃ. Ερμ. ὃ Λυκίαν,
 ἐκ οἰδὲ ὅπως ἰσῃ λογὰ μὴ δὲ
 κῆς μοι λυγῶν, ἀτὰρ (ἑρῖστ
 ται ἰσῃ τὰληθῆς) ὃ μὴ ἴσῃ
 αὐτῶς μὴ, ἀπὸ ἰσῃ αὐτὰ, καὶ
 ἀπὸ βολομὴν ὃ δὲ τιν δὲ τιν,
 ἴσῃς δὲ καὶ ἴσῃ αὐτὸ ἐπὶ ἀγῶ-
 θῶ ἰσῃ γηλυθῆναι τῶμαρον
 ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἰσῃ ἰσῃ ἐν-
 τῆς γηλυθῆναι ὅτι, ὅς μὴ ἰσῃ
 σῖον ἴσῃ τῆς ἰσῃ δὲ ὄντα,
 ἴσῃ ἀπὸ ἰσῃ φέρων ἰσῃ ἰσῃ
 παρ, ἀπὸ ἰσῃ ἀπὸ ἰσῃ
 τῆς ἀπὸ ἰσῃ τῶ ἰσῃ, ἰ-
 τῶν γηλυθῆναι ἀπὸ ἰσῃ ἰσῃ.

ἐκδρ,

se autem videor etiam inauspicatō hodie pedem domo ex-
 tulisse, cum egressus tibi obviam venerim, qui me prope spi-
 rorum consistentem in inevitabilem animi desperationem
 iniecisti, & Veritatis inventionem impossibilem esse osten-
 dens, tantum videlicet temporis requirentem. LUCIAN.

ἔκδρ, ὃ ἐταῖρε, ποῦν δι-
 καώτερον μίμοιο ἄρ ὦ
 πατρί σε Μενεράτα, καὶ τῆ
 μητρί, ἢ τίς ποτ' ἐκαλέσθ,
 ἢ ἴδ' οἶδ' α, ἢ καὶ ποῦν πρό-
 τερον τῆ φύσει ἡμῶν, ὅτι
 σε μὴ, ἀατὰ τὸν Τιθωνόν,
 πολυτῆ καὶ μακρόδιον ἔ-
 θεσαν, ἀλλὰ πρὸς ἔραφον
 μὴ πλεῖν βίωσαι τὸ μῦθος
 σοφ' ἰτῶν ἑκατόν, ἀνθρω-
 πῶν ὄντα, καὶ δὲ μετὰ σὸ σκε-
 πτόμην, ἴδ' ὅσον τὸ ἐν τῷ νό-
 ζου ἀπ' ἄρα. Ερμ. ἔν, ἀπ'
 ὕψους ἀα αὐ, καὶ ἐν οἶδ'
 ὅ, τι παθῶν μισθὸς ἐπιδο-
 τῶν, καὶ ἰς τὸς ἐπιδοφου-
 τας ἀποσώσας. Λυκίον. ὃ
 Ερμότιμ, ἢ τίς μὴ ἠελίου
 δεῖν, ὑμῖς ἄρ ἄμνητον ἴποι-
 τε οἱ λόγοι, σὺ τε, καὶ ὁ διδά-
 σκαλ' ἔγω δὲ τὸ γε τοῦτο
 οἶδα, ὡς ἂν ἄνυ ἡλέα δεῖν
 αὐτῶν

eosque qui sapientiæ studijs sunt addicti, salibus &
 dietherijs delusos, naso suspendas. LVCIAN. Cui
 iusmodinam res sit veritas, ὃ Hermotime, vos longè me-
 lius & promptius, qui sapientia ornati estis, expedietis: ni-
 mium tu, & præceptor tuus. Ego saltem hoc me pla-
 nè scire arbitror, hanc non nimium auditu iucundam & dulcè

Cur ergo hoc ipsum, ὃ
 amice, non multò iustius
 cum patre tuo Menecrate,
 & matre tua, quodcumque
 tandem illi nomen fuerit
 (neque enim teneo) ex
 postulas? aut potius cum
 natura omnium nostrum
 parente, quod te quoque
 non ut ἢ Tithonum, an-
 nosum & longævum con-
 stituerit, sed profinito de-
 stinavit homini vitam ex-
 tiam longissimam centum
 annorum numerum non
 excedentem? Caterùm ego
 tecum considerando repe-
 ri, quo è disputatione
 nostra potissimum potuit
 elici. HERMOTIM.
 Nequaquam, verum tu sem-
 per quidem conuiciator es:
 atque haud scio quomom-
 factum sit, ut tu extremè
 odio habeas philosophiam,

αὐτὸ ὅτι ἀκρίβειαν, ἀλλὰ πα-
 ρουδοκίματα καὶ τὸ ψεύδος
 παραπολύ. ἐνπεσοπότερον
 ἢ ἐκείνο, καὶ εἰς τὸ ἥδιον.
 ἢ δὲ, ἅ τε μὲν καὶ ἡδονῶν ἐ-
 σωτῆ σκευάσματα, κατὰ παρρη-
 σίας ἀλλήλονται τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, καὶ εἰς τὸ ἄχθονται αὐ-
 τῶν. ἰδὲ γε τοὶ καὶ οὐκ ἔχουσι
 μοι, τὰ ληθῆς ἐξαρῶντι περὶ
 τῶν κατὰ σὸς, καὶ δηλώ-
 σαντι οἰωνοῦν ἐξ ὧν ἐγώ τε, καὶ
 σὺ, ὡς ἐ πάντων ῥαδιῶν. ὡς
 περ εἰ ἀνθρώπων ἢ ἰσθμῶν ἐτύχε
 χαρῶν, καὶ ὡς τούτων ἰσθμῶν, ἐπο-
 λαμβάνων ἀνθρώπων εἰς
 ἰσθμῶν ἐκαστοῦ ὡς καὶ ἢ
 ἢ χαλκὸς εἶναι, ἐκλήσασα πρὸς
 σε καὶ ἐνοίας, ὅτι ἀδύνατος
 τῶν ῥαδῶν, καὶ τότε δὴ οὐκ
 ἐμὲ εἶναι ὡς ἀπὸ σκευῶν, διό-
 τι σε οὐκ ἔχω ἔξανατάσθαι,
 ἀπὸς

esse mortalibus, quoniam
 longè latequè mendacio est
 inferior & vilior. Est enim
 hoc apud homines multo in
 speciem formosius & præ-
 cellentius, atque hoc nomis
 ne quoque audiu iucun-
 dius & dulcius. Illa verò
 quia nihil in se habet insin-
 ceritatis aut adulterini, cus
 ius sibi esset conscia, ma-
 gna cum libertate differit
 inter homines. eamq; ob rem
 plerisque intolerabilem ad-
 fert molestiam: quemad-
 modum & tu nunc indis-
 gnaris, nec mea dicta fers
 humaniter, quibus tecum sus-
 per hisce rebus veritatem
 erui, tibi què planè indicium
 feci, cuiusmodi ea sint, quo-
 rum virique iuxta immodico
 & amore & desiderio tenea-
 mur, quàm profus illa nar-

tu non sint facilia: veluti si statuam aliquam non infor-
 men infando amore deperires, eaque te posse potiri in ani-
 mum induceres, suspicans esse hominem: ego verò inuitus
 aut lapideum aut æreum esse simulachrum pro mea in te be-
 nevolentia tibi significarem, rerum quarum potiundarum
 nulla esset relicta copia, te amore capi, ac tu iniquum tunc
 & malevolentem me tibi censeres, quia nolim te decipi,
 absurda

ἀπόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐπι-
 ζονται. Ἐρ. οὐκοῦν ὧν, ὃ
 Λυκίτη, φῆς, ὡς ἢ φιλοσοφ-
 τήριον ἡμῖν. ἀπὸ καὶ ἀργίᾳ
 παρὰ δόλως αὐτοῦ, ἰδίως
 τὰς καταβῆναι; Λυ. καὶ
 τοῦ ὧν ἡκούσας ἑμοῦ λέ-
 γοντι; ἰδὼ δὲ οὐχ ὡς οὐ
 φιλοσοφτικόν φημι, ἀπ' ἵε
 πείρη φιλοσοφτικόν, ὁδοί
 τι ποταί ἕοικε πρὸς φιλοσο-
 φῆν, ἰκαδὴ ἰπ' ἀρετῶν ἀγα-
 ρασκευοῦσα, ἢ δ' ἀληθὲς
 ἐν αὐτοῖς ἀδελφῶ, ἀκριβῆ
 ποικίλωται τὴν διαίτησιν.
 ἀδύνατον δὲ γὰρ ἡμῖν ἐφαίνε-
 ται, ποταῶν περὶ θύρα, ἰδέ-
 σθαι τὸ αἶμα, ἢ μὴ ἰσὶ πάν-
 τα ἰοί τις παρὰ τῶν, ἀπὸ
 πῶς μακρὰ ἢ πῆρα ὄψε-
 θη. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς (ἀν-
 θῆς γὰρ ἐρήλωμα) ὅτω πρὸ-
 τῶ ἀντιπρὸς. ὧν ἑψῆ, καὶ
 συμφί-

existimo. Quē enim fieri posse sperem, multis nobis pro-
 posuis, ex illis eligere quod optimum, nisi quis om-
 nia faciendi periculi gratia accesserit? Deinde, num longē
 adhuc supersit peregrinatio, aut an finis iam instare visus
 sit. Ceterum quid tibi videtur? Iam enim de integro te inier.
 rogabo: num eum qui sub initium tibi occurrerit, sequēris?

absurda & monstrosa nec
 spei consentanea sperantem.
 HERMOTIM. Eō igitur
 hęc tibi dicta sunt, Lu-
 ciane, quasi putes nullam o-
 peram philosophiæ studijs
 nobis nauandam esse, sed o-
 portere nos socordiae & in-
 eritiæ addictos priuatam vi-
 tam in terris agere? LV-
 CIAN. & Et quando aut
 ubi ista me dicentem audis
 uisisti? Ego quidem non eō,
 quasi non sit philosophan-
 dum, ista dico, verum quan-
 doquidem omnino philosof-
 phiæ studendum est, via au-
 tem ad illam sint non pau-
 cae, quarum nullum non per-
 hibetur compendiosissimum
 esse ad virtutem diuerticu-
 lum, tamesi etiamnum in
 incerto sit quæ ex illis vera
 sit: diligentem & exquisitam
 diuisionem faciendam esse

συμπλοφήσας, λέγειν ὅτι
 Ἐρμῶτος ποιησάσθαι; Ἐρ-
 μῶτος. καὶ τί σοι ἀρκούντως
 μὲν ἄρ' ἔστι; ὅς οὐτε αὐτόρσι-
 να λέιναι οἶδ' ἂν τε ἀναφῆς,
 ἢ μὴ Φοίβη ἔστι βαβύλῃ,
 πόλεις ἐν λυκῶν ὄρεσσιν,
 καὶ παρὰ μὲν ὅτι, οὐτε τις
 πεπταραμύθοις πιστώ-
 σθαι ἀξίους, ὅτι τις ποιοῖς ἐν
 πλανούσι, καὶ μέρτυροῦσι.
 Λυκίη. τίνας φῆς τὸς πολ-
 λούς ἀλόγους καὶ πειρα-
 ραμύθους ἀποδύων; ἢ ἕσθη
 τις βιοτότος ἄλλοι, ἰκανός ἐς
 μοι γὰρ καὶ ἴσ, καὶ ἔν' ἔτι πολ-
 λῶν δέουσιν. ἢ ἂν δὲ τὸς οὐκ
 ἀλόγους λέγεις, οὐδὲν τι τὸ
 πλῆθος αὐτῶν προσωξίται
 μὲ πιστῶν, ἀλλ' ἄρ' ἢ μη-
 δὲν, ἢ ἐν ἀλόγοις, πρὶ ἀποδύ-
 των ἀρφαίνονται. Ἐρμῶτος.
 μόνον δὲ οὐ τὰ ληθῆς λατῆ-
 δον, οἱ δὲ ἄλλοι ἀνόητοι ἀ-
 πλαντοῦ, ὅσοι φιλοσοφοῦσι.

Λυκίη.

ad credendum, donec de omnibus nullius ignari definiendi
 facultatem sibi parauerint. HERMOT. Proinde tu solus
 veritatem perspexisti, ceteri verò quotquot philosophan-
 tur, in uniuersum omnes records sunt, & sine iudicio &

cumque illo communibus
 philosophia disciplinis in-
 uigilabis, atque ille te cer-
 tum faciet? HERMO.

TIM. Quid verò tibi am-
 plius respondeam, qui ne-
 ges quenquam rectè discer-
 nere posse, nisi Phœnicis an-
 nos vixerit, omnesque per
 orbem periculum faciendo
 accesserit? Neque dignum
 ducis fidem habere illis quā
 iam olim harum rerum sunt
 expertissimi, neque multis
 illis ista collaudantibus, suo-
 que testimonio comprobantibus?

LVCIAN. Quos
 tu mihi multos illos narras?
 num qui harum rerum sunt
 probè gnari, & ijdem iam
 oranium facta indagine pe-
 ririit? Quòd si quispiam talis
 esset, mihi quidem vel vnus
 sufficeret, neq; multis opus
 haberem. Porro si imperi-
 tos dixeris, nunquam illorum
 multitudine adduci potero

Lva

Δυκτῶν καταψύδιον μου, ὃ
 Ερμότιμι, λέγων ὡς ἐγὼ προ-
 τίστημι πηγμαυτὸν τῶν ἄλλο-
 των, ἢ τὰ πᾶσι ἄλλοις ἐν τοῖς ἄ-
 λλοισι. καὶ οὐ μνημονεύων,
 ὅτι ἐφίλω, οὐκ αὐτὸς ἀδελφεὺς
 τῶν ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 ἀγαπῶν αὐτὸ ἀγνοῶν ὅμοιο
 λατῶν. Ερμότ. ἀμ, ὃ Δυ-
 κτῶν, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλε-
 γειν χρεῖται καὶ παραβλῶναι
 ὅτι φασί, καὶ τὸ μὲν ἀνὸς
 ἐπιπῶν τὸ βέλτιον, ἢ οὐτως,
 ἀλογον ἵστας· τὸ δὲ τῆς αἰ-
 ρῆς ἐκδοσὴν ἑσάκῃτα ἕτη ἀπ-
 ῖδιόντα, παγγέλοισιν, ὡς περὶ
 ἐχθροῦν τε ὄντων, ἢ πρὸς ἄλλων κατὰ
 ταμαῖον τὰ πάλαι· ἐμοὶ δὲ
 καὶ πάντων βέλτιον εἶναι δοκεῖ
 τὸ τοῖσδε, καὶ ὁ πομπῆς ἀγχι-
 βῆς ἀδελφῶν, φασί γὰρ τοῖσδε
 πλάσσειν τινα, Φαδίαρ οἶμαι,
 ὄντα

LUCIAN. Tu quidem,
 Hermotime, falsò me menda-
 cij coarguis, cum dicere non
 vereris quòd me ipse cæ-
 teris omnibus anteponam,
 aut omnino in numero eru-
 ditorum haberi contendam:
 parùmque memor esse vi-
 dère eorum quæ per me
 antè dicta sunt. Neque
 quidem me præ alijs veritatem
 dignoscere contentiosè
 vociferor, verùm ingenuè
 fateor me cum alijs omni-
 bus iuxta ignarum esse.

HERMOT. A Atquè,
 Luciane, quòd ais omnes
 accedendos esse eorùmque
 experimentum sumendum
 quæ dicuntur ab alijs: neque
 aliam rationem meliorum
 eligendorum superesse, for-
 tasse non valde improba-
 rim. Caterùm cuique ex-
 perientia tot annos impen-

di oportere, perquam ridiculum mihi videtur: quasi verò
 non ὅ ἐ παucis cuncta perdisci queant. Mihi equidem ista
 perpendenti, haudquaquam graue aut operosum hoc vide-
 tur, quòdque multo exercitio eget minimè. Siquidem au-
 tum quendam ex statuarijs, B opinor autem fuisse Phidiam,
 tantum.

ὄνυχά μόνον λένουτο ἰδού-
 τα, ἀπ' ἐκείνου ἀνακτολογί-
 σθι, ἡλικίᾳ δ' ἄν' ὁ πάσι λίσσιν
 ἡγούσῃ, κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυ-
 χου ἀναπαυομένης, καὶ οὐ
 δὲ, τίς τις τοῦ χάρμα μόνου ἀν-
 θράπου δάξῃ, τὸ ἄλλο σώ-
 μα κατακαυθήσεται, ἔστι, οἴ-
 μα, αὐτίκα, ὅτι ἀνθρώπος ἔ-
 σσι τὸ λευκαυμένυτον, καὶ μὴ
 τὸ πᾶν σῶμα ἰδύς. καὶ τοῖ-
 σιωτὰ μὲν λευκαυμένυτον, ὡς
 ἀπαντὸν λένουσι. ῥάδιον
 καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μοεῖῳ
 ἡμέρας. τὸ δ' ἰσχυρὰ κεί-
 οντο, καὶ μακρὰς τῆς ἐξήτε-
 ρας διόμβρον, οὐ πάλιν ἀ-
 ναγκάσθαι ἐς τὴν αἰσθησίν τοῦ
 θνητοῦτο, ἀπ' ἐνείκη κριναι
 καὶ ἀπ' ἐκείνων. Λυ. πα-
 ραί, ὃ Ἐρμότιμ, ὡς ἰσχυρὰ
 ταῦτ' ἔργα, ἀπ' τῶν με-
 ρῶν ἀξίῳ τὰ ὅλα εἰδέναι.
 καὶ τοῖς ἐγὼ τὰ ἰαντία ἀ-
 ποθέσθαι μίμνημαι, ὡς ὁ μὲν
 τὸ

tantum ab ungue leonis con-
 specto aestimasse in quan-
 titate magnitudinem totius
 leo exurgeret, si iuxta un-
 guis rationem fuisset scul-
 ptus atque formatus. Ne-
 que mihi dubium est, quin
 tu, si quis tantum ho-
 minis manum tibi com-
 monstraret, reliquo corpo-
 re obuelato, nihil cuncta-
 tus aclusum scies homi-
 nem esse quod absconditum
 est, etsi totum corpus non
 videris. Ita quoque re-
 rum capita, de quibus mul-
 tus est multorum sermo,
 sine negotio in exiguo eta-
 iam puncto diei perdisces.
 Accurata autem exa-
 cta harum rerum cognitio,
 cui consequenda longa per-
 quisitione opus est, nullo mo-
 do ad electionem melioris
 requiritur, verum etiam ab
 illis quae dixi, iudicium fa-
 cere licebit. LVCIAN.

ἘΡΜΟΤΙΜ: quā firma sunt & fortia quae dixisti, Hermotime,
 contendens ex paribus totum cognosci posse? Quanquam
 ego me tuae sententiae diuersum audire memini, ut qui 102

τὸ ὄλον εἰδὼς, εἰδὲν ἄν κή
 τὸ μίρϑ, ὃ δὲ μόνον τὸ μί-
 ϑ, οὐκ ἔτι κή τὸ ὄλον. ὁ-
 τω καὶ μοι τόδε ἀπόκει-
 ναι, ὃ Φαθίας ἄν ποτε ἰ-
 δῶν ὄνυχα λιοντῶ, ἔγνω
 ἄν ὅτι λιοντός ἐστιν, εἰ μὴ
 ἰωρακε ποτε λιοντα ὄ-
 λον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεί-
 ρα ἰδῶν, ἰσχὸν ἄν ἀπῆν
 ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρὸς
 τρυφὴν εἰδὼς, μήδ' ἰωρακὸς
 ἀνθρώπου; τί σιγᾶς; ἢ βέ-
 λαι ἐγὼ ἀρκένομαι κήρ ἑὺ
 τολή ἀναγκᾶ, ὅτι οὐκ ἄν
 εἶχον; ὡςτε λινδωάει ὃ Φα-
 θίας ἀπρακτῶ ἀπειληνυ-
 θεία, μάτην ἀναπαύεις τὸν
 λιοντα. οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν
 Διόνυσον, ὃ πᾶσι, λήγων.
 ἢ πᾶσι ταῦτ' ἰκένοιο ὁμοία;
 ἑὺ μὲρ γὰρ Φαθία, κή ἑὺ
 οὐδὲν ἀπὸ ἑὺ γνώσειαν τὰ
 μίση ἄτιον λῶ, ἢ τὸ εἰδέναι
 τὸ ὄλον, ἀνθρώπου λήγω, κή
 λιοντα. ἰν φηλοθεαθ, ὅλον
 ἢ

tum cognouerit, etiam
 partem perspetam ha-
 beat: porro qui partem
 saltem, is non statim eta-
 iam totum habet cogni-
 tum. Iam tu hoc mihi quo-
 que responde, quomodo
 Δ Phidias quondam, leo-
 nis ungue confecto, co-
 gnoscere potuit leoninum
 esse unguem, nisi ante a-
 lias totum leonem vidis-
 set? An verò tu hominis
 manu saltem visa dicere
 posses hominis esse, cum an-
 tea hominem neque vidis-
 ses neque cognouisset an-
 quam? Cur autem taces?
 Nunquid vis ut ego pro te
 respondeam ad quaestionem
 tibi propositam, videlicet
 quòd nullo modo posses? ad-
 dede ut periculum sit, ne Phi-
 dias infecta re abeat, leone
 quicquam incepto & ex-
 culpto. E Nihil enim ista ad
 Bacchum, quæ à te propo-
 nuntur, faciunt: aut quomodo

hæc inter se sunt similia? Neque enim tibi & Phidie alia co-
 gnoscendarum partium causa fuit, quam prior totius cogni-
 tio, hominis dico & leonis. Caterum in philosophia, nempe
 quam

ἢ Στωϊκῶν, ὡς ἂν ἀπὸ τοῦ
 μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴσοις, ἢ
 ὡς ἂν ἀπφαινοιο ὡς κα-
 λας, οὐ γὰρ οἶδα τὸ ὅλον, οὐ
 μὲν ἐκείνοι δειν. ὁ δὲ φησ, ὅτι τὰ
 ἐκφάλαια ῥάδιον ἀ-
 κοῦσαι ἐκποσεως φιλοσοφίας
 ἐν ὀλίγῳ μοίῳ ἡμέρας,
 οἶον ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τε-
 λη, καὶ τιθεὺς οἰόνται ἔ-
 ναι, τί ψυχρὸν, καὶ τίνοι μὲν
 σώματα πάλαι φασί, τι-
 νες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι
 ἀξιούσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἴσο-
 υλῶν, οἱ δὲ τὸ καλὸν, ἀγα-
 θόν καὶ ἔνδοξον τίθενται,
 καὶ τὰ βλαῦτα, οὕτως μὲν
 ἀκούοντες ἀπφένεσθαι ῥά-
 διον, καὶ ἔργον οὐδὲν ἔ-
 λθῆναι δὲ ὅστις ὁ τάλιθῃ λίγων
 ὄσιν, ὅρα μὲν ἐχὶ μόσιον δειν
 ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν
 λειπτα. ἢ τί γὰρ ἐκείνοι πα-
 θόντων, ἴπιν αὐτῶν τούτων
 ἰκα

quam tradunt Stoici; quod
 nam pacto ex aliqua parte
 cognita, etiam reliqua co-
 gnoscet? Aut quomodo il-
 la et honesta et pulchra de-
 monstrabis? Neque enim
 totum novisti cuius illa sunt
 partes. Quod autem dicit,
 totius philosophiæ capitis
 auditu facile posse compre-
 hendi etiam in modica diei
 portiuacula, nimirum quæ
 rerum sint principia, qui fra-
 nes, quam opinionem de Dijs
 habeant philosophi, præter
 reâ quid animum esse sens-
 tiant, et quod nonnulli om-
 nia corporea esse affir-
 mant, rursus alij etiam ple-
 raque incorporea esse con-
 tendant: tum quod pars il-
 lorum voluptatem, pars au-
 tem nescio quod honestum,
 summum bonum felicitatē
 quæ esse statuât, atque id genus
 sexcenta alia: hæc in quâ in-
 ditu facile discerni et defini-
 ri posse, nihilquæ in his excu-
 tiendis et statuendis esse operæ:
 nosse autem eum qui vera dicat,
 vide ne non unius saltem dieculæ
 particulam requirat, sed
 multorum potius dierum opus
 et labor sit. Z Aut quid
 animi illis fuisse putas,
 qui de his ipsis rebus aliquot li-
 brorum

ἐκαβυττάδας καὶ χιλιάδας
 βιβλίων ἕκαστοι συγγράμ-
 μασι, ὡς πάσαι, εἰμα,
 ἀνυθὸ ἀνα τὰ ὄντια ἐκεί-
 να, καὶ ἔτι ἐδοκίμασεν
 εἶναι καὶ ἀμαθῆ; καὶ δὲ
 μάλιστα, οἷμαι, ἀνάστασι
 ἡγνὰ πάντα πρὸς τὴν ἀρετήν
 τῶν ἡγεμόνων, ἢ μὴ ἀν-
 χυτὴν τῶν ἀγαθῶν, ὡς ἀνευθὸς
 ἐκείνη ἀνὰ ἀπάρτα, καὶ δὲ
 ἀρετῆς ἕκαστος κατανοῦσιν ἐπι-
 ζῆμι. καὶ ἀντιφρόντι ἀνὴρ
 ἔχον ἀρετῆς, ὅστις ἀνα-
 βολὰς, ἢ μάλιστα ἀνάστασι τῶν
 μάντιν, ἀνὸς τῶν ἡγεμόνων
 ἀπάρτων, σφαιρίσθω ἐφ'
 ἕκαστοι. ἀπανάστα γὰρ οὐδὲ
 θὸς μάλιστα πραγμάτων, δὲ
 εἶναι ἐφ' ὅτι ἰσθῶν ἕκαστοι, ἔ-
 τινα ἐπὶ ἀρετῆς. ἢ δὲ βόλα
 καὶ ἀνοτι ἀπαραμύθησον

brorum centurias & chi-
 liades conscribere non gra-
 uati sunt? numerum non ob
 aliam causam, quam ut
 persuasum facerent omnia
 bus, vera esse, ut mea fert o-
 pinio, pauca illa & modici-
 ca que tibi videntur faci-
 lia, nulloque labore compre-
 hensibilia. Iam verò omni-
 no vate tibi opus esse opinor
 ad meliorum electionem fa-
 ciendam: nisi, ut dixi, exerci-
 tium impigro studio illud
 consecutus fueris, ut in deli-
 gendo accuratè vniuersa dif-
 ficultas, & vniquemque
 totum ad vnguem exploratum
 cognoueris. Haudem-
 nim ualde negauerim, hoc
 pacto philosophiam in com-
 pendium contrahi posse,
 neque habituram multas
 variarum rerum compres-

siones, neque vllam moram aut cunctationem, si con-
 stitutum vatem omnium rerum capita percensentem
 audieris, & inter audiendum ad singula maclatis hos-
 stijs sacra feceris. Hoc enim pacto insinitis laboribus
 Deus te subleuabit, posteaquam ex oblati exiti tibi
 commonstrauerit, quæ nam potissimum tibi eligenda sine
 H Quod si autem volueris, & aliud multò minoris negotij
 compendium

ἰσοδύναμά σοι, ὡς μὴ ἰε-
 ρεῖα καταθῆς ταυτί, καὶ
 θυσιάζῃ, τῷ μὲν ἰδέα τι-
 νὰ τῶν μεγαλομίδων πα-
 ρακαλεῖσθαι ἅμ' ἐς ἡδαιμ
 ἱμβαλῶν γραμματεῖα, ἐ-
 χοντα τῶν φιλοσόφων ἰκω-
 στον ἔθνεμα, κίλων πῶ-
 λα τῶν ἀνθρώπων ἀμφιβαλῶ
 τινα, προσελθόντα πῶς τῶν
 ἡδαιμ ἀνελθῶν ὁ, τι ἄν
 πρῶτον ἰπὸ τῶν χεῖρα ἔλθῃ
 τῶν γραμματέων, καὶ τὸ
 λοιπὸν κατὰ τὸν λαχόν-
 τα ἰκάνον, ὅσις ἄν ἢ φιλοσό-
 ρα. Ερμώτ. ταυτί μὲν, ὅ
 Λυκίης, βομολογικά, καὶ οὐ
 κατὰ σέ. σὺ δὲ ἀπὸ μοι, ἡδαι
 ποτὶ οἶνον ἐπιπύ αὐτὸς; Λυ.
 καὶ μέλα πολλοκόσις. Ερμώτ.
 ἄρ' οὐκ ἐπιπύς ἅπαντας ἐν
 ἡδαιμ ἔως ἐν τῇ πόλει κα-
 πύλους, ἀπρῶτον ὅ καὶ
 πρῶτον καὶ ἀντιξίτου-
 λων ἔως οἶνους. Λυκ. ἔδρα
 μῶς. Ερμ. καὶ ἔδρα, οἶμα,
 σοι

compendium eligendi tibi
 subjiciam, quod secuto, ne-
 que vicime tibi offerendæ
 sunt, neque ullus ex sar-
 cerdotibus magna merces
 de conducendis tibi ad-
 sciendus est: verum con-
 iectis in ornam literulis,
 cuiusq; philosophorum no-
 mina habentibus, iube pue-
 rum aliquem impuberem
 florescente atavula, ad or-
 nam accedentem extrahere
 eam literam, quæcun-
 que primum illi sub ma-
 num venerit: ac tandem
 inspecta literula duccem co-
 gnosces, quem tibi in phi-
 losophia sequendum existi-
 mo. HERMOTIM.
 Ista quidem, Luciane, scur-
 rili dicacitate à te, & non
 ex animo dicta sunt. Tu
 verò responde mihi, nun-
 quamne ipse vinum com-
 mercatus es? LUCIAN.
 Et persæpe quidem.

HERMOTIM. Nun-
 quid ergo per orbem circuire soles quotquot in orbe sunt
 caupones, degustans, licitans, atque expendens vina? LUCI-
 AN. Nequaquam. HERM. Optior enim illud,

σοι ὅτι πρῶτα χρῆσα καὶ ἀ-
 ξίῳ ἐντυχόντι ἀπφίρωμαι.
 Λυ. ἢ Δία. Ερμ. καὶ ἀ-
 πόγει τὸ ὄλιγον ἐκένου γόμα.
 τὸ ἄχρον ἀν' ἀπείρ, ὁποῖο
 ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν. Λυ. ἄχρον
 γὰρ. Ερμ. εἰ δὲ δὴ ἔληγον
 πρὸς τὸν τοῖς λαπῆλοισι, ἰ-
 σασθὲν κοτύλλῳ πριαδα βέ-
 λομα, δότι μοι, ὡ οὔτι, ἐκ-
 πῆρ ὀλορ ἕκαστο ὑμῶν τὸν
 πῖθον, ὡς ἴσταντος ἐπιξί-
 θων, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω ἢ
 ὀϊστον ἔχῃ, καὶ ὄσθην μοι ἀνὴρ
 ὅρ' εἰ ταυτ' ἔληγες, οὐκ ἄρ' οἶδ'
 καταγινάσσει σε αὐτὸς; εἰ
 εἰ καὶ ἐπιπλήτορ ἰσοχρόϊος,
 τὸ γὰρ ἄρ καὶ πρὸς ἕνα τοῦ ὕ-
 δατος; Λυκ. οἶμαι ἔγωγε,
 καὶ δίκαιά γ' ἄρ' παθοίμι.
 Ερμ. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ
 ἐν φιλοσοφίῃ. τί δὲ ἰανίῃν
 τὸν πῖθον, Ἰωαμύνης ἀπ' ὁ-
 λῆρον τοῦ γόματος εἰς ἐξῆς
 ὁποῖον

cui sub initium bono & di-
 gno incidere, auferendum
 tibi esse. LUCIAN. Ita per Iouem. HER-
 MOTIM. Promde à
 modica illa & tenui degu-
 statiuncula pronunciare iam
 potes de toto vino cuiusmo-
 di sit. LUCIAN. Haud-
 dubiè possum. HERMOTIM.
 Porro si diceres, Po-
 steaquam vini sextarium co-
 emere statuerim: agite, ὁ ἀ-
 μίχι, date quaeso vnusquisq;
 vestrum totum dolium mihi
 ebibendum, vt omnibus ex-
 hausstis certum habeam qui-
 nam vestram generosiora
 vina venalia habeat, & vn-
 de mihi vinum sit commere-
 candum: quòd si hæc in-
 quam diceres, annon iure
 optimo pro insano ab illis
 deridendus esses: atq; si illos
 acriter instando perurban-

di finem non faceres, fortasse etiam aqua ab illis perfunde-
 rere. LVC. Sanè opinor, & profectò meritis meis dignissima
 paterer. HERM. Non secus se quoque habent res phi-
 losophica. quid enim necessarium est totum vas exhaus-
 rire potando, cum etiam à modica illa degustatiuncula nobis

ὁπόσον τὸ πᾶν ἔστιν; Λυκίν. ὡς ὀλιγοῦρος, ὃ Ἑρμότιμῃ, καὶ
 ἑξελιδάσκεις ἐκ τῶν χα-
 ρῶν. πᾶν ἀπὸ ὀνομασ-
 τῆς οὐλοῦσθαι ἢ ἰκπεφω-
 γῆται, ἐκ τῶν αὐτῶν ἰσο-
 τῶν ἰμωπῆστας. Ἑρμότ.
 πᾶς ἔστιν ἔψυς; Λυκίν. ὅ-
 τι ἀπομορολοῦσθαι πᾶσι
 μα παθῶν, καὶ γόειμον
 ἄπασιν, τὸν οἶνον, ἀκῶσας
 αὐτῶ τὰ ἀνομοίωτα, καὶ
 περὶ ὧν ἀμφισβῆσθαι ἄ-
 παντῶν, ἀφανῶν ὄντων
 ὡς ἔχει οὐκ ἔχει ἀπὸ
 λαθῶτι σοὶ ὅμοιο φιλο-
 σοφία καὶ οἶνον ἔχει, ἄρα
 καὶ ἔστι μόνον, ὅτι καὶ
 φιλόσοφοι ἀπελιδύονται τὰ
 μαθήματα, ὡς περ οἱ λαο-
 κῆδοι, ἰερασοῦσθαι καὶ οἱ
 ποσοῖ, καὶ ἀποῶσθαι καὶ
 λαοκομπροῦτες. οὕτως
 ἂν ἰσοκοπῆσθαι ὃ, τι καὶ
 λέγεις. τὸν οἶνον φησὶ τὸν ἰσο-
 τῶ πῆσθαι ὅλον αὐτῶν αὐτῶ ὃ.

μοιοῦ

promptum sit nosse quale
 sit futurum? LUCIAN.
 Quam lubricuses, ὃ Her-
 motime, quamque tergiver-
 sando laboris ἐ manibus? ve-
 rum profecto tua tergiver-
 satione parum pronovisti.
 cum enim speraris te effus-
 gisse, in easdem plagas in-
 cidisti. HERMOTIM.
 Quorsum ista dicis? LUCI-
 AN. I Quoniam rei
 per se plane & indubita-
 te, omnibus certa & cognis-
 ta, nempe vino, longè dissi-
 millima assimilando com-
 paras, & ea quidem de
 quibus nemo non incertus
 animi ambigit, in obscuro
 consistentibus, ita ut ego
 mehercle dicere nequeam,
 quatenus tibi vinum & phi-
 losophia similia videantur:
 nisi fortasse in hoc solo,
 quod & philosophi in que-
 stu habeant disciplinas ve-
 num expositas, quemadmo-
 dum caupones vinum, quas
 quidem commiscentes dolose & fraudulenter adulterant, &
 maligna mensura diuendunt. Ad hunc verò modum quod
 dicis considerabimus. Ais autem vinum in vase exceptum, totū
 esse

μοιον ειν, η μα δι' εθνη αζω-
 ωρον, αμα και ετις γινωσκου-
 ζε, αρυσουμυθ' ολιγοσ οσον
 αυτ', εσιωη αυτινα οπωθ' ε-
 κπασ ο πισθ' εδεν, ακολου-
 θου και τουτο, και εθιμα αυ-
 γω γι' τι αυτ' εστω. ερα δη και
 το μετα το, φιλοσοφια, η οι
 φιλοσοφουσι, οιοσ ο διδασκα
 ηθ' ο σος, ερα ταυτα περ
 υμας ηερα εθνημεραι, και πε-
 ρι των αυτων, η ενα ακολοι;
 πομα γαρ ειν, προσηλον, ο
 εταρε η εν αυτ' ετι παρ
 ρεμπερ αυτω, και ε ολυμ-
 οια περινοσθω, και περιπλα-
 νωμυθ', ετα αυτα ελεγη,
 αν' επερην αν σοι και αναξ
 ακοευτι; Ερω. πως ηδ ε;
 Λυκ. πως ομ οιδω τε σοι λω,
 εθ' ε' περι του γινωσκ' εθε-
 να τα παυλας ηδ ε αυτα γε,
 αν' εε ερερα λευαδ ετι και
 νοις ενεγε, εχ' εσπεθ' ο οινθ'
 εα ο αυτος λω. εσι, ε εταρε,
 ην μη

esse sui simile. & profectio
 nihil absurdi in hoc ate di-
 elum est. Atqui si quis etiam
 degustaverit illud, hausto
 saltem modico, statim com-
 pertum habet, quale totum
 sit dolium: & hoc in con-
 fesso est apud omnes, nec est
 quod quicquam tibi in his
 contradicam. Vide vero et
 iam posthac, philosophia, e-
 iusq; alumnū, nempe praecepti
 totius, nam eadem quoti-
 dianis praefectioibus ad vos
 differit, ijsdēq; de rebus nun-
 quam non verba facere con-
 fucuit, annon subinde alio
 tempore alia vobis solet pro-
 ponere? Esse enim non pa-
 rum multa philosophiae ab-
 strusa mysteria, id olim, ami-
 ce, nemini obscurum est. An-
 non vero tu etiam nū, ut par
 est, instar Vlyssis apud illum
 perduras circumeundo &
 oberrando, si semper sonat

eadem per eadem, at fortasse satis est si semel quippiam man-
 dieris? HERMOT. Et cur non? LVC. Quinam igitur
 fieri potuit, ut tu primo gustu statim nosceres vniuersae?
 Neq; enim semper eandē canilē nobis solet occinere, sed
 subinde noua nouis differendo agglomerat. Non, d' amice,

ἢ μὴ ὅλον ἰκπίης ἢ πῖθον,
 καὶ ἄλλως μεθύων πρῆξας·
 ἀτιχῶς γὰρ ἐν ᾧ πνεύματι
 δοκῆ μοι ὁ θεὸς κατακρυψά
 ψα τὸ φιλοσοφίας ἀγαθόν,
 ἢ πὸ πλὴν πρὶν αὐτῶν· διὸ
 σα οὐκ ὅλον ἐξαντλήσας ἐς
 τὴν ἄλῃ, ἢ οὐ ποτ' ἄν ἐν
 ποίσι τὸ νικητότερον ἰκάνο
 πόμα, οὐ πάσαι διψῶ μοι
 δοκῆς. σὺ δ' οἶα τὸ τοιοῦτον
 τὰν αὐτὸν εἶναι, ὡς εἰ μόνον γὰρ
 τοιοῦτον, καὶ σπασσας μι
 κρόν, ὅσον αὐτίκα σε πάντο
 φον γρηγορότερον, ὡς πρὸς πα
 σὶν ἐν Δελφοῖς πλὴν πρόμας
 τιν, ἐπὶ δὲ αὐτῶν ἴψου νοδ
 ματ'· ἐνθρον ὠθὺς γίνε
 σθαι, καὶ γὰρ τοῖς πρῶσι οὐ
 σιν. ἀλλ' ἔχεται ἔχειν ἔοι
 κε. σὺ γὰρ ἔνι ἡμῖν τοῦ
 πῖθου ἰκπιπικῶς, ἐνδορθεῖσαι
 ἐτι ἔλιγες ὄρα τῶν μὴ ᾧ
 δε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν.

ὁ μὲν

ut vinum quod semper idem
 est, adeo ut nisi totum vas
 strenue exhausseris, neque
 quam inebriatus obambu
 labis. Planè enim in fun
 do mihi visus est Deus phi
 losophiæ adyta abstrusis
 se, sub ipsam fecem vs
 que. Itaque totum dolium
 postremò exhaustas neces
 se est, si nunquam consilium
 tibi fuit neclaream illam
 portionem inueniendi, quam
 aridis faucibus iam olim
 avidissimè suture mihi visus
 es. Porro autem eam per
 suasionem tibi persuasisti,
 ut putes tale quippiam esse
 philosophiam, ut si sal
 tem leuiter illam primori
 bus, quod aiunt, labijs de
 gustaueris, statim fore ut
 omnibus sapientiæ numeris
 euadas absolutissimus: quæ
 admodum perhibent de di
 uinatrice K illa in Del
 phis, quæ simulatque sacra fluenta degustauerit, æclutim
 afflata numine, accedentibus respondet oracula. Atqui
 non ita se habet philosophiæ studium. Itaque te, quem vl
 tra mediū iā dolij ebibisse constat, adhuc incipere perhibeas.
 A Quare vide ne rectius huic philosophia comparari queat.

Dolium

ὁ δὲ ἴδιος οὐκ ἔτι μὲν τῶν
 σοι, καὶ ὁ ἀπὸ πηλῶ, ἰνέτω
 δὲ μὴ οἶνον, ἀλλὰ πανσπερ-
 μίαν τὴν, πρὸς τὸ πρῶτον, καὶ
 μετὰ τὸν ἰσθμὸν, ἔτα λευ-
 θὰ, καὶ ἰπὸ ταύταις φα-
 κοί, ἔτα ἐρέβινθοι, καὶ ἀλε-
 λὰ ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ οὐ
 ὠνύθηται ἐθελῶν τῶν σπερ-
 ματων, καὶ δεῖ ἀφελῶν τῶν
 πρῶτον, οὐ πρὸς τὸν ἀνέλακτι-
 ῶν δὲ μαίαν τὴν χεῖρα, ὡς
 ἴσθμῳ ἀρα οὐκ ἔχουσιν ἀν-
 ἀσπῆν, εἰς ἐκείνῳ ἀφελῶ-
 των, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι
 λευθαροί, καὶ οἱ φακοὶ ὄτα-
 κῆς, καὶ οἱ λυαμοὶ οὐ διακρί-
 νοι; Ερμ. ἰσθμῶν. Λυ. οὐ
 τῶν ἰσθμῶν ἐθελῶν ἀφ' ἑ-
 νὸς, ἀν φῶσι τὴν πρῶτον,
 μάθουσιν ἀν ἀπαθῶν ὁποῖά τι-
 σιν. οὐ γὰρ ἔτι τὸν ὡσπερ ὁ
 οἶνον, ὅτι πρὸς τὸν ἀπὸ κῆ-
 ρου, ἀξίῳ ὁμοίαν εἶναι τὸν γασ-
 ματι. τὸ δὲ ἰσθμῶν τὴν ἀφθῆν,
 ἰσθμῶν

fecer, cuiusmodi tota sit. Neque enim una aliqua res est,
 quale est vinum, cui quidem tu illam, tamen si valde inaequa-
 li comparatione contulisti, contendens similem esse totam
 primo gustui. Quod autem diuersum quiddam visum est,

Dolium enim & caupo-
 nem adhuc tibi sinemus,
 nihil autem insu vini, sed
 potius omnium frugum
 confusum quoddam semi-
 narium, in summo qui-
 dem triticum, cui subsunt
 fabae, quibus deinde sub-
 iectum sit hordeum, mox
 lentes, quinto cicera, po-
 stremo alia quaequam di-
 uersorum seminum species
 & genera. Iam si insti-
 torem accederes seminum
 mercandorum gratia, illeque
 à summo tritici aliquot gra-
 na inspicienda in manum ti-
 bi traderet: possesne igitur
 conspectis granis dicere ci-
 cer esse mundum, & lentes
 probe purgatas, fabas aus-
 tem inanes? HERMO-
 TIM. Nullo modo.

LVCIAN. Proinde
 neque philosophiam ab va-
 no aliquo eorum quae quis
 dixerit, vniuersam perno-

οὐ παρέρου τῆς ἐξουδοσε
 θεοῦ. οἶνον μὲν ἔ
 φασκεν πρίασθαι, ἢ ἀνοῖν ὀ-
 βολοῖν ὁ λινδω. αὐτὸν δὲ
 τινα ἐν τῷ σαρφίῳ πραιο-
 λῆσθαι, ἵος καὶ αὐτὸς ἐν ἀφ-
 ῆ ἔφησθα, οὐ μικρὸν ἀνα-
 λακόν. ἀπὸς τε, ὁ μὲν ἔδοξεν
 ἀξιοῦν ἐπιπλεῖν τὸν σίτον, ὅς
 λιοτὴν πρίασθαι, ἢ μιῶσαι ἀρ-
 τὸν λάπυλον, οὗτος ἀπίσας
 να γαρόμην. φιλοσοφία δὲ
 ἴσθην ἀρ τοιοῦτο πωδοῖ, ἀπὸ
 ἀπὸ ὅτι πᾶσι πωδοῖ, οὐ-
 δὲν ἐν ἀπὸν ὁ πῖο ἔχιν-
 ται, οὐδὲν ἢ μιῶσαι ὁ λινδω-
 λ. ἐπιπλεῖν ἢ, κατὰ τὸν πα-
 ροιμῖον, τὸ πρᾶγμα ἐξαιτῆ-
 σθαι ἢ τὸ ἐμπλεῖν, ἢ τὸν
 Δαναῖδων πῖο. ἐν αἰ
 ἢ ἢ τὸ ἐμβασθῆναι οὐ
 σιωπῆν, ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ
 ἐν τῷ πῖο ἢ ἀπὸ τῆς πᾶ-
 σθαι τὸ νοτιὸν γίνεσθαι ἰσθῆ-
 δὲ ἢ καὶ ἀπὸ ἑμοῖον ἀπὸ
 φιλοσοφίας πῖο ἢ ἀπὸ τῆς, ἢ μὴ
 με νομίσας βλασφημῆν με

curiosa perscrutatione non
 eget. Etenim si quis vinum
 acetosum aut alioqui mas-
 lum emerit, duorum obo-
 lorum iacturam facit. Por-
 rò autem in media plebe ver-
 sari, sicut et tu dixisti statim
 initio, non mediocre ma-
 lum est. Alioqui qui to-
 tum vas epotare voluerit,
 ut vini sextarium coemat,
 damno cauponem afficiet,
 tam inciviliter et insolent-
 er degustando. Nihil au-
 tem tale philosophia patit-
 ur: verum tamen si nimis
 multa biberis, vas tamen
 non imminuitur, neque ullam
 iacturam facit cauponam
 exereens. In idem enim loci
 fluit exhaustum negocium,
 laboris, iuxta proverbium,
 et contra sit atque in M Da-
 naidu dolio. illud enim qui-
 quid infusum fuerit, non con-
 tinet, sed protinus hac at-
 que illac perfluit. Hinc
 verò etiam si multa abstu-
 leris, multo tamen plura re-

linquuntur. Caterum aliud quoddam non dissimile de philosophia
 gustu tibi proponam, tu verò caue putes in philosophia contu-
 meliam

ρι αὐτῆς. ἢ ἔπω ὅτι φαρμα-
 κω ὀλιγείῳ ἰοικῶν, ὁμοιωσ
 νέῳ ἢ ἀνοίτῳ, ἢ ἀπὸ τῶν
 τοιούτων ἔδῃ τὰ ταῦτα, ἐ-
 πάπειρ θανατηφόρα δέη, ἀ-
 ποκρίνοι ἀν, ἢ τις ὀλιγορ
 ὄσον ἀκαριῶν ἀρξῶσ ἀ-
 τῶν, ἀκρωτῶ ὄνυχι ἀκρω-
 σαῶ, ἀλλὰ ἢ μὴ ἰσοδῶν. ὅ-
 σορ χεῖ, καὶ ὄσως, καὶ ξυῶ
 οἷς, οὐκ ἀν ἀρθελονοιο πῶσ-
 φη γκαρῶ. οὐ δὲ ἡξίους
 τὸ δολχιστῶν ἰξαρκῆν, ὡς ἀρ-
 τήλιου τῶ ἰσο ὄνον γνῶσιρ.
 Ερμότ. ἔσω ταῦτα, ὡς βόλα,
 Λυκίω. τί ὄν ἰκατὸν ἰτυ χεῖ
 βιῶναι καὶ ἰσοαῦθ' ἰπομῆνα
 ἀρομαῖα; ἢ ἐν ἀν ἀμιας φι-
 λοσοφῶσαι; Λυκίω. οὐ
 φῶ, ὡ Ερμότιμ, καὶ ἰανδῶν
 οὐδῆν, ἢ γε ἀληθῆ ἰληγοῖρ
 ἀρχῆ, ὡς ὄ μῆ βί' ὅ βραχὺς. ἢ
 δὲ τέχνη μακρῆ. νῦν δὲ οὐκ
 οἶδ' ὅ, τι παθῶν ἀγανακτῆς,
 ἀ μὴ

meliam ista me dicere, si
 dixero illam similem esse es-
 xitiali & pernicioso phar-
 maco, cuiusmodi est N ci-
 curia, aut aconitum, aut a-
 liud tale quippiam. Et Ne-
 que enim illa tamesi sint le-
 thalia & mortifera, sta-
 tim mortem inferunt, si quis
 modico quopiam de illis ab-
 lato, summo vngue degu-
 stauerit: verum si non tan-
 tum, quantum ad conscia
 scendam mortem necessa-
 rium est, & quaratione fie-
 ri oporteat, & cum quibus
 sumendum sit, cerè non mo-
 rieris. Tu autem contendis
 ad totius cognitionem pa-
 randam minimum quodque
 sufficere. HERMOT.
 Sini sanè ista, Luciane, què
 admodum ipse volueris.
 quorsum igitur centum ano-
 nos nobis viuendum autu-
 mas, & tantorum negotiorū
 uolem sustinendam, quæ verò alioqui nobis philosophari
 non foret integrum? L V C. Non profectò, Hermotime; neque
 hoc tibi graue & arduum audiui uideatur. Etenim si sub i-
 nitiu vera dixisti, O uitam uidelicet breuem esse, artem verò
 longam: nunc nescio què fiat ut tu grauiter succensere soleas,

εἰ μὴ ἀποθνήσκον ἡμῖν πρὶν
 διώκει ἡλίον, Χρυσίππου ἢ
 Πλάτων ἢ Πυθαγόρας γυνοῖο.
 Ερ. περιέχῃ με, ὦ Λυκίε,
 καὶ σωτηρίαν ἐς τέρπον, ὅς
 δὲν ἴπ' ἡμῶν δεινὸν παθῶν,
 ἰπὸ φλόγῃς δηλαδὴ, ὅτι ἰπὸ
 μὲν πρόσποτον ἔρ τοῖς μας
 θύμασι, σὺ δὲ ὠλιγάρως ἐξ
 αὐτῶν τηλικῶν ὄν. Λυκίμ.
 οἶδ' ἔρ ὄφροσας; ἡμοὶ μὲν,
 ὡσπ' ἑορβαυτίαν ἴπ' ἡμῶν,
 σιχρὴ τ' οὐρ, ἀπ' ἴα ληρέν.
 σὺ δ' ὡς ἔχῃς, πῶχῶρα ἐς
 τὸ πρόδον τῆς ὁδοῦ, καὶ πῆραι
 νι κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοὶ δε
 διομήτρα πρὶ ἑδῶταρ. Ερμό.
 ἀπ' οὐ ἴσῃς οὐ, βίαι ὄν ὄν, αἰ
 εἰδοαί τι, ἡρ μὴ σφραθῶ ἄς
 πῶνταρ. Λυ. ἡ μὲν ἰπ' ἀδελ
 ναι γῆν, ὡς οὐκ ἄρ ποτὶ ἀπο
 ἡπομι βίαιον δὲ λῆζον ἡμῶν,
 ἀναύτιον διοκῆς μοι, κατὰ τ'
 ποιητῶν.

ad illa quae initio decreuisti persequi, alacriter contende.
 HER. Atqui tu nullam mihi permittis diligendi copiam:
 tam vehementer & violenter urges, nisi omnium expe
 rimentum sumpsero. LUCI. Siquidem planè peritum
 esse oportet, ut ne quid interim dicam aliud. Quòd au
 tem me violentū dicis, videre mihi insontem & inculpabilem
 iuxta

ποιητῶν. ἀτιμᾶσαι αὐτὸν,
 ἔς ᾧ μὴ ἑτέρος σοι λόγος
 συμμαχίας ἀφιλητα τῆς
 βίας, ἢ δὴ ἀγόμενον, ἰδὸν ἕτε-
 ροι καὶ τάδε ποικῶ βιωτῶ-
 ρα φαίη ἄρ' οἱ ὁ λόγος, οὐδὲ
 ἰκανῶν παρῆς, ἢ μέλλουσας
 τίσασθαι. Ερ. τὰ ποῖα, θαυμά-
 ζω ἧδ', εἰ τι ἀρρήτων καταλι-
 ληπῶν αὐτῶν. Λυκ. ἐξ ἰκανῶν
 εἶναι φησι, τὸ πάντα ἰδῆρ καὶ
 διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὡς ἔ-
 χασθ' ἡδὴ ἐλθεῖν τὸ βέλτιστον,
 ἀλλ' ἔτι τὸ μίξιον ἰδῆρ.
 Ερμῶτ. τίνος τῆς. Λυκ. ἡε-
 τικῶς τίνος, ὁ θαυμάσιος, καὶ
 ἐξητατικῶς παρασκευῆς, ἢ ἢ
 ὅτι, καὶ ἀνοίας ἀπειθῆς
 καὶ ἀδικίας, οἷον καὶ ἔν τῶν
 περὶ τῶν τηλικύτων δικά-
 σασθαι, ἢ μάλιστα ἄν ἄπαν-
 τα ἰωραμεῖα εἴη. ἀπλο-
 τίον ἔν φησι καὶ ὅ τοις ὅ-
 ρονον ἐκ δόξου, καὶ τῶ-
 θ' ἴσθον ἄπαντα ἄς μέσον,
 ἀρῆσαι ἀγόμενον, καὶ
 Βρα

iuxta poetam incusare. nisi
 dum altera tibi inuenta fue-
 rit oratio pro te faciens,
 nunquam quod iam illatum
 est, aufertur à violentia.
 Ecce his multò etiam vehe-
 mentiora tibi proponeret
 oratio, tu verò illa omissa
 me fortasse incusares. HER.
 Qualiãnam? demiror enim
 si quid etiamdum abstrusum
 illi relictum sit. LVC. Pa-
 rum esse ait, neque sufficere
 omnia perspexisse, illaq; obis-
 ter perlustrasse, ut possis
 iam optimum eligere, ve-
 rum adhuc opus esse te qua-
 riam maxima. HER. Qua
 tandem? LVC. Critico
 quopiam, ò admirande, ex-
 cussòq; iudicio, menteq; a-
 cuta & solerti, intelligentia
 insuper summa & acri, qua-
 lem esse summopere necessa-
 rium est de rebus tantis ius
 dicantem. Aut semel ne-
 quicquam vniuersa visa sunt.
 quinetiam permultum tem-

poris huic tribuendum esse confirmat, quod omnibus exa-
 ctè & diligenter excutiendis & indagandis sufficiat, omni-
 busq; in medium propositis eligere oportere cunctantem, &

βραδύοντα, ὡς ἄν τις ἰσως
 σκοποῦντα, μήτε ἡνίκαιεν ἔω
 λήγουσι ὁ ἕκαστος, μήτε σχή-
 μα ἡ δόξαν ἐπισοφίας ἀλλέ-
 μβρον, ἀλλὰ κατὰ τὸς Ἀρε-
 παγίτας ἀπὸ τοῦ ποιοῦντα, οἱ
 ἐν νυκτὶ καὶ αὐτὰ διαλέσων,
 ὡς μὴ ἰς τὸς λήγοντας, ἀλλ'
 ἰς τὰ ληρόμενα ἀποβλέπουσιν.
 καὶ τὸτ' ἡδὴ ἔφησαι σοι βρα-
 βύας ἰσομύχῳ φιλοσοφῆν.
 Ἐρμῶτ. κατὰ τὸν βίον φησὶ.
 ἐκ τῆς τῶτον, ὁ δὲ γὰρ ἀνθρώ-
 πων βίος ἔξαρτήσεται ἄν, ὡς
 ἐπὶ πάντων ἰδεῖν καὶ ἕκαστον
 ἀκεῖν ὡς ἐπιδέειν, καὶ ἰσιδόντα
 ἕρποναι, καὶ ἑλίναντα ἐλέδου,
 καὶ ἐλόμβρον φιλοσοφῆσαι
 μέγους καὶ ἀλλ' ἕως εὐρεθῆ-
 ναι φησὶ τῆλυθες, ἄλλως δὲ
 ἔ. Λυκίον. ὁ μὲν γὰρ σοι ἔ-
 πῆν, ὁ Ἐρμῶτιμος, ὅτι ὁ δὲ
 τῆτό ποσιν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἔτι μοι
 διοκλεῖν λέγειν ὅτι καὶ αὐ-
 τὸς, οὐδὲ μοι μὲν τι εὐρησῆσαι
 βραδύοντα, ἐν ὅρῳ δὲ ἔδρ,
 ὡς φησὶ

quaquam. LUCIAN. Vereor ad te dicere, ὁ Hermo-
 time, ne hoc quidem satis esse, verum adhuc mihi vide-
 num nosmetipsos fallere, existimantes aliquid certi & firmi
 vobis inueniunt esse, eam tamen nihil inuenerimus: quem-
 admodum

tardantem: nullo modo autem
 differentis annos spe-
 ctandos esse, neque habi-
 tum suspiciendum, neque
 opinionem sapientiae revere-
 ri oportere, sed in morem
 P Arcopagitarum cunctis
 esse facienda, quibus mos
 est noctu & in tenebris cog-
 noscendis causis dare opera-
 ram, ut non in dicentes, sed
 in ea quae dicuntur, defigant
 oculos. Ad hunc quidem
 modum tibi eligenti prom-
 ptum erit philosophari.

HERMOT. iuxta vitam rati-
 onem tu dicis. ex his enim
 quae dixisti, & nullius ho-
 minis vita satis longa esse
 potest ut omnia percurrat,
 & unumquodque non osci-
 tanter perspiciat, perspe-
 ctatque iudicet, iamque iudi-
 cata eligat, delectatque habi-
 to philosophetur. Haec enim
 sola ratione verum inueniri
 posse contendis, alioqui nes-

ὄσπερ οἱ ἀνθρώποι, ποτὶ
 αἰς λαθεῖν τὰ δίκτυα, καὶ
 βάρη τινὲς ἀδόμητοι, ἀνέ-
 κκοι, ἢ ἄλλοι παρρηδὸς ἢ πρὶ-
 σθεῖς ἀναστρέφονται, ἔτα
 ἰαδὸν λάμωσι ἀνασπῶν-
 τῶν, ἢ ἰδίῳ τῶν ἀναφώντων
 αἰσῶν, ἢ ἰερῶν ἢ ἄλλων
 οὐκ ἀποφ. οὐδὲν, μὴ καὶ
 ἑμὲς τι βίβωσι ἀνασπῶν-
 μιν. Εἰμ. δὲ μανθάνω τί τι
 τὰ δίκτυα ταῦτα βάρηται ἄσ-
 τελεῖς γὰρ μὴ πικρὰς
 αἰσῶν. Δουκ. δὲ οὐκ ἀσ-
 πῶ δὲ ἀνθρώπων· οὐδὲ ἄλλο
 οἷον ἄλλων, ἢ καὶ τῶν ἀνθρ.
 ἰδῶν, καὶ τῶν ἀπαισῶν ἰδ-
 θωμιν παρὰ ἄλλοι, καὶ τοῦ
 ἰργασθῶν ἰσθῶν ἰσθῶν, ἢ
 τῶν ἀλλοῶν ἰσθῶν ἰσθῶν, ἢ
 τῶν ἰσθῶν ἰσθῶν ἰσθῶν,
 ἢ πάντων ὁμοίως ἀνο-
 οῦσι. Εἰμὸς. τί φῶς; ἢ
 τῶν τῶν πάντων ἰσθῶν;

admodum hoc ipsum non
 raro usu venire solet pesca-
 toribus, quidam in captu-
 ram retia eiecerint, & ali-
 quid graue ac ponderosum
 senserint, attrahunt rete,
 sperantes piscium copio-
 sam multitudinem conclu-
 sam esse. deinde postquam
 attrahendo nimium delas-
 sati fuerint, aut ingens la-
 pis aut vas aliquod arena
 reterum, * præter spem illis
 apparet. Proinde etiam atz
 que etiam tibi consideran-
 dum est, ne nos tale quipa-
 miam subtraxerimus. HER-
 MOTIM. Non intelligo
 quid sibi ista velint retia,
 planè tamen istdem me ir-
 retitū inuoluis. LUCIAN.
 Proinde ego te rursus ex-
 tricare conabor. Neque ea-
 nim mihi dubium est pe-
 ritia natandi te præcellere.

Av.

si quis etiam alius. Etenim ego, etsi ad vniuersos ven-
 nerimus experimenti sumendi gratia, & illud aliquando
 fecerimus, nondum tamen planum & certum esse existi-
 mo, penes quem illorum, illud quod querimus, deliteat.
 Possibile enim est, ut eius omnes in totum ignari sint.

HER. Quid ais? an opinaris penes nullum illorum esse?

LVC.

Λυ. ἄδελφορ. ἢ σοι ἀδελφῶν
 δοκᾷ ἅπαντας ψεύσασθαι, τό
 δ' ἀληθὲς ἄπο τι εἶν', ἢ ἔσ
 μηδὲνδὲ αὐτῶν παύρημια
 σοι; Ερμ. πῶς οἶόν τι, Λυκίρ.
 ὅτως. ἔσω ἢ ὁ μὲν ἀληθὲς ἀ
 εὐθὲς ἡμῖν, ἔκκοισιρ. οἶον
 ἀνάμυς τις ἔκκοισιρ ἐς τὰν
 χθρὰ παδῶν, ἐπικλησάμην, ὅ
 ἔρωτά τε δικά τινὰς, ὅποτι
 ἄσιρ οἱ λύαμοι ἐν π' χαρὶ
 αὐτῶ. οἱ δ' ἀκάλουτο, ὁ μὲν
 ἰπλά, ὁ δ' πριέκουσα λιγίτω
 σαν, ὁ δὲ τις δικά ἢ πρῆς.
 καὶ δικά, καὶ ὅπως, ἀκ
 ἄπορτινα ἀειθρῶν, ἰνδελι
 τα μὲν τοι καὶ κατὰ τὴν
 τινὰ ἀληθῆσαι, ἢ γάρ; Ερμ.
 να. Λυκ. ἢ μὲν ὅθ' ἔτο ἀδύ
 νατορ, ἅπαντας ἄπορ ἄμυς
 ἀειθρῶν ἀπῆρ, τὸς ψῶδῶς,
 καὶ ἐκ ὄντας, μηδὲνα δ'
 αὐτῶν φάναι, ὅτι ἔκκοισιρ ὁ
 ἀνὴρ λυάμυς ἔχε. ἢ τί φῆς;
 Ερμῶτ. ἐκ ἀδελφῶν. Λυκ.

κατὰ

quidem factu impossibile credendum est, ut omnes ex æquo
 alius alium numerum dicat, falsum tamen, & à quo longè
 lateq; absit certus ille numerus, adèd ut nullus ex illis dicat
 virum in manu sua habere viginti fabas. Quid autem tu
 ad ista respondess? HERMOTIM. Fieri posse. LVC.

Non

LVC. Incertum est. Num-
 quid non videtur tibi fieri
 posse, ut mentiantur omnes
 ipsaq; veritas alia quæpiam,
 res sit, quæ penes nullum ho-
 rum inueniri queat? HER.

Quinam fieri posse credam?
 LVC. T Ad hunc modum:
 sit enim nobis certius ali-
 quis numerus ex compo-
 sito constitutus, nempe vig-
 inti. Iam si quis viginti fa-
 bas in manum sumeret, & ea
 clausa decem quospiam in-
 terrogaret, quòinam fabas
 in manu sua conclusas has-
 beret: illi autem ducti con-
 iectura, hic quidem septem,
 ille triginta, alter verò de-
 cem aut quindecim, pro-
 fusq; alius alium numerum
 diuinaret: possibile enim
 est aliquem fortè fortuna
 verum dicere: annon ve-
 risimile tibi videtur? HER.

Sanè. LVC. Ergo ne hoc

κατὰ ταῦτα λίνου ἄπαντος
 ἢ οἱ φιλοσοφῶντες τὴν ἐν
 δαμονίαν ἡγεσίω ὁποῖον
 τίς ἐστί, καὶ λέγουσι ἄλλο
 ἄλλο τι αὐτῶν εἶναι, ὃ ἢ ἡδον
 ἢ δὴ, ὃ δὴ τὸ καλὸν, ὃ δὴ, ὅσα
 ἔτι φασὶ περὶ αὐτῆς. ἐκδὸς
 ἢ ἢ καὶ τῶν ἕρ τι εἶναι
 τὸ ἡδονίον. ἐν ἀνακτοῖς δὲ,
 καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντες
 τα, καὶ ἰοίκαρ ἡμῶς ἀνά
 παλιρ, ἢ ἡγεσίω, πρὶν τὴν ἀρ
 χὴν ἡγεσίω, ἰπάγειαι πρὸς
 τὸ τίς ἐστί. ἔλλα δὲ οἶμαι, πρὸς
 τὴν φανερὴν γνῶσιαν,
 ὅτι ἐγνωσα τὰ ληθῆς, καὶ πάντα
 τῶς ἔλα τις αὐτὸ ἀλλῶς τῶν
 φιλοσοφῶντων, εἶτα μετὰ
 τῶν, τὸ ἐξῆς ἀρ λῶ ἡγεσίω
 ἢ πᾶσι λῶσι. Ἐρ. ὡς, ἢ
 Λυκίον, τῶν φῆς, ὅτι ὃ δὴ ἀρ
 ἢ πᾶσι φιλοσοφίας χάρις
 σωφῶν, ὃ δὴ τότε πάντως ἐξο
 ἢ τὰ ληθῆς ἡγεσίω. Λυκίον
 μὲν, ἢ γὰρ, ἔρωτα, ἀρ
 δὰ τὸν λόγον αὐθῆς αὐτῶν,
 καὶ

Non alia ratione quotquot
 philosophantur, felicitatem
 querere insistent, cuius
 modinam tandem res sit,
 pleneque alius aliud quiddam
 esse somniando confirmat:
 hic quidem voluptatem, ille
 honestum: alius alia que
 piam de illa comminiscitur.
 Consentaneum autem
 est, unum quiddam ex illis
 esse felicitatem. Contrā ve
 risimile est, præter hæc om
 nia aliud quiddam esse. Ac
 nos planè videmur conuer
 so rerum ordine, secus quàm
 oportet, ante inuenium
 principium ad finem festina
 re. Oportebat autè priùs,
 ut mea fert opinio, mani
 festum esse, veritatem esse
 cognitam, esseque ex philo
 sophantium numero alium
 quem, qui eandem certò cog
 nòrit. Deinde primùm qua
 rere, cui potissimum fides
 adhibenda sit. HER. Er
 go ea ista dicis, Luciane, quòd
 etsi omnem philosophiam
 excusserimus, nunquam tamen
 facultatem nobis parabimus
 veritatem inueniendi. LUCIAN.
 Quid me interrogas, ò bone?
 quin potiùs istum sermonem
 exquiris?

καὶ ἴσως ἂν ἀρκείναιτό σοι,
 ὅτι ἴδὲ πῶ, ἔς' ἂν ἄλλοθεν
 ἦ, ἢ ἐν τι τῶτων ὄντων, ἂν
 οὐκ ἴδουσι, Ερμῶτ. ὁ δὲ
 ποτε ἀρα, ἔξ ἂν σὺ φῆς, ἐν ἑνὶ
 ὄντι, ἢ φιλοσοφίᾳ, ἀπὸ
 ἀπὸ ἀλλοῦ ἡμῶν ἰδιωτικῶν
 τινὰ βίον ἴδῃ, ἀρσάντας
 εἶναι φιλοσοφῶν. Λυκ. ὅτι
 συμβαίνει, ἔξ ἂν φῆς, ἀπὸ
 ἀλλοῦ ἢ φιλοσοφίᾳ,
 καὶ ἀντικτῶν ἀνθρώπων γε
 ὄντι ἀξίους τῶν φιλοσο-
 φῶν μισθῶν, ἰδέσθαι
 πρῶτον φιλοσοφίαν τῶν ἀεί-
 κλων, ἢ ἂν ἀρετῶν ὅτι οὐκ ἴδου-
 κα μόνως ἀνεβδῆς ἂν ἴδου,
 εἰ δὲ πάσης φιλοσοφίας χω-
 ρήσαντες, ἰδοίμεθα τῶν ἀ-
 λυθιστάτων, εἴτα λογίζομε-
 ν. ὅτι τῶν ἀειθρῶν, ὅπως
 ἐκείνη ἰδάνος ὄντων, ἄρα
 ξηπιπῶν, ἀρμυνητικῶν τὸ
 πρῶτον εἰς ἡμέρας ἀπας, ὡς
 ἀντιμέτρον γίνεσθαι τὰν
 ὄντων τῶν ἐκείνων βίον, τινῶν δὲ

et fortasse respondebit tibi,
 nunquam hoc fore, quo-
 ad incertum fueris, num v-
 num quiddam illorum sit
 de quibus illi verba faciunt.

HER. Proinde nunquam,
 ut tu contendis, philoso-
 phia dabitur operam: sed
 necessarium omnino esse
 video, ea abdicata prius:
 tam quandam vitam cum
 vulgo nos agere. LVC. Il-
 lud quidem accidit quod dis-
 cis, philosophari promptum
 non esse, estque ei qui quidem
 homo sit, inevitabile. Iube-
 enim, ut is qui philosophia
 operam daturus sit, statim
 initio optimam quamq; deli-
 gat. Ipsi autem delectus
 habendi ratio in hoc solo ac-
 curate tibi videtur consistere,
 si tota philosophia perlus-
 trata elegerimus quam ve-
 rissimam. Deinde numerum
 quoque annorum computan-
 do, quantus unicuique per-
 scrutanda satis est, longe la-

teque excidisti omni spe frustratus, ipsum negocium producens
 atque reiciens in aliud seculum, ita ut ipsa veritas omniscia
 usque vitæ ultra præstitutum tempus vix deprehendi queat.

Postremo

καὶ τὸ αὐτὸ ἐκ ἀνυπολόγη-
 τῶν ἀφραίνεις, ἄλλοθεν εἶναι
 ἀγνοῦν, εἴ τι κρηται πῆς τῶν
 φιλοσοφούντων πάλαι τάλι-
 θεις, εἴ τι καὶ μὴ. οὐ γὰρ ὡς Ἐρ-
 μότιμι δυνάμο ἄν ἐπομο-
 σάμεν. Ὁ ἀπὲρ ὃ τι κρηται
 πῆς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν ἐκ ἀν-
 ὀμοσάμι. καὶ ὅτι πόσα ἄλ-
 λα παρ' ἑστέον ἰκάνῃ σοι, ἴξε-
 τάσως μακρὰς ἢ αὐτὰ δρό-
 μων; Ἐρ. τὰ ποῖα; Λυκ. ἐκ
 ἀκούας τῶν Στωικῶν ἢ Ἐπι-
 κρεῶν ἢ Πλατωνικῶν ἢ
 φασκόντων, τὸς μὲν ἀσέβους
 τὸς λόγους ἐκείνους, τὸς δὲ μὴ,
 καὶ ὅτι τὰ γὰρ ἅπαν ἄ-
 ξιοπιστες ὄντας; Ἐρμότ. ἀ-
 λυθῆ ταῦτα. Λυκ. τὸ εἶναι
 ἀσκήναι τὸς ἀλόγους, καὶ
 ἀσκηῖναι ἀπὸ τῶν ἐκ ἀ-
 λόγων μὲν, φασκόντων δὲ
 οὐ σοι δοκεῖ ἅπαν ἰσθῆδες
 εἶναι; Ἐρμότ. καὶ μάλα. Λυκ.
 ἀλλοσα εἶναι σοι, ἑμὲ πῶς
 Στωικῶν ἢ ἑστέον ἁσέβους,

Postremò ne hoc quidem ut
 ambiguum unquam per-
 pendisti, cum incertum esse
 dicas, num à philosophis
 iam olim inuenta sit veri-
 tas, nec ne. Ceterum tu,
 Hermotime, possésne iure-
 iurando interposito confir-
 mare ab illis inuentam esse?
 Ego quidem nequaquam
 iurare velim. Non illiben-
 ter verò & alia multa ta-
 cens prætergredior, quæ
 & ipsa indagatiōe non im-
 diligenti discuienda fo-
 rent. HERMO. Qua-
 lianam sunt illa? LVCIA.
 Nónne audis Stoicos aut
 Epicureos aut Platonicos
 dicentes esse partim quis-
 dem qui teneant omnium re-
 rum rationes: partim ve-
 rò illarum profus esse rus-
 des & imperitos, ex quibus
 permulti sunt fide longè
 spectatissima? HERMO.
 Vera sunt hæc. LVC. YPro-

inde discernere peritos ab imperitis, semet tamen peritos
 perhibentibus, nónne res tibi videtur plena laboris & ne-
 gocij? HERMOT. Ita profectò. LVCIA. Opor-
 tebit itaque te, si volueris Stoicorum optimum cognoscere,

tamen

ἢ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ τοὺς πλείους ἀδελφῶν, καὶ παραβλῶσα, καὶ τὸν ἀμείνω πρῶτον διδασκαλον, γυμνασάμενος ἄλλοτε πρότερον, καὶ λεπτὸν κλέν τῶν τοιούτων δυνάμιν πεισάμενος, ὡς μὴ σιλάθῃ ὁ χέρων πενεθέας. καὶ οὐ καὶ πρὸς τὸ ὅρα ὅσον δὲ τὸ χέρον, ὅν' ἐκὼν παρῆκα, ἀδελῶς μὴ σὺ ἀναγκάσις καὶ τοι τόγῃ μίξιόν τε ἄμα, καὶ ἀναγκάσις τῶν τοιούτοις, λέγω δὲ τοῖς ἀδελφοῖς τε καὶ ἀμειβάνοις, ἔν τῷ ὄρι, οἶμα. καὶ μόνῃ σοι αὐτῇ σοὶ καὶ βέβαια ἔλπις ἐπὶ τῷ ἀδελφῶν τε καὶ ἑρσιῶν ἀντιῶς, ἀλλ' ἢ ἔδ' ἵτισοῦ, ἢ τὸ κείνου δυνάσασθαι, καὶ χωρίαν ἀπ' τῶν ἀληθῶν τὰ ψαδῶν, καὶ πᾶρχαμ σοι καὶ κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας ὁργυγνώσκων ἄ, τε δόκιμα καὶ ἀκρίβητα, καὶ ἂ παρακκομιμῆα, quam ut discernere queas & seiungere à veris que falsa sunt, utque possis in morem argentariorum discernere ea que proba sunt, & non adulterina, à fucatis & facticijs.

tametsi non ad omnes, ad plurimos tamen illorum accedere, eorundemque periculum facere, melioremque præceptorem præstituere, qui prius multis sit exercitatus, quique censoria quadam eligendorum præceptorum facultate animum tuum imbuat: ne videlicet tibi imponat, deterior per electionem ceteris præpositus. Atqui hoc tibi quoque considerandum venit, quantum hoc requirat temporis, quod ego de industria prætermisi, veritus ne tu meis verbis stomacharere. Et sanè quod maximum iuxta ac summopere necessarium est, in talibus putare rebus hisce dubijs & ambiguis unum illud esse opinor. Insuper sola fides & spes non fallax & incognita tibi relicta est veritatis, eiusque inventionis consequenda alioqui nihil aliud, quam ut discernere queas & seiungere à veris que falsa sunt, utque possis in morem argentariorum discernere ea que proba sunt, & non adulterina, à fucatis & facticijs.

HANC

καὶ ἔπειτα ζιῶντων τινὰ δύν
 ναμιν καὶ τίχνην ποιεῖσάμι.
 οὐδ' ἴσῃσιν ἐπιπέσειν τῶν
 τῶν λογισμῶν, ἀλλὰ μὴ ἐν
 ἴσῃ, ὡς ἄλλοι κωλύουσι τῆς
 φρονέουσας ἐκείνων ὅτι ἐκείνων, ἀ
 θαλάσῃ προδεδεχῆναι ἀπολου
 θέσθαι, ὡς περὶ τὰ πρόβατα.
 μάλλον δὲ ὡς ἐπιπρασιφίῃ ὁ
 λατρίοικος ἔσῃ, ἐφ' ὃ, τι ἂν
 μὲρ οὐκ ἐκλύσῃ σε τίς, ἀκρῶ
 ὡς λατρίων ἀγρόφων, ἢ καὶ
 νῦν διακαλάμω τινὶ, ἐπ' ὅ
 χθι παραποταμίας πρηνέος
 τι, καὶ πρὸς πάντων πνέον
 λαμπρομύθῳ, ἢ μὲν μικρὰς
 τις αὐτὰ ἀσφύσας, ἀσφα
 λῶς αὐτόν. ὡς ἔχει τινὰ
 ἕρως ἀιδάσκατον, ὡς ἀπὸ
 ἀείξεως ὡς, καὶ τῶν ἀμ
 εσθουμῶν ἀσφύσας,
 τίχνην τινὰ ἀδῶς, ἀιδάξαι
 σε, πᾶσι δηλαδὴ πράγμασ
 τα ἔχων, αὐτίκα γὰρ σοι
 τὸ βέλτιστον φανέται, καὶ τὰς
 λυθὲς παχθεῖν τῷ ἀπὸ κλι
 κῆ

Hanc inquam facultatem
 & artem consequutus con
 ferre te potes ad supradī
 florum perpensionem : sin
 minus, planè tibi persua
 sum esto, nihil obstaculo
 esse quò minus ab unoquo
 que nare (quod aiunt) irra
 haris, aut praelatum & flo
 rescentem oliuæ ramum te
 sequi, perinde ut oues. Ma
 gis autem aquæ, cuius in
 mensa usus est, asimilabe
 re: in quamcunque enim par
 tem te quispiam traxerit
 summo digito, ducèris. aut
 per Iouem arundini cui
 piam fluuii iuxta litus e
 nata, ad quemcunque sta
 tum semet fleentis : & se
 tenuis & permolida que
 piam aura flauerit, illam
 illicò commouere solet.
 Non secus tecum quoque a
 getur, præceptorè quopiam
 inuento : qui si de demon
 strationibus & rebus du
 bīs discernendis alicuius
 artis gnarus te docuerit, cessabis haud dubiè temeripsum
 onerare negotijs. Siquidem auctuūm quod optimum est tibi
 comparebit, ipsaq; veritas arte illa compendiaria & demon
 stratiua

καὶ ταῦτα τέχνη, καὶ τὸ ψῦ-
 δ' ὁ ἐπιχρησισία, καὶ σὺ βε-
 βαιὸς ἐλόμῃ, καὶ λείνας,
 φιλοσοφίας, καὶ τὴν τριπλό-
 δηλον ὀδωμορία, καὶ τὴν σάμ-
 ν' βίωσιν, καὶ αὐτῆς, ἀπαν-
 τα σὺμβόλιον ἔχον τὰ ἀγα-
 θά. Ἐρμ. εὐγε, ὦ Λυκίον. πα-
 ραποῦν δὲ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ
 ἐπιπύδ' ὁ μικρὰς ἐχόμενα λέ-
 γας, καὶ ἕτηγέ, ὡς εἰσιν, ἡ-
 μῶν ἀνὴρ τις ὀιδ' ὁ, ὁ σάμ-
 σικὸς τὴν ἀγκρετικὸς ποί-
 σων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον, ἀ-
 ποδανκίνας, ὡς τὰ γὰρ μετὰ
 ταῦτα βῆδία ἡδὴ καὶ ἀπράγ-
 μονα, καὶ ὁ πομπῆς ἀκριβῆς
 ἀκρόμα, καὶ ἔργων ἡδὴ χάειν
 οἶδ' ὅτι, ἔξαρδόντι σὺ το μόν-
 τινὰ ταῦτ' ἡμῶν, καὶ ἀείσω
 ὀδ' ὅρ. Λυκ. καὶ μὴν ὀδ' ἔπω
 χάειν ἄρ μοι ἀδείης ἀνότος
 ὀδ' ὅρ γάρ ὅτι ἔξαρδὸν ἔδλα-
 ξα,

stratus eruetur, neque non
 mendacium deprehensum
 redarguetur: tūque iam cer-
 to & constanti iudicio de-
 lectu habito philosophiae
 perdiscēde nauabis operam,
 atque ter exoptatam felicita-
 tatem consequutus, conuer-
 sationem cum illa sociabis
 iucundissimam, vniuersis bo-
 nis in totum semel fruens,
 & abundans. HERM. Eus-
 ge, ὦ Luciane, quantum iam
 praestantiora, & spem non
 mediocre ostendētia, quam
 dudum dixisti: Estque nobis
 omnino, ut par esse videatur,
 eiusmodi vir quispiam stu-
 diosē conquirendus, cuius
 opera earum rerum cogni-
 tionem & iudicium nobis
 paremus, & quod maximum
 est, infallibilem demonstra-
 tionem. Hoc pacto confido
 fore, caetera deinceps cōpre-

hesu facilia, nec nimium operosa
 aut laboriosa futura, quaeque
 non multum sint requisitura exercitij.
 Atque ego quidem mag-
 nas tibi iam habeo gratias, propterea
 quod nobis tandem compendiarium
 quantum & optimam viam inuenis.
 LVC. Atqui iure optimo nulla mihi
 abs te habenda sunt gratia. ne-
 que enim quicquam meo labore
 inuentum tibi demonstrari,

que

ἢ ὡς ἡγυτέρα σε ποιῆ.
 σα τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ πο-
 λὺν πορρωτέρω γιγνώσκου, ἢ
 πρότερον ἡμῶν. καὶ κατὰ τὴν
 παροιμίαν ἡμετέραν, ποικί-
 μαχθῆσαν ἴδον, ὁμοίως ἔσμεν.
 Ερμ. πῶς τοῦτο φῆς; πᾶν
 γὰρ τι λυπηρόν τι καὶ δύστυ-
 χον ἔστιν ἔοικας. Λυγ. ὅτι, ὡς
 τῶν, καὶ ἔρω μὲν ὑπισχνό-
 μενος τινα εἰδέναι τε ἀπόδει-
 ξιν, καὶ ἄπορον διδάξαι, ἐκ
 αὐτῶν, οἶμαι, πρὸς ἄλλοις αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν
 κριτικὸν δικάζοντα, ἢ ἀληθῆ
 ὃ ἀνὴρ λέγει. καὶ τὸτον ὄν-
 πορεύσομεν, ἀδολογῆτι ἡμῶν,
 εἰ δὲ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε
 εὐαγγελοῦσθαι τὸν ὀρθῶς ἔχει.
 νοῦντα, ἢ μὴ καὶ ἐπὶ αὐτῷ ἀν-
 θῆς τῶτον ἄλλου ἐπιγνώμων
 ἔσται, οἶμαι, λέει. ἡμῶν ἔρ' ὅ-
 σον ἂν εἰδέμεν εὐαγγελοῦσθαι
 τὸν ἀεὶ κείνου δικάζοντα
 ὀρθῶς

tiam illum ex sententia nacti erimus, nihil secus tamē etiam-
 dum incerti erimus, num ille quem ad cognoscendum adscim-
 uimus, probè cognoscere possit rectè iudicantem, necne, & sic
 iterum deinceps ad priorem alio ad cognoscendum appositio
 nobis opus erit: nos enim vndēnam tanta præditi intelligentia,
 sciremus discernere eum, qui optimorū iudiciū habere possit?

quo spem tibi firmiorem, aut
 ei te viciniorē fecissem:
 sed multò magis ab omnī
 spe remoti excidimus, quam
 antè fueramus. Ac prora-
 sus iuxta vulgò iactatum
 proverbium nobiscum agi-
 tur: Cū multū labora-
 uerimus, in eodem loco sus-
 mus. HERM. Quorsum i-
 sthuc, Luciane? Vidēre quid
 dam supra modum triste &
 admirandum dicere. LVC.

Quoniam, ὁ amice, tametsi
 si inuentus nobis fuerit is,
 qui polliceatur se quandam
 scire demonstrationem cer-
 tam & infallibilem seq̄ do-
 cturum alium: non statim
 propterea, ut opinor, illi
 fidem habebimus, sed alium
 aliquē querere conabimur,
 qui iudicio exactè habito dis-
 cernere valeat, num vir ille
 vera polliceatur. Iam ubi e-

ὄρας ὅποι τοῦτο ἀρτείνονται,
 καὶ ὡς ἀπείρατον γίνονται,
 σιωπῶσι, καὶ καταληφθῆ-
 νοι μὴ ἀναμφορ. ἐπὶ καὶ
 τὰς ἀρδέξας αὐτὰς, ὅποσας
 οἶον τε ἐνείκατον, ἀμφισβη-
 τουμίας ὄψα, καὶ μηδὲν ἐ-
 χέσας βίδαον· αἰ γοῦν πλε-
 σαι αὐτῶν, δι' ἅπαν ἀμφισ-
 βηζούμενων πείθων ἡμᾶς
 βιάσονται ἀδελφοί, αἱ δὲ τῶς
 πάντων προδίκους τὰ ἀφανέ-
 στα σιωπῶσαι, ἵδμεν αὐτῶν
 κοινουμένων, ἀρδέξας αὐ-
 τῶν εἶναι φάσκουσιν, ὥσπερ
 εἴ τις οἴοιτο ἀρδέξων εἶναι
 θεοῦς, διότι βωμὶ αὐτῶν
 ἄνδρ' φάνοιται. ὥστε, ὃ Ἐρ-
 μότιμος, οὐκ οἶδ' ὅπως, λα-
 θάπερ οἱ ἐν λυβύῳ θέλοντες,
 ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ ἀρ-
 εῖαν ἵππευθῆναι. Ἐρ. οἶά
 με ἀγάσω, ὃ Λυκίτι, ἀνθρα-
 κὰς μοι τ' ἠθροσσορ ἀφφί-
 νας; καὶ ὡς ἴοικον, ἐπλήτ' αἰ

μοι
 Vidēte quousque protenda-
 tur, & quā immensum fiat,
 anxio & suspenso animo es-
 se cum, qui comprehendere
 nequeat. Quandoquidem
 ipsas quoque demonstratio-
 nes, qualescunq; tandem in-
 ueneris, dubias & incertas
 esse comperies, nihil habentes
 in se firmitudinis. Pluri-
 ma igitur ex ipsis per alias
 non minus dubias ad persua-
 dendum nos certae esse per-
 vim adigentur. Aliae autem
 rebus omnium confessu ma-
 nifestis obscurissima coniu-
 gentes, & ne tantillum qui-
 dem cum illis participantia,
 illorum tamen demonstra-
 tiones esse perhibentur: ve-
 luti si quis contenderet, ita
 demonstrari posse Deos esse,
 quod in illorum cultum &
 honorem aë passim cōstru-
 ctæ cernerentur. Promde, ὃ

Hermotime, nescio quōnam
 modo, quemadmodum ij, qui in curriculo currunt, ad ipsius
 inuitij carceres, & omniū rerū desperationē devenimus. HER.
 Quam insigni me afficis iniuria, Luciane, cum φ pro thesau-
 ro non nisi carbones mihi exhibeas? X Et quemodum veri-
 simile esse videtur, tot anni quos studijs philosophiæ impedi,
 mihi

μοι τὰ βραῦτα ἔτη, καὶ λιὰ
 ματ' ὀσούς. Λυκ. ἀπ', ὃ
 Βρμότιμα, πολὺ ἔλασσερ ἐ.
 νιὰσ, ἡννοούσας ὅτι ὁ μὲ-
 ν' ἔξ' ὀ μὲν τῶν ἑλπιούσῃ
 τὰμ ἀγαθῶν, ἀπὰ πέντων,
 ὡς ἔπ' ἑπ' ὀ, περιόνοσιν
 μάχουσα οἱ πελοσοφούσῃ.
 ἢ τίς ἄρα δυνάτω δ' ἑκάνωρ
 ἀπάνωρ χορῆσαι, ὡς ἔφλω;
 ὅπτερ ἀδύατωρ καὶ αὐτὸς δι-
 γας ἔνα. νῦν δ' ὁμοίον ποί-
 δουέσ ποίεσ, ὡσπερ ἢ τίς δια-
 κρούοι, καὶ ἀπιώτο τῶν τύχων,
 ὅτι μὴ δυνάτω ἀνιθεῖν ἐς τ'
 ἔρανόν, ἢ ὅτι μὴ βύθι' ἔπ-
 δὺς ἀσ τῶν θάλασσων, ἀπ' Σι-
 κελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσει.
 Ἰα, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεῖς πλωδὸς αὐ-
 θυμῶν ἀπ' τῆς Βραδ' ὀ ἀς
 ἰωδὸς τελεῖ, τὸ δ' αὐτίον ἰλὺ-
 πης, ὅτι ἡλκήκ, οἶμα, ἢ ὄναρ
 ποτὶ ἰδῶν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς
 αὐτῷ ἀναπλάσας, ὁπρῦτιωσ
 ἰξταλ.

ita sibi conficiam, cum parum
 ita sibi conficiam, cum parum

mibi planè sine fructu pe-
 rière: insuper etiam labor
 ille & sudor immodicus ne-
 quequam exhaustus est.
 LVC. Sedenim, ô Hermo-
 time, multò minùs animo
 periurbato discruciaberis, si
 cogitaueris te non solùm
 rerum speratarum desidea-
 rio falli & frustrari, ve-
 rùm omnes, ut habet proz
 uerbiùm, de asini umbra di-
 gladiantur philosophi. Aut,
 potèstne: quispiam per hæc
 omnia, quæ dixi, vagari &
 discurrere: quod quidem
 nullo modo fieri posse iam
 antè ipse confessus es? Nunc
 autem non absimile quid-
 dam mihi videre facere, quã
 si quis profundendo lachry-
 mas fortunam culparet,
 quòd illi in cælum non lice-
 ret conscendere, aut quòd
 non perinde ut monstra na-
 tantia mare ingressus à Si-
 cilia natanda apud Cyprum emergeret, aut quòd non in sub-
 lime sublatus remigio alarum, vno die è Græcia ad Indos
 vsque extremos peruolaret. Causa autem eius tristitiæ ea est,
 quòd sperauerit, ut opinor, aut visum aliquando somnium
 eiusmodi, aut rem à seipso ita sibi conficiam, cum parum
 sub

ἐξίτας ἢ ἐπιτά ἀρεται,
 καὶ κατὰ πλὴν ἀνθρώπου φύ-
 σιν. καὶ διὰ καὶ σε, ὃ ἰτα-
 ρε, ποτὰ καὶ θαυμασὰ ὁ-
 παροποιήντα νόξας ὁ νό-
 γος, ἀπ' τῶν ὑπνου ἔκθε-
 ρῶν ἰποίσην, ἄτα ὀργίλῳ αὐ-
 τῷ, ἐπι μόνις τοῦς ὀφθαλμοῦς
 ἀνοιχθῶν. καὶ τὸν ὑπνον ὁρῶ-
 σιως ἀπαισίουσιν, ὑπ' ἰδο-
 υῖς, ὅμ' ἰόρας. πᾶσχοισι δ'
 αὐτὸ καὶ οἱ πλὴν λευλὸν μακα-
 εἶαν ἰαυτῶς ἀναπνέουσιν,
 ἢν μεταξὺ πλουτῶσιν ἀ-
 τοῖς, καὶ θεσσωρὸς ἀνορή-
 σι, καὶ βασιλεύσιν, καὶ τὰλ-
 λα ὀλαυμονῶσιν οἷα ποτὰ
 ἢ θεὸς ἐκείνῳ ἔαδιστῶν, ἢ αὐ-
 χὶ μετὰ δόλωρ ὅσα, καὶ πρὸς
 ἀδρ' ἀντιλέγσσα, καὶ ἢ ἢλλωδς
 θείη τις γνῶσθα, καὶ ἢ λοσο-
 σιῶσιν τὸ μέγιστον, καὶ ἢ ὄρη
 ὅλα κησὰ ἐνείσηαν. ἢν ὀί-
 νων τῶντα ἐνοῶσιν αὐτοῖς, ὁ
 πᾶς προσελθῶν, ἐρητά τι

sub initium expenderit, nam
 ea in optatis habuerit, quæ
 consequi poterat, neque es-
 sent præter hominis natu-
 ram. Præcipuè verò te, ὃ
 amice, multa & admiranda
 versantem in somnijs,
 cùm pupugisset ratio, è som-
 no te exilire fecit: deinde in
 illam commotus excandui-
 sti, vixdum aperiens ocu-
 los, somnumquæ non facillè
 discuiens præ voluptate eo-
 rum, quæ vidisti. Patien-
 tur idem tecum persæpè,
 qui inanem quandam volu-
 ptatem & euanidam sibi cõ-
 fingunt, cùm interea sibi vis-
 denur ampliter esse num-
 mati, effodientes thesauros,
 regnantes & dominantes,
 breuiter, quantum ad om-
 nia alia atinet, felicem vi-
 tam agentes: Quæ qualia per-
 quàm multa Dea illa sine
 negotio operatur, nempe
 natum existens liberale &

magnificentum, nulli rei quamlibet absurda contradicens, adèd
 ut si quis alatus fieri concupiscat, aut Colossæa mole esse cõ-
 spicius, aut optet montes prorsus aureos inuenire. Quòd si
 optetur hæc ab illis in animo versantibus puer accedens postu-
 laret.

ἀναγκάων, ὄλον, ὅθεν ἀρ-
 τος ἀνυτίον, ἢ ὅ, τι ἢ, φατίον
 κῆς τὸ μ ἀπαυτίνα τὸ νοίκιον,
 ἐκ ποικίλει χειμῆσιον, ἕως
 ἀγανησίον, ὡς ἐπὶ τὸ ἔριμι-
 νον ἢ παρροχλοσάου. Ὁ ἀφαι-
 ρεθῆτων ἀπαντα ἐκῆνα τὰ-
 γαθὰ καὶ ὄλιγα δίκουσι τὸ πῖ-
 να τὸ πῶσιδος ἀπρραγῆρ, ἀν-
 δᾶσὺν, ὃ φιλότιμος, μὴ σάδης
 αὐτὸ πῶσις ἐμὴ, ἢ σε θεσσωρὸς
 ἀνορῶσιον, καὶ πρὸ τῶνον,
 καὶ τινος ἐνοίας πρὸ πρῶς
 ἐνοῦντα, καὶ τινος ἐπιιδίας
 ἀνεκίλους ἐπιζῶντα, ἐκ-
 λῶ ἄρ, οὐ πρῶσιον δὲ
 παντὸς τῶ βλον, ὄνερῶ ἢ
 δῆ μὴ ἴσως, ἀτὰρ ὄνερῶ γι-
 σωόντα, ἀγανᾶντα δ, ἀ-
 ξιῶ πρῶσιον τι τῶν ἀναγ-
 κῶν, ἢ ὅ σε παραπρῆσις ἐς
 τὸ νοικῶν τὸ βίσις τὰ κοινὰ τῶ
 τα πρῶντα. ἀπᾶ, ὃ γι νῦ
 ἔπαρ-

tibi existens, non patiar, aut permittam per omnem vitam
 nequequam somnio iucundo fortasse illo & dulci, & somnio
 tamen congregientem oblectari, cum vehementer cupiam te
 regressum ad sanitatem agere quiddam, quod magis ex usu
 tuo esset, cumque te emittere cogisem, ut reliquum ætatis
 quod superest, ad communes cum alijs vitæ actiones sapientius
 institutum componeres. Nam quod hæcenus fecisti, & nunc

laret aliquid rerum necessa-
 riarum, videlicet unde panis
 esse cõmendus, aut quidnam
 responsi dandum sit pro lo-
 catis adibus pensionem fla-
 gitanti, qui multo iam tem-
 pore expectasset, aded in-
 flammantur iracundia, ac si
 ab interrogante & odiosè
 inturbante omnibus illis
 bonis vel cum pulvisculo
 sint exui atq; dispoliaii, ac
 propemodum pueri interpel-
 lantis nasum solent mordi-
 cùs abripere. Veruntamen, ὃ
 amice, ne huc ad modum ve-
 lis quoque erga me animatus
 esse, si te thesauros effodien-
 tem, & volentem, cogita-
 tionesq; quaspiam naturæ no-
 stræ non consentaneas animo
 concipientem, eaq; spe-
 rantem, quæ nullo modo te
 consequi posse video, amicus

ἔπραττες, ἢ ἐπιδόεις, ὅθεν τῶν
 Ἰπποκρυταίων ἢ Χιμαυρῶν
 καὶ Γοργόνων διαφέρα, ἢ ὅσα
 ἔλλα, ὄναροι, καὶ ποιηταί,
 καὶ γραφεῖς, ἰλιούθριοι ὄντων
 ἀναπλάσιον, ὅτι φρόνηα
 πᾶσι, ὅτι φρόνηα δωδε-
 κήα, καὶ ὅμως ὁ πολὺς διὰς
 πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ λε-
 θουῦται ὁρᾶν, ἢ ἀκούσαν
 τὰ βλαβήρα δὲ τὸ ξύνα ἢ ἀλ-
 λόλοα εἶναι. καὶ σὺ δὲ μὴ
 φοποιῖ τιν' ἀκίσας, ὡς ἐστὶ
 τις γυνὴ πῆρ φησὶ τὸ λέαν-
 θος, πῆρ τὰς Χάριτας αὐτὰς,
 ἢ πῶ ἑρατῆα εἶναι, μὴ πρὸς
 τερρον ἐξετάσας, εἰ ἀληθῆ δι-
 γα, ἢ ἔστι περ γῆς ἢ ἀνθρω-
 πῶν. αὐτῆ, ἢ εἶρα ὄντως, ὡς περ
 φασὶ πῶ Μύδεια, ἢ ἔξ ὄναρα
 τῶ ἑρατῆα ἔξ ἰάσου. ὁ
 δὲ δὲ μάλισσεν σε πρὸς τὴν ἑρω-
 τα ἐπιγάγῃ, καὶ τὸς ἄλλους
 εἰ, ὁπόσοι ἔξ αὐτῶν βίαια

νον

maprædita sit, non prius ad *animum tuum* expendens num
 vera diceret, & num *uspiam gentium* esse putanda sit eius-
 modi tam amabilis formæ mulier, statim eandem miserè de-
 perires, quemadmodum perhibent ^{aa} Medeam ex solo som-
 nio exarisse in amorem Iasonis. ^{bb} Hoc autem quod ma-
 ximè ad amorem te illexit, aliòsque quotquot eius simulachri
 desiderio

που ἱρῶσι, τοῦτο δὲ ὡς γὰρ μοι
 ἀκάσθη φάνηται, τὸ τὸν λέ-
 γοντα ἱκάνον περιφύωμαι.
 κός, ἰπέτερ ἐπισθῆναι τὸ πρῶ-
 τον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλου-
 θα ἰπάγην. εἰς τοῦτο γὰρ ἰασ-
 ρᾶτε μόνον, καὶ οὐ τοῦτο εἰς
 κῆρ ἡμᾶς τῆς εἰνός, ἰπέτερ
 ἄπας τὴν πρῶτὴν λαβὴν ἐ-
 νελόκατε αὐτῶ, καὶ ἕρην ἐ-
 πι τὴν ἀγαθὴν μὲν, δι᾽ ἧς
 ἔλεγον ἀθείας ὁδοῦ. ῥῆσθ
 γὰρ οἶμα μὴ τὰ ταῦτα,
 καὶ οὐδέ τις ὑμῶν ἐπι ἰσπρε-
 φόμην, εἰς τὴν εἰσοδόν, ἰ-
 ξήτασθ εἰ ἀληθῆς ἐσι, καὶ εἰ
 μὴ ἔλαθε καθ' ἑνὸν ἕρην
 εἰσθῶν, ἀπ' ἡκολούθη
 τοῖς τῶν προωδουκότων ἰ-
 ρησι, καθάπερ τὰ πρῶτα
 πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον,
 δεικνὸν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κα-
 τὰ τὴν ἀρχὴν, ὁδοῦ σκέψα-
 σθαι ἕπερ εἰσιγῆτον. ὁ δὲ
 φημι, σαφῆσθον ἄν μᾶθois,
 ἡν

desiderio inflammati sunt,
 illud erat, veluti mihi con-
 iecturam facienti res apa-
 paret, quod is qui de mus-
 liere memorabat, postea-
 quam statim initio narra-
 tionis creditus est vera di-
 xisse, priori orationi non
 aliena aut dissimilia indu-
 xisse videretur. In hoc enim
 solūm attenti essis, & per
 hoc nare vos trahit, postea-
 quam semel illi sub initium
 ansam suppeditastis, vos-
 que ad dilectam perduxit,
 per eam quam prædicebat
 rectam viam. Nulla enim
 difficultate conficiuntur &
 reliqua, ut ego quidem opia-
 nor, neque quisquam ex vo-
 bis iuxta ingressum conuer-
 sus equirebat num verus
 sit, & an obliuione seu erro-
 re ductus eam viam ingres-
 sus esset, quam deuitare os-
 portebat. Verūm ille eorum
 qui præcesserunt sequendo

insisit vestigijs, veluti oves præcedentem pastorem aut arie-
 rem consequuntur, cum æquum fuerat statim in ingressu per-
 pendere nunquid in eam viam diuertendum fuerat. Illud autē
 quod dicturus sum, manifestius fortasse & facilius intelliges,

τί τι τοιοῦτον ὁμοίον πε-
 ραδωρίσκον ἀνῶ. λέγουσι
 γάρ τινες τῶν μεγαλοδου-
 μων τούτων ποιητῶν, ὡς γί-
 νοιτό ποτε κριέφαλός, καὶ
 ἑξάχαρ ἄνθρωπος. ἄν τὸ
 πρῶτον ταῦτα ἀπραγμῶως
 ἐπείθετο, μὴ ἐξέτασας ἂν
 νατῶν, ἀλλὰ πεισθεῖσας, ὡδὺς
 ἀπολούσας ἄν ἐπάγοι καὶ τὰ
 λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοῦς ὁ
 πῶτος ἔχων ἕξ, καὶ ὄτα ἕξ,
 καὶ φωνὰς πρῆς ἅμα ἡφίδ,
 καὶ ἡδὴ δὲ πρῶν σομάτων,
 καὶ δακτύλου τριάκοντα ἑξ
 χῶν, οὐχ ὡσπερ ἕκαστος ἡμῶν
 δίκαια ἐν ἀμφοτέρω χερσὶ
 καὶ ἂν πολεμῶν δέοι, ἅ τῆς
 ἡψὲ χέρου, ἐκείνη πάλαι ἢ
 γέρου ἢ ἀσπίδα ἔχων, ἅ
 τῆς δὲ, ἢ ἡψὲ πάλαι καὶ
 φέρου, ἢ δὲ νόχλου ἡφίδ, ἢ
 δὲ τῶ ξιφὸς ἔχοντο. καὶ τίς ἔ-
 τι ἄν ἀπισήσας ταῦτα λέγον-

si tale quiddam non absi-
 mile priori perspexeris.

Quod si enim quispiam
 ex poetis Herculeam audacia
 nihil non affirmare audens
 tibus, diceret olim fuisse
 tricripitem quendam, et se-
 nis manibus instructum ho-
 minem: iam si statim in iudicio
 ista non grauatim credenda
 susceperis, neque habitara-
 tione discusseris, num fidei
 consentanea dixerit, sed
 nihil cunctatus constanter
 credis ita se habere: pari
 ratione et reliqua inferes,
 videlicet quod etiam senos
 habuerit oculos, neque non
 senas auricularas, præterea
 quod tres voces semel pa-
 riter emisisset, quodque per
 tria ora cibum sumpsisset,
 quod triginta digitos ha-
 buerit, non quemadmodum
 quisque nostrum, decem in
 utrisque manibus. Tum

quoties illi belligerandum erat, tres manus tenebat: una-
 queque aut peltam, aut parmam Persicam, aut clypeum:
 tres autem alie, illa quidem securim ancipitem ferebat,
 altera hastam vibrabat, tertia gladio utens depugnabat.
 Et quinam hæc illi affirmanti fidem habere dedignas-
 bitur?

τι αὐτῶ; ἀκόλουθα γὰρ ἢ ἀρ-
 κῆ, περὶ ἧς ἐχρῆν ἄλλο σκό-
 περ ἔπερ δευτέρα, καὶ ὁ συγ-
 γρησια οὕτως ἔχαρ. λέω δὲ
 ἄπαξ ἐκείνα δῶς, ἐπιβῆναι τὰ
 λοιπὰ, καὶ οὐ ποτε σιγήσαι,
 καὶ τὸ ἀπιστῆν αὐτοῖς οὐκ ἐ-
 τι βέβαιον, ἐπὶ περ ἀκόλουθα
 καὶ ὁμοία ἐστὶ ἢ ἀνυπαρξία
 θείας ἀρχῆς, ἄπερ καὶ ὑμῶς
 πῶς οὐκ ἔρω. ἵπὸ δὲ ἔρω
 τὸ καὶ προθυμίας, οὐκ ἔστι
 τάσασθαι τὰ λατὰ τῶν ἄσο-
 λογῶν ἐκείνων, ὅπως ἡμῖν ἔχθρ-
 οὖσιν ἔσονται. ἵπὸ τῆς ἀκολου-
 θίας ἐκόμενοι, οὐκ ἐνοῶν-
 τῶν, εἰ περ γένοιτ' ἀρ ἀκόλου-
 θῶν τι αὐτῶ, καὶ ἡμῶν δὲ ὅρ-
 οῖον εἴ τις λέγῃ τὰ δις περ-
 τε, ἢ πᾶ ἔναι, καὶ οὐ πιστῶ-
 σθαι αὐτῶ, μὴ ἀριθμῶσας ἐς
 τὸ σπουδῶν ἐπὶ δὲ διὰ δὲ, ὅ-
 τι καὶ τετρακτὶς ὡς τε, τισ-
 σαρθευαίαινα πάντως ἐστὶ,
 καὶ μίχης ἀρ ὅτι ἐθελήσῃ,
 οἷα

bitur & valde enim hæc om-
 nia principio sunt similia &
 consentanea, de quo statim
 sub initium considerandum
 fuerat, num ista omnia circa
 contradictionem suscipienda
 & concedenda erant, ita se
 constanter & pro certo has-
 bere. Porro autem si semel
 illa concesseris, etiam cætera
 consequuntur. Nec iam
 facile est illis fidem denegas-
 re, posteaquam ista à princi-
 pio prius concessio nō discre-
 pant, sed planè cum illo con-
 ueniant, cuiusmodi & vos
 partimini. Siquidem præ ma-
 gnitudine amoris & alacri-
 tatis, non expèdentes ea quæ
 circa quæq; ingressum vobis
 obijciuntur, quo pacto cum
 ista se habent, subinde porro
 progredimini, rerum confes-
 sionis ductu protracti, pa-
 rum aut nunquam in deli-
 berationem sumentes, num
 quod priori videtur consentaneum, etiam falsum esse possit,
 velut si quis diceret bis quinque septem esse: & tu illi fide
 habita persuasus, apud te non numerares, haud dubiè con-
 simili quoque ratione inferet, ter quinque esse quatuordecim,
 quod quidem faciet quousque libueris, aut sibi visum fuerit:
 qualis

οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία
 ποιεῖ. κατένευ γὰρ τὸς ἑρ-
 αῖ ἀπόνοτά τινα αὐτίματα
 αὐτίοασα, καὶ συγχαριβλῶσα
 αὐτῆ ἀξιώσασα, ἔδδ συσῆναι
 ἄλωάμνα, οὐμῆά τινα ἀμ-
 ρῆ, καὶ γραμμὰς ἀπατῆς,
 καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς
 τοῖς θεμελίοις τοῦτοιο οἰκο-
 λουμῆ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ
 αὐ ἀπόδοξιν ἀληθῆ πλεον,
 ἐπὶ ψῆδουὲς τῆς ἀρχῆς ὄρ-
 μωμῆν. κατὰ τὰ τοῖα τοῖων
 καὶ ὑμῶς δόλω τὰς ἀρχὰς
 τῆς προαρέσας ἐκείνης, πω-
 πῶνι τοῖς ἐξῆς, καὶ γνώσει-
 μα τῆς ἀληθείας αὐτῶν πλὴν
 ἀπολουθίαν ἠγῶδε εἶναι,
 ψῆδῶ οὐσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑ-
 μῶν ἐναποθνήσκουσι τοῦς ἐλ-
 πῶσι πρὶν ἰδέειν τὰληθῆς, καὶ
 καταγνῶναι τῶν ἐξαπατη-
 σάντων ἐκείνων οἱ δὲ λέειν ἄ-
 θῶνται ἐξαπατημένοι, ὅψε
 ποτε γέροντων ἡδὴ γνόμενοι,
 ὀκνησοῖν

spebus nequicquam amplis & magnificis animo conceptis
 immoriuntur antè aliquanto quàm veritatem conspexerint,
 eos què à quibus illis turpius impositum est, nouerint: partim
 verò tametsi sagaciter subodorati fuerint se miseris modis
 deceptos esse, serò tamen cùm iam penè senio sint confecti,

piget

qualia permulta admiranda
 illud^{dd} Geometria facilitate
 consuevit. Etenim illa ab
 his qui primùm eam artem
 exprdiuntur, cùm postulata
 quepiam exotica & absur-
 da efflagitet, eaque ipsa sibi
 concedi contendat, nullo
 modo subsistere equeuntia si-
 gna, nonnulla indiuisibilia,
 literula:q̄ quaspiam infor-
 mes, vtiq̄ eius generis con-
 similia, eiusmodi fundamen-
 tis puridis substruit, volens
 ad demonstrationem facien-
 dam vera adducere, tamet-
 si à falsis factò initio artem
 exordiat. Nonsecus vos
 quoque vnamquamque se-
 ctam exorſi, ceteris qui-
 busque deinceps sequenti-
 bus fidem habetis, veritatis
 certam cognitionem illorum
 consequentiam, licet fal-
 sam, esse existimantes. Inte-
 rea partim quidem vestrum

ἔκνοοισιν ἀναστρέφειν, ἀδού-
 μνοι, ἢ δίκης τιδικούτους
 αὐτοὺς ὄντας ἔξομολογήσα-
 σθα ὅτι πρᾶγμα ἴα παιδῶν
 ἔχουσι, οὐ σωίδια, ὡς τε
 ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς καὶ
 εὐσχήως, καὶ ἐπινοῦσι τὰ
 παρόντα, καὶ ὁπόσους ἄν δύ-
 νωνται, προσηπουσιν ἐπὶ τὰ
 αὐτὰ, ὡς ἄν μὴ μόνοι ἐξηπα-
 τημένοι ᾖσιν, ἀλλ' ἔχουσι πα-
 ραμυθίαν, τὸ καὶ πολλοῦς
 καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν
 αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐτὸ κἀκεῖνο
 ὄρωσιν, ὅτι ἡ τὰληθὲς ἔ-
 πωσιν, οὐκ ἔτι σίμωνι, ὡ-
 σπερ νῦν, καὶ ἄλλοι τὸν ποτα-
 ρὸν δόξουσιν, εἰ μὴ τιμᾶσονται
 ὁμοίως. ἐκ ἄν ὅν ἰκύντου ἔ-
 ποιη, εἰ δότῳ ἄφ' οἷον ἰκτι-
 σόντων, ὁμοιοι τοῖς ἄλλοις δό-
 ξουσιν. ὁλίγοις δ' ἄν πάντων ἰν-
 τήχοις, καὶ ἀνδρείας τορμῶ-
 σι λέγῃν ὅτι ἐξηπάτηται,

piget illos ab inccepto regres-
 di, verentes ne tanti nauis
 cum sint, confiteri cogantur
 se puerilibus negocijs hacte-
 nus fuisse occupatos. Prom-
 de pudore obstante in stu-
 dijs semel captis perseue-
 rant, ea immodicè collau-
 dantes & commendantes.
 Et quoscumque persuadere
 possunt, ad ea pertrahunt,
 vt non ipsi soli decepti vi-
 uant, sed consolationem
 habeant ex his qui eadem
 fraude illecti, communibus
 cum illis malis conflictan-
 tur. Etenim & illud acu-
 tē perspexerunt, quòd si ve-
 ritatem semel ingenuè fate-
 rentur, fore vt non ampliùs
 venerandi haberentur, quem-
 admodum in presentia, ne-
 que supra plebeiam sortem
 in illo precio aestimarentur :

καὶ sed ne tantillum quidem, vt
 prius, vilo honore habito honestè consultiarentur. Quare
 haudquaquam libenter ista fatendo commemoranti, cum non
 sunt nescij à quibus rebus sibi excidendum foret, & æquali
 cum alijs omnibus honore & sorte fruendum. Vix enim fie-
 ri potest, vt in perquam paucos illorum incidas, qui magni-
 tudine animi præditi, se deceptos esse confirmare audeant,
 aliosque

καὶ τοὺς ἄλλους ἀκρίβειαν,
 τῶν ὁμοίων παρομένων. ἔ
 δ' οὐδ' ἔτι τοιοῦτ' ἐνύχθις
 ἐλαλήθη τε καὶ τὸν τοιοῦ-
 τον, καὶ χριστὸν καὶ δίκαιον,
 καὶ ἂ βούλη, φιλόσοφον οὐ
 γὰρ ἄν φρονήσαιμι τούτω
 μόνω τοῦ ὀνόμα[τ]ο. οἱ δ'
 ἄλλοι, ἢ οὐδ' ἄλλοις ἴσασ-
 σιν, οἵονοι ἂ ἴσθαι, ἢ ἴδον-
 τω, ἀκρίβησται ἐπὶ δια-
 νίας, καὶ ἀσχωίης, καὶ τοῦ
 προτιμᾶσθαι βούλησθαι. καὶ
 τοι πρὸς τῆς Ἀθλῶας, ἅπαν-
 τα μὲν, ἂ ἴσθαι, ἔασθαι μιν, ἀδ-
 τοῦ κατὰ βαλόντες, καὶ λήθη
 τις ἔσω αὐτῶν, ἅσπερ τῶν
 πρὸ Εὐκλείδου ἀρχοντ[ῶ]
 παραχθῆσθαι. ὑποθέμενοι δ'
 ταύτῃ φιλοσοφίαν ὀρθλῶ
 ἔναι τῶν Στωϊκῶν, ἅπλω
 δ' μηδ' ἰωτιναοῦν, ἴδω-
 μιν ἂ ἴσθαι, ἢ αὐτῆ, ἢ δωασ-
 τί ἔσθαι, ἢ μάτῃ καμνοσιν,
 ὁπόσοι

hoc ipso loco abiecta, & sit sempiterna quaedam omnium il-
 lorum obliuio: qualem fuisse perhibent earum rerum quae
 sub Euclide duce Athenis peractae sunt. et ceterum ponas
 philosophiam Stoicam praeter omnibus alijs veram & rectam
 esse, dispiciamusque num illam ullo modo queant consequi, aut
 num hi frustra lasitudinis afficiantur male locata opera,
 quicumque

alioque ab inauspicato insti-
 tuto auertere, atque dehor-
 tari similia tentare quae sta-
 tuissent. Quod si in eius-
 modi virum unquam incide-
 ris, illum sane veritatis ac-
 mantem, & virum bonum,
 & iustum, atque etiam, si vis,
 philosophum compellato.
 Hunc enim solum huius no-
 minis compellatione dignum
 existimauerim: ceteri vero
 aut nihil de vero compertum
 habent, utique sibi eius
 gnari & periti esse videantur:
 aut si aliquid explorati
 habuerint, illud tamen praeter
 paruitate animi, & pudore,
 & desiderio, quo praeter alijs in
 praecleara hominum opinio-
 ne & precij haberi concu-
 piscunt, occultant sedulo.
 Et sane per Mineruam quae-
 cumque haecenus a me dispu-
 tata sunt, missa faciamus

ὅποσοι ἐπίστανται αὐτῶς, τὰς
 εἰς τὴν ἰσοσχίους ἀκούω
 θαυμασίας τινος, λῦμα δὲ
 διαμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρό-
 τασιν ἐλθόντες, μόνους γὰρ τῶ-
 ντος πάντα συλαδόντας ἔξω
 τὰ ἔδοντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ
 ταῦτα δὲ οὐ ἀμενον ἠδέως,
 ἢ τι ἐντυτύχκας Στωικῶ
 ζῆτον, καὶ Στωικῶν ὡς ἀκρῶ,
 οἷον μίτη λυπέθρα, μίτη ἐφ'
 ἑδονῶς κατὰσπᾶθι, μίτη ὀρ-
 γισθῶσα, φθόνος δὲ κρείττονι,
 καὶ πλεῖτε κατὰφρονοῦσι,
 καὶ σωφῶς ἐυδαίμωνι, ὁ-
 ποῖον καὶ τὸν κανόνα ἄνα,
 καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ πᾶσι
 βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ
 μικροτάσιν ἐυδαίμων, ἀτελής
 καὶ πᾶσι πλείω ἔχει, ἢ δὲ
 τῶ οὐχί, οὐδέπω ἐυδαίμων.

Ερμότ.

non inflammatus iracundia aliquando in furorem erumpere-
 ret, qui invidiæ contagio non esset infectus, qui divitiarum
 amore desiderio non tangeretur, sed illas pro nihilo du-
 ceret: breuiter, qui per omnia felix esset: quam regulam &
 amissimam certissimam esse oportet vitæ planè virtuosæ. Et
 enim in quo vel nimium quiddam desideratur, ille etiam
 dum imperfectus habendus est, tamen si cæteris omnibus ab-
 undet: hoc tamen cum consecutus non sit, nondum exopta-
 re & tantopere questisæ felicitatis particeps dicendus est.

HER.

quicunque eius consequen-
 da desiderio capti sunt. Et
 enim promissiones magna-
 cas, & illas quidem admi-
 randas audio, videlicet per
 omnia felices & beatos fore,
 quicunque ad summum
 philosophiæ fastigium una-
 quam conscenderint. Solus
 enim illos omnibus bonis
 haud dubiè semel potiuro
 perhibent: Sedenim quod
 demceps dicturus sum, tu me
 longè exactiùs scire poteris,
 num unquam cum eiusmodi
 Stoico tibi commercium fue-
 rit, atque inter Stoicos sum-
 mo illo, nimirum quem nul-
 lus affectus animi ulla tri-
 stitiæ nebula perturbaret,
 quem nullæ voluptatum il-
 lecebræ commouerent, quæ

Ερμότ. ἔδεναι τοιοῦτον ἄ-
 λου. Λυ. εὐγε, ὦ Ερμότι
 με, ὅτι οὐ ψάδῃ ἔκωρ, εἰς τίς
 γούν ἀφελέπων, φιλοσοφῆς,
 ὅταν ὄρῃς μίτε τὸν διδά-
 σκαλον τὸν οὐρ, μίτε τὸν ἐς
 κένου, μίτε τὸν πρὸ αὐτοῦ,
 μηδ' ἄρ εἰς δευκαγονίαν
 ἀναγᾶγης, μηδὲν αὐτὸν
 σοφὸν ἀπειθῶς, καὶ εἴθ' τοῦ-
 το ὠδαιμόνα γενημίνομ;
 οὐδ' ἢ ἄρ ἐκείνο ὄρθως ἔ-
 ποίς, ὡς ἀπόχη, καὶ πηλοῖον
 γνήϊ τῆς ὠδαιμονίας, ἐπὶ οὐ-
 δειρ ὄφρα, ὁμοίως ἢ ἔ-
 ξω τῆς ὀδοῦ ἐσμεν, καὶ ἐν ὧ
 ἰπαιθρῶ, ὅ, τι παρὰ πῶ θύ-
 ραν ἔξω ἐσθς, καὶ ὁ πόρ-
 ρω· διακρίποιθ' ἄρ, ὅ-
 τι μάθου οὐτ' ἀνιάσκει, ὅ-
 ὄρων ἐγγύθιν οἶων ἐσεχῆ-
 τας. ἄτα, ἵνα πηλοῖον γί-
 νη τῆς ὠδαιμονίας (ὁλώσω
 γάρ τοῦτο σοι) τοσαῦτα πο-
 θῆς καταπέχου σαυτὸν,

καὶ
 conficitur: nisi quod verisimile est illum non mediocri per-
 turbatione discrucari, videntem in propinquo ea quibus
 priuatus est. Deinde ut quamproximè etiam felicitatem
 accedas (illud enim tibi concedam) tanta laborando per-
 fers, temetipsum miseris modis absumens & conficiens,

HERMOT. Nullum qui-
 dem tale vnquam me vidis-
 se: mihi sum conscius. LV-
 CIA. Euge, Hermitime,
 quandoquidem lubens men-
 dadium non dixeris. ad quem
 ergo finem intentus, philoso-
 phiæ perdiscenda impendis
 operam, cum neq; præcep-
 torem tuum, neq; illius, ne-
 que vllum alium ex priori-
 bus, neq; si ad decem retrò
 secula descenderis, quæquam
 Stoicorum perfectè sapien-
 tem videas, & per hoc quo-
 que fuisse felicem? Neque es
 nim, vt opinor, hoc à te re-
 tē dicetur, sufficere si quis
 saltem felicitati proximus
 fuerit, posteaquam nihil in-
 de fructus & utilitatis capi
 possit. ff Nihil secus enim
 extra viam sub dio diuersa-
 tur is qui iuxta ostium foris
 stat exclusus, quam qui emi-
 nus adhuc labore iuueris,

καὶ παραδεδραμηκί σ' ὁ βίος
 ἔ τοσῦτ', ἐν ἀκιδίᾳ καὶ
 κα μιάτῳ καὶ ἀγρυπνίᾳ, καὶ
 τῷ μνημότῳ, καὶ ἀσάθῃς
 πονήσας, ὡς φῆς ἀπὸ ἀέρος
 σφ' ἔτη τετάρτισον, ἢ ὄχθου-
 κοντούτης ἡρόμιν'. ἢ τις
 ἔγγυκτίς ἐστι σοι, ὅτι βιάση
 τὸσαῦτα, ὅμως ἢς ἐν ὧς μὴ
 ἀίπα ἐν δαμονούσιον, ἢ μὴ
 μόν' οἷα τάξεισθαι τούτου,
 καὶ κέρησαν ἀδικῶν, ὁ πρό-
 σου μάλα ποσοί, καὶ ἀγα-
 θοί, καὶ ἀκύντεροι παραπο-
 δὴν δάκοντων, οὐ κατέλας
 βορ. ἀλλὰ καὶ κατάλας, ἢ
 δουρῶ, καὶ ἔχει ὅλον συνα-
 βῶν τό μιν δὴ πρῶτον οὐχ
 ὄρῳ ὅ, τι πῶτ' ἀρ' ἔη τὰ γα-
 θῶν, ὡς ἀντάξιον δουρῶν τῶν
 πόνων τῶν τοσάτων. ἔπα-
 φα ἐς πόσον ἔτι τὸν νοισθῶν
 κρόνον ἀρκαύσας αὐτῷ, γί-
 ρων

atque ita tantum ætatis per
 socordiam & supremam ne-
 gligentiam tibi elapsum est,
 immenso labore & vigilijs
 multis, attenuato, & ob-
 stipo capite in terram de-
 fixo. Quinetiam deinte-
 grò, ut ais, alios viginti ano-
 nos, ad minimum laboribus
 emetipsum exercebis, ut em-
 uadas octogenarius. Quis
 autem obstricta fide spon-
 sor tibi factus est, te certò
 tot annos victurum? Ni-
 hilominus tunc eorum in nu-
 mero habebis, qui felicitatis
 nondum sunt compo-
 sites: nisi tu solus putes il-
 lud te constanter consecu-
 turum, & insecundo cas-
 pturum, quod ante te non
 parùm multii, & boni, mul-
 toꝝ velocitate præstantio-
 res omnibus viribus conse-
 stantes comprehendere non potuerunt. 88 Sed esto, si vi-
 detur, te comprehendisse, iamquæ votis tuis optata omnino
 contigisse: tamen omnium primùm bonum illud, cuiusmo-
 dinam sit, non possum perspicere, num tantis laboribus pro
 illo consequendo impensis & exhaustis dignum & con-
 ueniens æstimari debeat. Deinde non video quàm illo
 per reliquam ætatem iucundè & dulciter frui possis, tan-

ρων ἡδὴ, καὶ παντὸς ἡλέϑ
 ἕξασϑε ὧν, καὶ τὸν ἕτερον
 πόδα, φασί, ἐν τῇ σοφῷ ἐ-
 λαρ, εἰ μὴ τι ἐς ἄλλον, ὃ
 γινώσκω, βίον προσημασίας
 σικωτῶν, ὡς ἐς ἑκάνοριδης
 θῶν, ἄμανον ἰσχυράοις, εἰ
 δὲ ὅτι τινα πρόπον καὶ βι-
 σιω, ὁμοιορῶς εἶτις ἐς το-
 σοῦτον σικωτῶσι τε, καὶ ἄ-
 κρηπίσοι, ὡς διαπύσων ἄμα-
 νον ἄρχις ἄν λαθῆ ἰπὸ λιμοῦ
 ἰσχυράοις. ἀπὸ δὲ μὲν οὐδὲ
 ἑκάνοριδης ἰσχυράοις, οἰ-
 μα, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ ἐν ἑρ-
 γοις διαπύσων, οἰορῶν ὅτι
 δίκαια πράττειν, καὶ σοφῶ
 καὶ ἀνδρεία. ὅμως δὲ
 (τὸ δὲ ὅμως ὅταν εἶπω, τοὺς
 ἄκρους τῶν φιλοσοφῶντων
 φημι) ἀφῆρτες ταῦτα ἡ-
 τῆν, καὶ ποιῆν, ἐπιμάτια
 δὲ ἰσχυράοις, καὶ σικω-
 τῶσι,

pinor, solidam virtutem in actione consistere, videlicet
 in recte & sapienter factis, & his quæ sunt magno animo.
 ii Vos autem, summi nempe philosophi, quos per vos
 quoties dixero innuere soleo, postquam in his inue-
 stigandis & faciendis parum estis occupati, vovulas, quas
 piam miserat consecrantes meditamina, connectentes syl-
 logismos

tus natu cum sis, quippe
 iam incurvatus senio, & ad
 omnem voluptatem capien-
 dam parum aptus & ac-
 commodus, iam capulo vis-
 cinus, & alterum pedem
 (quod aiunt) loculo infera-
 tum habens: nisi fortasse, ὃ
 generese Hermitime, ad a-
 liam vitam varijs laboribus
 temetipsum exerceas, ut in
 illam iam delatus viuas mol-
 lius & suavius, certior iam
 factus quemadmodum vita
 in posterum instituenda sit.
 h h Quod mihi perinde vi-
 detur factum, atque si quis
 deambulat iuncula & exer-
 citijs quibuspiam se præpa-
 raret atque instrueret, quò
 maiore cum voluptate cœ-
 naret, donec nescius præ
 fame necaretur. Cæterum
 nec hoc unquam mihi ani-
 maduertisse videre, ut o-

λογισμῶν, καὶ ἀποείας, καὶ
 τὸ πᾶσι τοῦ βίου ἐπὶ τοῖς
 τοῖς ἀσπίδοι, καὶ ὅς ἄν
 κρατῆν ἐν αὐτοῖς, καὶ κίρι
 κ' ἵμην δοκῆ. ἀφ' ὧν, οἰ
 μα, καὶ τὸν διδάσκαλον
 τρυτονὶ θαυμάζει, γέροντα
 ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομι
 λούσας ἐς ἀπείραν καθίσυ
 σι, καὶ οἶδεν, ἕς καὶ ἐπέδω
 κή σοφισαδαι καὶ πονουρ
 γῆσαι, καὶ ἐς ἀπείρα ἱμβας
 αἴν. καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχ
 νῶς ἀφῆκε (οὐκ ἔστι δὲ λῶ
 κρι τὰ ἔργα) περὶ τὸν
 φλοῖον ἀσχολῆσαι, τὰ φύλ
 λα κατὰ χούρας ἀπὸ τῶν ἐν
 ταῖς οὐκίαις, ἢ γὰρ ἀπὸ αἰ
 σίη, ἀπὸ πᾶσι, ὃ Ἐρμῶτιμι,
 πάντες ἔωθον ἐς ἰστέρον.
 Ἐρμῶτ. δὲ, ἀπὸ ταύτα. Δν.
 ἢ δὲ καὶ καὶ ὁρθῶς τις φάσιν,
 τῶ

logismos & perplexitates,
 atque in his maiorem vitæ
 partem sine fructu conterit
 tis. At quicumque in connea
 cendis promptior fuerit &
 dexterior, huic victoriæ pala
 mam vnanimi consensu des
 fertis. Quo nomine, ut ego
 quidem opinor, etiam præ
 ceptor ius tantopere vobis
 est in admiratione & exi
 stimatione multa, vir quis
 dem ætatis decrepitæ, quæ
 suos affectas unâ secum ser
 monem sociantes, perplexis
 & captiosis quæstiunculis
 probè calleat inuoluere, te
 mens quid quarendum, &
 quo quisque pacto^{kk} sophis
 ticiis nugis sit circumducen
 dus, optemus nimirum do
 losè & callidè agendi, in
 non evitabiles laqueos con
 ſiciendi magister exercitaz

tissimus. Hoc planè nihil aliud esse confirmare ausim,
 quam neglecto fructu circa corticem occupatos esse, ad cò
 ut tantùm folia in disputationibus vestris vicissim decue
 re videamini. Aut fortasse alia quæpiam sunt, Hermotis
 me, quæ vos à summo mane ad vesperam usque facere cre
 dendum est? HER. Non profectò, sed ea ipsa sunt quæ
 factitare solemus. LVC. ¹¹ An non igitur rectè quis dixerit,

πλὴ σιὰρ ὑμᾶς θυρήναι, ἰά-
 σαντας τὸ σῶμα, ἢ τῷ ὄφρα
 τὸ σῶμα, ἀμυλίσαντας τοῦ
 ὄφρα; μάλλον δὲ τὸ ὁμοίον
 ποίησιν, ὡσπερ ἔστις ὁμοίον
 ὕδωρ ἐν χύμας, ἡμέρω σιδηρῶ
 πλῆτοι, πρῶτων ἀναγκῶν
 τὴν καὶ προὔργου οἰόμενοι, ἐκ
 εἰδῶς ὅτι ἂν ἀφάλα, φασὶ
 τοὺς ὁμοίους πλῆτων, ὕδωρ
 ὁμοίως τὸ ὕδωρ μὲν. καὶ
 μοι διὸς ἐνταῦθα ἡδύ ἐρωτά-
 σιν. εἰ θέλοισ ἄρ' ἴξω τῶν λό-
 γων τὰ ἄλλα οἰκνεῖν τῷ δι-
 δασκάλῳ, οὐτὰ μὲν ὀργίλῳ,
 ἔτω δὲ μικρολόγῳ, οὐτὰ δὲ
 φιλόνεκῳ ὄν, καὶ φιλόδο-
 νῳ, ἢ δὲ, εἰ καὶ μὴ τὸς
 σκοποῖς σκοπῆ. Ερμ. τίσι-
 θε; Ἀνκίρ, ὁ Ερμῶτιμος, θέλας
 διηγήσομαι, ἀ πρῶτον ἡκούσα
 ὑπὲρ φιλοσοφίας Ἰνδὸς λέγον-
 τῳ, ἀνθρώπος πάντων γνηράκο-
 τῳ, ὁ πάμπανοι τῶν ἑνῶν ἐπι-
 σοφία πλῆσι ἀείσοι; ἀπαιτῶν
 ἢ

videatur? HERM. Quibus tandem? LVC. m m Si pla-
 cuerit, Hermotime, ea tibi commemorabo, quæ virum quem-
 piam multa canicie infectum, super philosophia differentem
 audiui, ad quem permulti iuvenes sapientia comparandæ
 gratia certatim cōmigrant. Cū enim à quodā ex discipulis
 mercedem

Hermotime, ea tibi commemorabo, quæ virum quem-
 piam multa canicie infectum, super philosophia differentem
 audiui, ad quem permulti iuvenes sapientia comparandæ
 gratia certatim cōmigrant. Cū enim à quodā ex discipulis
 mercedem

γὰρ παρὰ τιν' ὅ τῶν μαθη-
 τῶν τὸν μισθόν, ἢ γανάκτη-
 δέγων περιέμυρον ἔναι, καὶ
 ἰκτερίσμον τοῦ ὀφλήμα-
 τ' ὅ, ἢν ἔλα πὲρ ἑκατάδε-
 κα ἡμερῶν ἐκτίθηται τῷ ἔ-
 νει καὶ νέει· οὕτω γὰρ σωβρι-
 οδαί· καὶ ἐπὶ ταῦτα ἡγανάκ-
 ησα. παρὶς δὲ ὅθ' ὅ τοῦ
 νανίσκου, ἀγροικ' ἄνθρω-
 π' ὅ, καὶ ἰδιώτης, ὡς πὲρ τὰ
 ἡμέτερα, σίπασσο, ἔπει, ὅ
 θαυμάσι, τὰ μέγισ' ἡδικοῦ-
 σθα λέγων, ἃ ῥημάτια πα-
 ρὰ σοῦ κειάμενοι, μηδέπω
 ἐκτίθηκαμιν διάφορον. καί
 τοι, ἃ μὲν ἡμῖν σίπρασας,
 ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐ-
 δὲν ἔλαστον γέγονέ σοι τῶν
 μαθημάτων τὰ δ' ἅλλα, ἃρ
 ἐξ ἀρχῆς ἐπιδουμῶν, σωίσκ-
 σά σοι τὸν νανίσμον, ὃ δ'
 οὐδὲν ἀμείνων γιγνέται ὅθ'
 σέος τοῦ μὲ γέροντος Εὐκλεά-
 τος τῷ θυγατέρι σωμαρπά-
 σας, παρθένου δσαν δι' ὀφθ-
 ρει· καὶ ὄλιγος δ' ἔκλυε φροντισ-
 τῶν,

mercedem exigeret, vehe-
 menter incanduit, affir-
 mans ultra præscriptum
 tempus solutionem debiti
 sibi prorogari, quod ante
 decimum sextum diem dis-
 soluendum fuerat. Ita enim
 pactum esse. ὅ ob hoc
 quidem indignabatur. Cum
 autem forte fortuna adstia-
 ret ibidem eius iuuenis a-
 nunculus, homo rusticus,
 ὅ nostrarum rerum minime
 peritus: Desine, in-
 quit, vir admirande, te ma-
 gna iniuria affectum esse
 contestari, si doculas à te
 commercantes nescio quas
 mercedem tibi nondum red-
 diderimus. Ea enim quæ
 nobis fecisti, etiam dum ipse
 integra habes ὅ possides,
 neque quicquam tibi immi-
 nutum est ex disciplinis tuis
 in cæteris autem quibus sub
 iniuriam adolescentem tibi
 offerens, eundem desidera-
 bam imbui, nihilo melior
 tua opera factus est, quippe

quæ mei vicini Echeeratidis filia raptæ per vim vitium in-
 tulit: ὅ sanè pœnam dedisset damnatus iudicio, nis
 si ego

αἴσιν, ἀ μὴ ἐν ἀ ταλαύτου ἀ-
 νησάμην τὸ πηγεμῆλημα
 παρὰ πένιτ' ἀνδρὸς τοῦ Βε-
 χυράτους. πῶ μῦτέρα οὐ
 πρὸς ἰσθμῶν, ὅτι αὐτοῦ
 ἰλάβετο ἀπὸ κόλλου ἰκιομῆ-
 ζοντ' ἀνδρῶν, ὡς ἔχῃ
 συμβολὰς οἰμα, καταθῆναι.
 τὰ μὲν γὰρ ἐς ὄργην καὶ θυ-
 μόν, καὶ ἀνασχωτίαν καὶ
 ἐς τὸ λῆμα, καὶ ψεῦδ' ὅμα.
 κροῖ τι ἀμεινον ἔχῃ πένι-
 σιν, ἢ νῦν. καὶ τοι ἐβουλόμην
 ἄν αὐτὸν ἐς ταῦτα ἀφελῆ-
 ῶα ἀπὸ σου μάθον, ἢ τὸν ἐν
 κῆρα ἀδύνα, ἀ καὶ ἐν ἰσθμῶ
 ἡμῶν πρὸς ἡμᾶς, οὐδ' ἐν
 ἀκομίνοισ, ἐπὶ τὸ δῆλον
 ἀντιφρονεῖται, ὡς κροκόδαλον
 ἤραπον πασδίων, καὶ ἀποσχῆ-
 ται ἀπὸ θεῶν αὐτὸ, ἄν ἀπὸ
 κένιτα ὁ πατὴρ οὐκ οἶδ' ὅ-
 τι ἢ ὡς ἀναγκασθῆναι, ἢ
 μῆρας οὐσῶς, μὴ νῦντα ἔ-
 σῶα. ἐνίοτε δὲ καὶ κῆρα
 ἡμῶν ὁ γυνῶν ἀναφύει,
 οὐκ

fuenit differere, quemadmodumⁿⁿ crocodilus rapuisset pue-
 rum, patriq; pollicitus esset se redditurum, si respondisset ne-
 scio quid. Aut quòd cum dies sit, necesse esset noctem non ef-
 se. Nonnunquàm ὁ cornua nobis affingere solet generosus il-
 le, ne.

οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπειλήκων ἢ
 λόγον. ἡμᾶς δὲ γελῶμεν ἐπι-
 τούλοις, καὶ μάλιστ' ὅταν ἐπι-
 θυσάμεν ὃ τὰ ὄρα, μελε-
 τᾶ πῶς αὐτὸν ἕξαι τινὰς, καὶ
 σχήσεις καὶ καταλήψεις καὶ
 φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολ-
 λὰ ὀνόματα διεξήλωρ. ἀκούο-
 μεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς
 καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐ-
 σιν, ἀλλὰ ἐστὶ πάντων περὶ
 τικῆν, οἷον ξύλων καὶ λίθων,
 καὶ ἰσῶων, ἄχαι καὶ τῶν ἀτι-
 μοτάτων. καὶ τῆς γὰρ μητρὸς
 ἱερομένης αὐτῶν, τί ταῦτα λε-
 γῆ, καὶ ἀγαλάσας αὐτῆς, ἀλλ'
 ἦν τὸν ἡῶρον τῶτο, ἔφη, ἐν
 μάθῃ ἀκείῳ. ἐστὶν κωλύσει
 μὲν μόνον πλάσιον, μόνον βα-
 σιλία ἔστ' τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνε-
 δράσθω καὶ καθάρματα
 νομισθεῖσθω, ὡς πῶς ἐμὲ τοιαῦ-
 τα τοῦ ἀνδρὸς ἐπόντ', ὁ
 φιλόσοφος, ὅρα οἷα ν' ἀποκει-
 σιν ἀπὸ κείνου, ὃ Ἐρμότιμ,
 ὃς πρὸς βυτικῷ. ἔφη γάρ,
 ἀλλ'

le, nescio quo pacto ser-
 monem connectens. Nos
 autem his auditis videre so-
 lemus, maxime verò quan-
 do obstructis auribus sedula
 la agitatione secum meditas-
 tur, habitus ὃ dispositi-
 ones quaspiam : prae-
 terà cataleptes ὃ imagina-
 tiones, multa denique id
 genus nomina percurrendo.
 Quinetiam non raro ἱ-
 psium dicentem audiuius,
 Deum in caelo non esse, sed
 per omnia certatim pene-
 trare, nimirum per ligna,
 per lapides, per animantia,
 usque ad ea quae sunt omniū
 despectissima. Caterum ma-
 trem illum interrogantem,
 cur ad hunc modum deli-
 rans ista secum nugaretur,
 subfannare solet. Sed si eam
 nugas, inquit, exactè per-
 didicero, nihil video obsta-
 re mihi quò minus solus di-
 ues, solus rex sim, ceteri ve-
 rò mihi collati, mancipia ὃ

hominum purgamenta existimandi sint. Haec cum dixisset
 vir ille, vide, mi Hermotime, cuiusmodi responsum ille
 dederit philosophus, quàm verò maturū ὃ senile. Atqui nisi

ἀπ' ἄγε μὴ ἐμοὶ ἐπιησίοισιν
 οὔτε, ἔκ οἱ αὖ μακρῶ χέρω
 ἔμ' αὐτὸν ἐξεργασσάσθαι, ἢ καὶ
 ἐν Δία ἴσως ἔδ' ἀγμίω παρα-
 δίδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλκῶν
 τινα ἐν βίβλησιν αὐτῶ ἢ φι-
 λσοσοφία, καὶ ἢ πὲρ ταύτων
 αἰδώς, καὶ εἰς τὸ μιν πρῶτος
 εὐδὲς ἐστὶν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔσ-
 τι φέρει γάρ τινα ἀσχυρῶ
 αὐτῶ, ἢ ἀνάξι' φάνοισι τῶ
 σχῆμα' καὶ τῶ ὀνόμα' ἔσ-
 ἢ ἀλί παρακαθῆντα πω-
 σαγωγῆ αὐτόν. ὡς δὲ δίκαι' ἔ-
 ἔμ' εἶλω, ἢ καὶ μὴ, ὡς βελτίω
 ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν
 ἀαβῆν, ἀπ' ἔμ' ἐκείνων γε, ἢ
 μὴ δὲ δρακῶν, αἰδόμενος φιλο-
 σοφίαν, ἢ καὶ καὶ αἰτίθαι τῶ
 δὲ λίγου σιωπρὶ τῶ παθίω,
 ὡς ἀπὸ τῶν αὐτῶ ἐκ διδασ-
 σκάλου καὶ ἔμ' ἄν μὴ δὲ πω-
 μαθῆν ἀγαθόν τι δαύωνται,
 ἀπ' ἔμ' φανόλον δὲ μὴ ποίησεν
 σιν, ἢ καὶ μὴ ἐν ἔμ' ἐγὼ μὴν ἔμ'
 τὰ ἅπαντα ἀπὸ τῶν ἀπὸ μοι
 δλοῶ.

nusquam alibi locorum pueris relicta est copia bonum quid-
 dam perdiscendi: sed neque mali quippiam unquam in se ad-
 eunt, quamdiu sub praeceptorum custodia militauerint. Ego
 quidem omnes officij mei partes in excolendo iuvene mihi implese
 vider.

me ille, inquit, acceperisset,
 nonne putas quod longe pes-
 iora flagitia admisisset, au-
 per Iouem etiam traditum
 fuisset torquendus carnifici?

Nunc autem frenum quod-
 dam illi iniecit philosophia
 iuxta ac verecundia, et ob
 hoc ipsum modestior vobis
 nostra opera factus est, et
 moribus adhuc tolerabilis.

Illud enim pudorem illi in-
 cutit, quod indignus habitu
 et nomine philosophiae ap-
 pareat. Ceterum quae a no-
 bis abstulit, ea illum in di-
 sciplina continent: ita ut ius-
 tus esse videar, si mercedem
 a vobis accepero, etsi illum
 haud multo meliorem red-
 diderim. nam in his quae
 nondum admisit, philoso-
 phiam reueritus est, postea
 quam nutrices quoque talia
 de pueris dici solent, nempe
 praeceptoris ades il-
 lis adeundas esse. Siquidem

Λοκῶ. καὶ ὅρτινα ἀν' ἰθιγῆς
 τῶν ἀδότηων τὰ ἡμίτερα, ἢ
 καὶ μοι ἰς ἀείον παραλαβῶν.
 βάρ, ὄψα τι ὅπως ἴρωτῶ, καὶ
 πῶς ἀρκείνεται, καὶ ὅσα με-
 μάθηκε, καὶ ὅσα ἦδη ἀνέ-
 γνωνκε βιβλία, περὶ ἀξιωμα-
 τῶν περὶ συμογισμῶν, πε-
 ρὶ καταλήψεως, περὶ καθυ-
 κόντων, καὶ ἄλλα ποικίλα. εἰ
 δὲ ἢ τὰ μικρὰ ἐτυπῆν, ἢ
 παρρησίους σωήρασε, τί
 ταῦτα περὶ ἐμὲ; ἢ γὰρ πω-
 δαγωγὸν με ἐπισήσατε ἀδῶ.
 βιαῦτα γέρον ἄνθρωπον ἢ
 πῆρ φιλοσοφίας ἔληγε. σὺ δὲ
 καὶ αὐτὸς ἀν' φαίης, ὃ ἐρμῶ-
 τιμι, ἰκανὸν εἶναι, ὡς εἶπ' ἔτο
 φιλοσοφοῖν μὲν, ὡς μηδὲν τῶν
 φανερωτέρων πράττοιμι; ἢ ἐπ'
 ἄπαις ἰλησίην ἐξ ἀρχῆς φι-
 λοσοφῆν ἠξίω μὲν, ἢ ὡς τῶν
 ἰδιωτῶν λοσμιάτιροι εἴη μὲν
 κλεινοσῶν; τί οὐδ' ἐκ ἀπ'
 κείνη ἢ τῶτο; Ἐρμ. τί δὲ ἄπο,
 ἢ ὅτι

longè ampliori spe inducti philosophandum nobis esse existi-
 mabamus, nō ob hoc saltem, quòd paulò quā priuatus quispiā
 ex vulgo honestiores essemus? Cur igitur nō & ad hoc digna-
 vis dare respōsum? HER. Quid verò aliud tibi respondeā,

videor. Iam quicumque tibi
 placuerit nostrarum rerum
 non imperiuis, illo tecum as-
 sumpto cras me accedas, &
 videbis quā promptè &
 expeditè interroget alios,
 quāque ingeniosè & ars-
 què ad quæ sita respondeat:
 tum quantam eruditionem
 sibi mea opera pararit, &
 quos iam libros euoluerit de
 proloquijs ac syllogismis, de
 complexionibus & officijs,
 deq; alijs multis & varijs.
 Caterum quòd matrem pu-
 gnis ceciderit, atque etiam
 raptas virgines vitiauit, quid
 ad me attinet? neque enim
 me illi pro pædagogico con-
 stituisiis. Hæc quidem homo
 senex de philosophia disse-
 rebat. Tu fortasse & ipse,
 Hermotime, diceres abundè
 satis esse, si ob hoc ipsum phi-
 losopharemur, ne quid eorū,
 quæ mala & vitiosa sunt, fa-
 ceremus. An verò non in iudō

ἴδῃσι καὶ δακρῶσαι ὀλίγα ἄλω·
 ἐς τοσούτῳ μου καθύπευδ' ὀλοῦ-
 ς ἄληθεις ὄν, καὶ ὁ δ' ὄρυ-
 μαί, ὅσα μ' ἀδελφῶν ἰδέσθαι ἀν-
 δρωκα, καὶ πρὸς τὴν μὴ δὲ οὐδ' ὀλίγους τελευτῶν ἀντι τῶν πό-
 των. νωτὶ γὰρ, ὡς περὶ ἐν μὲ
 εἴς ἀναμύθητον, ὅρῳ οἷα μὲν
 εἴς ἄνθρωπον, ὅποσα ἴσῃσι ὄν-
 θα εἴς ταῦτα. Λυκ. καὶ τί δ' ἄ-
 δακρῶν, ὡς χεῖς τὸ γὰρ τοῦ
 μύθου ἐκείνου πάντων σωτῆρ ὄν-
 μαί, ὅν ἄισον ἄνθρωπον. ἴ-
 σῃ γὰρ ἀνθρώπου τινα ἐπὶ τῆ
 κείνου καθ' ἑσθλότητος, ἐπὶ τῷ λυ-
 ματὸς δὲ, ἀειμύθη τὰ λύματα
 τα σφαλγύτα δ' ἀχθῶσαι καὶ
 ἐνιδῶσαι, ἄχει δὲ τῷ λυρ-
 δῶ παρασῆσαν ἀπῆρ ἄνῳ,
 τί ὡς γυναικὶ ἀνιῶ τῶν παρὲν-
 θῶντων ἴσῃσι ἄλω τὰ ἐν τῷ
 εἴς ἀρξάντων ἀειμύθη, ἀμὲν
 λήσαν τὰ κείνων. ἴσῃ τὸν τοίνυν
 ἰπέπερ οὗτα σοὶ δοκῶ, ἐς τὸ
 ποισῶν ἄν ἄμνητον ποισῶσαι,
 βίον

tudine obrueretur, animoq̄ grauius angere-
 tur, quòd eas numero complecti non posset,
 adueniens callida vulpes, non ini-
 doneo consilio hominis perturbationem subleuauit.
 Quid discruciaris, inquit, propter vndas quæ prætergressæ sunt
 hinc numerare incipias oportet, illas missas facito. Et tu
 quando.

quàm quòd propemodum e-
 tiam mihi lachrymandū in-
 telligo, usq̄ adeò me comma-
 uit oratio tua nimium vera.
 Et iam quidem grauius lu-
 geo me miserum tantum tem-
 poris frustra insumpsisse ἄ
 contriuisse, ad hæc meree-
 dem tam grandem pro labo-
 ribus impendisse. Lam enim
 tanquã ex ebrietate profun-
 da ad sobrietatem reuersus,
 video, cuiusmodi illa sint,
 quorū amore capiebar, tum
 quantas ærinas pro illis con-
 sequendis ego miser exhau-
 serim. LVC. Fletu quidem
 ἄ lachrymis haud opus est, ἄ
 bone, longè aut̄ præstabilius
 ἄ prudentius esse opinor,
 quòd in fabulis Aesopus cõ-
 memorat. Ait enim quendam
 in maris litore consedis-
 se, PP conantem singulas vndas
 pernumerare: cumq̄ vndarū
 mutuò se trudentium multis

θιον τι λωιδὸν ἄπασι βιδρ ἄ-
 ξιδρ, καὶ συμπολιτώσῃ τοῖς
 πομπῶς, ἔδρ ἄκδοιοζον ἢ το
 τυφωμφορ ἰπῖζορ, ἢ ἔν ἄ-
 σχαίῃ, λὺ πρ ἔν φρονῶς, ἢ ἕ-
 ρορ ἄνθρωπῶ μῖταθῶς, καὶ
 μιχαρῆσός πῶς τὸ βῆτιον.
 ταῦτα πάντα, ὡ Φιλότις ὀπό.
 Ἐ ἄπορ, μὴ με νομίσῃς κατὰ
 Ἐ Στοῶς παρσακασμφορ, ἢ
 ἕχθραν τινὰ ἐξ αἰρέζον πῆς
 Στοῖκός ἰωνυρημφορ ἄρη-
 κῶς, ἀπ ἄ λωιδὸς ἰπῖ πάντας
 ὀ λόζῶ, τὰ φρ ἄτὰ πῆς ὀ
 ἔπορ ἄρ, ἢ τὰ Πλάτωνῶ, ἢ
 Αἰσοκλῶς ἢ ρυθ, ἢ ἄλλωρ ἄ-
 κέτορ ἰρῆμῶ κατὰ γνῶς, νυῦ
 ἢ ἰπὰ τὰ Στοῖκῶρ προτι-
 μῶς, πῆς τῶ Στοῶρ ὀρε-
 τιτάθαι ὀ λόζῶ ἢ ὀξερ, ἔδρ
 ἐξ αἰρέζον πῆς αὐτῶ ἕχωρ.
 ἔρμ. ἔν λέγας, ἄπαμῖ γουῦ
 ἐπ' αὐτὸ τῶτο, ὡς μεταβαοῖς
 μῶ καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα.

ὀψα

feceris, quandoquidem ita tibi vide-
 tur, posthac magis ex usu
 tuo feceris, si communem cū
 alij vitam vivere decreue-
 ris, ac ita quidem cū multis
 in Republ. versaberis, nihil
 absurdum aut fastuosum ani-
 mo concipiens, aut sperans.
 Nec est quod pudore afficia-
 ris, quod iam primū decurso
 vite spacio ratiē sapere incipis,
 aut mutato consilio ad
 meliora te recipias. ¶ Proin
 de hæc omnia, ὀ amice, quas
 cunque à me dicta sunt, no-
 lim putes me de industria
 præmeditatū ὀ instructum
 aduersus Stoicos, quasi mihi
 cum illis essent suscepta ini-
 micitia, dixisse, sed commu-
 nem aduersus omnes oratio-
 nem esse putato. Neque alia
 contra te protulissim, si aut
 Platonis aut Aristotelis te
 sectatorem esse, testatus es-
 ses, ceteris indicta causa contemptis, ὀ posthabitis. Nunc
 autem postquam Stoicos ceteris omnibus anteferebas, ad-
 uersus Stoicam omnem disputationem quoque nostram in-
 stituimus, nihil alioqui simultatis aut dissidij aduersus illam
 susceptum habentes. HERM. Benè sanè dicis. Iam itaque
 abeo, ut ego me totū vnà cum vestitu ὀ habitu commutem.

Videbia

ὄψα γούδῃ ἢ μακρὰν ἔτε
 πάσσαλον, ὄσπιν, ἄσιον καὶ
 βαθυῶν, ἔτι διαταρ λυκολασ-
 μίσι, ἀπὸ πάντων καὶ
 ἰαθῆρα. τάχα δὲ καὶ πορφυ-
 εῖδα μεταμπίασμα, ὡς ἔ-
 δειν ἀπαύσιον ὅτι μικροί μοι
 τῶν λήρων ἐκείνων μέγιστον.
 ὡς ἔδει γὰρ καὶ ἐξέμισον ἄνω-
 τῶν ἡρώων ἰαθῆρα, ὅποσα
 ἔκαστα παρὰ αὐτῶν καὶ ἰδί-
 ον ἀνὸν ὄψιν καὶ ἰδίδορον
 πῶν δὲ ἔτο, ἰς τὸ ἔμπροσθεν,
 ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μὴ δὲ
 ἐπινοήσωμι ὅσα φασί. σοὶ
 δὲ οὐδὲ μικρὰν χάριν οἶδα.
 Ἐλευτή, ὅτι με περιερό-
 φησον ἀπὸ θεοῦ τινος κα-
 μάρτησον καὶ τραχέως, ἰσχυ-
 ρῶτα ἰμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥῶν
 σπέρματα ὡς ἔδει, ἀνίστα-
 σαι ἰσχυρὰ, τὸ τῶν τραχῶ-
 σῶν ὅσο, θεὸς ἐκ μηχανῆς
 ἐπιφανῆς. Δοκῶ δὲ μοι εὐ-
 νόως ἂν καὶ εὐρησάσθαι τὰ
 λιπαρῶν, ὡς περὶ διὰ τὴν ναυ-
 γίων

de torrente & aspero, iuxta fluxum undae cum undis fluitan-
 tem extraxeris, assilens iuxta Tragædorum proverbum, Deus
 ex imprpuito ostensus. Videor autem mihi non absurdè factu-
 rus, si & caput rasero, quemadmodum facere soliti sunt, qui è
 naufragijs

Videbis igitur in breui, non
 veluti nunc, me neque bar-
 batam densa & profunda
 horridum, neque ita affinis
 etiam & asperam viculis ra-
 tionem, verum molliora om-
 nia, magisque libero homine
 digna sequentem. fortasse,
 neque purpuram induere gras-
 uabor, ut omnibus fiat per-
 spicuum, mihi priores nugae
 non amplius curae esse. Atque
 vinam etiam ex intimis cor-
 dis penetralibus euomere ea
 omnia possem, quaecumque
 ab illis vnquam audita deuo-
 rauit. Et ut pro certo scias,
 neque helleborum ebibere for-
 midabo propter hoc ipsum,
 contra quam Chrysippus con-
 suevit, ne quid eorum vn-
 quam posthac quae dixe-
 runt, mihi in mentem veniat.
 Cæterum tibi, Luciane, non
 mediocrem habeo gratiam,
 quod me haec lenus iactatum
 & circumlatum à turbis

νῖον ἀπροσβέτων ἰδιώται, οἱ
 αἱ καὶ σωτηρία τῆμῶν ἀ-
 ξον, Ἰωάννου ἀχρῶ ἀπρο-
 σάμψ. Ὁ τῶν ὀμμάτων. φι-
 λσοφῶ δ' ἐστὸ νοτιῶν λιῶν
 ἄκρον ποτὶ ἐν ὀδῶ βαδίσον
 ἐντύχα, ὄτας ἐκτραπίσομαι,
 πεισισομοῖα, ὡσπερ τὸς μυτ-
 τῶνας τῶν λιῶν.

naufragijs enatant, incolus
 mes, ita vt saluis meae fe-
 stiuitatem hodie concele-
 brem; posteaquam tantam
 rum nebularum caligo ab
 oculis meis discussa est. Por-
 rō autem conspectum philo-
 sophi posthac, & si inuius
 inter eundum alitui obuiam
 venero, non secus deuitabo

extra viam declinando, quàm rabiosos canes fugere soleo.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Lvcianus hic eorum stultitiam eleganter exagitat, quæ
 ab ineunte adolescentia ita se alicui disciplinæ philo-
 sophorum addixerant, vt eius omnia placita ac decre-
 ta sequerentur: & vt Vlysses Homericus ait, solum Ti-
 tesium apud inferos sapere, cæteros σοκίᾳς αἰῶσεν, ita ipsi,
 qui ex eadem essent heresi, ijs veritatem patere solis,
 cæteros omnes vagari temerè, & huc illuc à vero auios
 ferri iudicarent. Negat autem id eos statuerè potuisse:
 Non enim aliorum cognouisse rationes: vt, omnibus
 diligenter examinatis ac perpensis, constituerent, qua
 tandem vna cunctæ alię præponderarentur. Scitum est illud,
 siue ἠποδῆσιν est, siue, vt creditur, Ἰω-
 ἀποδῆσιν. Μὴδὲ δὲ λυθὸν διγῆσιν, πρὸς τὸ ἀμφοῖν μῦθον ἀκρόσιν.
 Id igitur non fecisse ipsos, sed infirmissimo ætatis tem-
 pore, aut secutos amico cuidam, aut vna alicuius,
 quem primum audijissent, oratione captos, de rebus in-
 cognitis iudicasse, & ad quancunque disciplinam qua-
 si tempestate delati essent, ad eam tanquam ad saxum
 adhę-

adhæsisse. Porro inanis illa philosophia, quam etiam Paulus summo studio cauendam docuit, si non alio nomine semper apud cordatos fuisset in odio, certe eam ob causam debebat sapientibus & ingeniosis hominibus iure optimo esse suspecta & inuisa, quod hæresibus penè innumeris, & per hoc diuersissimis esset infecta & obscurata. Quemadmodum enim corpus, quod ex diuersis inter se membris nec coherentibus compositum est, verum & naturæ opificio consentaneum esse non potest, sed potius monstrum existimari debet, cuiusmodi in exordio artis Poeticæ adumbravit Horatius: ita nec vlla vnus alicuius disciplinæ professio, seu vitæ ratio sana & recta habenda est, quæ sectarum diuersitate & discrepantia disticta & vitata est. Qui enim ad aliquem finem eius rei vilis potest patere exitus, cuius initia sunt incerta & repugnantia, & vitæ nullo modo inter se conueniunt? Veluti de rerum principijs, & bonorum finibus, breuiter de rebus omnibus inter se dissentiant, discordant & dissident philosophicùm hic aërem rerum principium fuisse contendat, ille aquam: ab Homero fortè persuasus, affirmante Oceanum omnium rerum esse parentem. Alter particulas nescio quas similes, quartus ignem, quintus aëris infiniti raritatem & densitatem, sextus litem & amicitiam. Quibus annumeratus Pythagoras, ex numeris & horum dimensionibus omnia fluxisse *μὲλα φιλοσοφικῶς* confirmat. Rursus hic bonorum finem in voluptate & delicijs sitam habet, ille in indolentiæ præstantia, alius in fido & falso virtutis vocabulo: est, qui in dignitate & summis atque amplissimis honoris & gloriæ gradibus vitæ beatæ summam collocat. Nam quorsum per censere attinet, quàm contraria & pugnantia de mundo, anima & dijs statuerint: cum hic interiturum mundum, alius sempiternum fore confixerit: hic innumerabiles, alius nouos subinde exoriri commentus sit? Quo de numero est mollis &

& voluptuarius ille Epicurus & Democritus. Iam qui
 sunt è schola Pythagorica, animam numerum sci-
 psum scientem esse definirunt: Aristoteles ente-
 lichiam primam corporis: alius, quatuor elementor-
 um harmoniam. Et ne cuncta persequendo nimius
 sim, cuique pro suæ rationis intellectu, aut (quod veri-
 similius est) pro nocturnis somnijs semper alia at-
 que alia res visa est anima: adeò, ut si collatæ inter
 sese fuerint de illa philosophorum opiniones, anima
 res erit omnium monstrorum monstruosissima. Dein-
 de, quot illorum sunt, qui deos omnino esse negant:
 rursum, quot sunt qui innumeros esse somniant? Om-
 mitto, quàm absurda & ridicula de Sole & Luna im-
 pudenter mentiantur. Præterea quàm stulta & insulsa,
 quàm vana & nugatoria de materia, de motu, de infi-
 nito, de loco, de vacuo, de tempore, de ideis, de ato-
 mis, de nubibus, de ventis, de pluuijs, fulminibus, toni-
 tribus, deque reliquis hoc genus meteoris disputant:
 ita ut si rem propiùs contempleris, in tota philosophia
 nihil certas aliud, quàm confusissimam quandam re-
 pugnantissimarum opinionum confesionem, & ver-
 borum pugnas nunquam finiendas: ut rectè in hoc Dia-
 logo eleganti mihi scripsisse videatur Lucianus: *καί-
 ται, αὖς ἐστὶν ἐπεὶ, καὶ ἴσθηται σκιάς μὴ κροῦται τὰς φιλοσοφίας*.
 His ergo nugis cum melior selectissimæ iuuen-
 eutis pars pulcherrimis ingenijs prædita perderetur,
 & ad ciuiliū rerum administrationem capessen-
 dam in vniuersum inutilis redderetur: credo, Lucia-
 no implacabili philosophorum hosti, fuisse in consi-
 lio, ut hunc de sectis Philosophicis dialogum con-
 scriberet: vel ut illorum insignem stultitiam pro mo-
 re suo falsè subsannaret: vel ut palàm faceret, nul-
 lo modo quenquam exactam philosophiæ cogni-
 tionem parare posse, propter sectas in ea multiples,
 & vias diuersissimas. Mihi, quoties animo & memo-
 ria mecum repeto veterum philosophorum discor-
 des disciplinas, semper succurrit nostra religio, quæ
 &

& ipsa ita sectis & diuersis viuendi modis' discerpta
 est, vt neque in ea quicquam manserit sanum, sine-
 rum & integrum, profligata fide, & vera pietate ex-
 tincta, donec lucis Euangelicę exortu imposturę diabo-
 li sagaciter deprehensę sunt, & hæc ignorantię no-
 strę caligo discussa est. Sed ad Lucianum regrediamur,
 qui si hoc tempore reuiuisceret, & nonnullorum
 gymnasiolorum studia vigilantius consideraret: dij bo-
 ni, quot illi misero Hermetimi forent conscribendi?
 Nam si quis facta collatione nostros philosophos cum
 veteribus composuerit, & vtrorumque philosophiam
 penitus excusserit, non dici potest, quantò felicior
 pręficeret illi nostris existimandi sunt. Qui tametsi in
 multas hæreses essent distracti, & omnibus fermè o-
 pinionib. inter se se discordabant: digniores tamen ha-
 buere magistros, quos sequerentur, nempe Plato-
 nem, Aristotelem, Cratippum, Zenonem, Epictetum,
 & aliosque innumeros. Nostri planè neminem
 (neglectis his quoque nominibus & titulis impu-
 denter gloriari solent) quàm spurcissimam illam fe-
 cem indoctissimorum sophistarum, & immundissimas
 illas ranas, neque non locustas loquacissimas, Oc-
 cam, Scotum, Thomam, & qui inde nati sunt in-
 numerabiles peruersores, rectorum studiorum pestes
 præsentissimas, sectarum magistros stupidissimos Mo-
 dernalium, Realium, Thomistarum, &c. Vide verò,
 quæ istorum hominum fuerit amentia, aut potius
 extrema creticitas & peruersitas, cum ad perdiscendas
 sacras & diuinas literas, per istam sectarum collu-
 uiciem omnibus vix alia via fuit ascendendum: nemine
 scilicet in album theologistarum recepto, nisi alicui se-
 ctę nomen antè dedisset, eamque fermè nugacissimam
 nugarum plenis faucibus exhaustisset, & ita pro-
 mouisset, vt clamore, barbarie, & impudentia, cum quo-
 uis ex æquo decertare posset. Ex his itaque locustis ma-
 gistri nostri orti sunt, præclarum illud genus hominum:
 per quod non solum quicquid humanarum fuit literarũ
 extremè

extremè corruptum & contaminatum est, verùm omnia quòq; sacra irreligiòssimè profanata sunt. Quare (quando iam omnibus liquet) hic non est prolixius disputandi locus. Iam quanquam & apud Germanos rectora studia caput erigere cõperint: mirum tamen, quàm multis in locis adhuc frigeant, regnante etiam dum peruersa & inanis philosophiæ studio magistrorũ nostrorum propugnatione & opera. Et formantur adhuc artium & philosophiæ magistri, belli scilicet & insignes aũni, quibus ne nomen quidem philosophiæ rectè cognitum est: non, quòd hunc titulum in Gymnasijs coronandi, aut ornandi meritos damnem: sed quòd indignum esse putem, eiusmodi bestias hoc potissimum insigniri, titulo, à quo adsunt longissimè, siue eorum vitam spectes: siue eruditionè perpendas. Nam cum perhibeant, ex philosophia virtutumq; iuxta & morũ elegantiam, & multarum rerum cognitionem parari: illi tamè interim neq; vlla morum ciuilitate sunt ornati, neq; vlla literarum peritia, aut rerum vel tenui iudicio perpolitati. Et hi tandem sunt, quibus in Academijs integrum est docere literas, clauum scholæ tenere, iuuentutis magistros esse, melioribus doctoribus per sycophantiam & impudentiam loco motis & eiectis. Illorum ergo fastium & arrogantiam, hoc Dialògo egregiè ridet Lucianus.

a **QUANTVM CUM.]** Exordium ab occasione. *b* Ita vt neq; per viam.] *Idem & Mercenario præceptore. Ne in viis quidem inter eundem musas negligit, sed ambulationis ocium bene collocat.* *c* Philosophia multo tempore.] Philosophiæ studia inquisitione, studio ac vigilantia & labore multo constant. Planè in fundo, inquit Lucianus pòst, risus est philosophiæ adytis abscondisse Deus, sub ipsam secem vsq; *d* Enim uerò.] *Occasio disputationis, ex diurna auscultatione.* *e* Ex temporis.] *In Græco τὸ τὸ ἄκουσθαι: id est, ex τῷ ἀκούειν.* *f* Vnde nam.] *Ratio auscultationis, à descriptione virtutis.* *g* Atqui principium, Hesiod. dimidium totius.] *Refer-*

tur ab eodem Luciano in somnio seu vita sua. A Platone lib. de
 Rep. 2: Scisne, inquit, principium cuiusque operis maximum
 quiddam esse, præsertim & inueni, & cuius, qui tener sit, &
 flexibilis? Demetrius Phalereus de elocutione: Deinde nos, in-
 quit, ad comparationem conferimus, afferentes illud: Princi-
 pium dimidium esse totius. Vide Eras. chiliad. l. cent. 2. adag.
 39. h Proinde ad summum.] Etenasio stultij tanquam ina-
 nis, à simili. i Aorta.] In Indra petra Aornos est, que pro-
 pter frigora & altitudinem ab auiibus vitatur. De ea Luciano
 in præceptore Rhetorum. k Dissimile profus.] Dilutio, à
 negatione & euentu. l Neq; ipse.] Redi ad primam quo-
 sitionem, quandiu philosophandum sit, ut felicitas illa summa
 comparetur. m Qui Chaldaica disciplina sunt imbuti.]
 Id est, Mathematicus. Genetici enim omnes qui ex natali co-
 sydere futura præseguunt, Chaldaei vocantur. Quod enim illa
 natio syderum observandorum peritissima fuit, factum est, ut
 Mathematici ita vocarentur. u Cæterum illum.] Causa
 tanti laboris & effectus. o At vbi eisdem.] Effectus & con-
 futatio, ab exemplo. p An dum.] Dilutio exempli, à causa.
 q In præsentia quidem.] Inuitat ad distinationem, scilicet
 opportunitate ocij, cum descriptione quadam præceptoris Her-
 motimi, cuius exemplo mox ad confutandos Stoicos vteret.
 r Ego haud.] Rationes quibus Stoicam viam præulerit.
 s Atqui non.] confutatio ab absurdo. t Non solum.]
 Alia ratio. Hinc est quòd voluptuarij homines Epicurei dicantur,
 quod est maximum consuetum, ut idem Lucianus in Alexan-
 dro, Pseudomante & falso Vate, ait, u Obsecro.] Confutatio
 eiusdem rationis. x Margita quòpiam loqui.] Inerte &
 nullius pretij s. lidoj; homine. Margitis enim meminit ex Ho-
 mero Arist. atque Clemens Alexand. Vide Eras. Chiliad. de
 Margite, Demosth. apud Plutarchum: Alexandrum puerum
 & Margiten nominabat. y At ne hoc.] Ratio. z Demis-
 sa barba.] & ἄλλο κῆρας. Sic in Pirarū auctione, vbi in Stoicis
 quædam annotauimus. A Nunquid igitur.] Confuta-
 tio à superiori exemplo. B Rectius.] Alia, per abolitionem.
 c Cæterum illi.] Vnde indicandus & cognoscendus sit sa-
 piens.

piens. D Qualia.] Amplifi. at fabula, E. Fabula.] Hic fabule mentionem facit Plato, Momium Hesiodus in Theogonia ait Noctē mare, sine patre progenitum. Huic deo mos est, seipsum nihil quidem operis edere, sed aliorum deorum opera curiosis oculis contempleri, & si quid omissum, aut perperam factum, id summa cum libertate carpere. Nam παρὰ Græcè reprehensionem significat. F Neptunum taurum effinxisse.] Sive ut alij, equum velut arationi, velut æquæ accommodum in primis animal in medium scatuisset. Idem Lucian. in Nigrino quoque ut hic, taurum fuisse scribit: Momus, inquit, reprehendebat tauri artificem Deum, qui non præposuisset oculis cornua.

G Mineruam domum excogitasse.] Pallas domicilium ostendit, cuius usus contra iniurias aeris omnes inseruierit.

H Vulcanus hominem fabricauit.] fictum hominem pro facile præstantissimo opere exhibuit. I In alijs quæ reprehenderit.] In tauro, ex Nigrino diximus. * Calumniatus.] Causatus. K Quod artifex.] Vulcanus. Virruuius Socrati tribuit: Socrates (inquit) memoratur, prudenter doctissimeque dixisse, oportuisse hominum pectore fenestrata esse, ut non occultos haberent sensus. L Non addidisset ostiola.] clathros, seu fenestellas per quos, ne quid occultum latered intus, introspecti posset. M Lynceo es perspicacior.] perspicaces, intelligentes, & acutè subtiliterque videtes, Lyncei dicitur, non à lynce animali, ut tradunt quidam, sed à Lynceo Argonatis heri vno, qui distabat ultra parietē videre, ut ait Hieronymus contra Ioannē Origenistā, unde Valer. Flaccus inquit in primo:

—quumq; æthera luppiter umbra

Perdiderat, solus transibit sydera Lynceus. Et horat.

—ne corporis optima Lynceus

Contemplerè oculis — Cicer. Quis est tum Lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat. Sunt qui tradant, ut ait Lycophronis interpret, Lynceum primum reperisse fodinas metallorum, eris, argenti, auri, & hinc vulgo natam fabulam, quod ea quoque præsideres, qua sub terra sunt, quæque apud inferos fierent. Plin. lib. 4. cap. 10. ait: nouissimam, primamque

lynam in Ariete primum eadem die conspexisse, Apollonius in Argonauticis scribit Lynceum vsque adeo fuisse perspicacem, ut etiam terram ipsam oculorum acie penetraret. Hinc proverbium: Lynceo acutior sine perspicacior. Idem in Icaromoni. repente quasi Lynceus quidam affectus, cuncta discernis. Idem in Charone sine contemplantibus: item Memippi & Tiresie dialogo, momini. N. Nequaquam.] Redit ad caput questionis laus quam planius exponendo illam, ficto icone virtutis, & eius via. O Ego quidem harū rer.] Hactenus virtutis imaginem descripsi: iam & de via ad ipsam, que (ut inquit Hesiodus) in altissimo loco constituta, non nisi cum sudoribus potest adiri. Volentibus enim ad eam peruenire, sensus & concupiscentia se opponunt: & omnes ferè homines fraudibus & dolis ita prapediunt, ut suscepti itineris faciant parere.

P. Quibus tu habendam.] Redit ad questionem superiorem, quæ nam via philosophandi potissima sit. Q. Cuiam potissimum fides adhibenda sit.] In Greco vò articulus ponitur infinitè, i sine inuergatione, pro vii. R. Quod autem.] Amplificatio à simili. S. Quocunque nos pedes.] Quocunque via paruerit, nullo nobis ab initio loco quo eamvis proposito à τὸ δὲ ἄρ' ἔστ', sic loquuntur Latini, Quò pedes ducunt, Pers. Sat. 3:

An passim se queris coruos, testaq; lutoq;
Securus quò pes ferat, atq; ex tempore viuis?

Horat. in Epodis ode 16:

Ite pedes quocunq; ferunt, quocunq; per vndas
Notus vocabit aut proteruus Africus.

Plaut. in Mercat. Nec podagricus, nec articularius est, quem rus pedes ducunt. Virg. Mœr. Q. ò te Mœri pedes? Unde nostrum Adag. Quocunq; Dius. T. Haudquaquam verò.] Alia à fine. V. Est quidem.] Redit ad id quod supra propositum subit, Stoicam viam esse optimam. X. Alioqui frustra.] Constatatio, à reiectione cause. T. Age verò.] Prologo paria ceterorum philosophorum se, & contra Stoicos defendentium. Z. Sedenim.] A. iusto, & forma iudiciorum. α. Aut si.] Ab absurdo & simili. β. Ergo absurdè.] A modo & officio indicant.

inducantis. ⁊ Neq; tamen.] Obiectio, cui respondet à qualitate
 persona. Aut igitur.] Amplificatio à simili. ⁊ Quoniam
 illud.] Alia, à collationibus. ⁊ Siquidem perhibēt.] Alia,
 ab exemplo Gelenis. ⁊ lam vt tandē.] Finis ⁊ scopus. ⁊ Mi-
 hi quidem.] Alia defensio Stoicorum, continens hęc quæstio-
 nem: An ex vna aliqua via veritas comparari possit, an omnes
 sint cognoscenda: Nihil aduersum.] Confutatio. x. An-
 non.] Ab exemptis. ⁊ Ponamus.] Alia defensio per diui-
 sionem. ⁊ lam verò.] Confutatio ab inæqualitate similitudi-
 nis ⁊ Gymnicis certaminibus.] Quoniam caperunt ali-
 quando nudī in ludis ⁊ palestrā decerta Græci, auctore vel
 Orsippo Megarensi, vel Acantio Lacedæmonio, ideo ⁊ gymna-
 sia cum ipse exercitationes ludorum tum loca, ⁊ gymnici ludi
 sunt appellati. ⁊ Vna argentea.] De sortibus Athletarum.
 Pulchrè monstrat quonam modo sortes athleticis obueniant,
 quomodo vè pares ad certamen iungebantur. o Dec.] Apollini.
 ⁊ Flagellifer.] Dei minister. ⁊ Pancratiō.] Pancratiū
 quid, idē Lucian, de Gymnasticis. Philostratus de Athleticis refert
 Pancratiū palestrā simul ⁊ pugillatū vocari. Certaturi ante
 omnia per aliquot dies sese exercebat maiore quàm pœsta labo-
 re. verbi gratia, cursu certaturi, in arena cum ocyris per aliquot
 dies currebant: postea solutus, tanquam compedibus liberatus,
 maiorem obibat operam. Item saltu certaturi, cū manibus prius
 oneratis assuescebant. Præterea carne vescerantur bubula, quæ
 fortiores redderet: abstinebant à cæteris delicijs, præsertim coi-
 tu. Hęc ille. o Olympicis.] Olympicū certamen quinto quoq;
 anno fieri solebat, in honorem Iouis Olympici, cuius auctrē Her-
 culeum fuisse putant. ⁊ Non iniuria.] Adaptatio similitudinis,
 ⁊ finis quæstionis, omnes esse cognoscendas vias ei qui verā eli-
 gere velit. v Neq; enim.] Amplificatio à simili. ⁊ Quatum
 verò tēporis.] Quo, ⁊ quanto tempore quiq; philosophi cog-
 noscendi. Et hic locus finē disputationis cōtinet, seu scopum, de
 quo suprā, videlicet, quod impossibile sit omnes philosophorum
 doctrinas ⁊ vias cognoscere, vt ex ijs quæ vera sit eligatur. x Veri-
 tatis inuentionē.] Alludere videtur ad Demetrii diētū, in
 profundo veritatē esse demersam. Cic. in Acad. ⁊ Lactant. 3.

Instr. lib. cap. 28. Thucid. verò ait lib. 1. segnem apud multos esse
 veritatis vestigationem, ad ea se potius quæ in promptu sunt con-
 surtentes. ¶ Tithodum.] Poëta fingunt, Tithonũ adamatũ
 ab Aurora in colli sublatũ fuisse, atq; illius succo perfusum,
 ad tantã peruenisse senectutem, vt eadem optauerit, vt in eadem
 reverteretur. Inde Tithonios annos pro longa senectute usurpauit
 idem Lucianus in dialogo Zenophantæ & Callimedæ: ἡ γὰρ
 Τίθωνος ἐξ ἡμέρας. Atq; ultra Tithonum vivebat senex. Ba-
 sili. ad nepotes cap. 17. Τίθωνος τὸς ἡμέρας. a Et quando.] Redit
 ad propositionem, mitigando illã diuisione. A Atqui Luciane.]
 Confutatio temporis, quod Luciano prescriptũ fuerat ad singulos
 cognoscendos. B Opinor fuisse Phidĩã.] Plurarch. in comen-
 tario de defectu oraculis, videtur, ad Alcaum referre. Sic enim
 scribit: ἂν ἔσται ἀδελφεὸν ἐξ ὄντων τῶν ἄτομον γένησθαι. Nõ Alcaũ
 more leonem ex vnguib; depingentes, hoc est, ex re minima, ma-
 xima colligenes. Sive autem Phidias fuerit, sive Alcaus, hinc
 ta nen sumptum videtur istud adagium apud omnes usurpa-
 tissimum, leonem ex vnguib; cum ex minimo quoque vel indi-
 cio, vel argumento, vel causa, rei totius summam intelligimus.

Γ Παρὰ quã.] Diluit objectionem ab ipsius argumenti sa-
 vie, & inæqualitate exempli. A Phidias.] Statuarius insignis,
 cuius opera præclare prædicat Plin. lib. 36. Mundi sua histo-
 ria. E Nihil enim ista.] Hęc clausula in proverbium abiit, quo
 significatur, illa nihil ad rem attinet, & nimiam inæqualem
 esse comparisonem. Idem vsus est illa in Baccho: de quo vide
 Erasimum in Chiliad. Z Aut quid.] Amplificatio à signa.

H Quòd si autem.] Irrisio. Θ Tu verò.] Aliud simile,
 quo idem contendit, ex paruo totum cognosci posse. I Quo-
 nam rei.] Respondet eadem vt suprà ratione, inæqualem
 esse collationem. K Illa in Delphis.] Delphos tellus à prin-
 cipio raticinari solita fuit, quæ paulo post Da-hnem confi-
 ruit à qua Themis eandem facultatem adeptã est: à Themis
 verò Apollo dono accepit, quã de re Pausanias in Phocis.

A Quare vide.] Superiorem similitudinem diluit alia.
 M Danaidum.] Plato scripsit, puellas Danaidas apud in-
 feros hoc genus pœnæ pendere, vt astidũ aquam in dolium
 perusum,

percutissim, vasis item pertusis inferant. N Cicuta.] Veneno cicuta noxi apud Athenienses tollebantur. E Neque enim.] Aliud acerbius paulo, cum praefaciuntula. O Vitam breuem] *βίον τρυφῆν ὁ κέρδιον τῆς λαῖς ἡμῶν*, Philotheo interpretate. Vita siue tempus vite nostrae breuis ab ab Hippocrate etiam dicitur in primo Aphorismo de artis comparatione, quae quidem longa est. In Graeco verbum substantiuum *εἶν* subauditur. Quamquam etiam simpliciter vita nostra breuis, fugax ac momentanea est. Si quidem uniuersum vitæ nostræ tempus, Dauid de refo, anni sunt septuaginta, vel ad summum octoginta. Quam quidem, de vitæ breuitate Dauidis sententiam, Eobanus Hessus in versibus scitissime expressit:

Tam nostri tacitis labuntur curibus anni,

Quam citò quæ loquimur verba perire solent.

Viuunt humanos bis septem iustra per annos:

Vix rectè ut valeas, iustra bis octo feres.

E quibus eximios quos viuimus omne laborum,

Et genus, & miseri fata doloris habent.

Tam citò desinimus, tã fors hæc nostra caduca est:

Tam citò ceu penna præpete vita fugit.

Quare rectissime etiam ab Horatio dictum Od. 4. lib. 1:

Vitæ summa breuis spè nos vetat inchoare longæ.

Sic Virgil. 10. *Aeneid.*

—breue & irrep arabile tempus

Omnibus est vitæ —.

Iuuenalis Satyr. 9:

—festinat enim decurrere velox

Flosculus, angustæ misereq; breuissima vitæ

Portio — De Hippocrate autem maximo Medicinae paterente hoc solum hic dicã: Eum totam Graciã pestilenti lue Thucydidis tempore, magna cum gloria liberasse, itaq; eia auris statuis, arisque tanquam deus à seruatibus illis populis donatus est.

Π Critico quopiã] Argumentum à difficultate. P Areopagitarum.] De Areopagitarum integritate, & simul auctoritate, multa scribit in Anacharside. & Isocrates in Areopagico. Prætereant enim moribus Athenis, in pago & vico Maris.

Hinc dicitur *Arenapagus*, quasi *Maris pagus*. Σ Nullius hominis vita satis longa.] Homines inter negocia morimur à *Ξ* *Α* *Π* *Ο*. & solliciti in propria salute curātes. T Ad hūc modum.] Amplificatio à simili. Y Proinde.] Aliud argumentum à dif-
 ficuliate el gendi præceptoris Φ Prothesauro carbonēs.] Proverbium est de his qui spe sua frustrantur, sperantes magnū quiddam se reperiuros, tum verò nugās offendunt. Vtus est in Zeuxide, in Philopside in Timone, de Auro inuento: rursum in Fortis. Lege Erasmus in Chitiad. X Et quemadmodum.] Aliud, ab inutili d Etrina philosophorum, & spe fallaci discen-
 tium. † Quia per.] Amplificatio à collatione. Ω A fabulosa Hippocentaurorum & Chimærarum.] Virgil. 6. Aen. Jacit Centauros & Scyllas in inferorum vestibulo stabulare cum somnijs. Centauros fingunt poëta duplici natura: hoc est, humana & equina, quos fuisse negat lib. 4. & 5. Lucret. Sed neque Centauri fuerunt inquit. Probat quoq; nunquam fuisse Chimeram, quæ à Poëtis dicitur constare è leone, dracone & capra. Tragelaphus ex altera parte hirci, altera cervi. aa Medeam.] Regis Celybo unam filiam, quam Iason cum Argonautis rapuit. bb Hoc aut.] Alia à causa impellente. cc Quodd si enim.] Amplificatio similitudine quadam. dd Geometria.] Hanc Philo sophus ἡ μαθηματικὴν omnium disciplinarum appellat: & Plato eius artis expertes, minimè ad scholam suā admittēbat. ee Ceterum ponamus.] Redir ad Stoicam viam quod verè Stoicos ostendens, etiam illa vera & optima existente, tamen non esse frustra adeo in illa tempus terendum: quia nihil re ipsa præstent eorum quæ vulgò pollicentur. ff Nihil secus.] Antipophora persimile. gg Sed isto.] Alia confutatio ab elevatione præmij propositi. hh Quod mihi perinde.] Amplificatio à simili. ii Vos autem.] Alia à virtutis effectu seu fine, cum qua effectus Stoica philosophiæ comparat. kk Sophisticis.] ὁ σοφιστὴς fuit suapte natura honestissimum vocabulum, quemadmodum etiam tyrannus, qui non alius fuit quàm rex, monarcha, princeps, aut quisquis tandem vnus rerum potitur. Tantum verò (vi sit) hominum improbitas professioni concitavit invidiam, ut Sophistæ vocabulum in
 vitiō

vicio ponatur. Varius tamen eius vsus est. Nam significat vhe-
torem seu oratorem, philosophum, eum qui falsis conclusumcu-
lis vitium, & impossibilem, magistrum inuentorem arguiturum.

ll. An non igitur.] Amplificatio collationis. mm. Si pla-
tuerit.] Comprobat exemplo rei gesta. nn Crocodylus.]
Consule ac v de ea que annotauimus in I. Necricorum dialogo,
& in Vitarum auctione. oo Quid verò aliud.] Conclusio,
qua fingitur Hermoimus penitentia duci prioris vite, adeò fru-
stra consumptæ. pp Conantem singulas vndas nume-
rare.] Ad hunc Aesopicum apologum visus est respicere Theo-
critus in Charitibus:

ἀνδ' ἴσθ' ὅδ' ὁ μόχθ' ἐπ' ἀόνι κίμωλα μετῆν.

ὅσ' αἰεὶ χέρον εἴς μὲν γλαυκῆς ἀλός ἀδᾶ.

Namq; perinde fiet, quasi numerare labores,

Quot venti è pelago trudent ad littora fluctus.

Virg. 2. Georgic. hunc sequitur :

Quem qui scire velit, Libyci velit æquor itidem

Discere, quàm multæ Zephyro turbantur harenæ:

Aut vbi nauigij violentior incidit Eurus,

Nosse, quod Ionij veniant ad littora fluctus.

99 Proinde hæc.] Mitigatio per translationem.

Z E Y E I Σ, H A N.

Z E P X I S, V E L

τιοχ.

Antiochus.

Vincenio Oblopcæo interprete.

ARGVMENTVM.

APologia quædam scriptorum Luciani est, qua ille
ostendit non tantum nouitati seu peregrinitati stu-
dere se, sed & rerum sententiarumque elegantia, deinde
& aptæ compositionis harmoniæ. Cæterum quod
sola nouitas illorum in admittatione sit, fieri communi
quodam hominū natura, qui sola nouitate plerumque deti-
næantur, interim aliorū nulla habita ratione. Idē enim &
Zeuxidi olim in pictura Centauri, in quam præter no-
uitatem

uu 5

uitatem

uitatem argumenti, multam artem impenderat: & Antiocho in pugna contra Galatas accidisse, hostibus notatam & insolentiam elephantorum, non ipsius apparatus pertimescentibus. Tractatur autem eadem sermone ratione, qua & superior oratio: nisi quod hic ipsa causa à principio ponitur, exempla autem, eaque amplificata, sequuntur. Etiam tituli eadem ratione, ut supra, impositi sunt.



Ναλλ' ὅτι
ἤμιν λέξας
τὸ λόγον, ἀπὸ
φροικαδύ, πρὸ

σιόντις δε μοι τ' ἀκηροότων
ποποδοί (καὶ δὲ δὲ ὄδρ. οἰ-
μοια, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς ἑλ-
δος ἡδὲ ὄφας ὑμᾶς λέγειν, &
προσιόντις ἔρ' ἐλεξιέντω, καὶ
θαυμασμοῖς ἐκκίθη. ἐπιποδὺ
ζῆρ' ὡς μοι τῶν ἴσας, ἄλλος ἀλ-
λοθῶν ἐκδοῦν, καὶ ἐπὶ ἄλλοι, ἀλλο
πε καὶ ἱρὸν εἶναι με, μὴ ἀρα-
πᾶμπολυ τ' ἀξίας τῶν ἐπαί-
νων ἀρρητιμῶν. τὸ δ' ἔρ
κεφαλαιοῦν ἀνδρῶν τῶν ἰσῶν,
καὶ πωδύτων ἔρ' καὶ τὸ ἀν-
τὸ ἱππομαίνοντο, τῶν γυ-
μῶν

ne longè lateq; à dignitate laudum quas in me congregabant, relinquerer. Caput autem & summa laudationū hęc illis fuit, & omnes vno ore vnam eandemque sententiam præ se ferebant, confirmantes orationum mearum compositionem & sententiam.



Abita nuper
in cōfessu ves-
tro oratione,
domū me con-

ferebam. Per multi autem ex ijs qui orationi interfuerant, me accesserunt. Nihil enim prohibere opinor, quum & ista vobis meis iam familiaribus exponam. Itaque accedentes porrecta dextra me consalutabant, & admiratione persequentibus similes esse apparebant. Multo autem iunere comitatu suo me deducetes, alius aliunde exclamabat, laudabatq; donec pudore quoque me suffunderent, verentem

μὴ τῶν συγγραμμάτων ἐ-
 νηλ οὐδ' ἐν, καὶ πολλὰ ἐν αὐ-
 τῇ τὸν νεωτερισμόν. μάλλον
 δ' αὐτὰ ἐπὶ τῆς ἀμνηρόν, ἀπὸ
 ἐκείνοι ἀποπερθεγγοῦ. ὁ τῆς
 καινότητος Ἡρακλῆς, ἡ πα-
 ραδοξολογίας. ἀνύχαιον
 ἀνθρώπων, οὐδ' ἄν τις ἔ-
 ποι τῆς ἐπινοίας νεώτερον.
 οἱ μὲν διατὰ πομπὰ ἐλαρον,
 ἐς ἐκκλήρωσιν ἀγαθῆν ἐπὶ τῆς
 ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἀν-
 τίστην ἔχον ψάθει, καὶ ἰο-
 δακίαν τὰ διατὰ, ἔχον
 ἀνθρώπων, οὐ πολλὴ πομπῆς
 αὐτοῖς φρονίσιον ἄξιον τὰ
 αἴτια; πλὴν ἐμὲν (ἐπὶ
 οὐκ ἐπιμαρ) οὐκ ἐπιμαρ
 ὁ ἔπαν ἄντων. καὶ ἐ-
 ποδὴ ποτὲ ἀπὸ τῶν ἰατρῶν
 ἐμὰ τὸν ἐχθρόν, ἐκφύου
 ἀκουῶ τοῦτο μόνον χερίσιν ἴσ-
 ἐμοῖς ἐνεῖν, ὅτι μὴ σωθῆν,
 μηδὲ κατὰ τὸ λοιπὸν βα-

δι

sententiam perigrinam esse
 se, ac multum in sese comple-
 ti nouitatis. Multo uero sa-
 tius est, eadem illa uerba co-
 memorare, quibus illi tum
 uis fuisse. O nouitatem, in-
 quiūt. O Hercules, dictionē
 inauditam. Homo promptus
 ὁ ἀγίλις. Certē nemo dixe-
 rit quicquid orationum tua-
 rum cogitatione perinde esse
 nouum. Equidem illi id ge-
 nus uerba permulta facie-
 bant, prout quisque inter au-
 diendum oratione mea affe-
 ctus aut commotus fuerat.
 Aut quam alioqui talia me-
 tiendi ὁ ἀσσηνandi aduere
 sus me causam habuissent,
 hominem peregrinum, quem
 aliis contemptui habentes,
 non magnificiebāt. Verun-
 tamen ego (neque enim ta-
 citum dissimulabo) non me-
 diocriter ilorum laude dif-
 cruciabar. Tandem uerò

illi abeuntibus eum ad me redissem, mente atque animo sic
 mecum agitauī: Ego tantum hac gratia ὁ uenustate
 scripta mea condita sunt, quod ad consuetam dicendū
 rationem formata non sunt, nec iuxta communem loquen-
 di uiam

διὰ τῶν ἀλλοῖς, ὀνομάτων
 δ' ἄρα λατῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ
 πῶς τὸν ἀρχαῖον λαόνος
 συνημερώσων, ἢ νοῦ ὀξέει, ἢ
 πικρῆς τινός, ἢ χυδαίου
 Ἀπικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ τί-
 χυς τῆς ἐφ' ἅπασιν, ὧ-
 των δ' ὁρῶν ἴσως ἐνυμῶν.
 οὐ γὰρ ἂν πρῶτον αὐτὰ ἐ-
 πένα, ἐπιήνοια μόνον τὸ
 λαόνος τῆς προσηγορίας, καὶ
 ἐπιήνοια. ἐγὼ δ' ὁ μωδρα-
 ῖος ὄμιλος, ὁποῦτε ἀναγί-
 σκοντες ἐπαυνοῖσιν, τὸ χά-
 μος τῶν καὶ αὐτὸ τῶν πῶς
 ἀγαθὰ αὐτοῖς. ἀληθὲς γὰρ
 εἶνα τὸ τῶν Ὀμήρου, καὶ πῶ-
 ντων ὅλλοι λιχθηρισμῶν ὀ-
 μωδραῖαν τῶν ἀκούουσι.
 οὐ μὲν τῶν τῶν γὰρ, οὔτε ὅ-
 ρον τῆς λαόνουτι νύμαρ ἡ-
 ξίω, ἀλλὰ πῶν μὲν, ὡς
 πρὶ ἐν πεδύκῃς μοίρα σι-
 κτωκοσμῶν τι, καὶ πῶς τὸν
 ἐπαυνοῖσιν σιωπῆν καὶ αὐ-
 τῶν. ἵα δ' τὸ ὄντι ἐπαυνοῖσιν,
 καὶ

tati concedi volebam: verum hanc nō aliter atq; cumulo loco
 adijci, & nonnihil sanè ornatus ad gloriam asferre, sed ita,
 ut quæ

di viam fluant, verborum
 verò elegantium nihil in il-
 lis admixtum est, ad vete-
 rem sermonis regulam &
 canonem positorum, nul-
 la præterà sententia argute
 dicta exornata sunt, nul-
 la industria, nulla Attice
 lingue venere perpolita, aut
 compositionis harmonia,
 aut arte ad amufimu elabo-
 rata, sed ab his omnibus lon-
 gè latèque discrepant. Ne-
 que enim hæc ipsa à præsen-
 tibus laudata sunt, sed ver-
 borum nouitas illorum ius-
 dicio peregrina & aliena
 visa est. Ego verò stolidus
 hoc ipso eos, si vnquam ad
 me collaudandum subsili-
 rent, potissimum adductum
 iri putabam. Verissimum e-
 nim illud Homeri esse per-
 suasum habebam, nouam
 quamque cantilenam, eu-
 dicentibus esse gratissimam.
 Non tamen tantum lau-
 dis, neq; adeò summā, noui-
 tati concedi volebam: verum hanc nō aliter atq; cumulo loco
 adijci, & nonnihil sanè ornatus ad gloriam asferre, sed ita,
 ut quæ

καὶ τὰ τῶν ἀνόντων οὐ
 φημι δῶρα, ἰκῆνα ἄνα.
 ὡς οὐ μιν πῶς ἐπαύλα, καὶ
 ἐκινδύνασον πρὸς ἄλλοις
 τοῖς, ἔνα καὶ μόνον ἐν τοῖς
 Ἐπισημοῖς ἄνα δέχουσι, καὶ τὰ
 τοιαῦτα, τὸ δὲ κατὰ πλὴν
 προσημαίαν, Ἀνθρακὸς ἰμῶν
 ὁ θυσιαρὸς ἔχου καὶ ὀλί-
 γου δέου, θαυμαστοῦ τι-
 μῆς ἔκαστον ἐπαυῆσαι πρὸς
 αὐτῶν. ἰθὺς σου ἕμιον
 καὶ τὸ τοῦ γραφῆος ἀνιή-
 ῳδῶ. ὁ Ζεῦξίς ἰκῆνος, ἄ-
 εις ῳδῶν ἡρώδης, ἄ-
 τὰ ἀμύδης καὶ τὰ κωνὰ
 ταῦτα οὐκ ἔρασαν, ἡ δὲ πᾶ-
 ν ὀλίγα, ἡρώδης ἡ θυσίᾳ ἡ πο-
 λίμου, ἀνὰ δὲ κωνοποιῶν ἐ-
 περᾶτο, καὶ τὴν ἀμόνοτον
 ἀνὰ καὶ ἔχου ἐπινοῦσθαι, ἐπὶ
 ἰκῆνος πλὴν ἀκρίναρον ἡ τέχ-
 νης ἐκτελέουτο. ἐν δὲ τοῖς
 ἀμοῖς ὀλίμοις, καὶ ἄλλοις
 ἄλλοις ἰπποκένταυρον ὁ Ζεῦξίς
 αὐτὸς ἰπποκένταυρον, ἀναρ-
 φουοῦν καὶ πρὸς τὴν παρῶν
 ἰπποκένταυρον ἀδελφῶν, καὶ
 μὴδὲ ὑψηλῶ. τῆς ἀκρίνης
 ταύτης ἀντιγραφῆος ἔστιν οὐ

ut quæ vera laude & audi-
 torum applausu digna ha-
 berentur, illa essent. Itaque
 non modicè commouebatur,
 penè eò adductus, ut illis fia-
 dem haberem, vnum atq; a-
 deò solum inter Græcos esse
 confirmantibus atque id ge-
 nus alia. *Theſaurus* autem,
 iuxta prouerbium, nobis car-
 bones erant. ^b Ac propemo-
 dum ut præstigiator quispiã
 ab illis laudor. *Volo* itaque
 vobis pictoris institutum de-
 narrare. Zeuxis ille omnium
 pictorum præstantissimus,
 popularia & communia il-
 la nequaquam pingere solis-
 tus est, aut admodum pauca
 nempe heroas, aut deos, aut
 bella: semper autem noui a-
 liquid comminiscèdi illi con-
 suetudo fuit. *Cæterum* inter
 alia audaciæ suæ egregia fa-
 cinora, & Hippocentaurum
 faminam ipse Zeuxis adum-
 brauit, alètem adhuc vberi-
 bus pueros Hippocentauros,
 geminos nimium infantes. *Il-
 lius* picturæ exemplum nunc
 Athenis

Ἀθῆναιοι, πῶς ἀπὸ τῶν ἐπιπέδων
 ἀνεβῆ τῆ σάβην μετὰ τῶν
 μύθων. τὸ ἀρχιερεῖον δ' αὐτῶν
 Σύλλας ὁ Πομπηίου στρατη-
 γὸς ἐπέβη μετὰ τῶν ἀπὸ τῶν
 ἐκ Ἰταλίας προσημασμένων ἑ-
 ταρῶν Μαντιῶν, οἵ μιν κα-
 τὰ τοῦτο τῶν ἰσχυρῶν, ἀπ-
 λῶν ἀπάντα, καὶ τῶν γρα-
 φῶν. πάλιν ἀπὸ τῶν γὰρ ἀπὸ
 ναυτῶν ἀπὸ τῶν ἑσθῶν, καὶ αὐτῶν
 ἑμῶν, ὡς ἀπὸ τοῦ τοῦ, ἀπὸ
 τῶν λόγων, οὐ μὴ τῶν Δία γρα-
 φῶν τις ἄν, ἀπὸ τῶν μὴ
 μνησθῆναι, οὐ πῶς ἰδῶν ἔρ-
 τιν ἢ γὰρ ἀπὸ τῶν Ἀθῆναιων.
 καὶ τὸ ἀπὸ τῶν μνησθῆναι τότε τῶν
 τῶν, τὰ γὰρ ἄρ μοι καὶ νῦν
 πῶς τὸ ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν
 παρανομιῶν. ἐπὶ τῶν ὄν-
 θῶν ἢ Κέντρου ἢ αὐτῶν πῶς
 ποιῆται, ὅλη μὲν τῶν ἰσχυ-
 ρῶν καὶ μὴ τῶν ἀπὸ τῶν
 ταῦ ἐπιπέδων οἱ πόδες, τὸ δὲ
 ἰσχυρῶν ὄντων αὐτῶν ἑρέμα
 ἐπὶ

non parum nunc mihi afferet adminiculi ad cuncta mani-
 festius declaranda. In cespite nimium florescente & viridi
 Centaurus ipsa facta est, ea parte qua equam refert, to-
 ta humi posita, pedes posteriores retrò extendit. Qua verb
 partè

Athenis repositum conferretur, ad veram imaginem accurratissime expressum: ipsum porro archiepiscopum Sylla Romanorum Imperator una cum alijs rebus aliquot precioso in Italiam misisse ferebatur: deinde iuxta Maleam Laconia promontorium, ut opinor, fracta naui oneraria atque submersa, perijisse omnia, atque ipsam etiam picuram. At enim vera imaginis imago imbi visa est. At ipse, quoad eius fieri poterit, eandem oratione vobis adumbrabo, non per locum quod pingendi valde peritius sum: sed quod adhuc in recenti mihi hæreat memoria, quippe quam nuper admodum Athenis in pictoris cuiusdam ædibus viderim. Ipsa quoque admiratio qua nunc artem diligentè contemplando prosequeretur

ἐπιγύβεται, ἢ ἰπ' ἀγκυῶνός τε.
 οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ
 εἰσι καὶ οὐλοὶ ἀπὸ τοῦ σώματος, οἷον
 εἰσὶ πλωρὰν λευκῆς, ἀπ'
 ὁ μὲν ὀκλαδόντι ζοικῶν, ὡρ
 λαμπλῶ Ἰπικαλιμῶν τῆ
 ὀπλῆ, ὁ δὲ ἔμπροσθεν ἐπιανί-
 σται, καὶ τοῦ ἰσάφους ἐντι-
 λαμβάνεται, οἷον ἄστρο ἵπποι
 παρόμοιοι ἀνασηλαῖα. ἵππ
 στρονοῖρ ἢ τὸ ἴσ' ἀνα, ἔχ' ἀνα
 τῆ ἐν ταῖς ἀγκυλαῖς, ἢ τρέφα
 ἀνθρωπικῶς, ἐπὶ ἔσοθ' ἢ γυ-
 νοικῶν μάσθ' τὸ δὲ ἔσοθ'
 ἐκ τῆς ἵππε θηλαξίαι, ἐς τ' ὡ-
 λικῶν πρόπον. ἀνω ἢ τῆς ἀκού-
 σθ', οἷον ἀπότιν' ὀ σιωπῆς
 Ἰπποκντωρός τις, ἀνὴρ ἰκεί-
 ηὺς δηλαδί, τ' τὰ βρέφη ἀμ-
 φότερωθεν τῆς θηλαξίαις, ἐπι-
 ἡδύσθ' γελῶν, ἐκ ὅθ' ὀ φαινό-
 μιν' ὀ, ἀπ' ἐς μίθ' ὡν τὸν
 ἵππον, ἡνὸς ὀπθῆνον ἀ-
 νέχων τῆ δὲ ξίαι, καὶ ἵπρ' ἐ-
 αὐτὸν ὡρῶν, ὡς δὲ δὲ ξίαι
 ὡν παλαιὰ τὰ βρέφη. τὰ
 ταντὸς ἵππος, prominenti capite ridens prospicit, haud
 quaquam toto apparens corpore, verum mediâ parte
 equi, leonis catulum in dextra retinens : quem sustollit
 in hoc, ut pueros re ludiera cum risu perterrefaceret.

parte mulieris gerit imagi-
 nem, ea sensim subsurgit
 usque ad cubiti longitudi-
 nem. Pedes anteriores ne
 illi quidem porrectim exten-
 si sunt, veluti iacensis in la-
 tere, verum aliter quidem ge-
 niculatum inflexo similis est,
 ungula retrò tracta incur-
 uis existens. Alter autè con-
 trà exurgit, & solum attingit,
 quemadmodum ferè
 sunt equi subsilire molien-
 tes. Cæterum infantes, al-
 terum quidem ante se habet
 in vlnis complexum, quem
 humano more nutrit, mū-
 liebrem mammam in os il-
 li inferens. Alterum verò ex
 equino lactat ubere, quem
 admodum pulli à matribus
 lactari solent. In superiore
 parte iabulæ, veluti è sco-
 pulo Hippocentaurus quisa-
 piam, videlicet mulieris il-
 lius infantes virinque nutri-
 unt.

πῶς ἄλλα τῆς γραφῆς, ἢ
 ὅτι τοῖς ἰδιώταις ἡμῶν ὁ πάθος
 τῆς ἐμφανῆ ὄψια, πῶς ὅλων ὁ
 μὴ ἐχθρὸν διώκειν ἢ τῆς
 οἴου τὸ ἀπείναι τὰς γραμ-
 μάς ἐς τὸ ἀνιδιόταν, ἢ τῆς
 μάτων ἀνεπιπῆ πῶς ἰδέσθαι, ἢ
 ἔνκαρον πῶς ἐπιβολῆς ποιῆ-
 ῶν, καὶ οὐκ εἶσαι ἐς δεικ-
 νῶν ἢ μὴ εἶσαι τὸν λόγον, καὶ
 πῶς τῶν μίσητων πῶς τὸ ὅλον
 ἰσοτύπια ἢ ἀρμονία, γραφῆ-
 ῶν πῶς ἰδέσθαι ἰσωνύτων, οἷς
 ἔργον εἰδήσθαι τὰ τοιαῦτα ἐξ
 ἧς ἢ Ζώξιδο ἢ ἐκείνο μολ-
 σα ἐπιπῆ, ὅτι ἐπὶ μὴ καὶ τῆ
 αὐτῆς ἐπιπῆς ποιητικῆς τὸ πο-
 σὶν ἰσοδότησθαι τῆς τέχνης,
 τὸν μὴ ἀνδρα ποιῆσθαι ὡς
 τῆς φθορῆς, καὶ λοιμὸν ἀγε-
 ῶν, ὅσοι τῆς καίτης, λά-
 σιστον τὰ ποτῆ, οὐ κατὰ τὸν
 ἴππον αὐτῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ
 κατὰ ἔτθρον τῶν ἀνθρώπων,

καὶ
 diuersitatis ratione, artis discrimen egregie indicarit. Vis-
 rum quidem per omnia adornauit horridum atque terri-
 bilem, ac vehementer agrestem, horrentem capillitio, cute
 hirtum & hispidum, non per equinam tantum partem il-
 lius, sed per alteram quoque qua humanam refert speciem.

Plurimum

d At reliquæ picturæ par-
 tes, propter quas non ubi-
 que accurata artis præ-
 stantia nobis idiotis com-
 parere solebat, nihilo secus
 tamen summa industria es-
 ranti elaboratæ, vi delictet li-
 nearum ductibus atque ex-
 tensionibus rectissimis, eos-
 lorum commixtionibus sci-
 entissimis, neque non tempe-
 stiuarum adiectionum cir-
 cūditionibus. Insuper de-
 centibus inumbrationibus,
 neque neglecta magnitudi-
 nis ratione, & mensurarum
 totius operis æqualitate at-
 que harmonia: quæ omnia
 admirari solent pictores, qui
 bus studium est ea omnia co-
 gnoscenti. Ego verò eam in
 Zeuxide virtutem & indu-
 striam præcipua laude ex-
 tollebam, quòd in vno eo-

καὶ ἰξάρας αὐτοῦ τοὺς ὀ-
 μους ἐπιπλάσῃ, τὸ βλεμμα-
 μα, καὶ τοι γελῶντῃ, θε-
 εῶδισθ ὄλον καὶ ὄραδῃ τι,
 καὶ ἀνύμῃρον, τοιοῦτον ἔδῃ
 ἰκάνον. πῶ θύλαρα δῃ, ἴπ-
 που γὰ τῆς ἡαπίσης, ὄλα
 μάλα αὐ Ὁθλαλαί ἄσιρ,
 ἀδμήτοδ ἔτι, καὶ ἄβατοι.
 τὸ δῃ ἄνω ἡμίθμορ γωαιε
 κὸς, πάλκαλον ἔξω τῶν ὀ-
 των, ἰκάνω δῃ μόνω Σαῖν-
 ράδῃ ἔξω αὐτῆ, καὶ ἡμίξῃς
 δῃ, καὶ ἡ ἀρμογῆ τῶν σωμω-
 των, ἡαθὸ σωμωπῆται, καὶ
 σωμῆται ὡ γωωκῆω τὸ ἴπ-
 πικὸν ἡρέμα, καὶ ἡ ἀβρόωσ
 μεταβάανου, καὶ ἡ πῆσα.
 γωγῆς πριπομῆγῃ, λαυθῶναι
 πῶ ὄψῃρ, ἡ θαῖρου ἄς τὸ ἔ-
 τερῃ ἡπαγομῆγῃ. τὸ νιογνὸν
 δῃ, τὸ ἔν τῶν νηπίων, ὄμως
 ἄγειορ, καὶ ἡρ ὡ ἀπαλῶ ἡ-
 δη φοβδῶν. καὶ τῶ θουμα.
 εὄρ, οἶορ ἔδοξῆ μοι, ἡ ὄτι πω
 δῃ κὸς μάλα πῆς ἡ σκῆμνορ
 τῶ

Plurimum autem sublimi-
 bus illum fecit humeris,
 vultum: ridentis præ se
 ferentem, profus tamen
 ferinum & montanum, ac
 immansuetum. Tali quis
 dem imagine virum expres-
 sum exiuli. Porro famis
 nam ad equa pulcherrime
 imaginem adumbravit, qua-
 les cumprimis sunt ille
 Thessale indomita, nec-
 dum fessoris patientes. Di-
 midiam verò mulieris par-
 tem summa formavit ele-
 gantia, extra ambas auri-
 las: eas solas informes res-
 liquit, & horidas. Porro
 autem corporum iunctura
 atque commixtio, quatenus
 muliebris pars cum equina
 coit atque coniungitur, fen-
 sim & non dense subsur-
 gens, atque ex lento accessu
 derivata, spectatum fallit
 oculos, ex altero in alterum
 perducta. Aliæ autem ex ino-
 santibus, non secus atq; pa-
 ter agrestis est, & iam in atate tenera aspectu sauis atq; ter-
 ribilis. Neq; hoc, ut mihi perpendenti visum est, admiratione
 singulari carebat, tum quòd admodum pueriliter ad leoninum

τὸ κίοντ' ἀναρτέουσι, με-
 ταξὺ τῆς θεῆς ἐλάττω' εἰς
 ἑπισημημοί, ἐν ἧδ' ἡμῶν
 πρὶ περὶ αἰσώροισι. ταῦτα δ'
 ἔμ' ἐπιδήξασθ' ὁ Ζεῦξίς,
 αὐτὸς ἢ ἦν ἰκπλέξαντος
 ὄρωντας ἐπὶ τῆ τέχνης. οἱ δ'
 αὐτίκα μὲν ἔδωκ' ἢ τί γὰρ
 ἄν ἐποίησεν, ἑαμῖς θ' ἑαμῖς
 ἐν ἡγχιανόντων; ἐπὶ μὲν δ' ἡμῶν
 διὰ πάντων, ἅπασιν ἑμῶν
 πρὸς ἑαμῖς, τῆς ἐπινοίας ἢ
 ἔξωθεν, καὶ τὴν γνώμην ἢ ἑαμῶν
 φῶς, ὡς ἑαμῶν, καὶ ὡς ἑμῶν
 ὄν ἡγχιανόντων ἑαμῶν. ὡς ὁ
 Ζεῦξίς αὐτῶν, ὅτι αὐτὸς ἀσχο-
 λῆ ἢ ὑπόθεσις, ἑαμῶν ἑαμῶν, καὶ
 ἀπὸ αἰσῶν τῆς τέχνης, ὡς ἐν ἑαμῶν
 ἑαμῶν τῆς τέχνης τὴν ἀκρίβειαν
 τῶν πραγμάτων, ἑαμῶν δὲ, ἑ-
 φῶς, ὁ Μικκίον, πρὸς τὸν μα-
 θητὴν, ἑαμῶν ἑαμῶν τὴν ἀκρί-
 βειαν, καὶ ἀρῶν ἑαμῶν ἑαμῶν
 τὴν οἰκίαν. οὐδ' ἑαμῶν τὸν
 ἑαμῶν τῆς τέχνης ἑαμῶν,
 τῶν

catulum respicerent, inte-
 rea uterque dependens ab
 opere, colore matrem re-
 ferentes. Hac ergo cum
 singulari artificio Zeuxis
 expressisset, ipse quidem
 in eam veniebat cogita-
 tionem, ut putaret ob artis
 eximiam præstantiam at-
 que excellentiam omnes in
 stuporem & admirationem
 spectantes se ducturum. Il-
 li autem aditum exclama-
 bant. Aut quid aliud fa-
 cerent, pulcherrimo inci-
 dentes spectaculo? Enim-
 vero laudibus certatim ex-
 tollebant omnes, quemad-
 modum & nuper me illi,
 nempe inuentum peregri-
 num, neque non novum pi-
 cturæ consilium ignotū prio-
 ribus. Ut verò Zeuxis ante
 maduerit quoddam argumenti
 novitate tantum illorum de-
 tinerentur animi, eoque ea
 ipsa ab arte perpendenda

abduceret, ita ut neque elui darent exactam rerum expressa-
 rum diligentiam: affatus discipulum: Age, inquit, ὁ Μικκίον,
 involutam picturam: atque sublatam domum aufer. etenim
 illi nos tantum ob insuetam artis materiam collaudant:
 eorum

τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καθὼς ἔ-
 χεα, καὶ κατὰ πλὴν τέχνην, οὐ
 πολὺ ποιῶνται λόγον, ἀλ-
 λά παρὰ δουρικῆ πλὴν ἀκεί-
 βεαυ τῶν ἔργων ἢ τῆς ἰσο-
 θείας κεραιόρια. ὃ μὲν
 οὐδ' Ζεύξις οὕτως, ὀργιλώτε-
 ρορ ἴσως. Ἀντίοχος δ', ὁ
 Σωτήρι πικλῆς, καὶ οὐτ' ὅ-
 ὄμοιον τι παθῆν λίγεται ἰν
 τῆ πῆς Γαλατίας μάχῃ. εἰ
 βεβλήθε, διγνήσομαι κήτῶ-
 τῶ, ὁποῖον ἐγγύς. εἰδὼς ἔρ-
 τοῖσιν ἀκλίμους ὄντας, καὶ
 πλῆθει παρωπῶτους ὄρων,
 καὶ πλὴν φάλαγγα καρτε-
 ρῶς σιναρῆσαν, καὶ ἰσὶ
 μετώπου μὲν τερασσίον-
 τας τοὺς χαλκοδόρακας ἀν-
 τῶν, ἰς βεβῆ δὲ ἰσὶ τῆς
 τάρου καὶ ἄνοσι τταγ-
 μῆδους ὀπλίτας, ἰσὶ λί-
 ρως δ' ἰκατέρωθεν πλὴν ἰπ-
 πορ δυσμεταρ οὐτ' ἰν
 δὲ τοῦ μέλου τὰ ἄρματα ἰκ-
 τυλλοῖσιν ἀκλίμους, ὅρῃ
 πανυφῶρα ὀρλοῖκοντα,

eorum verò quorum elegan-
 tia exornata est, quæq; ar-
 te magistra absoluta sunt,
 nullum illi dignantur ha-
 bere respectum: sed vin-
 cit operis diligentiam, ar-
 gumentum nominis. Ad hunc
 quidem modum Zeuxis, &
 fortasse quàm par erat,
 commotius. Ceterùm
 Antiocho, cui cognomen
 erat Soteri, & illi non dis-
 simile quiddam accidisse fa-
 ma est, in ea pugna, quam i-
 pse aduersus Galatas ha-
 buisse dicitur. Si vultis, &
 hanc vobis historiam ordi-
 ne, ut gesta est, percensebo.
 Cum non ignoraret & cor-
 poris viribus & auda-
 cia Galatas esse præditos,
 iniustitiamq; illorum mula-
 titudinem videret, tum pha-
 langem fortiter coniunctam,
 à tergo verò àneis thoraci-
 bus indutos bellantes, præ-
 terea in profundum semper
 armatos vigintiquatuor or-
 dinatos, in utrunque autem

cornu equitatū qui viginti millibus equiū constabat, disper-
 sitū esse, porro è medio octoginta currus falcatos erupuros,

καὶ συνωλέσας ἐπ' αὐτοῖς
 αἰς τοσαύτας, τοῦτα ἄρῶν,
 πάλιν πονηρὰς ἔχε τὰς ἐλ-
 πιδας, ὡς ἀμώχωρ ὄντων
 ἐκείνων αὐτῶν. ἐκείνῳ
 ᾧ, δι' ὄλιγον τῆς στρατίας
 ἐκείνης παρασκευασθείσης,
 οὐ μέγα ὄσι, οὐδέ κατ' ἀξί-
 ας τοῦ πολέμου ἀφικέσθαι, ἡ-
 μιᾷ ὄλιγον ἄγῳρ, καὶ τοῦ-
 τῶν πελταστῶν τὸ πᾶν,
 καὶ ψιλῶν. οἱ γυμνῶν
 δὲ ἵπῳ ἕμισον τῆς στρατίας
 ἦσαν. ὡς ἰδιόκει αὐτῶ ἡδὴ
 σπεύδιτο, καὶ τινα ὑπερ-
 πῆ διελθούσιν ἐνείκασθαι τοῦ
 πολέμου. ἀπὸ Θεοδότας
 ὁ Ρόδιος, ἀνὴρ ἡρώδης, καὶ
 τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ ἔτα
 παρῶν ἀθυμῶν. καὶ ἵσαν
 ᾧ ἐκκαίδεκα ἰνδραντῶν
 τῶ Ἀντιόχῳ. τοῦτους ἰκέλευ
 σεν ὁ Θεοδότας τῶς μὲν ἑ-
 κέρ, ὡς οἶον τε. καὶ ταυρῶν
 τας, ὡς μὴ καταδύνοι ἔσιν
 ὑπερφανόμοιοι τοῦ στρατοῦ.

undecim in exercitu elephantū. Hos Theodotas ius-
 sit inercera, quoad eius fieri posset, habere quā occultis-
 simē, ne ex acie apparentes conspicui fierent hostibus.

Vbi

ἰπεδῶν δὲ σιμῶν ὁ σαπὺς
 πυκνὸς, καὶ δὲν συμπα-
 κιδῶν, καὶ ἄς χήρας ἰσχυρὰ,
 καὶ ἢ ἰπῶν ἢ τῶν πολε-
 μίων ἰπικαύνηται, καὶ τὰ
 ἄρματα οἱ Γαλατῶν, ἀνοί-
 ξαντοὶ πῶν φελαγγα, καὶ
 δὲ σὺν αὐτοῦ, ἰπαφῶσι, τό-
 τε ἀνὰ τέτραρας μὲν τῶν ἰ-
 λεφάντων ἀπαντῶν ἰφ ἰ-
 κωστῆρα ὡς ἰπικῶσι, τοὺς
 ἄλλοι δὲ ἀντιπαφῶν τοῖς
 ἄρματιηλωτάς καὶ σωμα-
 ειασῶς. ἂ γὰρ τοῦτο γέ-
 νοῖτο, φοβηθῆσονται αὐτῶν,
 ἴσθι, οἱ ἴπποι, καὶ ἰς τὸν
 Γαλατῶν ἀνθῆς ἰμωσσοῦ:
 τὰ φάγοντες, καὶ οὕτως
 ἰγγῶν. οὐ γὰρ πρότερον ἰ-
 δούτες ἰλέφαντα, αὐτῶν αὐ-
 τοῖς Γαλατῶν, οὐτε οἱ ἴπποι
 αὐτῶν, οὐτῶ πῶς τὸ πα-
 ραδοξορ τῆς ὄψιδος ἰταρῶς
 χθηθῶν. ὡς πῶρ ἴθι τῶν
 θηρίων ὄντων, ἰπὸ μόνον τῆς
 πρῆξιων ἰκουσαρ, καὶ τὸν
 ἰδούτας ἴδων ἀψίλθον-
 τας ἰπισμότερον, ὡς ἄρ
 ἰκ

Vbi verò iuba signum das-
 tum esset, ac iam infe-
 stis signis concurrendum,
 & manus conferendæ fo-
 rent, ac hostium equita-
 tus impressionem faceret,
 & Galatæ aperta phalan-
 ge currus immitterent, tunc
 unâ cum quatuor ele-
 phantibus utrimque equita-
 bus esse occurrendum do-
 cebat: octo autem relin-
 quos aurigis & curribus
 esse immittendos. Hoc e-
 nim factò, inquit, illo-
 rum equi perterrebuntur,
 ac retrò fugientes, in is-
 pto Galatas illapsi impe-
 tum facient. Nec opinionem
 eius rei predictæ euentus
 frustratus est. Cum enim
 antea nullum elephantum
 vidissent cum ipsi Galatæ,
 tum equi illorum, aded no-
 uo & inopinato elephantu-
 rum spectaculo animis con-
 sternati sunt, ut longè adhuc
 à beluis constitiui, postea
 quàm solùm rugientes au-
 dissent, dentesque candore

relucentes vidissent, veluti ex toto nigro corpore, tum

ἐκ μέλαν ὄ τῶν πάντος σά-
ματ' ὃ καὶ τὰς πενομά-
ας, ὡς ἐς ἀρπαγῶν ἑπι-
ρωρονομίας, πρὶν ἢ τὸ τό-
ξωμα ἐξινυῖσθαι ἐκκλιναν-
τες, αὐτὸ οὐδ' ἐνὶ λόσφῳ ἔφα-
νον οἱ μὲν πεσοί, πρὶν ἢ τὸς
ρόμβοι ἢ ἀκνήλων τοῖς δα-
ρατίοις, καὶ συμπάσσοι
ἐπὶ τῶν ἰππέων, ὡς ἔχον,
ἐμωσόντων ἐν αὐτοῖς τὰ
ἄρματα δ' ἀνασφίψαντα,
καὶ ταῦτα ἐμωσάντες εἰς τοὺς
οἰκείους οὐκ ἀναμοτί δι-
φίρτο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τῷ
Ομήρῳ

Δίφροι δ' ἀνινυμβαλίας
ζον.

οἱ ἵπποι δ' ἰωέτηρ ἅπασ τῆς
εἰς τὸ ἄνθ' ὀλοῦ ἀπεπρέπου-
το, οὐκ ἀνασφίψοι τῶν εἰς
λεφάντων, τοὺς ἰπιβάτας ἀ-
ποβαλόντες, καὶ ὄχια λο-
τάλιον, τέμνοντες νῦν Δία,
καὶ σφαιραῦτες τοῖς σφαι-
ραῖς, ἢ τινος τῶν φίδων κα-
ταβάλοις. πολλοὶ δ' ὡς ἐν
ταρέχῳ τοῦδ' ἔω, κατεβάν-
των ἄνθρωποις ἢ οἱ ἰδιόφαντες
συμπα-

eiam proboscides ad præ-
dam ὃ direptionem faz-
ciendam sublatas: prius
quàm ab arcubus tela exior-
sissent, versis retrò habenis,
nullo ἢ seruato ordine ausu-
gerunt. Ἔ Sedenim pedines
aliquantisper alterna cæde
semer hastis confodientes,
conculcabantur ab equitis
bus in illorum ordinem illa-
psis: currus autem subuersi,
ὃ illi deinceps derisò in
suos non citra sanguinam
ferebantur, ac planè iuxta
illud Homeri:

Subuersi currus passim
iacuere supini.

At verò equi posteaquam
semel à recta via auersi de-
clinassent, elephantorum im-
petum non sustinentes, ses-
sore dorsò executiebant.
Currus strepebant, profren-
dentes per Iouem atque dis-
secantes acuis falcib. quos-
cunque ex amicis comprea-
hindissent. Non pauci ve-
rò, vt in tali tumultu, e-
iecti prosternebantur. Hos
elephanti insequabantur,
pedibus

θυμωαλιωτων, και σω=
 αναρριπλουωτων εις υψος
 τως πενομαϊας, και σω=
 αρπαιζοντων, και εις οδους
 οι σπειραροντων, και τι=
 λος, οδωι κατα κρα=
 τος παραδιδουσι τω Αν=
 τιοχω πω νικω. οι Γα=
 λαται δ, οι μω ιερωνικε=
 σαρ, πομοου του φονου γου=
 μφου, οι δ ιωντων ιαμ=
 βανουδ, πωλω ποδου ολιγοι,
 οπως οι ιφθασαρ εις τα ορη α=
 ναφυγοντων. οι Μαυδω=
 νου δ, οδωι αυτ Αντιοχω η=
 ερ, ιπαυηνιζορ. και πε=
 σιωντων ανος αναχουδερ,
 ανελου τον βασιλια, και
 λινικον αναβοωντων. ο δ και
 λακρπερ, ως φασιρ, ασχυ=
 νάμειθα, εφη, ο σπατιωται, ος
 γε η σωτηρια ειρ εκκαθικα
 τουδωις θηριοις εφωδω, ως
 ει μη τω λαυδωρ του θεαματος
 εεπληξε τουσ πολεμιους, τι
 αν υμεις ημερ περ αυτουδ
 ιπι τω τω τροπαιω λερωει αν=

pedibus proterentes at-
 que conculcantes, simul at-
 que in altum projicientes
 proboscibus, unaque ram-
 pientes, ac dentibus cor-
 reptos transverberantes.

Ad extremum illa summa
 ope annitentes Antiocho
 victoriam pepererunt. Ca-
 terum Galatae alij quidem
 dimicando occiderunt in-
 genti clade edita, alij au-
 tem viui capti in victoris
 potestatem peruennerunt, ex-
 ceptis perquam paucis,
 quotquot praeventes fu-
 ga in montes semet abdi-
 derant. Porro autem Ma-
 cedones quicumque cum
 Antiocho in praelium de-
 scenderant, Paena cane-
 bant, ac alius aliunde ac-
 currens regem corona-
 bant victorem, et claman-
 tes. At ille profusus, ut fere-
 tur, lachrymis: Pudore af-
 ficimur, inquit, o milites,
 quibus salus in hisce vn-
 decim stetit beluis, adeo

ut nisi spectaculi novitas hostium animos perculisset,
 quid nos erga illos fuissetus? In tropaeum nihil aliud

δο μὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον
 ἐκποσέψα. ἄρα τίνω με
 σκοπέω, μὴ ἢ τῶν ὁμοίων
 ἢ τῷ Ἀντιόχῳ. τὰ δὲ ἅπαντα,
 ἐν ἄξια μάχης, ἐλέφαντος δι-
 τινῶν, καὶ ζῆνα μορμολιχέα
 πῶς τὸς ὀρώσας, καὶ θου-
 μαλωσοία, ἄνωσ' ἐκείνα γὰρ
 ἰσπανοῖσι πάντων. οἷς δ' ἐ-
 γὰ ἰπιποιθεῖν, οὐ πάντων
 τα ἰνυλόγῳ παρ' αὐτοῖς δεῖν,
 ἀπ' ὅτι ἢ θύλακα Ἰπποκρύ-
 ταιρ' ὅτι γαλαμυγῆ τὸ μόν-
 νορ ἐκπλήθουσαι, καὶ ὡσπερ
 δεῖ, καὶ νὸρ καὶ τρεῖσιον δο-
 κῆ αὐτοῖς. τὰ δὲ ἅπαντα μά-
 τῶν ἄρα τῷ Ζεῦσιδι παρῶσι-
 ται, ἀπ' οὐ μάλιστα γραμμοῖ
 γὰρ ὁ μᾶς, ἢ μὴ τὰ τέχνης ἐκα-
 σα ὀράει, ἢ μόνον ἄξια τοῦ
 θεῶν ἀεικνύειν.

tur. Cætera verò ne quicquam à Zeuxide facta sint. At non frustra. etenim vos cùm fingendi & pingendi artificij rudes non estis, singula arte magistra spectantes, expendite num solum ista digna sint ut iheatro spectanda commonstren-

tur.

quàm elephatum iusu scul-
 pere. Itaq; iam hora est con-
 siderandi ne & mea perin-
 de censeantur, ut Antiochi
 apparatus bellicus. Etenim
 omnia alia pugna digna æ-
 stimanda non sunt. Quidam
 autem elephantis, & pere-
 grina terriculamenta spe-
 ctantibus metum & trepi-
 dationem incutientia, ac ple-
 na præstigiij, ea ab omnibus
 laude extolluntur. Porrò qui-
 bus ego confidebam, ea non
 admodum in illorū sunt ser-
 mone. Sed quia mulier Cen-
 taurus depicta est, hoc so-
 lum est quod mentis stupos-
 rem & admirationem indu-
 cit spectantibus, & quem-
 admodum est, novum &
 monstrosū illis esse vides

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a HABITA nuper.] *Orditur statim ab expositione cause.*
 b Et propemodū.] *Adaptatio exemplorū. quibus ostendit,*
uulgò nouitatem placere, & prae ea cætera negligi. c In celsi-
 te.] *Tabula & pictura eiusdem.* d At reliquæ picturæ]
Amplificatio artis à malo. e Cæterum Antiocho.] *Alte-*
rum exemplum Antiochi. f Sed enim.] *Amplificatio peri-*
culi hypotyposin.

ΑΡΜΟΝΙΑΣ. HARMONIDES.

Vincencio Obsopæo interprete.

ARGUMENTVM.

Commendat se amico ex principibus cuidam suo,
 adductus, ut ipse fingit, exemplo Harmonidæ: qui
 cum magistrum suum de paranda gloria & immortalitate
 consulisset, monitus ab eodem fuerit, ut arte quam
 à se didicisset, non omnibus Græcis, (nam id impossi-
 bile fore) sed optimatibus ac præstantissimis quibusq; o-
 stentaret, sic enim fore, ut cum illi ipsi laudati fuerint,
 ubicunq; ipsum laudarent, veram ex eo gloriam ac lau-
 dem consequeretur. Statuisse igitur se, eodem pacto &
 huic cōmendari se suaq; debere, ut qui primum ea præ-
 stantia, eoq; iudicio sit, ut quod ipse suo calculo appro-
 basset, deinde & cæterorū omniū probaretur, ampli-
 ficando hanc personæ illius excellentiam per collationē.
 Deinde & ex eadem patria secum natus sit, ut vel eo no-
 mine fauere ac patrocinari sibi debeat. Postremò & à
 scriptorum ratione facilitatem ac meritum causę ostendit.
 Orditur statim ab expositione exempli, cuius occa-
 sione adductum ac motum sese fingit. Concludit au-
 tem orationem per comprecationem & votum, à Dijs
 precando ut cœptam laudem suam crescere ac
 perpetuam esse velint. Titulus eadem ra-
 tione qua in superioribus, in-
 ditus est.



Ρμοιδους ὁ ἀνά-
λητης ἤρθε σο-
τι Τιμόθεον, δι-
δάσκαλον ἀνά-

τῶν ὄντων, ἀπὸ μοι, ἕφθ, ὁ Τι-
μόθεε, πῶς ἄρ' ἔνδοξος γυνοί-
μαι ἐπὶ τῆ τέχνῃ, καὶ τί ποιεῖν
τά εἰσοῦτά μοι οἱ Ἑλλήνων ἄ-
παντες; τὰ ἴδη ἔφ' ἅπαντα ἐν
σοιῶν, ἰδιόδεξομαι ἴδου, ἀρ-
μοῖσα ἄδαι ἢ ἀνδρῶν τὸ ἀκεί-
βης, καὶ ἱμνῶν ἢ τῶν γλωσσί-
δων ἡρώδου, καὶ ἱμνῶν, καὶ
ἰσοβάλλων τὸν δακτύλον ἐνά-
φως ἐπὶ τῶν κνήμῃ τῆ ἀρσῆ καὶ
θῆσῃ, καὶ βάνων ἢ ῥυθμῶν,
καὶ σύμφωνά ἐν τὰ μέ-
λη πῶς τὰν χορδῶν, καὶ τῆς
ἁρμονίας ἐκείνης διαφορὰ ἴδου
τὸ Ἰλιον, τῆς Φρυγίας τὸ ἔνο-
θεν, τῆς Λυδίας τὸ βακχικόν,
τῆς Δωρῆς τὸ σιμυρόν, τῆς Ἰο-
νικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα
ἢ ἢ πάντα ἱμμεῖσθε κινῶ-
σάρα ὁδὸν τὰ μέγιστα δὲ καὶ ἄν-
ἴσθηται ἐπιθύμηται τῆς ἀνλητι-
κῆς,

proprietates. quidam in Phrygio antonium, in Lydio turbu-
lentum, grauitatem in Dorico, in Ionico suauitatem. Hæc
inquam omnia te magistro didici. Atenim quæ maxima
sunt, & quorum gratia tibi cognoscendâ desiderio labo-



ARMOJ
nides ἢ tibi
cen quodam
tempore b Tis

moicum magistrum su-
um interrogauit: Dic mi-
hi, inquit, ὁ Timothee,
quomodo mea arte pos-
sum euadere clarus & no-
bilis? Aut quid facien-
dum mihi existimas, ex
quo in vniuersâ Græciæ co-
gnitionem venturus sim?
Nam alia quidem omni me
studio & beneuolentiâ iam
edocuiſti, nempe exquisi-
tum tibiæ & accommo-
dum vsum, mox lingulam
tenui & modulanti spiri-
tu insufflare, infra autem
digitos aptè adhibitos cre-
bro sustollere ac deprime-
re, deinde ad numeros in-
gredi, & d modos facere
concinnos, chorographi con-
gruos, postremò conseruare
singulorum c concentuum

ἄλλοι, ἐχ' ὄρω, πῶς ἄρ' ἀπ' αὐ-
 τῶν μοι πῶς γένοιτο ἡ δόξα,
 ἢ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ
 ἐπίσημον ἔν' ἐν πλάθει,
 καὶ δαικνύσαι τῷ δαικνύ-
 να, καὶ λῦ που φανῶ, ἐνθ' ἂν
 ἐπιστρέφουσα πάντας ἄς ἐς
 μὲ, καὶ λίσσιν τοῦνομα
 οὗτ' ἔκ' ἔν' Ἀρμονίδης
 δῆρ', ὃ ἄεις ἄδλητῆς. ὦσ-
 π' ἔσθ', ὅτ' ἐκ' οὐ, ὃ Τιμόθ-
 θει, τὸ πρῶτον ἰδῶν οἰκο-
 θεν' ἐκ Βοιωτίας, ἡγήλη-
 σας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νι-
 χήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἴμ-
 μανῆ, τὸ δ' ἐμάνυ μόν' σοι ποιή-
 σαι τὸ μέλ' οὐδ' ἄς λῦ
 ὃς ἄν' ὄσα τοῦνομα, Τιμόθου
 ἐκ Θηβῶν. ἀπ' ἐνθα ἄρ' καὶ
 οὐ φανῆς, σιωθῶν σιρ' ἐπὶ
 σὲ πάντ' οὐ, ὥσπερ' ἐπὶ τῷ
 γλαυκῆ τὰ ὄρνεα. ταῦτ' ὄσα
 ἂν ἄπ' ἡνξάμω ἀδλητῆς
 ἡνίδω, καὶ ἄπ' ἄρ' π' ἄρ' π' ἄρ'
 μνηκα τὸν πόνον τὸν πολλῶν.

ἐπὶ

rai, nondum video, quomo-
 do ab illo mihi paranda sit
 gloria, & apud multos ce-
 lebris opinio, ut in mul-
 titudine cum exiffimatione
 aliqua clarus & conspi-
 cucus obambulem, ac t' pre-
 tereuntium digito commo-
 strer. Tum sicubi propas-
 lam apparuero, statim om-
 nium oculi in me conuer-
 tantur, ac me nominatim
 collaudantes dicant: Hic
 ille est Harmonides. tibi-
 cen omnium præstantissi-
 mus, quemadmodum quo
 tempore & tu, ὁ Τιμοthee,
 primū ab ædibus patrijs ἐ
 Bæotia profectus, tibi cinem
 agens Pandionidi, victoriam
 in Aiace furenti reportas-
 bas, ac melodiā tuo cogno-
 mine nobilitāras, nemo fuit
 qui nomen tuum ignorasset,
 ac Thebanum illum Timo-
 theum. Sed & nunc ubi-
 cunq; saltem in publico ap-
 parueris, certatim ab omnibus ad te curritur, veluti & ad
 Noctūam reliquæ auiculæ sturnatim & gratulatim con-
 uolitant. Et hæc sunt quorum nomine aulædus fieri optauer-
 im, tum quorum gratia tantum laborem strenuè exhauserim
 quandoq;

ἐπὶ τὸ γὰρ ἄλλῃ αὐτὸ, ἀνο-
 ζῶ ἐνδοξον ἂν εἴη αὐτὸ, ἐκ
 αὐτῆς δὲ ἀνάστασις, ἀνθρώπων
 πρὸς γνῶσιν αὐτοῦ. ἢ ἂν Ἄρ-
 μήνοισι λαυδάνων ἴδιον γὰρ
 ὄφρα ὁ ἀπὸ τῆς φασί, καὶ
 ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀνα-
 ζῶ δὲ σὺ, ἐφῆ, καὶ ταῦτα πάλαι
 σὸν μὲν ὅπως μοι γένηται ἡ
 μαυῶ, καὶ τῆ τέχνης, καὶ σοὶ
 ἀλλήλων ἔσομαι πάλαι γὰρ, καὶ
 ἐπὶ τῆ ἀνάστασις, καὶ τὸ μέγισ-
 τον, καὶ ἐπὶ τῆ δόξης αὐτοῦ.
 ἀρκύνεται ὅρ αὐτῶ ὁ Τιμό-
 θεος ὁ ἄνθρωπος Ἄρμονιδος, ἐφῆ
 μὲν, ἐφῆ, εὐ ἴδιον, ἢ μικρὸν πρὸς
 γὰρ ἂν, ἐπαίνου καὶ δόξης,
 καὶ ἐπίσημο ἂν, καὶ γὰρ
 γνῶσιν αὐτοῦ πρὸς τῶν ποιε-
 τῶν. τοῦτο δὲ, εἰ μὲν οὐ-
 τῶσι πῶς ἐς τὰ πλείονα πά-
 ρων, ἐπιδακνύμεν ἰθὺς
 ποιεῖσθαι, μακρὸν αὐτῶ γένεσθαι,
 καὶ

quandoquidem tibia canere
 per se citra famæ & existia-
 mationis accessionem hand
 valde concupiscerem, si in
 obscuro mihi delitescen-
 dum foret, tametsi hac arte
 ad amissim exornato non
 si^h Marsyæ aut Olympo-
 milis euasurus essem delis-
 tescens. Siquidemⁱ ince-
 lebris &^k occulta, quod
 aiunt, musices nullus est re-
 spectus aut utilitas. Atqui
 tu, inquit, & ista me doce,
 quo modo mihi me ipso re-
 clè utendum sit, tum etiam
 arte. Ac tibi duplici no-
 mine habeo gratiam, cum
 propter tibia peritiam qua
 me excoluisti, tum (quod
 maximum est) propter
 gloriam quam ex illa con-
 secuturus sum. Ad hæc au-
 tem illi ita respondit Ti-
 motheus: Atqui, ὁ Harmo-
 nide, rei, inquit, non vulga-
 ris aut mediocris amore & cupiditate ardes: id quod scire
 potes, nempe laudis & gloriæ, ut quæ fama celebris sis, ac
 vulgo notus. Hanc autem quanquam tibi ad hunc modum
 in medium multitudinis progresso artem ostentando, con-
 sequi in animo est, multi ac longi laboris opus aggredieris,
 tamen

καὶ δὲ ἕως ἀπαντῶν ἕσθον.
 ταῖσι. πῶν γὰρ ἀνὴρ ἐπὶ δαίῳ ἢ
 βίασπον, ἢ σάδιον ὄτω μί-
 γα, ἢ ὡς πᾶσι ἀνδράσι τοῖς
 Βαυσιῶν; ὡς δὲ ποικίλας
 ἡρώδου αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ
 τὸ πῆρας ἀφίξῃ τῆς ἐν ἡμέ-
 ρῃ καὶ τῶν ἰσοθυσμαῖ σοι.
 οὐ γὰρ αὐτὸς μὲν καὶ πῆρας τὰ
 θίατρα ἰνιοῖ, ἀτὰρ ὀνι-
 γορ κινεῖται σοι τῶν ποικί-
 λων. ἢ δὲ ἐπίτομος, καὶ
 ἔστι ἐπὶ τῶν δόξαν ἄγροα,
 ἢ δὲ δαίμων, ἢ γὰρ ἐπιπλάγῃ.
 ὅτι τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τῆς
 ἀείρας, καὶ ὀνίγος αὐτῶν, ὅ-
 ται κορυφαῖοι, καὶ ἀναμωλό-
 γος θαυμαστοί, ἐπὶ ἀμφοτέρω-
 ρα πῆρας, ἢ τῶν (φῆμι) ἐς
 πλάγῃ τὰ ἀνδράματα, καὶ
 οὗτοι ἰπαναύουσται σοι, ἢ
 πασιῶν Ἑλλήσι νόμισε ἡδὲ
 γὰρ ἡρώδου γνῶσις ἢ ἐν οὐ-
 τῶ βραχέῃ. καὶ τὸ πρᾶγμα
 ἔρα πᾶσι σωτῆριον. ἢ γὰρ
 ἢ

tamen ne sic quidem uniuersa
 site cognoscent. Etenim u-
 bi gentium aut theatrum
 aut stadium ita magnum in-
 ueniri potest, in quo omnes
 Graeci tibia canentem te
 audiant? Ut autem aliquo
 pacto illis innotescas, ad
 tui voti desiderio tandem
 poteris, & hoc ego tibi
 subijciam. Vere tu qui-
 dem arte tua & in theatris
 nonnunquam, ¹ parum ta-
 men tibi cura sit promiscua
 vulgi multitudo. Porro com-
 pendiarie & facillima ad
 parendam gloriam via haec
 est, si collectis Graeciae opti-
 matibus, & paucis illorum
 quicumque dignitate & au-
 thoritate praecellunt caete-
 ros, atque indubitanter vi-
 ri magni sunt, & admiran-
 di, & aliorum omnium an-
 tesignani, quorum fides in
 utraque fortuna spectata
 sit: usquam, si artis tuae
 egregium specimen exhibueris,
 illiq; laudis suae testimo-
 nio te cohonestauerint, omnibus
 Graecis in puncto tempo-
 ris te longè lateq; innotuisse
 putato, & passim inclaruisse.
 Et vide in quod compendium
 tantam rem tibi contraxerim. Nam
 si q̄

ὅς ἄπαντος ἴσασι, καὶ ὅς θεο-
 μάχιστον, οὗτοι δὲ ἔσσονται
 ἐν ἀνλητῷ ἐν δόκιμον ὄντα,
 τί σοι δὲ τῶν πομπῶν, οἷον
 πάντως ἀκολοθησῶσι τοῖς ἀ-
 μανον ἱρῶναι διαμαρτίαις·
 ὃ γὰρ τοι πολλὸς οὗτος λόγος,
 αὐτοὶ δὲ ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω,
 θάνατος οἶντες οἱ πομποὶ
 αὐτῶν τινα δὲ ἄρ οἱ πρέχον-
 τες ἱκανέωσι, πιστεύουσι μὴ
 εἶν ἀλόγως ἱκανέωσι τῶν
 ἔργων, ὡς ἱκανέωσι καὶ αὐτοὶ.
 καὶ γὰρ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι,
 οἱ μὲν πομποὶ θεῶν ἄισι, ἡρο-
 τῶν ἄισι, καὶ οὐκ ἴσασι λέ-
 γουσι δὲ ἐπὶ τῶν ἡρώτων, ἢ ὅ-
 σοι δὲ. ταῦτα δὲ μὲν Ἀρμο-
 νίδης ἐκ ἔφθην ποιῶσαι με-
 ταξὺ τῶν ἀλλήλων· φασὶν, ὅς
 τε τὸ πρῶτον ἠγωνίστητο, ἔ-
 λοτιμότηρον ἠμφυοῦν, ἵνα

πικρῶν.

tores athleticis nunquam clarè solent applaudere, non
 rarò etiam sibilis illudere: penes tamen septem, aut quin-
 que, aut quocumque tandem fuerint, iudicandi potestas
 reposita est. His magistrì sui consilijs parùm obsecu-
 tus est Harmonides. Etenim inter tibias, ut fertur, cum
 primum in musices certamen descendisset, magna con-
 tentione insufflans, in ipsam tibiã inspirando exha-
 lauit

si ij qui omnibus noti sunt
 & quos nemo non admi-
 ratur, tibicinem præcla-
 rum & celebrem te esse co-
 gnoscunt, quorsum tibi vul-
 gi iudicio aut opinione o-
 pus est, tantum eos sequens
 tis, qui meliores sum re-
 rum expensores & iudices.
 Siquidem popularis ista mul-
 tudo ferè semper quæ
 optima sunt ignorat, cum
 maior illius pars manuarij
 sint opifices. Cæterum quem-
 cunque illi laudibus illu-
 straverint, qui reliquos in vi-
 ta splendore & dignita-
 te antecunt, eundem nequa-
 quam temerè laudari pla-
 nè persuasum habent. Ita-
 que magnorum virorum in-
 ducti præconio, laudant &
 illi. Quippe in ipsis quoque
 certaminibus multi specta-

ἐπένθει ὡ ἀνὰ , καὶ ἀν-
 θάνωτ' ἐν τῇ σκηνῇ ἀ-
 πιδουί , τὸ αὐτὸ καὶ πρῶ-
 ρον καὶ ὑπατορ ἀνδράσας
 ἐν Διονυσίοις . ὁ μὲν τοι
 τῶν Τιμοθέου λόγ' οὐκ
 ἀνδρατῶς , οὐδ' ἁρμονι-
 δη μόνον ἐρῆσθαι μοι δο-
 κῆ , ἀλλὰ πάντων , ὅσοι δόξ-
 της ὄρχοντα , ἀγμοσίων
 τε ἰσιδεκνύμφοι , τοῦ πα-
 ρὰ τῶν ποταμῶν ἰππῶν διό-
 μφοι . ἐγὼ γ' οὐδ' , ὅποτε
 καὶ αὐτὸς ἐνχόσων τὰ ὄ-
 μοια περὶ τῶν ἱμαυτοῦ , καὶ
 ἐξέτω ὅπως ἀρ τάχιστα
 γνώσεται πάντες Τιμοθέου
 λόγῳ ἐπιπέδῳ ἰσοποῦ-
 μέτω , ὅστις ἄεις ἔην τῶν
 ἐν τῇ πόλει , καὶ ὅτ' ὡς
 εἰδούσιν οἱ ἄλλοι , καὶ ὡς
 ἀντι πάντων ἀρτίστων ἄρ-
 εῦτα ἂ ἄρα σὺ ἔμαθες ἢ
 μὴ φαίνεσθαι ὡς δινάω λό-
 γῳ , ὅτι περ τὸ ἀφάλαον
 ἐφατῆς ἀπάσης ὁ γνώμων
 φασί ,

lavit animam , & incoro-
 natus atque exanimis ea-
 dem ratione prima & vlti-
 ma vice tibia canendi v-
 sus in scena corruit , cele-
 brante populo Dionysia . At
 sanè Timothei tam pru-
 dens oratio , non tibicini-
 bus neque solùm Harmo-
 nida mihi dicta esse videa-
 tur , verùm omnibus quicum-
 que appetentes sunt gloriae ,
 ingenij aut artis suae spe-
 cimen publicè exhibentes ,
 ac multitudinis laudem sup-
 pliciter ambientes . Quare ,
 quo tempore & ipse non
 dissimilia de rebus meis agi-
 tabam animo , quareremq̃
 quo pacto quamocysimè
 apud omnes inclarescerem ,
 prudentissimum Timothei
 consilium secutus , consis-
 derabam quinam in Res-
 pub. omnium foret praestan-
 tissimus , cuiq̃ plurimum fi-
 dei apud alios foret repo-
 situm , tum qui pra om-
 nibus alijs esset acceptissimus .
 n Proinde talis tu no-
 bis apparere debebas iusto omnium sermone , veluti vni-
 versae virtutis caput & summa , ac talium rerum ° gnomon

φασί, καὶ ὁ ὄρθος λαῶν
 τῶν τοιούτων. ἂ δὲ σοὶ
 δέξομαι τὰ μὲν, καὶ σὺ ἐ-
 πανόσθας αὐτὰ (ἔν γ' ἔ-
 οὔτω φανίσουσα) καὶ δὴ
 ἐπὶ πύρας ἕνευ μὲ τῆς ἐλ-
 ψιδῆς, ἢ μὲ ψῆφον τὰς
 ἀπάσας λαβόντα. ἢ τί-
 να γ' ἂν πρὸ σοῦ ἰσχυρε-
 ιῶ, οὐκ ἰσχυρὰ ἂν
 αὐτῶν νομίζω : ὅτι νό-
 ζω μὲν ἴσ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀ-
 παρτίψου τὸν λύθρον. τὸ
 δὲ ἀληθές, ὡς πρὸ ἂν ἂ
 τοῖς ἀπαρτοχόδων ἀνθρώ-
 ποις ἐπιθανύμω τὸν νό-
 ζου : διότι γ' ἔσ' ἡσ ἡσ
 ἕνα τε, καὶ σὺ ἅμα πάν-
 των σπουδαζομένων, μόνῃ
 αὐτὸς ἀμείνων ἂν ἦσθα. οἱ
 μὲν γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων
 βασιλεῖς, τῶν Ἀθηναίων
 σου μίαν ψῆφον φερόν-
 των ἰκάνοι μόνοι, ἰκάνει
 αὐτῶν, δύο ἴσχυρον σὺ δὲ
 καὶ τὰς τοὺς ἰσχυρῶν, καὶ
 τὰς τῶν χειρόνων πᾶσι,

καὶ
 præ cæteris duos ferre soliti sunt. * Tu verò & Epho-
 ros præterea, & senes, in summa vniuersos calculorum
 multi.

& recta regula. Porro
 si mea tibi spectanda &
 excutienda offerent, iū-
 que ea profecutus esses
 laudibus, essent haudu-
 biter ita apparitura: egoque
 iam votis tantopere spe-
 ratis potius essem, in va-
 no calculo omnes asse-
 cutus. P Aut quem tibi
 in eligendo preferens, non
 iure optimo deliquisse in
 habendo delectu existi-
 marer? Itaque iuxta
 prouerbum, Vin vno viro
 iecimus aleam: sed me her-
 cle non aliter factum est,
 atque omnibus vbiq; ho-
 minibus meam in dicen-
 do facultatem ostendisse
 fem. Quippe in con-
 fesso est, quod & separa-
 tim singulos, & collectim
 vniuersos ipse solus mo-
 rum bonitate atque inge-
 nij gloria exuperaris. Lace-
 dæmoniorum reges alijs om-
 nibus vnicum tantum cal-
 culum ferentibus, ipsi soli

καὶ ὅλος ἀπάντων ὁ πολυ-
 ψυφότης ἔιν παθεῖα. σύ
 γὰ καὶ μάστιξ, ὅσῳ πλὴν σου
 κλύ ἀεὶ καὶ σέβουσαρ φέ-
 ρας, ὃ καὶ θαρρῆρ με ὅσῳ πα-
 ρόντι ποιεῖ, διὰ γὰρ τὸ μέγισ-
 θὸ ὅσῳ βολυμύμῳ, καὶ πά-
 νυ δικαίως ἄν φοβητήτα.
 ἡχένο δὲ, νὰ Δία, προσί-
 τι καὶ αὐτῷ θαρρῆρ ποιεῖ,
 τὸ μὴ παντάπασιρ ἀπόδρια
 τὰ μὰ ἑνάβι, ὃς πόδός
 ρε ἰκάνυς ἑμὶ, λὺ ποθένης
 εἴ ἰσοίησας, τὸ μὴ πρῶτον
 ἰδίω, τὸ δὲ δεύτερον ἰοίην,
 μετὰ παντὸς ὅσῳ ἔθνος. ὡ-
 κ λὺ σου καὶ νυῖ ἰμοίς τὸ
 χῆρον ῥέπωσιρ αἰ ψῆφοι ἔιν
 τῷ λόγῳ, καὶ ἰλάπλους ὄσιρ
 αἰ ἀμένους, σὺ πλὴν τῆς Α-
 θλώας προσθέεις, ἀναπλήρου
 τὸ ἰνδύον παρὰ σικῶν, καὶ
 τὸ ἰκάνορθωμα οἰκῶν σοι
 ελοκέτω. καὶ ἴδδ δὲ ἰκῆ-
 νό μοι ἰκάνον, εἰ ποποί εἰ.
 θάμιασαρ πρότερον, εἰ ἔν-
 ἰος ὅσῳ ἰδδ ἰγῶ, εἰ ἰκάνουῖς
 τα

quidem contentus ero, si antehac multi me admirati sint, si
 iam per ora virum clarus ego & celebris volitem, si oratio-

multitudine in disciplinis
 excedis. Quin etiam in pri-
 mis tu candidum & saluti
 ferè semper suffragantem
 calculum addere consuevi-
 sti: quod non mediocrem
 in praesentia mihi addis a-
 nimum, alioqui propter au-
 dacis facti magnitudinem
 iure optimo metuenti. Sed
 & illud, per Iouem, non
 vulgariter me consolatur,
 quod mea non profus à te
 sine aliena, qui & ex ea vr-
 be sum oriundus, quam tu
 persèpe primùm quidem
 priuatis officijs, tandem es-
 tiam publicis iuisti per-
 benignè & liberaliter. Ita-
 que sicubi & nunc in peio-
 rem mihi partem calculi
 vergerint in oratione, ac
 paucior erit meliorum &
 candidorum numerus: tu
 adiecto Mineræ suffragio,
 ex te ipse defectum supplè-
 to, tuique familiaris censo-
 rem & correctorem te es-
 gisse putato: Atqui ne hoc

τὰ πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ
 λόγοι. πάντα ἐκείνα ἡλικία
 μια ἢ νῆρα τὰ φασί, καὶ ἐπὶ τῶν
 σκιαῖ, τὸ δ' ἀλλοῖς, ἐν τῷ
 παρόντι διαχθίστα. οὐτ' ὅτι
 ἀκείνους ὄρ' ὅτι τῶν ἐμῶν ἔδω
 ἀμειλιχὸν ἔτι, ἢ δ' ὅς ὅτι τῶν
 ἐνδοξάσασιν, ἀμ' ἢ ἀείσομεν
 τὰ παλαιὰν διήσοφ νομίζε-
 σθαι, ὅτι καὶ δόξαν ἢ πάντων.
 ἀφ' ἑμῶν δ' καὶ πρὸς ἑτο
 μίαν ἀγῶνα χωροῦντα δόξ-
 ξαίμεν, ὅτι ὅτι, λόγου ἀ-
 ξιοί, καὶ βεβαίως καὶ ἡμῶν
 τὸν παρὰ τῶν ἀντων ἔπει-
 νου, ὡς τὸ ποιητὴν θαρροῦ-
 τας, ἐς τοῦς πομπῆς παρῆ-
 ναι. πάν γὰρ ἡδὴ σάβιον ἦτ-
 ῶν φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια
 τὰ μεγάλα νῆρα
 κηρότι.

& existimatione non indigni: ac eam qua nobis ab alijs euen-
 tura est, laudem confirmate, ut in posterum fidenti anima
 ad ampliorem perueniamus. Quippe omne fla-
 dium minus reformidandum est ei,
 qui magna Olympia
 diuicerit.

nes meae audientium laudis
 bus respondeant. Omnia il-
 la ventosa & euania, ut est
 in prouerbio, † sunt somnia
 & verborum umbra. † Cas-
 terum ipsa veritas in prae-
 sens certissimis argumentis
 declarabitur. Ille exactus
 erit mearum lucubrationum
 finis & terminus, nec am-
 pliùs ambiguitati locus re-
 linquetur, ne tantum qui-
 dem, quod vel vilius men-
 tem aliquo dubio distrahat:
 sed aut optimum iuxta disci-
 plinas aestimandum est, quod
 tibi oportet gloriam, aut
 omnium. Sed meliora pro-
 ferenda, & magis omina-
 tiora, ad tantum certamen
 eunti. * Videamur verò, ò
 superi, hominum opinione

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

LVcianus Timotheum inducit Harmoniæ præcepta
 dantem tibicinum: Suum, inquit, cuiusque est mo-
 dulationis conseruandum, Phrygij Enthum quoddam
 & afflatum, Lydij Bacchicum, Dorici castum, Ionici ve-
 iucundum & suauem. Quam verò Harmonides ipse à Ti-
 motheo peteret, quoniam modo citò posset ex arte
 Musica innotescere, et Timotheus respondit: Si peritio-
 ribus & optimatibus placeret. Harmonides id consi-
 lium spreuit, & intenuissimè tibias inflauit, vt ita omni-
 bus innotesceret, sic non modo innotuit, sed cum spi-
 ritu & vitam amisit, quod ea causa libentius adolescen-
 tibus exposui, vt & illi à doctoribus & senioribus mo-
 neri ac doceri velint. Fuerunt autem apud Græcos hæc
 cantionum discrimina. Fuit enim Harmonia genus
 quoddam ad iucunditatem & hilaritatem inuentum,
 Idq; Ionium vocabant. Erat & Lydium ad insaniam &
 Bacchicum furorera incitans. Erat & Phrygium gene-
 rans *εὐνοιασπυγ*: id est, diuinum quendam impetum &
 afflatum. Erat & Dorium, siue Doricum cantionis ge-
 nus ad grauitatem & modestiam animos hominum
 reducens, cuius tanta vis erat, vt Basilus author sit, Py-
 thagoram, cum obuium haberet adolescentum gre-
 gem, quiebrietate nimia debaecharetur & insanient,
 iussisse psalten mutare genus cantionis, & canere Do-
 ricum, statimque omnes reduxisse ad sobrietatem &
 modestiam. Pisci enim Dorium in rebus serijs adhi-
 bere solitos accepimus, non Phrygium, neque Lydium,
 quare cum quid lætius aut iucundius vel dicendum,
 vel optandum esset, à Dorio in Phrygium desinebant.
 Cassiodorus de his modulis Epistolarum lib. 2. p. odit
 Dorium, inquit, prudentiæ largitor est, & castitatis effe-
 ctor. Phrygius pugnas excitat, votum furoris inflam-

mat. Aeolius animi tempestates tranquillat, somnūque iam placatis attribuit. Iasius intellectum obutulum acuit, & tenens desiderio grauat, caelestium appetentiam bonorum operator indulget. Lydius contra nimias curas animæ tardiaque repertus remissione reparat & ob estatione corroborat. *Hæc quidem ille.* Sunt verò & ex his alij de quibus Aristoteli alijque mentio. Fuit autem Timotheus Milesius citharcedus, vtriusque Stephanus, celebratissimus, floruitque eadem, qua Euripides, hoc est, Philippi regis ætate.

a HARMONIDES.] *Occasio commendationis ab exemplo. b Timotheum.]* Hic nobilissimus sub Alexandro Magno floruit, de cuius musica iam potenti, & qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit etiam Dion in libro de Regno. c Im edocuisti.] *Hic cogita quanta sermonis copia in vna Musicæ parte vsus sit Lucianus, cum potuisset summam dicere: τὴν αὐτῆς τὴν ὁδὸν αὐτῆς μετὰ τὴν ἀρτέμειδον, id est, artem instandi tibiam et iam perdidici. Hoc exemplum Erasmus nosster adduxit in secundo de Rerum copia commentario, de prima locupletandi ratione, quæ est, quando id latius explicatur, atque in partes diducitur, quod summam ac generatim dici poterat. d Modos facere concinnos.]* Sunt qui modos, seu modulos, nomos, hoc est, lezes appellant, quoniam quasi lege præscriptum sit, ne fidium vocumque intensiones mutantur. e Concutuum.] *Modorum seu nomorum ratio circumscribitur. Phrygio tribuitur τὸ εὐχρον, id est, furorem, sed sacrum duntaxat: Lydio Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico iucunditatem. Hæc Antigenide tibicini tribuit Apuleius lib. 1. Florid. Tybicen, inquit, quidam fuit Antigenidas, omnis recule melleus modulator, & idem omnis modi peritus modifcator, seu tunc velleor Aeolion simplex, seu Iasium varium, seu Lydium querulum, seu Phrygium religiosum, seu Doricum bellicosum: quem Lucianus βαρρυγῶν vocat. Apuleius querulum, cum Ionicum Iasium dixit. Sunt plures modi, sed hos quatuor ut præcipuos duntaxat nominavit Lucianus, quos concennus, seu harmonia proprietatem nominat. Nomorum porro apud Pliniam. & Bæot. in Musica species mulsæ. f Pretereuntium digito*

digito commonstret.] *was oleia* Luciano in suo somnio, talis
 lus scilicet o namentis ego te insignem & conspicuum reddam,
 ut eorum quoque qui te afficiunt, quisque proximè attestan-
 tem tenuer impellens atque commouens, digito te demonstret,
 atque dicat: Hic est ille, &c. Vide ea que ibi annotauimus.
 Et in nostro Chiliarcho adag. 44. Digito ostendi, pro eo quod
 est, insignem esse, quod natum videri potest ab eo, quod in vi-
 ra Diogenis de Demosthene narrat Laërtius. § Ad no-
 ctuam.] Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa cæ-
 teris aubus, in quas astuta vititur dimicant. Nam auicu-
 larum multitudine circumdata, resupina pedibus pugnat, col-
 lectaque in arcum, rostro & unguibus tota regitur. Ei auxi-
 liarium accipiter, fodere quodam natura, ut inquit Plinius.
 Laërtius scribit, Timonem Phlasiuum hoc nomine maxime
 reprehendisse Arcefilaum, quod is populares plaus non ali-
 ter consecraretur, atque noctua frequenti animi consensu clau-
 di consueti:

Hæc ait & turbam dextra læusque frequentem
 Ingitur, volucres vlulas mirantur ineptæ.

Ille stupet stolidum: sed tu vanissimè, plebis

Captator, quid ob hæc tam nõ præclara superbis?

Apologum Angel. Politianus in Lamia sua verbis expoliti-
 mis exponit. h Mar'ya.] De Mar'ya scripsimus ante in
 dialogo Iunonis & Latona. & pōst in Tragopodagra, Vide fa-
 bulam apud Ouidium lib. 6. Pastor. Eiusdem Mar'ya meminit
 Lucianus, aduersus indoctum suis libris tumencem. i Ince-
 lebris] *Abstrusæ. k Occultæ, quod aiunt.* Huius ada-
 giij sensus est, quasuis egregias dotes ingenij, si non perferas, per
 inde esse, quasi non habeas. Hoc refertur à Suetonio in Nerone,
 & Gellio libro Noctium 13. capite vltimo: Nocti, inquit,
 magister verbum illud, scilicet vetus, egregiam musicam, que
 sit abscondita, illam esse nullius rei. Alludit huc huadubie
 Ouidius cum ait:

Tulicet ad Thamyram superes, atq; Orphea cantu,
 Non erit ignotæ gratia magna lyræ.

l Parum sit tibi curæ.] Dionysius tybicen gloriatur apud
 Laërtium in Crasæ, quod nemo pulsus suos audisset, neque in

erremi, neque ad fontem, quemadmodum Iſmenie. ſentientia ſe nunquam captiſſe plauſus ſordidorum & imperitorum, ſed ſibi habuiſſe ſe probari paucis eruditis. in Vita ſplendore.] Ea eſt enim pro ſeſto laus incunda, quæ ab iis proficiſcitur, qui ipſi in laude vixerunt. Cicero libro 15. Epiſtolarum familiarium: Leui ſum laudari me, inquit Heſtor, opinor apud Neminem abſ te, pater, laudari viro. n. Proinde.] Propoſitio, quæ ſe commendat amico ex principibus vni. o Gnomon.] Τὸ πῶν Latinis norma vocatur, ad quam exiguntur anguli, ſicuti ad regulam longitudines, ad perpendicularum altitudines. Quæ Cicero libro 2. Academicarum quaſtionum tria completus eſt: Atqui ſi crederemus, inquit, non egeremus perpendicularis, non normis, non regulis. ꝑ Aut quem.] Ratio, à præſentia & iudicio perſonæ eius cui ſcribit. q In vno viro iecimus aleam.] Vide ea quæ annotauimus in Apologia, pro Imaginibus, & in Sitturalibus. r Tu verò.] Ab amplificatione perſonæ, à collatione. s Sed & illud.] A communi patria. t Sunt ſomnia.] Somnium eſt quod in ſomnis videre videmur: vnde prouerbialiter ſomnium & ſomnia vera, futile, inanem & nihili dicimus. Idem in dialogo Nirei, Therſie & Menippi: ἀνέκατ' ἔργα λέγεις, Somnia mihi narras. u Cæterum ipſa veritas.] A ratione ſcriptoris. x Videamur verò.] Concluſio verò & ἔλεω.

Σ Κ Υ Θ Η Σ Η

Πρόλογος.

SCYTHA, SEU

a Hoſper.

Vincentio Obſopæo interprete.

ARGUMENTVM.

Laudat Macedonicos quosdam ciues, patronos, videntur, ſuos, vt à quibus maxime adiutus, atque apud cæteros promotus fuerit. Facit autem hoc collatione quadam Anacharſidis Scythæ, & Solonis Athenienſis: ad quem cum alter Athenas profectus, à Toxare populari ſuo ad ductus fuiſſet, & humaniter acceptus

peus ab illo, breui toti ciuitati notus atque acceptus est. Eodem igitur pacto & se, cum in Macedoniam venisset, ab omnibus, vt ad illos de quibus encomium hoc instituit, diuerteret, iisque sese commendaret, admonitum fuisse ait. Vt enim apud Athenienses aliquando Periclem, Aristotelem, & Solonem, quasi ceterorum omnium instar fuisse, ita hoc inter Macedonas reliquos excellere. Titulum ex eadem ratione, qua superiores, hæc quoque oratio habet. Cætera plana sunt.



Υπερὸν Ἀ-
ναχάρσιος ἀπί-
κτος ἐκ Σκυθίας Ἀθλιώ-

της, παύειας ἰδιουσίας τῆς
Ἐπιλευκῆς, ἀπὸ καὶ Τόξαιος
ὑπὸ αὐτοῦ, ἑορῆς μὲν, καὶ ὁ-
δοῦκαλ' ἀνὰ, καὶ ἰατρικῆς
ἀσθενῶν ἐπιμαχῆς τῶν
ἀείων, οἰκοῦ δὲ ἐν Βασιλείᾳ
Ἰθῶν ἀπ', ἐκ τῶν πικροει-
κῶν, ἀπὸ δὲ Σκυθῶν τῶν ποτα-
μῶν, καὶ Ἀιμαρικῶν, οἰοῦ ἀπὸ
ὑπὸ αὐτοῖς οἰκιστὰς ποταμῶν Ἰα-
κίνοισι καὶ ἄλλοις, ἀπὸ βοῶν
ἀπὸ τῶν ἄλλων, καὶ ἀμύκων
καὶ δὲ, οὐκ ὅτι Τόξαιος ἐκ τῶν
ἀπὸ τῶν ἐν ὀπίσθῳ Σκυθίας,
ἀπ'



Non^b fuit pri-
mus^c Ana-
charsis, qui ex
Scythia Athe-

nas usque peregrè profectus
est, Græcicæ discipline
perdiscenda desiderio: sed
ante illum & Toxaris, vir
& multa sapientiæ, & ele-
gantia, ac rerum optimarum
studiosus admodum, sed
qui domi nō erat de sangui-
ne regio, neque ex ijs qui tia-
rat gestare solent: verū vnus
è vulgo Scythiarum & popu-
larium, cuiusmodi sunt qui
apud illos vocantur^d Oxtipe-
des: quo significant aliquem
duorum boum & vnius
plausiri esse dominū. Hic er

go Toxaris haud iterū postliminio ad Sehyshas regressus est,

ἀπὸ Ἀθλέωσιον ἀπέθανε· καὶ
 μὴ δὲ ποδὸν καὶ ἥρωος ἔδοξε, καὶ
 ἐντέμνωσιν αὐτῷ ἐξῆς ἰατρῶ
 οἱ Ἀθλωαῖοι ὧτο ἕτερον μα-
 ἥρωος ἡνίοχον ἑπιπέσασα-
 τῶ δὲ αὐτῶν ἑπιπυρίας,
 καὶ αὐτὸ ὄντι τὸς ἥρωας ἰα-
 τήριον, καὶ τῶν Ἀσκληπιά-
 δων ἵε ἔδοξε, ὃ χῆρον ἴσως
 διηγήσασθαι ὡς μάθῃτε ὁ Σκυ-
 θας μόνον ἰατρῶσιον ὄντα ἀπα-
 θαντίσιν, καὶ σίμπερ πω-
 ρί τὸν Ζαμόλξιον, ἀπὸ καὶ Ἀ-
 θλωαῖοις ἐξῆς ἰατροποιῶν τὸς
 Σκύθας ἰατρῶν ἑπιπέσασα-
 τὰ τὸν νομὸν ἑπιπέσασα, ἔδο-
 ξεν ἢ Ἀρχιτέλους ζωὴν, Ἀρεο-
 παγίτι ἀνδρῶς, ἰατρῶντα οἱ
 ἑπιπέσασα, ἰατρῶσαι ἑπιπέσασα Ἀ-
 θλωαῖοις, ὅτι πᾶσι ταῖς ἰα-
 τρῶσι ἰατρῶσι, ἢ τὸς ἰατρῶ-
 πὸς οἱ ἰατρῶσι ἰατρῶσι. ἑπιπέσασα
 χυάντις ἡνίοχον (ἢ ἑπιπέσασα ἡ-
 ἑπιπέσασα Ἀθλωαῖοι οἱ ἀνδρῶσι) ἰα-
 τρῶσι μὴ ἰατρῶσι ἰατρῶσι αὐ-
 τὸς, ἢ ἰατρῶσι τινος πω-
 ρὸς ὁ οἱ ἰατρῶσι ἰατρῶσι,

sed Athenis manens die suum
 obiit, ac non multo post etiā
 heros esse visus est: atq; hunc
 peregrinum medicum Athe-
 nienses non secus atq; vnum
 colunt ex heroum numero.
 Hoc enim nomen cum heros
 esse declaratur, possidere cœ-
 pit. Sed enim causam cogno-
 minis, & quomodrem in he-
 roum catalogum relatus sit,
 vnusq; ex Aesculapianis vi-
 sus sit, non alieum fortasse est
 percensere, vt cognoscatis.
 Non Scythis tantum moris est
 immortalitate donare homi-
 nes, & ad Zamolxin^c ab-
 legare mortuos: sed Athenies
 sibus quoq; licitum est, in Gra-
 ecia Scythas deos facere.
 Quo tempore saua pestilen-
 tia populus Atheniensis infe-
 stabatur, videre visa est Ar-
 chitelis viri Areopagiti vs-
 xor sibi Scytham adstuisse dia-
 xisseq; fore vt Athenienses a
 pestifero contagio libera-
 rentur, si angiportus vino conspergerent. Hoc cum sepius fie-
 et (neque enim Athenienses mulierculæ verba audita dede-
 unt neglectui) factum est vt non amplius pestis in eos gras-
 aretur, siue vaporibus quibusdam noxijs vim odore extinctis,
 siue.

ἔτι ἀπο τι πλιον ἀδῶς ὁ ἥ-
 ρως ὁ Τόξαις, ἀρισταρικὸς
 ὄν, σωρδῶσανον. ὁ δὲ ἔμ μι-
 αδὸς ἢ ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀπ-
 διδῶται αὐτῷ, λακδῶς ἵππῳ
 κατὰ νόμον ἔπι τῷ μνά-
 ματι, ὄσον ἰδασζον ἢ Δαμανί-
 τη προσελθόντα αὐτῶν, ἐν ἄ-
 λαδῶν ἔνα τα πικρὶ τῷ οἴνῳ,
 καὶ ἐν ῥέει καὶ ἰο Τόξαις τῆ-
 θαμμῶς, τῆ τε πιγραφῆ
 γνωσῆς, ἢ καὶ μὴ πᾶσα ἰφά-
 νῆ ἔτι καὶ μάλα οὗτι ἐπὶ τῆ
 σήλη Σκύθης ἀνὴρ ἐγκολο-
 πλο, τῆ λακῶ μὴ τόξον ἔχων
 ἐν τῆ ἀμύνον, τῆ δελιῶ, δὲ βι-
 βλίον ὡς ἰδῶν ἔτι καὶ νῦν ἰα-
 δοις ἀρ αὐτῷ πικρὸ ἡμισυ, καὶ
 τὸ τόξον ὄλον, καὶ τὸ βιβλίον
 τὰ δὲ ἀλλα ἢ σήλης, καὶ τὸ πρό-
 σωπον ὁ γένῳ ἢ δὴ ἰλυμῆ-
 νατό πῶ. ἔσι δὲ ἔπολὸν ἀπ τῷ
 Διπύλῳ, ἐρ ἀειρεῶ ἀς Ἀκα-
 δαμίαν ἀπιύλων, ὁ μέγα τὸ
 γῶμα, καὶ ἢ σήλη χαμῶ, καὶ
 πᾶλὸν ἀπ ἰσπῶ γῆ ἀ. καὶ
 φασὶ σπρταίνοντάς τινας
 ἢ δὴ πικρῶσαι ἀπ αὐτοῦ.
 in Academiā ingredientibus tumulus non magnus, ὁ σταυα
 humili sita, verum subinde recentibus fertis redimita. Aiunt
 quē nonnullos febre laborantes iam ab illo subleuatos esse:

siue aliud quiddam maioris
 efficaciae nori heros Toxa-
 ris, quippe qui medicus exi-
 stens, ista Atheniensibus fa-
 cienda suaserit. Itaque cura-
 tionis merces etiam nunc illi
 persoluitur. nam niuei colo-
 ris equus ad eius monimen-
 tum quotannis immolatur,
 quo loci monstrauit Dimeni-
 de illū accedentem ea quae de
 vino spargendo diximus, im-
 perasse. Et inuentus est eo lo-
 co Toxaris esse sepultus, ipsa
 inscriptione cognitus, tamen
 si non integra appareat: in
 primis verò quòd super co-
 lumnā vir ornatu Scythi-
 eo sculptus fuerat, leuā arcū
 intensum, dextrā verò, vi-
 sus est, librū tenens. Etenim
 adhuc plus quàm dimidio
 corpore conspicitur, ὁ arcus
 totus vnā cū codice: reliquas
 verò partes statuae vnā cum
 fronte tēporis lōginquitas iā
 deus stauit. Est aut non pro-
 cul ab aedibus Dipylī, à laeua

καὶ μὴ τὸν Δι' ὄντων ἄπιστον,
 ὃς ὄντων ποτὶ ἰάσατο πλὴν πό-
 λιμ', ἀμὰ ἢ οὐ περ' ἔνικα ἔ-
 μιν ἄδω ἀντὶ, ἔφα μὲν ἔτι ὁ
 Τόξαρις, ὁ Ἀνάχαρις δὲ ἄρ-
 τι κατὰπολιτευθεὶς, ἀνὴρ ἐν
 Παρσίῳ, οἷα δὲ ξηρῶ, καὶ
 βάρβαρος, ὁ μάλιστα τετρα-
 γμῖνος ἔτι πλὴν γνάμυ, πάν-
 τα ἀγνοῶν, φοφοδὲς πρὸς
 τὰ πομπὰ, ἢ ἔχων ὃ, τι χε-
 σαὶς ἑαυτῷ καὶ ἢ σαυιδία,
 ταχέλιμ', ὅ παρὰ τ' ὀρέων-
 τωρ' ἐπὶ τῆ σκευῆ, ἢ ὁ μὲν γλωσ-
 σον ὁ δὲ γὰ ἔπεισε καὶ ὄλωσ,
 μὲν μὲν γὰρ ἀπὸ ὄδῃ τ' ὄδου.
 καὶ ἰδὲ δόκτο, ἰδὲ ὄτα μόνον
 τὰς Ἀθλέας, ἐπὶ πόδα ἑλθὼς
 ὀπίσω χαρῶν, καὶ πλοῖον ἑ-
 πιβάνατα, πλὴν αὐτὸς ἐπὶ Βο-
 σπόρου, ὃ ὄν ὁ πομπὴ ὁ δὲ ἔ-
 μιν ἑαυτῷ ἔπεισε οἷα ἀδ-
 ἐς Βρύδας. οὕτως ἔχοντι τῷ
 Ἀναχάρσιδι ἐντυχεῖν Ἀδ-
 μωρ τὸ ἀγαθὸς, ὡς ἀλλήθως,
 ὁ Τόξ

nauigio iterum soluere in Bosporum, vnde non multum
 itineris illi consociendum restabat in Scythiam. Ad hunc
 modum hæc secum reputanti Anacharsidi demon quisquam
 bonus illi sit obuiam, vt reuera credendum est, nempe.

Toxaris

per Iouem à vero non ab-
 horret, quippe qui totam cia-
 uitatem quondam peste gras-
 uatam liberauerit. Sed res-
 grediamur ad id cuius gra-
 tia illius mentionem fecimus.
 Adhuc quidem in viuis erat
 Toxaris, Anacharsis autem
 cum nuper soluisset è patria,
 ex Pyrao in urbem venit,
 velui hospes & barbarus,
 non mediocriter animo per-
 turbato, omnia ignorans, ad
 multa meticolus & trepi-
 dus, pendens animi quid as-
 geret. Siquidem non obscu-
 re intelligebat à videntibus
 se haberi ludibrio propter
 habitum peregrini insolentiam,
 & eandem linguam
 sonare callentem inuenibat,
 neminem. In summa, iam
 illum susceptæ profectio-
 nis penitebat, constitutum ha-
 bens in animo, visis tantum
 Athenis auctiuum retrò abi-
 re in patriam, consensuque

ὁ Τόξαρις ἦδ' ἐν ᾧ Κεραμίδ-
 κῶ καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἢ σο-
 κῆ ἀπ' ἐπιστάσασα, παριώ-
 τις οὖσα, ἔτα μὲν τοι οὐ χα-
 λιπῶς ἔμμι καὶ αὐτὸν γνῶ-
 σάσαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἃ τι
 γήσῃ τὸ δακρυμάτου ὄντα,
 καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν.
 ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἄρ' ἐ-
 πέσοι ἐξ ἡμῶν ὀμοειδῆ ὄντα,
 Ἐκλυσιῖ ἐσαγμένον, ἔμεινε
 ρημῖνον τὸ γήσασιν, ἄσασιν
 ἀσίδηρον, ἦδ' ἐν σαμύλον, ἀ-
 τῶν τῶν Ἀσικῶν ἕνα τῶν
 αὐτοχλόων; οὐτὰ μάλιστα
 ποίητο καὶ τὸ γόνυ, ἀμὰ Τό-
 ξαρις Σκυθιστὶ προσεπὶ τῶν
 τῶν, οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις
 ἄρ' ὑλλάνεις, ὁ Δαυκέτι; ἐ-
 δάκρυον ἢ φ' ἠδ' οὐκ; ὁ Ἀνά-
 χαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον
 ἐρῆκε τινα, καὶ τοῦτορ' ἔ-
 δότα ὄσις ἰὼ ἐν Σκύθαις, καὶ
 ἤρτο, οὐ δὲ πόθεν οἶδα ἢ
 μὲν, ᾧ ξέν; καὶ αὐτὸς ἔφη,
 ἐκείθεν εἰμι παρ' ἡμῶν, Τόξα-

Toxaris^f in Ceramico. Ad
 quod primum illum pertra-
 xit habitus, quem videbat
 sibi esse patrium. Deinde
 haud difficulter cogniturus
 erat & ipsum Anacharsis,
 nempe ex illustri ortum ge-
 nere, quiq; inter Scytharum
 primates nō infimum locum
 obtineret. Porro autem Ana-
 charsis vnde cognoscere po-
 tuisset populari sibi esse To-
 xarim, more Græcorū exors
 natum, mentum habentem
 detonsum, incinctum, nullo
 ferro munitum, iam multa
 facundia facetum & lepi-
 dum, & atque ex ipsis Atticis
 vnum indigenam? Ad eò iam
 transformatus erat longin-
 quitate temporis. Verùm To-
 xaris Scythica lingua affa-
 tus illum: Nōne tu, inquit,
 Anacharsis ille es Dauceto
 patre prognatus? Lachry-
 matus est præ gaudio Ana-
 charsis propterea quòd eius.

dem lingua hominem inuenisset, planeq; callentem quis esset,
 aut quem apud Scythas dignitatis locum obtineret. & inter-
 rogauit: Tu verò vnde me nosti, ὁ hospes? Cui ille: Inde ego
 sum, inquit, ἐ vobis oriundus, ex Scythia: nomē mihi est Toxa-
 ri, non

εις τὸνομα, ὃ τῶν ἐπιφανῶν
 ὄντων καὶ ἐγνωθῆαι ἄρ' σοι κατ'
 αὐτόμωρον, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ,
 περὶ οὗ ἐγὼ ἠκουσα, ὡς τις Τό-
 ξαρις, ἔρωτι τῆς Βελῆσσης, ἀπ-
 λυτῶν καὶ γυναικῶν ἐν Σκυ-
 θία, καὶ πατρίᾳ νεογνῶν, οἷ-
 χοῖτο ἐς Αθῆνας, καὶ νῦν ἴσθ-
 σπιδὲ κῆθι, τιμῶμεν ὅτι ποτὶ
 αἰεὶ σὺν; ἐγὼ, ἔφη, ἐκείνός εἰμι,
 εἴ τις καμῶ λόγος ἔτι παρ' ὕ-
 μῖν. ἐκῶν ἦδ' ὅς οἱ Ἀνάχαρ-
 σις, μαθητὴν σοῖ ἰδοῖ με γυγι-
 νημίον, καὶ ἴσθω τὴν τῷ ἔρω-
 τῷ, ὅρ' ἠράδως ἰδέσθω τὴν Ελε-
 λάδα. καὶ κατὰ γὰρ τὴν ἔμπο-
 εἶαν ταύτην ἀπ' Ἀλυμίας, ἠ-
 κω σοι, μνεῖα παθῶν ἐν τοῖς
 ἴσθ' μῆος ἰδύσθαι. καὶ εἴ γε μὴ
 σοὶ ἐντυχον, ἔγνωσθ' ἦδη,
 πρὶν ὄλιον ἀλῆσαι, ὀπίσω αὖ-
 θις ἐπιναυτῶν κατ' ἴνα. οὐτως
 ἐτι γὰρ ἄλλοι, ξύνα καὶ ἄγνω-
 σα πάντ' ἄρα. ἀλλὰ πρὸς
 Ἀκινάκον καὶ Ζαμόλξιον, τῶν
 πατρῶων ἡμῶν θεῶν, σὺ μὲν, ὃ
 Τόξαρι, παραλαβὼν ξυνάγκη-
 σον,

sternatus eram animo, peregrina & incognita omnia con-
 spiciens. ¹ Sed age per Acinacem & Zamolxim deos nobis
 penates: tu me assumptum, ὁ Toxari, ut hospitem circumdu-
 cito,

ri, non ex claris illis ducenti
 generis originem, ut per hoc
 tibi notus esse queam. Num,
 inquit ille, tu es Toxaris, de
 quo ego inaudiui, Toxarim
 quendam amore visende
 Græciæ relicto domi uxore
 & infantibus filijs, Athenas
 esse profectum, & nunc ibi
 versari, inq; magno esse pre-
 cio apud optimates? Ego,
 inquit, ille ipse sum, si qua ec-
 tiam nunc apud vos de me fa-
 ma superstes est. Proinde,
 inquit Anacharsis, scias me
 tuum factum esse discipulū,
 ac amoris tui æmulum, quò
 huc perductus es, scilicet ut
 viderem Græciam. ^h Itaque
 huius negociationis gratia
 peregrè profectus venio, in-
 finitis malis perfunctus apud
 gentes in medio sitas. Et ni-
 si tu mihi factus fuisses obs-
 ulam, id decretū erat, prius-
 quam sol occidisset, me re-
 trò ad nauem voluisse refer-
 re gressum. vsque ad cò con-

σορ, καὶ δῆξον τὰ λάμπισα τῆ
 Ἀθλωσιον, ἔτα καὶ τὰ ἰον τῆ
 ἀπὸ Ἐμάδι, νόμον, τὶ τοὺς
 ἀείους, καὶ ἀνδρῶν τὸς βυλ-
 σίους, καὶ ἡθῆ καὶ πάνη γύρας
 καὶ βίον ἀδῶν, καὶ πολίτε-
 ας, δι' ἅπαν σὺ τε καὶ ἄλλοι
 οὐ τοσούτων ὁδῶν ἡκομην, ἢ
 μὴ κλειδῆς ἀθῆτων αὐτῶν
 ἀναστροφῶν. τὸ μῦθ, ἔφη ὁ
 Τέξαιος, ἡκιστὶ ἐρωτῶν ἐρη-
 κας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλ-
 θούσα, οὐχ ἰδοὺ ἀπὸντα, πλὴν
 ἀπὸ θάρσος, ὃ γὰρ ἄν, ὡς φῆς,
 ἀπέλθεις, οὐδ' ἄν ἀφίη σὶ ῥα-
 δίως ἢ πόλις, οὐχ οὕτως ὄλις
 γὰ τὰ θείλητρα ἔχῃ πρὸς τὸς
 ξένους, ἀλλὰ μάλᾳ ἐπιλύψι-
 τά σου, ὡς μῦθε γῶαικός ἐ-
 τι, μῦθε παῖδων, εἰ σοὶ ἡδὴ ἐσ-
 σὶ, μὲν ἴδοιαι. ὡς δ' ἄν τὰ χι-
 σε πᾶσαν ἰδοίς τῶν πόλιον
 τῶν Ἀθλωῶν, μᾶλλον δὲ τῶν
 Ἐμάδιᾶ ὄντων, ἢ τὰ Ἐκλιῶν
 καλὰ, ἐγὼ ποθὶ σοὶ αἰοί.

cito, ac mihi pulcherrima
 quaeque quae Athenis sunt,
 cōmonstratio: deinde, si qua
 etiam passim in reliqua sunt
 Graecia admiranda & visen-
 da, cū leges optimē constitu-
 tas, tū viros quosq; integer-
 rimos, ad haec mores & lus-
 dos publicos, & vitā illorū,
 & Rempub quorū indagans
 dorū gratia prior tu, exin es-
 go post te tantum iuineris ex-
 hausimus. Et ne permittas,
 vt his omnibus nondum visis
 mihi retrō pes mouendus sit.
 Hoc equidem, inquit Toxa-
 ris, minime amanter dixisti,
 vix taclis pede liminib; mox
 te rediturū postliminio: At-
 qui bonū habe animum: neq;
 enim, vt tu te cū cogitas, abis-
 bis, neque te facile dimissura
 est ciuitas. Neque verò aded
 modica habet erga retinen-
 dos hospites demulcimenta

Agie

ἔσι σοφὸς ἀνὴρ ἐν ταῦτα, ἡμι-
 λῆρι. ὁ δὲ ἀφ' Ἀλυμύσας δε-
 μάνα πομπὰ ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ
 ἐς Ἀίγυπτον, καὶ τοῖς αἰετοῖς
 τῶν ἀνθρώπων συγγράμει-
 ο. τὰ ἅλλα δὲ τῶν πλοσίων,
 ἅμα καὶ κομιδὴν ὠνυς. ὅψι
 ζερόντα, ὅσα δημοτικῶς ἐ-
 ταλμύρον, πλὴν διὰ τὴν πλὴν
 σοφίαν, καὶ πλὴν ἁρετῶν,
 πάντων τιμῶσιν αὐτόν, ὅτι καὶ
 ἰσομεθεῖν χεῖνται πρὸς πλὴν
 πολιτέαν, καὶ ἀξιόσι κατα-
 τὰ ἑαυτοῦ προσάγματα βίβν.
 ἀ τοῦτορ ἐλορ κτισαίω, καὶ
 μάδοις οἱ ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶ-
 σαν νόμισε πλὴν ἑμάδα ἐν
 αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κερὰ λαορ
 ἡδὲν ἀν ἐδύναι τῶν ἡδὲ ἀ-
 γαθῶν ὡς οὐκ ἔστιν, ὁ, τι ἀν
 μίσηρ σοι καλὸν χάρισαδάω
 δλω αἰμύλω, ἢ οὐσησας ἑκείνω.
 μὴ τοῖνω μίτωμαρ, ἔφη, ὁ
 τόξαι, ὁ Ἀνάχαροις, ἅμα
 με καλῶρ, ἀγὲ παρ' αὐτόρ.
 εἰδίδερισ, οὐνιερσάμ Γρακίαν ἐν
 τε ἡβιούρυν ἡαυδ δυβί-
 τανερ ἐξίστιμα. Et quod caput est
 nosse, sic habe, ex omnibus
 bonis hic repositis, non maiori
 me tibi gratificari posse aut
 officio aut obsequio, quam si
 huic te quam commendatissi-
 mum reddidero. Ne igitur cunctemur,
 ὁ Τοξαρὶ, inquit Ἀ-
 nacharctis, sed me assumens
 quantocyus ad illum ducito.

Agit hic vir multa & ad-
 mirandæ sapientiæ, & qui-
 dem indigena, sed qui diu
 multumq; susceptis peregri-
 nationibus & in Asiam &
 in Aegyptum profectus sit,
 ac cum optimis quibusque
 mortalibus vitæ consuetu-
 dinem habuit: cetera homo
 non admodum dives, verum
 infima penè fortunæ men-
 dicus. Videbis senem aded
 populariiter exornatum: ve-
 runtamen cum propter sa-
 pientiæ excellentiam, cum a-
 liarū virtutum quibus præ-
 dicitus est, præstantiam, ab
 omnibus certatim colitur,
 adeo ut etiam pro legum au-
 ctore eo utantur in consti-
 tuenda Repub. neque iuxta
 eius præcepta vivere dedis-
 gnantur. Hunc si amicitia
 tibi iunctum possederis, ac
 planè cuiusmodi vir sit, per-

ἀτὰρ ἐπεὶ ἴδων δέδρα, μὴ δυσ-
 πρόσδοιτο, καὶ ἐν παρρησίᾳ
 εἴπαι σου τὴν ἑνταξὺν ἡμε-
 ῖων, καὶ φημι, ἰδὲ ὅς ἐκείνῳ
 τὰ μέγιστα χαριᾶσθαι μοι δεο-
 κῶ, ἀφορμὴν παρασχῶν τῆς
 ἐξ ἕνον ἀνδρα ἑνποτίας, ἔπου-
 μόνον· ἔσθι γὰρ ὅσι περὶ τὸς
 ἕνους ἢ ἀδῶς, καὶ ἢ ἀμνηστει-
 κεία καὶ χευσότις, μάθων δὲ
 λατὰ δάμωνα οὐτὶ ἀτὸς
 ἡμῶν πρόσσασιν, ὃ ἐνὶ σπονδαί-
 σι, ὃ λατῶν ἑαυτῶ, καὶ ἄμα
 προσεπῶν τὸν Σόλωνα. τοῦ-
 τό σοι, ἔφην δῶρον μέγιστον
 ἦκω ἄγων, ξένον ἀνδρα, Φι-
 λίας ἀνόμενον. Σκύθης δὲ
 ἔθι τῶν παρ' ἡμῶν ἑσθαιπι-
 δῶν, ἢ ὁ μὸς τὰν ἄπαντα ἄς-
 φείας, ἢ καὶ σπουδόμενον ὑμῶν,
 καὶ τὰ κάλλιστα ὀψόμενον τῆς
 ἑλλάδος καὶ γὰρ ἐπιλομῶν τινα
 ταύτων ἐξέυρον ἑαυτῶ, ὅπως
 ῥᾶ καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα,
 ἢ γνῶριμος γένοιτο τοῖς ἀεί-
 σοις.

nobilibus & summo loco natis. Omnibus verò in patria
 relictis, huc venit nobiscum conuersaturus, eaque quæ per
 Græciam sunt præstantissima, visurus. Porro ego eius
 rei compendium illi inuentum curavi, quo pacto facilli-
 mē simul & expeditissimē vniuersa perdisceret, & opti-
 mē

Sed enim illud vereor, ne
 difficilis accessus sit, iunq̄
 erga me studium tanquam
 superuacancum respuat. Bo-
 na verba, inquit ille: videor
 enim illi rem omnium gra-
 tissimam facturus, beneuo-
 lentie erga hospitem osten-
 tandæ occasionem illi offer-
 rens. Tantum verò me se-
 quere, statimq̄ quasit erga
 hospites reuerentia, iunq̄
 quam à comitate non auer-
 sus, iunq̄ quæ alia eius boni-
 tas, & ingenij amcenissimi
 suauitas, cognoscet. Quin
 potius, bona fortuna duce,
 ille ipse nos accedit: nemp̄
 ille qui cogitabundus secum
 loquitur. Et cum dicto So-
 lonem allocutus: Venio, in-
 quit, maximum tibi munus
 adducens, virum peregrini-
 num egentem amicitie. Est
 autē genere & natione Scy-
 tha, vnus apud nostrates ex

σοις. τούτο δ' ἴω σοι προσε-
 γαγῆρ αὐτόφρ. ἐ τοίνυν ἐξὼ
 Σόλωνα οἶδα, οὐτῶ ποίσεις
 καὶ προσγνήσεις αὐτοῦ, καὶ
 πολιτικῶν γνήσιον ἀποφανῆς
 τῆς Εὐαίας. καὶ ὅτι σοι ἐ-
 φλω μικρὸν ἔμπροσθεν, ὡς Ἀ-
 ναχάρσι, πάντα ἰάρακας ἤ-
 δει, Σόλωνα ἰδῶν. τοῦτο αἰ
 Αἰλιῶα. τοῦτο ἢ Εὐαίας οὐκ
 ἐτιξεν, σύμπαντες σεῖσα-
 σι, πάντων σε φιλοῦσι, τηλι-
 κοῦτόν ἐσι τὸ κατὰ τὸν πρὸς-
 βυτιῶν τοῦτον. ἀπάντων ἐπι-
 λήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ σωθῶν
 αὐτῶ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας
 τὰ ἄθλα, τοῦ ἔρωτ' τὸ τέ-
 λ' οὐτὸς σοι ὁ Εὐαλικὸς
 κανὼν, τοῦτο, δῆγμα τῆς φι-
 λοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὐ-
 τῶ τοίνυν γίγνωσκῃ, ὡς ἄ-
 λαιμονίσατ' ἄρ, ὅς σὺ ἐ-
 σῆ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χεῖσῃ
 κῦτῶ. μακρὸν ἄρ ἐν δεικνύ-
 σαοδα, ὅπως μὴ ἦδῃ ὁ Σό-
 λων ὡς ἄλλῳ, οἷα δ' εἶπῃ.

ὡς
 regula, neq; non Atticæ philosophiæ index certissimus. Qua-
 re hoc tibi persuade, eum esse multò felicissimum, quicun-
 que cum Solone versatus fuerit, eoque amico viuitur. Perlon-
 gum esset referre, quantum cum Solon sit delectatus munere,

tum

mis quibusque innotesceret.
 Aliam verò ad hæc conse-
 quenda viam compendio-
 siorem non tenebam, quam
 si hunc tibi adductum fa-
 miliarem fecissem. Itaque si
 Solonem ego planè pernoui,
 sic facies, ac illum in bono-
 rum notitiam & studium
 perduces, & germanū ciuem
 Græcia esse ostendes. Et
 quod tibi paulò antè dixi,
 Anacharsi, omnia iam viso
 Solone conspexisti. Hoc sunt
 Athenæ, hoc est, ipsa Græ-
 cia. Neq; amplius hospitem
 te esse puta. Omnes te noue-
 runt, omnes ceterum amore
 te prosequuntur. Tantum ti-
 bi in hoc sene bonum repo-
 sitū esse ne dubites. Omnium
 in Scythia relictorum te cas-
 piet obliuio, iuncta cum illo
 conuersatione. Habes pere-
 grinationis tuæ premia, de
 amoris finem tantopere desi-
 deratum. Hæc tibi Græca est

ἄς δὲ λοιπὸν σωθῶσα, ὁ μὲν
 παρ' αὐτῶν, καὶ διδασκῶν τὰ
 κάλλει, ὁ Σόλων, καὶ φίλον
 ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρ-
 σιν, καὶ πᾶσάων τοῖς Ἑλλά-
 νων καλοῖς, καὶ πάντα πρό-
 ποσιν ἐπιμελόμενος, ὅπως ἴ-
 διαιεσθαι πρὸς ἑαυτὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι.
 ὁ δὲ τιθεὶς τὴν σοφίαν αὐ-
 τοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πό-
 δα ἰκᾶν ἔνα ἀφελόμενος.
 ὡς γοῦν ἴσχυτο αὐτῷ ὁ Τό-
 ξαις, ἰξ' ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σό-
 λων ἅπαντα ἔγνω ἰσχυ-
 ρῆ, καὶ πᾶσιν ἰσχυρὸν ἔ-
 καὶ ἐτιμᾶτο αὐτὸν οὐδ' ἴ-
 μικρὸν ἢ Σόλων ἰπανῶν,
 ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τούτω, ὡς
 νομοθετῆς ἐπέθοντο, καὶ ἰφί-
 λου, ὅς ἐκείνῳ ἀομιμάσοι,
 καὶ ἰπείνου ἀείεσσι ἀνδρῶν ἔ-
 να τὰ τελευτήα, καὶ ἰμνή-
 θη μόνῳ Βαρβάρων Ἀνάχαρ-
 σι

illius gratia à cunctis familiariter colebatur. Neq; enim
 mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon:
 verum hominibus & hoc moris erat, ut quemadmodum Sol-
 loni legislatori libenter dicto audientes erant, amore quoque
 & benevolentia prosequerentur, quosunque ille aliquo pre-
 cio dignos esse existimabat, ac prorsus eosdem in reliquum vi-
 ros optimos esse credebant. Solus verò ex Barbaris Anachar-

tum quibus verbis responde-
 rit, ita, ut in reliquum tem-
 pus dulcissimè simul & con-
 iunctissimè conuixerint, al-
 ter quidem illorum, nempe
 Solon, docens & instituens
 rebus pulcherrimis, & ami-
 cum Anacharsin in omnium
 familiaritatem aggregans,
 Græcorumque opumatis
 adducens, tum per omnia di-
 ligentissimè curam agens,
 quo pacto quam iucundissi-
 mè in Græcia in precio has-
 bitus præcelleret. Alter
 autem admirandam illius
 sapientiam attonito animo
 admiratus, ne altero qui-
 dem pede volens à senis late-
 re discedebat. Itaq; quemad-
 modum illi pollicitus fuerat
 Toxaris, ex vnicò Solone in
 puncto temporis vniuersa co-
 gnouit, ac omnibus innotuit,

οὐς Δημοπολίτης γινόμενος. ἃ
 καὶ Θεοξένοω πιστάων, καὶ τὸ
 τὸ ἱεροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ
 οὐκ ἄν οὐδὲ ἀνέσπειψω, οὐ
 μαρτυρῶ Σύνθας, ἃ μὴ Σόλων
 ἀπέθανε. βούληθε οὖν ἡδὴ
 ἐπαγαγῶ τὸ μύθος τὸ τέλει,
 ἃς μὴ ἀκίφαλον πεινοσείης
 ἔρα γῶν ἄδύνα, οὐ τινὸς μοι
 ἔνικα ὁ Ἀναχάρσις ἐκ Σκυ-
 θίας, καὶ Τόξαιος τὰ νῦν ἐς
 Μακεδονίαν ἤκιστον, ἔτι καὶ
 Σόλωνα γέροντα ἀνδρα γῶνα.
 γομίνω Ἀθλιώτην. φημὶ δὲ
 ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν
 τὸ Ἀναχάρσιδι. καὶ πῶς
 Χαείτων, μὴ νεμεσῶσθε μοι
 τῆς ἀκρότης, ἃ βασιλικῶ ἀν-
 δρῶ ἑμαυτὸν ἄκουσα. βάρ-
 βαρῶ μὲν γὰρ κἄκῆν. καὶ
 οὐδὲν τι φάσιν ἄν τοὺς
 Σύρους ἡμᾶς φουλοτέρους ἔσ-
 σαι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ οὐδὲ
 κατὰ τὸ βασιλικὸν ἄσποισθ
 τὰ μὲν ἐς τὴν ὁμοίότητα, κατ'
 ἑκάστα δὲ. ὅτι ἴσθ ἑρῶτορ ἐ-
 πιδέμησα ἡμῶν τῆς πόλεως,
 ἔξῃ πλά.

non facile dixeris. Atqui neque res meas cum regia magnificentia
 comparare annitor similitudine, nisi quantum ad ea quae dixi-
 mus. Nam cum primum in vestra urbe hospes immigrassem,
 statim

sis initiatus est, ac ciuitate
 donatus, si Theoxeno fides
 habenda est, qui prater cae-
 tera et hoc de illo lieris as
 memoria prodidit. Sed ne-
 que, ut opinor, retrò ad Scy-
 thas Anacharsis abiit, nisi
 Solone mortuo. Vultis igitur
 fabulae finem iam impo-
 nam, ne sine capite obambu-
 lei? proinde iam tempus est
 cognoscendi ciues, cuius rei
 gratia mihi Anacharsis ex
 Scythia, et Toxaris in praesentia
 venerunt in Macedoniam, ad quos Solonem quo-
 que adultae aetatis hominem
 ab Athenis adduxi. Si
 quidem aio et me non dis-
 simile quiddam cum Ana-
 charside passum esse. Ac per
 Gratias vos obsecro, ne in-
 dignabundo animo mihi vi-
 tio vertatis similitudinem, si
 viro regio memet ipse com-
 parauero. Barbarus enim il-
 le fuit: ceterum nos Syros
 vlla in re Scythis deteriores

ἐξήπληξεν ἄν ἑὸς, ἰδὼν
 τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος,
 καὶ τῶν ἰμωλιτινομένων
 τὸ πλῆθος, καὶ πῶς ἄλλω
 δυνάμει, καὶ λαμπρότητα
 πᾶσαν. ἔστι ἱπποδὸν ἰτι-
 θήσαντες πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ
 ἐξήρκοιεν ἑὸν βῆματι, οἷον
 τι καὶ ὁ υψιότατος ἱκάνθη
 ναυσίον ἰπποδῶνα, πρὸς
 πῶς τοῦ Μενελάου οἰκίαν.
 καὶ ἔμελλον οὕτω ἀγριθῆ-
 σσασθαι πῶς γυμνῶν, ἰδὼν
 πόλιν ἀκμάσουσαν ἀκμῆ ἑ-
 σσῶν, καὶ κατὰ τὴν ποιη-
 τῶν ἱκάνον, Ἀνθίσσαν ἄ-
 γαθοῖς πάσιν, οἷς θάλασσα πό-
 λιν. οὕτω δὲ ἔχον, ἰσο-
 πούμω ἡδὴ περὶ τῶν φρα-
 κίων, καὶ τὸ μέγεθος τῶν
 λόγων ἑμῶν, πάσαι ἰδέσθαι το-
 τισι γὰρ ἄν ἄποιοι ἔδειξαι,
 σιωπῆ παραδῶσας τηλικαύ-
 τῶν πόλιν; ἰσότητος γὰρ, ἔδ-
 ἄποκρυφόμενα τὰ ληθῆς, οἷς τι-
 βῶσι οἱ προῦχοντες ἔχον, καὶ
 οἷς ἄν τις πείσθῃ, καὶ
 συγγρα-

(neque enim veritatem prudens celabo) si qui essent qui res
 aliquos dignitate anteirent, et quos aggressus aliquis, ac

συγραψάμεν ὅτι πρὸς τὰ
 σωμαγωγιστῶν κῆρυξ πρὸς τὰ
 ὅλα. ἵνα ταῦτά μοι οὐχ ἔσ,
 ὡσπερ τῷ Αναχάρσιδι, καὶ
 αὐτῷ Βάρβαρῳ, ὁ Τόξα-
 εις, ἀπὸ ποταμοῦ, μάλλον δὲ
 πάντες τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ
 αὐτῶν σωμαγωγῶν ἕλθον. ὁ
 ξένος, ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι
 κηρύξοι, καὶ δέξιοι ἀνὰ τὸν
 πόλιον, καὶ οὐκ ἄν ἀπαχόθι
 τοιοῦτους ἕργοις ἀνδρας ἀ-
 γαθοῦς. δύο δὲ μάλιστα ἕσθον
 ἡμῶν ἀνδρας ἀείκω, γὰρ μὲν
 καὶ ἀξιώματι πολλὸν πρὸς
 χοντῶν ἀπάντων, πᾶσθεῖα
 δὲ, καὶ λόγῳ δυνάματι τῷ
 Ἀπικῷ δικάδι παραβάτοις
 ἄν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου
 ὀνομασία, πάντων ἑρωτικῶν πρὸς
 αὐτοὺς, καὶ τῷ γίνεσθαι ὅ, τι
 ἄν ἔειπον ἢ τῷ πόλι. τὸν
 μὲν γὰρ κηρύξοι, καὶ τὸν
 πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρω-
 πισμόν, καὶ τὸ ἴσχυρὸν τοσού-
 τῳ ἀντίφθονον, καὶ τὸ μὲν
 ἕνοιας ὡς ἀειμορ, καὶ τὸ πρῶ-
 ον,

stat, illorum bonitatem, & obuiam erga hospites huma-
 nitatem, nullamque in tanta magnitudine inuidiam, ac
 reuerentiam coniunctam cum beneuolentia, tum animi
 manſue.

historia de illis memoria
 prodita, adiutoribus vte-
 retur ad omnia. Iti vero
 mihi non vnus, quemad-
 modum Anacharsidi, & il-
 le quidem barbarus Toxa-
 ris, sed plures, aut potius
 omnes eadem tantum non
 isdem syllabis responde-
 bant. Multi quidem & a
 lij præclari & industrij vi-
 ri, ὁ hospes, in hac urbe
 habitant, nec temerè alibi
 eiusmodi viros inuenies per-
 inde bonos. m Duo ta-
 men cum primis sunt longè
 optimi & præstantissimi,
 generis splendore & digni-
 tate omnibus longè supe-
 riores: ceterum disciplina-
 rum cognitione ac dicendi
 facultate, Atticæ Musæcor
 non absurdè comparaueris.
 Populi mirus erga il-
 los fauor, & studium sin-
 gulare existit. Et hoc quos
 que quod in ciuitate optimū
 & præstantissimum esse con-

ορ, καὶ τὸ ἀπόδοτον, αὐ-
 τὸς ἄρ' ἀποῖσι διηύσωσιν, πα-
 ραθεῖς μικρὸν ὕψιστον. καὶ ὡς
 μάλλον βασιλέως, μίση καὶ
 ἴ αὐτῆς αἰτίας ἰσθρ, ἡδὲ καὶ
 πατῆρ, ὁ μὲν, ἢ τίνα Σόλων
 να, ἢ Περικλέα, ἢ Αριστέλει
 ἱπινούσι· ὁ δὲ ἡδὲ, καὶ ὁ φθεῖς
 μὲν αὐτίκα ἀπίξεται σε, οὐ-
 τω μέγας ἰσθρ, καὶ καλὸς ἀρρῆ-
 νοπλῶ τίνα τῶ ἀμορφίαν. ἢ
 δε καὶ φθίξαι ὁ μόνον οἰχί-
 σται σε ἄρ' τῶν ἄτων ἀνα-
 συσάμην· ἢ ἰσθρ τῶν Αρρο-
 διτῶν ἐπὶ τῆ γλώττῃ ὁ ναυί-
 σκῆ· ἢ γι τοι πόλις ἄ-
 πασα, κίχυνότον ἀπόνοισρ,
 ὁπότ' ἄρ' ἀμικροκόσον παρ-
 ἰλθοι. ὁπότ' ἄρ' φασὶ τὸς τῶ
 Αθλωάως πρὸς τὸν τῶ Κλα-
 νίς παρονοίνοι, παρ' ὅσον τοῖς
 μὲν ἢ εἰς μακρὰν μίτη, μίτη-
 σε ἴ ἔρωτος, ὁν ἠρ' ἄδησαν τῶ
 Αλκιβιάδῃ. τῶ τῶν ἢ πόλις οὐ
 εἰλῆ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐδ' ἰσθρ
 ἢ δὲ

lum verba facturus progreditur: eiusmodi aiunt Atheniensi-
 sibus quondam accidisse in Cliniae filio adamando, prae-
 quam quod non multo post eos amoris summè penituerit,
 quo Alcibiadem complexi fuerant. Porro hunc non ciuitas
 solum arctissime diligit, verum etiam reuerenter habere non

mansuetudinem & morum
 facilitatem quibus suis acce-
 dentibus expositam, ipse
 haud dubiè alijs verbis cele-
 brabis, paulò post harum
 rerum factò periculo. At-
 que ut mireris impensius, ex
 vna eadèmq; familia sunt
 pater & filius. Alier qui-
 dem non alius quam si Solo-
 nem, aut Periclem, aut Ari-
 stidem animo conceperis: alier
 verò filius, te salè cons-
 pectum actutum domum ab-
 ducturus est. Adeò praestantè
 corpore visendus est, & ma-
 seua quadam forma deco-
 rus & amabilis. Quòd si mo-
 dò ore vocè soluto loqui im-
 ceperit, ducet te reuincium
 ab auribus. tantam dicendū
 venerem, & verborum suas-
 uitate iuuenis in lingua si-
 tam possidet. Quinetiam
 n̄ vniuersa ciuitas ad audien-
 dum inhiat, quoties ad popu-
 dedigna.

ἦδ' ἀξιοῦ. καὶ ὅλος, ἐν τοῦτο
 ἡμῖν θυμῶσιον ἀγαθόν ἐστι,
 καὶ μίτρα ὕφρη. ὅ ἀπασιν, ἀ-
 γλῶσσον. ἢ δὲ αὐτὸς τε, καὶ
 ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἀξάντοσιν,
 ἢ φίλον ποιήσαντο, πάσαν
 ἔχουσιν τῶν πόλιον καὶ ἐπιστά-
 σαι καὶ τῶν χείρα ἔτομόνον,
 καὶ ἐκ' ἐπ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά.
 ταῦτα ἐν τὸν Δι' ἀπαύτω ἐ-
 σίζον, ἢ καὶ καὶ ὄρκον ἰπά-
 ζον ὡς νόθον ἰαί μοι, ἦδ' ἐπὶ
 ρωμῆων, τὸ ποπλοσὸν ἔτρο-
 πόντων ἐρηνικῶν ἐδοξα. οὐχ
 ἔδρας τοίνυν, ἐδ' ἀμβολαῖς
 ἔργον, ὡς ὁ Κᾶ. ὅ φησίν, ἀλ-
 λα καὶ πάντα μὲν κάλων κι-
 νῆον, πάντα δὲ πρᾶπτερον, καὶ
 αἰγῶν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοῖστοι
 γίνονται. ἦρ γὰρ τῶσ' ἀπάρ-
 ἔτι, ὄσθ' ἀπάντα, καὶ πῶδες ἔ-
 ὅ, καὶ ληοὺ ἴμορ ἠθά.
 λασσα καὶ ὁ λιμὸν
 πλοῖσιον.

etiam illorum insinuemur. Quod quidem si ex sententia con-
 secuti fuerimus, tranquilla sunt omnia, et navigatio
 non improspere, ac mare placidum, et por-
 tus in propinquo con-
 stitutus.

dedignatur. In summa, vni-
 cum hoc nobis populare bo-
 num est hic vir, et ingena
 commoditas omnibus. Hic
 site et eius pater suscepe-
 rint, et tecum amicitiam et
 societatem fecerint, totam
 civitatem devinctam habe-
 bis. Tantum autem ad il-
 lum manus extendenda est,
 nec amplius res tua erunt in
 ambiguo. Hac per Iovem
 ab omnibus dicebantur, est
 iureiurando oratio mea mi-
 hi confirmanda sit. Ac mihi
 iam earum rerum facienti
 periculum, ne minimam qui-
 dem partem dicendo assecu-
 tus esse videor. Itaque neque
 desidia, neque mora indul-
 genda locus est, ut ait Poë-
 ta Cæius, verum omnes ru-
 dentes pariter mouendi sunt,
 praterea nihil non dicendum

et faciendum: quo in amicis

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a HOSPES.] Aut hospitum excipiendorum prefectus.
Suidas : αεζέως ἐγγύων, τὰς τεταγμένους, ἐς τὸ κερδέως
τὸς ἐξέως, ἐξ ἄλλων πόλεων ἡγεμόνας. i. Proxenos appellabam, qui
essent hospitibus excipiendis prefecti. Hic enim erga peregrinos
humanitatis laudem & imaginem continet. **b** Non fuit.]
Exempli narratio, qua quos laudare instituit, cum veteri Solo-
ne comparat, eosq; quasi omnium aliorum instar quoddam facit.
c Anacharides.] Vide huius vitam & epitaphium apud
Lærtium. Nam is Scythia natus, inter celebres philosophos habi-
tus est. Athenis, de quo fertur epigramma hoc Ioannis Alexan-
dri Brissicani, ad Ioannem Februm :

Hospes Anacharis Scythicis egressus ab oris,
(Nam patriæ morum est nomine victus amor)
Multorum mores, multorum vidit & vrbes :
Nempe Ithaci fertur laus ea prima ducis.
Tandem animi linguæq; vt cultû absolueret, urbem
Cecropiam celeri pergit adire gradu.
Atq; isthic simili Græcorum ornatus amictu,
Nam Scythiæ dederat cætera cuncta suæ.
Viuendi non pauca exempla accepit Athenis :
Vrbs equidem exemplo, sæpe iuuare solet
Dogmata tum magni didicit consulta Solonis :
Sic tacitas vires læpe magister habet.
Idem hospes Latius nunc se quoq; finibus infert,
Romana immutans pallia Græca toga.
Illi, igitur qui mos tuus est me interprete, amicos,
Pande fores, placido suscipe & hospitio.
Certè hominem sic istuc cupiat quod dicitur esse,
Sincera hospitij tessera sola facit. (gat,
Quòd si illam improbitas morû, faber optime, fran-
Non video quidnam turpius esse queat d Oti-
pedes.] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticana can-
sam opes erant, quiq; duos possiderent boues, & currum vnum.
Inter opes enim rusticanas, præcipuè recenset Hesiodus lib. 2. O-
perum

perum & dierum τὸ βούω ἀγοτῆς. i. bovem aratorem. e Ab-
legare.] Morem hunc mittendi ad Zamolxim scribit Herodo-
tus in 4. Strabo in 7. & Suidas in distione Ζαμουξίς. f In
Ceramico.] Locus erat Athenis, ubi, qui in bello ceciderant,
sepeliebantur: autore Suida. Meminit & Pausanias in Græ-
cia, Attica & Lucianus in Piscatore. Item in Me. ciricio Me-
lissa & Bacchiis, ubi pro loco, in quo meretrices habitabant,
capitur. g Atque ex his ipsis Atticis.] Athenienses se di-
cebant esse αὐτόχθονες, quasi interrigenas dicas, ex ipsa terra
gentios, ipsius terra alūmnos, indigenas. Aiunt Erichtheum
ex terra editum, præbuisse argumentum, ut Athenienses, quibus
is imperāri, terra nem gentiū censerentur, ac nominarentur αὐ-
τόχθονες, sicuti etiam docuit Plato. Proinde eius rei symbolum
τῆτινος, i. cicada aureas solito gestare, dicitur; eo nomine Tet-
tygophoros. Etenim eiusmodi traditur animalis origo. Cuius
rei testis quoq; locupletissimus est Thucydides historia prima,
id quod Virgilius, in Gry indicat:

Aurea solenni comptum quem fibula ritu,
Mofopio erecti, nectabat dente cicada. Memi-
nit & Iustinus libro 2. & Demosthenes in Oratione αὐτῆς τῆς
πατρῆος ἑτίας: μόνος γὰρ τὸν πατῆρα αὐτόχθονες ἑμῆς. Ter-
tullianus in libro de velandis virginibus. Atheniensis in libr. β.
Ἀπειροσφίης δ. Verum omnium copiosissime interpres Aristo-
phanis in Nubibus: εἰ δὲ παλαιὸς κατὰ τὴν αἰατολήν, τὸ
τῆτινος χρυσὸν ἐχέδιτο τίτιν τεκμήριον, ὅτι αὐτόχθονες ἦ-
σαν, &c. Quo loco citat & Thucydidem eius rei auctorem. E-
rechthei filias in numero deorum habitas M. Cicero refert. h Ita-
que huius negotiationis] Cicero lib. 3. Officiorum, merca-
tum bonarum artium appellat. Max. Tyrius Platonius, Sermo-
ne 17. scribit, Pythagoricos honestam mercaturam in Græciam
misse nempe ex Italia scientias quasdam Athenas usque. Pla-
to in Sophista & in Pythagora, docet longè nos attentiores esse
debere in disciplinis, quam in aijs mercibus emendis. In eun-
dem modum & Isocrates admonet, esse longè quàm turpissimum
mercatores immensa maria transmittere, quò facultates suas
augeant, & adolescentes nevisquam industriæ contendere, quo
rectam animi constitutionem è bonis studijs assequantur.

i Sed

‡ Sed age.] Per suos deos vnaquæque gens iurare consuevit. Scytharum dñi sunt *Atinacis, Zabmois & Ventus* Vide *Lucianum in Toxaride*. k Siquidem aio.] *Adaptatio suæ causæ.* l Insularis ille] *Telemachus, scilicet ex insula Ithaca, Homerus Odyss. d. Menelai domum ex auro, electro, argento & ebore concinnatam, cum stupore quodam miratur.* m Duo tamen.] *Collatio & amplificatio personarum.* n Vniuersa ciuitas inbiat.] ἡ πόλις ἅπασαν καταλώσας ἄκρον. id est, vrbs tota hiantes auscultant. *Synthesis est generis & numeri.* o Alcibiadem complexi.] *Hoc abundè scribit Plurarchus in Alcibiade, Aristophanes in Ranis, & Val. Maximus lib. 7. de Sapiensier factis & dictis.*

Π Ω Σ Δ Ε Ι Ι Σ Τ Ο .

Εἰς ἑξῆς
 παρ,

Q U O M O D O H I .

storia scribenda
 fit.

Iacobo Micyllo interprete.

A R G V M E N T V M .

DIdascalicus liber est, continens præcepta ac regulas de historia scribenda. Diuiditur autem in duas partes. In priore exposito sine seu officio Historici, & confutatis ijs, qui duplicem Historiæ finem faciunt, vtile videlicet & delectabile, mox vitia recenset, quæ tum in verbis & compositione, tum in ipsis rebus vitanda sit, & hoc sub exemplis aliorum, quo quique modo aut genere peccârint, ostendendo. In posteriore autem parte primùm quæ afferre ad hanc rem, quæque antea quasi domi suæ comparata habere debeat is, qui ad scribendam historiam accedit, exponit. Deinde regulas primùm de rebus, deinde de expositione & phrasi verborum, postremò & de partibus operis tradit, etiam hîc exemplis aliorum præcepta sua confirmando.

Orditur autem ab occasione, quam collatione *Abderitici morbi* amplificat.



Βηλείταις φα
σι, Λυσίμα-
χος ἡδὲ βασι-
λεύουσι. ἱε-
ραὶ τε νό-

σημα, ὁ καὶ Φίλων, τοῖστο
συρταίνεν μὲν ἢ τὰ πρῶ-
τα πανδημῶν ἀπαύτας, ἀπὸ
τῆς πρώτης ἰούδος ἐρρωμῆσθε,
καὶ λιπαρῶν ὄσφρηται, περὶ
δὲ πλὴν ἰδδουλω, τοῖς μὲν ἀ-
μα πολλὴ ἐκρίνω ῥυτίον, τοῖς
δὲ ἰδρῶς ἐπιγνώμην. ὅτι πο-
λὸν, καὶ οὐτὶ ἔλθοι τὸν πρῶ-
τον, ἐς γυλοῖον δὲ τι πᾶ-
σι. ὅτι πρῶτον τὰς γυλοῖας ἀ-
τῶν, ἀπαντῶν ἢ ἰσραη-
λίων παρεκινουῖτο, ἢ ἰαμ-
βῆα ἰφθίχων, καὶ μέγα ἰ-
βόων, μάστιγα δὲ πλὴν Εὐεπί-
δος Λυδρομίδων ἰμοφῶδον,
καὶ πλὴν τῆ Περσέως ῥῆσιον ἐρ-
μῆνδ διττήμασιν, καὶ μετὰ τῶν
ἢ πόλις ὄρεων ἀπάντων καὶ
ἀπῶν, τῶν ἰδδομαίων ἐκεί-
νων τραγῳδῶν. Σὺ δὲ ὁ θεῶν
τήρανε, καὶ ἀνθρώπων ἕως,

que adeo ciuitas erat pallidis
Tragædis notum illud :

At ô tyranne hominumq̄ diuorumq̄, Amor.



Bæritus a
iunt Lysima-
cho b iam re-
gnante mor-

tum incidisse, optime Phi-
lo, huiuscemodi quendam:
Febriticari principio qui-
dem capisse per urbem v-
niuersos, primo statim die
febri cōtinua ac valida gra-
uiter correptos. Circa septis-
mum autem diem alijs quia
dem multus è naribus pro-
fluens sanguis, alijs verò
exortus sudor, etiam ipse im-
modicus febrim dissoluit,
ac finij. Caterùm ridicu-
la quadam perturbatione
mentes illorum idem hic
morbus inuoluit. Omnes es-
nim quasi ad c Tragedias
agendas impellebantur, &
Iambica personabant, multa
tūmque vociferabantur. Ma-
ximè autem Euripidis An-
dromedam canticis refere-
bant, & Persei sermonem
per vices recitabant. Plenā-

καὶ τὰμα μὲν ἄλλῃ τῇ φωνῇ
 ἀναβοῶντων καὶ τοῦ ἐπιβο-
 λῶ, ἀλλῇ δὲ χαμῶν, καὶ
 ἐρῶ ὁ μεγαγνώμων, ἵ-
 πωνσι ληρωῦντας αὐτούς. ὡς
 τίαν δὲ μοι δοκῆ τῷ Ἰσίδου
 παρασχῆν Αρχέλαος ὁ τρα-
 γῳδός. ὁδοικιμῶν τότε, με-
 σοῦτ' ὁ θεῖος, ἐν πομπῇ ὡ-
 φρογμῶ παραφθίσας αὐτοῖς
 τὴν Ανδρομέδα, ὡς πυρῆσαι
 τε ἄρ' τῷ θεῖου τοῦς πον-
 ρούς, καὶ ἀνασάντας ὑστρον
 ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολι-
 θῶσαν, ἐπιπολὸν ἐμφοχασ-
 ρόσης ἢ Ανδρομέδας τῇ μὲν-
 μῆ αὐτῆ, καὶ τῶν Περσέως
 ἔτι οὐ τῇ Μιδέσῃ, τὴν ἐκά-
 σον γνόμῳ περὶ τοῦς. ὡς
 οὐδ' ἐρ, φασιν, ἐνι παραθα-
 λῆσ, τὸ ἀδδ' ἡετιπὸρ ἐκῆνο
 πᾶσ' ὁ ἡννὺ τὸς πομπῆς τῶν
 περὶ αὐτὸν μύθων περιλήλυ-
 θεν, ἔχ' ὡς τραγῳδῆν. ἔλατ-
 ῶρ ἦ ἄρ' ἔτο παρ' ἴαον, ἀν-
 λοπίοις ἱαμβείοις, δ' φάλοιοις
 λατρίσχημοί, ἀμ' ἄφ' οὐδ' ἀν-
 τὰ ἐν ποσὶ τῶντα ἐκινῆται,
 ὁ πόσ-

Et cetera quæ sequuntur,
 magna voce exclamanti-
 bus, & hoc in longum vsq̄
 que, donec superueniente
 iam hyeme, frigus nimium
 obortum ab infania ac mu-
 gis istis cohiberet ipsos. Cau-
 sam verò eius rei videtur mi-
 hi præbuisse Archelaus Tra-
 gicus Poëta, qui illis iem-
 poribus celebris erat, qui
 media æstate, multoque æ-
 stu, Andromeda fabulam i-
 psis egerat, ita ut multi ex
 theatro redirent febricitan-
 tes, & mentibus euersi postea
 in eandem Tragædiam de-
 laberentur, obseruante il-
 lorū memoria Andromedā,
 ac Perseo vnā cum Medu-
 sa singulorum animū & co-
 gitationibus obuolante. Vt
 igitur alterum cum altero
 comparetur, quemadmodum
 vulgò dicunt, Abderiticum
 illud malum etiam hoc tem-
 pore plerosque doctorum
 inuasit: ἄ non vti ipsi quæ-
 que Tragædias agant. nam
 in hoc minùs delirarent, alienis Iambicis, ἤσφ' haud malis
 occupati: sed ex quo obuia illa, & velut ante pedes exposita
 ἴσμελ

ὁ πόλεμος ὁ πῆς τὸς Βαρ-
 βάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
 πρῶτον, καὶ ἅ σωμαχῆς νί-
 και, ὁ δ' αὖ ὄσις ἐξ ἰσοειᾶς συγ-
 γραφα. μάκροσ δ' Ἰουκνδῆ-
 δαι, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ Ἐρως
 φωνῶσιν ἡμῖν ἅπαντων. καὶ ὡς
 ἕοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἴσ' ἔχοντο,
 τό Πόλεμος ἅπαντων πα-
 τῆρ' αὖ καὶ συγγραφίας το-
 σῶσιν ἀνέφουσιν, ἴσο μὲν τῆ
 πλεονῆ, ταύτα δ' οὖν, ὁ Φι-
 λῆτις, ὁρῶντα καὶ ἀκούσῆ
 μὲν, ὁ δ' Ἰωνοπέας ἔχοντο ἅ-
 σῶσιν, ὁ πόλεμος ἦρ' ὁ Φίλιππος
 ἔλεγε τὸ ἴδιον ἐπὶ ἀνδρῶν, οἱ Κο-
 ρίνθιοι πᾶντων ἱερὰ πλοῦτος,
 καὶ ἐν ἔργῳ ἴσαν' ὁ μὲν ὄπλων
 ἐπισκοπέσαν, ὁ δ' ἰδίους πα-
 ραφῆσαν, ὁ δ' ἰσοκροδομῶν
 τὸν τάχους, ὁ δ' ἰσοκροδομῶν
 σφύριον, ὁ δ' ἄλλ' ἄλλο τι
 τῶν χειρῶν ἀσπυρίων. ὁ δ'
 Διογένης ὄρων ταύτα, ἐπὶ
 μηδὲν ἄλλ' ὅ, τι καὶ πράττοι
 (ὁ δ' αὖ

semel moueri cœpere, puta
 bellum istud aduersus Bar-
 baros, & vulnus in Arme-
 nia acceptum, continuatq;
 victoriæ illæ, nemo vnus
 iam est qui non historiam
 scribere velit: imò verò Thu-
 cydides, & Herodoti, &
 Xenophontes, cuncti nobis
 facti sunt: & ut apparet,
 verum illud tandem fuit,
 quod dicit: °Bellum om-
 nium pater est: quando-
 quidem & historiarum scri-
 ptiores tam multos procrea-
 uit, idq; vna hac plaga. Hac
 igitur, ὁ amice, postea
 quam viderem atque audis-
 rem, Sinopensis illius in
 mentem venit. Quando e-
 nim Philippus rex fereba-
 tur cum exercitu iam ad-
 uentare, Corinthij omnes
 trepidi turbati cœperunt, &
 pro se quisque sedulo face-
 re: alius quidem arma ap-
 parando, alius autem saxa

comportando, alius muros ciuitatis reficiendo, alius pro-
 pugnacula & turrets suffulciendo: deniq; alius aliud aliquid
 quod ad rem pertineret, subministrando. † Diogenes autem
 eum hæc aspiceret, quoniam ipse nihil haberet quod ageret
 (nemo

(ἔδειξεν αὐτῷ ἵς ἔδρ' ἰχθῆ-
 το) ἡλωσάμεν ὃ τὸ πρῶτον
 νιορ, σπονδῆ μάλα καὶ αὐτὸς
 ἰκύνει τὸν ὠϊον, ἰν ὃ ἰτύνει
 λανθ' οἰκῶν, ἀνα καὶ ἰάτω
 τοῦ Κρανίου καὶ τιν' ὅ τῶν
 σωμάτων ἰερομύς, τί ταῦτα
 ποιῆς, ὃ Διόγρον; λυγία, ἔξ
 φη, ἡ ἀγὰ τὸν ὠϊον, ὡς μὴ
 μόν' ἄργῆρ' ὀνοῖται ἰρτο-
 στόις ἰραλομύοις. καὶ τὸς
 οὐδ', ὃ Φίλων, ὡς μὴ μόν' ἄ-
 φρον' ἔλω ἰρ ὅτα πολυ-
 φάνα ὡ λιαρῶ, μὴδ' ὡσπερ
 λωμικὸν ὀρνθόρομα, ἡς
 ληνὸς σιωπῆ παραφροίμω,
 καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυ-
 νατόν μοι λυγία τ' ὠϊον,
 ἔχ' ἰσοείαν συγγραφεῖν, ἔδλ
 πράξας αὐτὰς διηξίξαι, ἔχ' ὅ-
 τω μεγαλότολμ' ἔχῃ, μὴδ'
 τὸτο λείσῃς περὶ ἑμῶ. οἶδα γὰρ
 ἰκύνει ὃ λίνδω, εἰ κατὰ τ'
 περὶ τῶν λυγία τις, καὶ μάλα
 ὀϊον τῷ μὲρ τῶτο πιδάντιορ,
 ἔδλ πάντ' καρτερῶς λυγία.
 μασμύορ

(nemo enim ipsum ad ullum
 aliquod ministerium adhi-
 bebatur) curio circum se pal-
 lio, si rid admodum & ipse
 dolium suum, in quo tum sor-
 te habitabat. & sursum ac
 deorsum per Cranium volu-
 tare cepit: ac rogante quo-
 piam ex familiaribus, &
 quid hoc, inquit, Dioge-
 nes agis? Voluo, respondit
 ille, ego etiam dolium meū,
 ut ne solus ociose ferriari vi-
 dear inter tot laborantes. Et
 ego igitur, ὁ Philo, ut ne so-
 lus mutus forem in hoc lo-
 quaci ac strepero seculo, ne-
 que perinde ac comicum ali-
 quod satellitium cum silen-
 tio hians praterueherer, non
 abs re facturum me esse ar-
 bitraus sum, si quoad pos-
 sibile mihi esset, etiam ipse
 dolium volutarem: nō histo-
 riam scribendo, neque eti-
 am ipsas res gestas coma-
 memorando: non ita temer-
 rarius equidem sum, neque
 etiam hoc de me timeas licet. Noui enim quantum pericu-
 lum hoc sit, si quis per saxa ac rupes voluet, & maximè tale,
 quale meū est dolium, ne validè quidem satis etiā scelum ac
 coctum,

μωμύρον· δὲ ἰσθ' ἄρ' αὐτί.
 κα μάλ' αὖ πῶς μικρὸν τι τις
 βίβλιον περὶ αἰσωνία, συν-
 λήσαν τὰ ὄσπρακα, τῶν δ' ἰ-
 γνωσά μοι, καὶ ὅπως ἀσφα-
 δῶς μεδέξω τῷ σοφίμου, αὐ-
 τὸς ἴξω βέλους ἑσῶς, ἕξά σοι
 φράσω. τῷ ἰθ' ἡσπνοῦ, καὶ
 λήματ' ὅ, καὶ φροντίδων, ὅς
 σοι τῷ συγγραφεῖ ἕνασιν, ἀ-
 νείξω ἱμαυτὸν, ἕν' ἰσοῦν. πα-
 ράντισιν δὲ τίνα μικρὰν, καὶ
 ἰσθ' ἡσπνοῦ τὰντάς ὀλίγας ἰσο-
 θέσομαι τῶς συγγραφεύσιν,
 ἕς ἡσπνοῦσασιν αὐτῶς τῶς
 βίβλομαίς, ἢ καὶ μὴ τῶς ἐ-
 πιγραφεῖς, ἀπρὸ γὰρ τῷ δα-
 κτύλῳ τῷ πηλοῦ περὶ αἰσ-
 ῶν ὅ. καὶ τῶν δὲ παρὰ νῆ-
 στας οἱ ποιοῦν δὲ ἄν' οἴονται
 ὄφισιν ἐπὶ τὸ πρῶμα, ὅ μάλ'-
 λον, ἢ τῶν γὰρ τινὸς ἐπὶ τὸ βῆ-
 λισιν, ἢ βηλίσιν, ἢ ἰσθ' ἡσπ-
 νοῦ τῶν ἰσοῦν ἢ πρὸ ἡσπνοῦ,
 καὶ ἄπαρ' ὅ ἐν, ἰσοῦσιν συ-
 γράψαι, ἕν' τις ἰσοῦσιν ἡσπ-
 νοῦ τῶν ἰσοῦσιν. τὸ δὲ ὀ-
 δῶ σον καὶ αὐτὸς, ὅ ἐπ' αἰρῶ,
 ἕς δ'

coctum, adeò ut si quis exi-
 gum aliquem lapillum ipse
 illidat, statim admodum te-
 sta colligende illi sint. Quid
 igitur decretum mihi est?
 Et quo pacto bellum tuò ca-
 pessam, ipse extra teli ia-
 ctum constitutus? Dicam e-
 quidem tibi. ^h A fumo quis
 dem, et fluctibus, et curis,
 quæcunque historiam scri-
 bentem circumstant, abstine-
 bo meipsum: admonitionem
 autem quandam parvam, et
 præceptiones hæcæ modicas
 scribentibus subministrabo,
 ut exadificationi saltem ve-
 nã cum illis adsum, etiamsi
 ab inscriptione absvero,
 summo tantum digito vide-
 licet latu attingendo. Quan-
 quam neque admonitione
 pierique opus esse sibi ad
 hanc rem putant, non magis
 quam arte aliqua ad vadens
 dum aut videndum, aut eden-
 dum, sed planè facillimum,
 ac promptum, et cuiusvis ho-
 minis esse existimant histo-
 riam scribere, si quis modò exponere verbis possit quod vis-
 cunque in mentem venit. ⁱ Ceterum nosti et ipse, o amice,
 quòd

ὡς οὐ τῶν ἀμυταχρείων,
 ὅθι ῥαθύμως σωτηρίῳ ἀν-
 ναμύμων ὄντ' ἔσται, ἀπὸ δὲ
 τῶν λόγους καὶ ἄλλοι, ποικί-
 τῆς φροντίδ' ἀλόγων, λέ-
 γεται, ὡς ὁ Θεοκνυθίδης φησὶν,
 ὡς ἀεὶ κτῆμα σωτηρίῳ. οἶδα
 μὲν οὐδ' ἄντι ποικί-
 τῶν ἱστορίων. λέγουσι δὲ καὶ
 πάντες ἰσχυρῶς λόγων, καὶ
 μάστιγα, ὁπόσοις ἀποτετέλε-
 σται ἴδῃ, καὶ ἐν τῷ λονιδίῳ
 δακταῖ ἢ ἰσοεία. εἰ δὲ καὶ ἰ-
 πηνίαι ἀπὸ τῶν τότε ἀκροα-
 σαμύμων, μανία. εἰ γὰρ ἰ-
 πῆς ἔσ' οἱ τοιοῦτοι μεταποι-
 ούσι, ἢ μεταγράφουσι τι
 τῶν ἀπὸ ἀκροαμύμων, καὶ
 ὡς πρὸς τὰς βασιλείους αὐ-
 τὰς ἀκροαμύμων. ὅμως δὲ
 οὐ χεῖρον καὶ πῆς αὐτῶν ἰ-
 πῆρους ἀρῶντα, ἢ ἠπο-
 τε πόλεμ' ἢ ἀν' οὐραῖν,
 ἢ Κελδῶν πῆς Γέτας, ἢ Ἰν-
 δοῖς πῆς Βακτριῶν (ὃ γὰρ
 πῆς ἡμῶν γὰρ ὁ μὲν ἄντι,
 ἀπὸ τῶν ἴδῃ ἀκροαμύμων)
 ἰχθῶσι

tum fuerit, vel Galatarum cōtra Cetas, vel Indorum contra
 Bactrianos (neq; enim aduersum non puto quisquam aliquid
 mouere sustinebit, cunctis iam perdomitiis & sub iugū missis)
 melius

quod hoc neq; facillimorum
 quippiam sit, neque eorum
 que negligenter ac temere
 componi possunt: sed si quid
 aliud quid vsquam inter ea
 que oratione iraduntur, mul-
 ta cura opus habet, hoc cer-
 te habet, si quis, ut Thucy-
 dides ait, historiam quasi
 perpetuam possessionem ad-
 ornet. Scio igitur paucos fos-
 re, quos mea haec oratio con-
 uerteret, imò quibusdam etiam
 molestus videbor: illis maxi-
 mè, quibus iam opus suum
 absolutum est, & historia
 in publicum emissa. Quod se
 verò etiam laudata est ab
 ijs, qui tum audierunt eam,
 insania profectò fuerit spe-
 rare illos immutatuos alii
 quid, aut transcripturos, esse
 eorum, quae iam semel edita
 atque auctorata, & quasi in
 regiam aulam relata sunt.
 Sed tamen non abs re fuerit,
 etià eos ipsos admonere hic
 ut si quando bellū aliud exor-

ἔχουσιν ἀμανορ σωτηρίας,
 τὸν λαὸν αὐτῶν προσά-
 γοιῶν, ἢ πρὸς γὰρ δέξῃ αὐτοῖς
 ὀρθῶς εἶναι. ἂν μὲν, αὐτοὶ, μὴ
 καὶ τότε τῷ αὐτῷ πᾶσι, ὡς περ
 καὶ νῦν, μικροῦτον τὸ πρᾶ-
 γμα ὁ ἰατρὸς δὲ ὁ πᾶν ἀνιά-
 σεται, ἢ πάντων ἀδύνητα
 ἐκόντων Ἀνδρομέδα πρᾶξ-
 ῶσα. Διὸς δὲ ὄντος τῆς
 συμβῆναι ἔργου τὰ μὴ εἶ-
 ρῆσθαι, τὰ δὲ φάσμα διδᾶ-
 σθαι, φέρεται, πρῶτα ἔπαυ-
 σεν φαντασίαν ἰσοείων συ-
 γράφοντι, καὶ ἄν μάλιστα λα-
 θαρτίον. ἔπειτα, οἷς χῶμα-
 νος, ἐκ ἄν ἀμάρτοι τ' ὀρθῶς,
 καὶ ἐπ' ὄντων ἀγῶν, ἀρχὴν τε
 οἶον αὐτῷ ἀρτίον, καὶ τὰ
 ξιν ἢ τινὰ τοῖς ἔργοις ἰφαρ-
 μοσίον, καὶ μίτρον ἰκάσο, καὶ
 ἀσιαπητόν, καὶ οἷς ἰν ἔφα-
 ρητόν, καὶ ὅσα παραφρα-
 μῆν ἀμανορ, καὶ ὅπως ἰρμυ-
 νήσοι αὐτὰ, ἢ σιωαρμόσοι.
 ταῦτα δὲ, καὶ τὰ λοιπὰ ὕστε-
 ρον, νῦν

quibus immorandum, & quæ cursu præteruehi satius
 fit, quomodo exponenda eadem, & coaptanda sint. At
 que hæc quidem & his similia posteriore loco tractabis
 nus, nunc

melius ac rectius componere
 tamen possint adhibita hac
 quasi quadam regula, si modò
 recta eadē ipsi videbitur: sin
 minus, ipsi quidem tamē eorū
 dem cubito, quemadmodum
 & nunc, metantur negotiū:
 medicus autem non admo-
 dum ægrè feret, si omnes Ab-
 dicitæ isti volentes ac vltiò
 Andromedæ fabulam agant.
 Porro quando duplex hu-
 ius consilij opus est (alia e-
 nim eligere ac sequi docet,
 alia verò vitare) principiò
 age dicamus quæ nā subien-
 da sint ei, qui historiam scri-
 bet, & à quibus integrum ac
 purum maxime præbere se
 debeat. Deinde quibus rebus,
 viendo non aberrauerit à re-
 cta via, & eò quò tendit, du-
 cente: nempe quo exordio
 incipiendum sit, quo ordine
 res quæque iungendæ inter
 se & componendæ sint, quis
 modus singulis adhibendus,
 quæ silentio prætereunda,
 quæ cursu præteruehi satius
 fit, quomodo exponenda eadem, & coaptanda sint. At
 que hæc quidem & his similia posteriore loco tractabis
 nus, nunc

ρον, νῦν δὲ τὰς ἑαυτῶν ἰδί-
 ῶν, ὅποια τοῖς παύλοις
 συγγράφουσι παρακολουθεῖ-
 σιν. ἃ μὲν ἔν ἑοικὸς πάντων
 λόγων εἰν ἁμαρτήματα,
 ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ καὶ
 διαφορίᾳ, καὶ τῇ αἰσθητικῇ,
 μακρόν τε ἂν ἔν ἑπιπέδῳ,
 καὶ τῆς παρουσίας ἰσοπέδως
 οὐκ ἴδιον. ἑοικὸς γὰρ, ὡς ἔ-
 φημι, πάντων λόγων εἰν
 ἁμαρτήματα, ἔν τε φωνῇ
 καὶ ἁρμονίᾳ, ἃ δὲ ἑρσιπέδως
 εἰς μαρτάνουσι, τὰ τοιαῦ-
 τα ἂν ἑρσιπέδως ἑπιπέδως, οἷα
 ἑαυτοὶ ποικίλως ἀρρωμι-
 νοῦντο, καὶ μάστιγ, ἂν ἁ-
 πασι αὐτοῖς ἀναπτάσης τὰ
 ὅσα. οὐκ ἄκαιρον δὲ, μεταξὺ
 καὶ ἀρμυνημονύσαι ἔνια,
 παραδέξματ' ἑνικα, τῶν
 ἰδίῳ ἔτω συγγραμμῶν.
 καὶ πρῶτον γι ἑαυτοῖς, ἡλί-
 κον ἁμαρτάνουσι, ἑπισκο-
 πῶν. ἀμειψάντες γὰρ οἱ
 πολλοὶ αὐτῶ ἑρσιπέδως τὰ γυ-
 νημῶν, τοῖς ἑοικὸς ἀρρόν-
 των καὶ σεαυτῶν εἰς τῶν,
 quidem illud, quantum peccent, consideremus. Nam pleris
 que ipsorum neglecto eo ut rem ipsam perinde ut gesta est,
 exponant, in laudibus Imperatorum & ducum immorantur,

mus, nunc autem vitia ea
 commemorabimus, qua ma-
 le scribentes aut componens
 tes se qui solent. Quae igitur
 communia scriptorum
 vitia sunt, in verbis, in sono-
 ritate, in sententia, & cate-
 ris male & inscite composi-
 tis, longum fuerit persequi,
 & a presenti insinuato etiam
 alienum. Nam communia,
 ut dixi, omnium sermonum
 vitia sunt, quae in verbis &
 concinnitate vocum pec-
 cantur. Quae vero in histo-
 ria peculiariter quidam pec-
 cant, ea facile deprehен-
 das observando: id quod &
 mihi saepenumero usu venit,
 inter auscultandum, & ma-
 xime si omnibus illis aures
 apertas praeberis. Sed non
 intempestivum fuerit im-
 terea etiam exempli causa
 quaedam eiusmodi repete-
 re & commemorare, quae
 iam ita composita atque e-
 dita habentur. Ac primam

τὸς μὲν οὐκ αἶσος ἐς ὑψὸς ἵκανό-
 ροντες, τὸς ποιημῆες δὲ πεί-
 ρα τῷ μὲν κατὰ ἄλλοι-
 τας, ἀγνοῦντες ὡς ὁ συνῶ ὡ
 ἰσθμῷ διείσαι καὶ διατε-
 χισαὶ ἡ ἰσοεία πῶς ὁδὸν ἰκώ-
 μιον. ἀλλὰ τι μίγα τῆχ
 ἐν μίση δὲν αὐτῶν, καὶ τὸ
 τῶν μισθῶν δὲ τῶτο, αἷς
 δὲ πασῶν δὲ πῶς ἀλλήλα,
 ἀ γὰρ τῶ μὲν ἰκωμάζοντι
 μόνον ἰνὸς μίλα, ὁποσὸν ἰπα-
 νίσαι, καὶ ὑφ' ἄντα ἴπαιυός
 μῶρον, καὶ ψῶσα μῶρον ἴπαι-
 χα τυχεῖν τῷ τέλει, ὀλίγον
 ἀν φροντισεῖν ἢ δὲ ἄν ἄν
 τι ψῶδ' ἰμπροσθ' ἡ ἰσο-
 εία, οὐδ' ἀπαιεῖον ἀνάσχοι-
 το, οὐ μᾶλλον, ἢ τῶν ἀρ-
 τηεῖαν ἰατρῶν πῶς φῶς φα-
 σι τῶν τραχέων παραδίξ-
 οθα. ἀλλὰ τι ἐς αὐτῶν κατα-
 ποδῆ. ἔτι ἀγνοῦν ἰοίνας
 σινοὶ τοῖστοι, ὡς ποιητικῆς
 μὲν, καὶ ποιημάτων ἀμει-
 πτοχίσης, καὶ λαγόνου
 ἰδιοῖ, ἰσοείας δὲ ἄμοι.
 ἰκῶ

re ijdem videntur quod & poetice quidem & poemata aliud
 promittunt, aliud historiae, regulasque diversas habent.

Nam

suos quidem in caelum ex-
 tollentes, contra autem ho-
 stes vltra modum deprimen-
 tes, ignari videlicet quod
 non angusto aliquo^m Isthmo
 diuisa & interseptia sint hi-
 storia & encomium, sed
 magno quodam muro per-
 medium eunte distincta, &
 musicorum illud, αἷς δὲ
 πασῶν, hoc est, bis per
 omnes chordas, quod dici
 solit, inter se distant. Siqui-
 dem ille qui encomium scri-
 bit, hoc unum spectat, ut
 quibuscunque modis possit,
 eum quem laudandum su-
 scipit, extollat atque obles-
 cet: etiamsi per mendacium
 forte id consequatur quod
 tendit, parum id curat. At
 contra historia nihil fal-
 sum inseri sibi, ne paucillum
 quidem permittit, non ma-
 gis quam arteriam dicunt
 medicorum pueri, eam, quae
 trabea siue aspera vocatur,
 quicquam potus aut cibi in
 se recipere. Rursim nesci-

ἢ μίτρον ἰπακίεον ὅτι πράξι
 ματι, τὸ μὴ ἰπακίεος ὡς ὕπερ
 ρον ἀναγνωστέοις αὐτά. καὶ
 ὅπως, πῶς τὰ ἰπακίεα ἰακονί
 εἶον τὰ ἰακίεα, ἄπειρ μι
 κρὸν ὕπερρον ἐπιδείξωμεν. ὁ
 βίθι δ' οἶονται ἰακίεως διακρίβ
 εἰς δύο τῶν ἰσοείων, ἄς τὸ τερ
 πνόν, καὶ χέσιμον, καὶ ὅτι
 τὸτο εἰποιῶσι καὶ τὸ ἐκεί
 μιον ἄς αὐτῶ, ὡς τερπνόν,
 καὶ ὑπερρὸν τὸ ἐντυχά
 νοντας, ὅας ὅσον τάλυθες
 ἡμαρτίκασι. πρῶτον μὲν
 λιθόλοα τῆ διακρίβια χέσι
 μνοι. ἐν γὰρ ἕργον ἰσοείας
 καὶ τέλῃ, τὸ χέσιμον, ὁσ
 περ ἐκ τοῦ ἀληθῆς μόνου συν
 ἀγτα, τὰ τερπνόν δ', ἄς
 μανον μὲν, ἢ καὶ αὐτὸ παρα
 κοληθῆσαν, ὡσπερ καὶ ἰακί
 λῃ ἀθλητῆ, ἢ δὲ μὴ, ὅτι
 ἰακίεως ἀφ' Ἡρακλῆος γένε
 ὄσα Νικόστρατον τὸν ἰσιδὸ
 τος, γένεσθαι ὄντα καὶ τῶν
 ἀνταγωνιστῶν ἰκατέρων ἄλ
 κιωτέρων, ἢ αὐτὸς ἢ αἰσχί
 σῃ ὀφθῆναι εἰς τὴν ὄψιν,
 Ἀλκᾶ ὅτι ὁ ἰακίεος, ὁ Μι
 suo fortior, etiamsi ipse quidem quod ad faciem attin
 net, turpissimus videatur: Alcaeus autem formosus ille Mi-

modumq; rebus adhibendum
 esse censeo, ne qua molestia
 afficiatur ij qui in posterum
 hæc eadem aliquando legēt.
 Et in summa, ita hæc omnia
 moderāda sunt, quasi postea
 ris, non præsentibus scriban
 tur, ut & paulò post osten
 demus. P Porro qui putant
 rectè diuidi in duo historiā,
 puta in iucundū & vile, &
 ob hoc & encomium in eam
 imroducūt, tāquam quod
 iucundū sit, & delelet legē
 tes: vides nimirū quantum à
 vero aberrant. Primum qui
 dē diuisione mala atq; adul
 terina vicētes. Vnum enim o
 pus est historie, & vnus fini
 nis, vtilitas, qua & ex sola ve
 ritate cōciliatur. Iucundum
 verò si & ipsum sequatur,
 melius quidē hoc, perinde vē
 si forma seu pulchritudo
 athletam: sin minus, nihil
 vetat ab Hercule prognas
 tum esse Nicostratum illum
 Isidoti filium, generosus cum
 sit, & utroque colluctatore

ἀήσθη, ἀνταγωνιστοῦ αὐτῷ,
 καὶ ἐρῶμενος, ὡς φασί, τὸ Νι-
 κοςτράτι ὄν. καὶ τοῦτω ἡ σοφία,
 εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνόν, πα-
 ρμπορῶσαυτο, σοφὸς ἄν τις
 ἐργάτας ἐπιπλάσσει, ἄλλο δ'
 ἄν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον
 εὐταλῆς, ἡγεῖα δὲ τῶν ἰσχυ-
 ρέας ἀλλοσιμῶν, ὀλίγον τὸ
 ἡλιθίως φρονεῖν. ἐπὶ ἡγεῖα νο-
 ῦσιν ἄξιον, ὅτι ὁ δὲ τερπνόν
 ἐν αὐτῇ τὸ ἡμιδῆ μινθῶδαν,
 καὶ τὸ τῶν ἰσχυρῶν μάστιγ
 πρόσαντον, παρ' ἡμέτερον
 τοῖς ἀλλοσιμῶν, μὴ τὰν συρ-
 φητόν, καὶ τὸν ποικίλ δῆρ
 μόν ἐπινοῦσαι, ἀλλὰ τοὺς
 δικαστικῶς, καὶ νῦν Δία συνο-
 φαντικῶς περὶ τὴν ἀπορα-
 σμαίους, ὅς ἐν ἄν τελέθει
 παραδραμῶν, ὁξυτέρων ἢ
 τὸ Ἄργον ὀρώστας, καὶ παν-
 ταχόθην τὸ σώματι, ἄργυ-
 ραμοιδικῶς δὲ τῶν νενομί-
 των ἕνασι ἐξτάσοντας,
 ὡς τὰ μὴ παρανομίμωφα
 εὐθὺς ἀπερρίπτεται, παρα-
 δειχθῶσα δὲ τὰ δοκιμα-
 σιῶν ὅμνια intuentes, mensuriorum autē more, singula eorum
 quae dicuntur, accuratē ac diligenter explorantes, ita ut alia
 quidem velut adulterina rejiciant, ea verò quae proba sunt

lesius colluctetur cum eo, et
 matus quoque, ut aiunt, ipsius
 Nicostri existēs. Quare hi-
 storia siquidem obiter, et ve-
 lut auctarij modo, iucundi-
 tate additam habeat, cōplu-
 res amatores ad se alliciet:
 sed quatenus perfectum atq;
 integrū, idq; solū habet, qd
 peculiare ac proprium ipsius
 est, veritatis expositionē di-
 co, non magnā pulchritudi-
 nis rationē aut curam habet.
 S. Praeterea etiā illud dicere
 nō indignū fuerit, quod neq;
 iucundum adeò in historia,
 quod valde fabulosum est,
 et ad laudem maxime incli-
 nat, virobique auditoribus esse
 solet, dum nō de fece homi-
 num, ac multa promiscuāq;
 plebe hoc intelligamus, sed
 de ijs qui iudicantium more,
 atq; adeò, per Iouē, sycophā-
 torū modo auscultant, quos
 nihil subterfugere facillē po-
 test, ut pote ipso etiam Argo,
 acutus, ac toto corpore ven-
 diq; omnia intuentes, mensuriorum autē more, singula eorum
 quae dicuntur, accuratē ac diligenter explorantes, ita ut alia
 quidem velut adulterina rejiciant, ea verò quae proba sunt

καὶ ἔννομα, καὶ ἀνεβή τὸν
 τύπον. πὺς δὲ ἀπελήποντα
 καὶ ἢ συγγραφεῖν, τῶν δ' ἄλ-
 λων ὄλιγον φροντίσαν, ἄρ
 διαρραγῶσιν ἰπανοῦντων, λέ-
 γει. ἀμυλίσας ἐκείνων, ἡδυνῆς
 πέρα τῷ μίτρι τῶ ἰσοεῖαν,
 μύθοις ἢ ἰπῶνοις, ἢ τῇ ἀλλυ
 θωπέα, τάχις' ἄν ὁμοίαν
 αὐτῶ ἐξήρασασο ὡ ἰρλυ-
 θία Ἡρακλέ' ἑωρακῆα γάρ
 πο σα ἐκὸς γιγραμφοῦ, τῇ
 Ομφάλῃ δουλόουτα, πάνν
 ἀπόλοερ σαυλὸ ἰσκαασ-
 μφοῦ, ἐκείνῃ ἢ τὸν κέντα
 αὐτὸ περιβιθλημῆλω, καὶ τὸ
 ζῦνον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς
 Ἡρακλῆα δῆθεν ὄσαν, αὐτὸν
 δ' ἰρ ἰροκῶσ' καὶ πορφείδι
 ἔεια ζάινοντα, καὶ ποιόρφοῦ
 ἔπο τ' Ομφάλῃς ὡ σαυλά-
 λω, καὶ τὸ θῆαμα αἰσχίση, ἔ-
 φισῶ ἢ ἰοδὺς τοῦ σώμας
 τ' ὅ, καὶ μὴ πῶσιζάουσα, καὶ
 τοῦ θεῶ τὸ ἀνδρῶδου ἀσχη-
 μόνως καταδηλωροφροῦ.

⊕ legitima, ⊕ quæ typum
 seu formam accuratè ⊕ ex-
 pressè referunt, recipiant
 atque approbent. Ad quæ es-
 tiam respicere decet eos qui
 historiam componunt, alio-
 rum autem nullam aut par-
 uam habere rationem, etiam
 si rumpanur laudatores. Si
 veid neglectis hisce stude-
 bis historiam supra modum
 delectabilem facere, admix-
 tis fabulis, laudibus, ⊕ ca-
 teris huiuscemodi adula-
 tionibus, celerrimè similem
 illam reddes Herculi in Ly-
 dia. Vidisse enim alicubi te
 consentaneum est, pictum
 illum Omphala seruientem,
 atque admodum alieno or-
 natu ac habitu induum,
 illa videlicet pelle ipsius
 leonina vestita, ⊕ clauam
 manu tenente, eolq; Hercu-
 lem scilicet præ se ferente,
 ipso autem in crocoto ⊕

καὶ purpura lanam trahente,
 ⊕ vapulante ab Omphale sandalio, ⊕ quod turpissi-
 mum spectaculum est, vestitiu cum corpore non conue-
 niente, neque ad proportionem illius quadrante, atque ipso
 deo virilem illum corporis habitū turpiter adeò effeminante.

καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ
 ταῦτά σε ἰπαινέσονται· οἱ δὲ
 λίγοὶ δὲ κῆνοι, ὅν σὺ κατα-
 φρονῆς, μάλα ἰδιῶ, καὶ ἐς
 λόγον γιγνάσκονται, ὁρῶντες
 τὸ ἀσυνήθον καὶ ἀναρμό-
 στον, καὶ δυσκόμητον τοῦ
 πράγματι. ἵνα οὖν ἴδῃ
 διόρτι, κατὰ ἴσθμιν ἢ δὲ
 τὸ ἐναμάχηται, ἀνακτὶς τὸ
 αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνε-
 ται. ἰὼ λίγαρ, ὅτι οἱ ἴσως
 νοῖσι μὲν ἴσως κερνοὶ, ὅ
 ἰπαινυμένω. ἴσθ δὲ ἀποῖς ἔ-
 παχέας, καὶ μάλα ἡμ ἴπρι-
 φῆς τὰς ἴπριφονας ἔχουσι
 οἷς αὐτὸς οἱ πολλοὶ ἀπεργά-
 ζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ
 τῶν ἰπαινυμένων θυρόμενοι,
 καὶ ἰσθαρῖθουτῶν ἄξι τὸ
 πᾶσι πεφάνῃ τὴν κοινάειαν
 ἰξεργάσασθι. ἢ δὲ κατὰ τὴν
 χυλὴν αὐτὸν ὁρῶν ἴσασιν. ἢ δὲ
 ἰπικιῆσαι τὴν ὁπείαν,
 ἀπ' ἰμπισόντου, ἀθρόα
 πάντα, καὶ ἀπιδανα καὶ γυ-
 μνά διξίσασιν. ἢ δὲ τυ-
 χάνουσιν οὐ μάλα ἰξερτά.

οἱ ἴδῃ

gunt, sed irruentes conferta omnia & incredibilia & nuda ex-
 ponunt: quare neq; illud consequitur, quod maxime intendūt.

Nam

Ac multi quidem fortassis
 etiam hæc tua laudabunt :
 pauci verò illi quos tu con-
 temnis , suauiter admo-
 dum & ad satietatem vsq;
 que ridebunt , aspicientes
 indoctam ac dissonam, mas-
 leque coherentem rei coma-
 positionem. Nam quod v-
 niuscuiusque rei proprium
 est, id pulchrum est. Hoc si
 mutaueris, deforme id ipsum
 vsu reddetur. Omitto hîc
 dicere quòd ipsæ quoq; lau-
 des vni fortassis alicui iu-
 cundæ ac delectabiles sunt,
 ei puta qui laudatur : cæ-
 teris verò molesta, & maxis-
 mè si immodicos veri exces-
 sus siue hyperbolas habue-
 rint, quales ipsas pleriq; fa-
 ciunt, dum benevolentiam
 eorum quos laudant, ve-
 nantur, & eò vsque immo-
 rantur illis, donec omnis
 bus adulationem hanc mas-
 nifestam reddant. Neq; enim
 secundum artem hoc facere
 nôrunt neq; adulationem te-

οἱ δὲ ἰπποκράτες καὶ αὐ-
 τῶν, μιθῶσι μάχην, καὶ ἄ-
 ποσιπῶσαι, ὡς ἰδιότατος, ἐν
 ποιοῦντων, καὶ μάχης, ἢ ἂν
 ἐφάδες τὰς γνώμας ὄσιν.
 ὡσπερ Αἰσθόβουλον μονομα-
 χίαν γράψαντες Ὁ Αἰλιξάν-
 θρου καὶ Πόρου, καὶ ἀναγνόν-
 τες αὐτῶν ἦτο μάλιστα τὸ χω-
 εῖον τὴν γραφῆς (ὡς ἔοικε χα-
 εῖαδαι τὰ μύθηα τῶ βασι-
 λῆ, ἰπποκράτους Ὁ ἀεισίας
 τινὰς αὐτῶν, καὶ ἀναπλε-
 των ἔγραψε καὶ ἀληθείας)
 λαδῶν ἰκάνο τὸ βιβλίον (πρὶ-
 οῦν δ' ἐπὶ γλαυκῶν ἐν πο-
 ταμῶν Ὁ Υδάσπε) ἔβριψεν
 ἐπὶ λευκῶν ἐν τὸ ὑδρῶν ἐπι-
 πῶν, καὶ οἱ δ' ἔστας ἰχθῆ, ὡ
 Αἰσθόβουλον, ὡσαύτα ἰππὲρ
 μὲ μονομαχοῦντα, καὶ ἰδι-
 φαντας ἐν ἀκούσιον φουδόν-
 τῶν. καὶ ἐμὲ γὰρ ὅσιν ἀνακ-
 τῶν δ' Αἰλιξάνθου Ὁ ὅσιν ἔ-
 δ' ἰππὸν ἦ ἀρχιτεκτονος ἰδιόμα-
 χῶν ἰχθῆ, ἰσοσχεμῶν τὸν
 Αἰθῶ ἐπὶ ἄνα ποιοῦσαν αὐτῶν,
 καὶ

Nam qui laudantur ab ipsis,
 oderunt multo magis ipsos
 & auersantur, ut adulato-
 res: rectè sanè facientes, &
 maximè, si virili ac generoso
 animo præditi sunt: quem
 admodū Aristobulo accidit,
 qui u singulare certamen A-
 lexandri & Pori conscripsit.
 Eo enim ipso legente hunc
 potissimum locum quo pu-
 gnam hæc descriperat (pu-
 tabat enim se maximā apud
 regem gratiā hoc pacto inis-
 turū esse, assignatis illi falso
 rebus quibusdam præclaris-
 simè gestis, & efficiis operi-
 bus veritatem excedentibus)
 Alexander accepto libro
 (nam tum fortè in flumine
 Hydaspæ nauigabanti) pro-
 iecit præcipitem in aquam;
 & te, inquit, eodem mo-
 do decebat, Aristobule, præ-
 cipitari, qui talia pro me sin-
 gulari certamine pugnaue-
 ris, & elephantos sagitta
 interfecerit. Et certè indi-
 gnaturus in a fuerat Alexan-
 der, ut qui nec architecti illius audaciā ferre potuerit, pol-
 licentii se montem Atho ad illius imaginem efficturum esse,
 AA 5 montem;

ἢ μετακοσμήσει τὸ ὄρϑος ἰσομοίτησιν ἢ βασιλείας, ἀλλὰ
 ἐλάττω ἀνθὺς ἐπιγνῶς, ἢ ἀν-
 θροπορὸν ἢ ἔτ' ἔδ' ἰς τὰ ἄλλα
 ὁμοίως ἰχθῦς πῶς ἴσως τὸ τρι-
 πύρον ἐν τῶνσι; ἐκτὸς ἂ μὴ τις
 κομιδὴ ἀνόητος ἢ ἢ, ὡς χαί-
 ρειν τὰ βιαιῶτα ἰκαιοῦνται, ὅ-
 ῳ παρὰ πόδας οἱ ἐπιχχοί,
 ὅσπερ οἱ ἄμορφοι ἢ ἀνθρώ-
 πων, καὶ μάλιστα γὰρ τὰ
 γυναικῶν γραφεῖσι πλάκ-
 κωδῶνα, ὡς κακῶς αὐτὰς
 γράφειν, οἴονται ἢ ἄμυρον
 ἔξιν πῶς ἢ ψιν, ἐν δὲ γραφεῖς
 αὐτῶν ἐρῶν καὶ πωλῶν ἐ-
 πιθεῖσιν, καὶ τὸ πικρὸν ἐκα-
 ταμίξην πολὺν ὡς φθμάκω. βι-
 βῶσι τὸ συγγραφόντων οἱ πολ-
 λοὶ εἰσι τὸ τίμηδον, καὶ τὸ ἰ-
 διορ, ἢ τὸ χραῶδον, ὅ, τι ἂν
 ἐκ τῆς ἰσοείας ἐπιπῶσι, ὁ βα-
 πθοντῶν, ὅς μισεῖσθαι καλῶς
 ἔχον, ἰς μὲν τὸ πῶρον, ἐλά-
 κας πῶδοντος καὶ ἀτίχτους
 ὄντας, ἰς ἑὸν δὲ ἴππο-
 λοντῶν ἐπιβολῶν τῶν ὄλων
 πραγματέων ἀφραίνοντας.
 bat, ut qui in praesenti adulatores manifesti & inertes
 sint, & in posterum suspectum reddant totum negocium
 propter nimios veritatis excessus, & incredibilitatem.

montemque ipsum illius simi-
 litudine excernaturum: sed
 statim pro adulate homi-
 ne illo agnito, non amplius
 neque ad ceteras res eodem vi-
 antea usus est. Vbi igitur de-
 lectabile illud in hisce ma-
 net? nisi si quis vehementer
 ames adeo foret, ut oblecta-
 retur huiusmodi laudibus,
 quarum vanitas & confu-
 tatio ante pedes & in prom-
 ptu esset, perinde ut ho-
 mines deformes interdum
 solent, & praecipue mulier-
 culae, quae pictoribus man-
 dant ut se quamplucherrimas
 pingant. Arbitrantur enim
 melius habituram sibi esse
 faciem, si pictor ipsis & plu-
 rimum ruborem illinat, &
 multum candoris intermi-
 sceat pigmento. Tales pler-
 que scriptorum hodie sunt,
 qui & proprium & utile
 quod ex historia sperandum
 fuerat, palpando tractant,
 quos odio habere convenie-
 bat.

Quod

ἢ τις πάντας τὸ τελεπνὸν
 ἤγεται καταμύχθου δέμ
 ἢ ἰσοεῖα πάση, ἢ ἄλλα, ἢ σὺ
 ἀληθείᾳ τελεπνὸν ἔστιν ἐν τοῖς
 ἄλλοις ἡλομισι τὸ λόγῳ, ἢ ἄ
 μελίαν τὸν οἰ ποιοῖ, τὰ μὴ
 εἶν προαίοντα ἰπποκλυδοῦ
 σιῶν ἐν δὲ ἔν ἢ διηγήθῃμα,
 ὁπότῃ μὲν μῦθῳ ἔναγχῃ ἢ
 ἰωνία συγγραφέων τινῶν,
 καὶ ἐν Δία, ἐν Αἰθαίᾳ πρόσω
 εἰσῆς τὸν αὐτὸν τὸ πόντι
 μιον διηγεμῶν, ἢ πῶς Χα
 εἰτων, μὴ δὲ ἀπίστω τοῖς ἀ
 χθῆσιν οἰοῖς, ὅτι ἢ ἀληθῆ ὄν,
 καὶ ἢ ἰπποκλυδοῦ, ἢ ἀσῆον
 τὸ ἔργον ἰπποκλυδοῦ συγγρά
 ματι. τίς μὲν τις αὐτὸν Μυ
 σῶν: ἢ ὅτις ἢ ἔλαβ, ἢ παλαιῶν
 τὰς θεὰς σὺ ἀποψάσθαι τὸ
 συγγράμματῃ. ὁρᾷ ὡς ἰα
 μολὸς ἢ ἀρχῆ, καὶ ἢ πρὸ πῶδα
 ἢ ἰσοεῖα, καὶ ἢ τὸν τὸν ἢ ἔστι
 λόγῳ πρῆποντῃ; ἔτα μι
 κρὸν ἢ ὁδῶς, Ἀχιλλῆος τὸν
 ἢ ἢ ἔστιν ἄρχοντα εἶνασι,
 Θβοῖς

Quod si verò quispiam exi-
 stimat omnino iucunditatem
 per totam historiam admix-
 tam esse debere præstet ces-
 tera illa quæ reuera dele-
 stabilia sunt, inter reliqua
 ornamenta orationis, quibus
 pleriq; negligit, ea quæ nie-
 hyl ad rem periment, inge-
 runt atq; inuolunt: ego ve-
 rò etiam narrabo quæ non
 ita multò antè meminì me-
 audire, cùm in Ionia histo-
 riarum scriptores, atq; ad eò
 per Iouem in Achaia quosq;
 nuper quosdam ausultarem
 idem hoc bellum exponen-
 tes. Ac per Gratiâs, ne quis
 pro dubijs aut in certis ea
 habeat quæ dicentur. Y Nam
 vel iursurando affirmare
 ausim, si modò urbanum fo-
 ret iursurandum inserere cõ-
 mentario, vera illa esse. Ac
 vnus quidem ipsorum statim
 à Musis exordiebatur, in-
 uocãdo deas, vt ipse ad opus
 hoc describendũ adesse velz

lent. Vidẽne quàm scitum principium, & in promptu histo-
 ria, & tali orationis figuræ conueniens? Deinde paulim pro-
 gressus, Achilli quidem nostrum Imperatorem comparabat,
 Thers

Θροῖται δὲ τὸν ἑβρωῶν βασιλέα, ἐκ ἀδῶς ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς ἀμείνων ἦν ἀπὸ τῶν ἑβρωῶν βασιλέων, ἢ ὁ ἑβρωῶν βασιλεὺς, καὶ ἂν πρόδωκεν μὴ ἔρωσεν ἰσχυρὸς τις, ἰδίῳ δὲ μὴ ἀμείνων, ἀπὸ ἐπιγῆσιν ἑβρωῶν τὴν ἐγκόμιον, ἢ ὅς ἄξιός ἐστιν συγγράφει τὰς πράξεις, οὗτω λαμπρὰς οὐδέ. ἦδη δὲ καὶ τὸν ἐπὶ τῶν πατριδῶν τῶν Μίνυον, περὶ τῶν, ὡς ἀμείνων ποιοῖ τὸν ἑβρωῶν, μὴ δὲ μνησθέντος τῆς πατριδος ἔστιν ἐπὶ τέλει τῶν προομιῶν, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τῶν ἐβρωῶν καὶ ἑβρωῶν, ἢ μείζον μὴ ἄρα τὰ πλείονα, τῶν βρωῶν δὲ καταπολεμήσαν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δυνάται καὶ ἡρξάντο γὰρ τῆς ἰσοείας οὕτως, αὐτὰ ἑμαῖς τῶν πολέμων ἀρχῆς διεξίωμεν. ὁ γὰρ μισθός, καὶ ἡδονὴ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἡρξάντο πολεμῶν δὲ αὐτῶν ἰδιῶν.

οὕτως

in hunc modum incipiebat, simul et causas unde id bellum cepisset, commemorando : Nam scelestissimus ac pessime perditus iste Vologesus bellum mouere cepit ob tale causam.

Atque

Thersites autem regem Persarum : ignorans videlicet quod Achilles multo melior futurus ipsi fuerat, si Hectorē potius quam Thersitem interfecisset, et si prior quidem bonus quispiam fuisset, persequeretur autem ipsum multo clarior aliter. Post hæc adducebat et pro se ipso encomium quoddam, quo dignus esse conscriberet res gestas adeo præclaras ac splendidas videri volebat. Hinc autem descendens, etiam patriam suā Miletum laudabat, illud ad dēs, quod rectius faceret ipse quam Homerus, quoniam ille nusquam patriæ suæ mentionem fecisset. Postremò ad finem prociū pollicebatur nominatim ac planis verbis, se nostras res in maius sublaurum, Barbaros autē contra etiam ipsum per se debellaturū atque oppressurum esse. Ac historiam quidem

οὗτ' ἔστι μὲν βραχέα. ἔτι δ' ἔστι
 Θουκυδίδος ἰσθμῶν ἀρχῆς,
 οἷον ἡ μάχη τῶ ἀρχιτέλει
 ἠκασμῶν, ἢ τῶ ἀρχιτέλει, ὡς
 ἰκάνθη, οὗ τῶ ἰανθ' ὀνόματι
 Τηξέας, χαρῆς ἀπὸ ἀρχῶν
 ἀπασῶν, καὶ ἐν μὲν τῷ Ἀττι-
 κικοῦ ἀρχιτέλει ὄρα γὰρ,
 Κρητικῶν Καππουριανῶν
 Πομπηϊδῶν πολέτης σωζομένη
 τὸν πόλεμον τῆ Περσικῶν καὶ
 Ρωμαίων, ὡς ἰσθμῶν
 πρὸς ἀπὸ πρὸς ἀρχῶν ὄν-
 τος ἐπισημασθῶν. ὡς καὶ γὰρ
 βραχέων ἀρχῶν, τὶ ἄν τις τὰ
 λοιπὰ λέγοιμι, ὅτι οἱ ἐν Ἀρ-
 μήνῃ ἐδημηγόρησαν, τῆ Κρη-
 τικῶν αὐτὸν ἰσθμῶν πρᾶσι-
 σσομένη, ἢ οἷον Νισιβηδοῦς
 ποταμῶν, ὡς καὶ τὰ Ρωμαίων
 ἀρχιτέλει ἰσθμῶν, παρὰ
 Θουκυδίδος ἰσθμῶν ὄνομα
 ἀρχῶν, ὡς καὶ τὸν Πηλοπον-
 νησίου, καὶ τῶν τελευτῶν τῆ μακρῶν,
 ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντο
 ἄλληθεν. τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ
 Αἰθιοπίας ἰσθμῶν, ὡς καὶ ἐν
 μακρῶν sequi voluerant: à Thucydide mutatus omnia
 profusus, excepto solo Pelasgico, & longis muris, in quibus
 tum habitauerunt illi, qui temporibus illis peste laborabant,
 Cætera verò etiam ab Aethiopiis exorsus est: quare & in
 Aegypti

Atq; hic quidem in hunc mo-
 dum. Alter verò quidam Thus-
 cydidi imitator summus
 quispiam, & ad archetypum
 seu primum exemplar ad-
 modum bene comparatus,
 etiam principium perinde ut
 ille, suo proprio nomine ap-
 positio fecit, festiuissimū il-
 lud quidem omnium princi-
 piorum, & Atticum animum
 plane spirans. Vide enim Gre-
 perius, inquit, Calpurnianus
 Pompeiopoliua conscripsit
 bellum Parthorum ac Ro-
 manorum, quo pacto illud
 inter se gesserunt, statim ab
 eo exorsus, quando illud pri-
 mum moueri cepit. Quare post
 tale utiq; princi-
 pium, quid tibi cætera am-
 plius dicam? quomodo vides
 licet in Armenia perorauerit,
 Corcyrensem illum ora-
 torem seipsum exhibendo,
 aut qualem Nisibem pestem
 immiserit, quia partes Ro-
 manorum sequi voluerant: à
 Thucydide mutatus omnia
 profusus, excepto solo Pelasgico,
 & longis muris, in quibus
 tum habitauerunt illi, qui
 temporibus illis peste laborabant,
 Cætera verò etiam ab Aethiopiis
 exorsus est: quare & in
 Aegypti

Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν
 βασιλεὺς γῆν τὴν πολλήν,
 καὶ ἐν ἑκείνῃ γῆ ἔμεινεν ἕν
 ποιῶν. ἔγω γ' οὐκ ὀδύλλου-
 τα αὐτῶν ἐνι κατακλιπῶν
 θὺς ἀδρίου Αδριαίου ἐν
 Νισιδῶ, ἀπὸ δὲ ἀντιθέου
 ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπὸ δὲ ἀντιθέου
 ἔστιν ἔμμε. καὶ ἴδ' ἂν καὶ
 ἔστ' ἰσχυρὸς ποῦν μὴ ὄν,
 οὐδ' ὄντα ἔστ' ἂντα ἔστι
 Θουκυδίδου ἰονότα δι-
 γασ, ἢ ὄντων ἰνυφας,
 τὰ αὐτῶν ἑκείνου λέγοι τις
 μικρὰ λεγέμενα, ὡς καὶ αὐ-
 τὸς ἂν φάσκει, οὐδ' αὖτὸν
 ἐν Δία, λεγέμενα ὄντων δὲ
 πρὸς τὸν, ὁ ἴδ' αὐτὸς οὐκ
 συγγραφίης, ποτὰ καὶ τῶν
 ὄντων, καὶ τῶν μηχανη-
 μῶν, ὡς Ρωμαῖοι αὐτὰ ὀ-
 νομάσασιν, ὅπως ἀνέγραψε, καὶ
 τὰ φρον, ὡς ἑκείνοι, καὶ ἴφρ-
 ραν, καὶ τὰ ἑαυτὰ. καὶ μοι ἐν-
 νόησον, ἵδινον τὰ ἀξιώματ' ἑ-
 ἰσοκίας, καὶ ὡς Θουκυδίδου
 πρὸς τὸν, μὴ αὖτ' ὡν Αἰλικῶν
 ὄνομα

Aegyptum descendit, & in
 terram regis multam, in illa
 laque ibi mansit, recte sa-
 ne faciens. Ego itaque reli-
 eto illo sepeliente adhuc mis-
 seros Athenienses Nisibe,
 abij, sans scies etiam ea que
 me digresso dicturus postea
 esset. Nam rursus etiam illud
 abunde multum nunc est,
 putare hoc esse Thucydidi
 consentanea atque similia
 dicere, si parum reueritus, ea
 que sunt ipsius illius, dixerit
 quispiam, ut μικρὰ λεγέμενα,
 hoc est, parua & illa, &
 ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φάσκει, id est,
 ut etiam ipse dixeris. & οὐ
 δι αὐτῶν ἐν Δία, id est, non
 ob eam causam, quæ Ioum.
 & λεγέμενα ὄντων δὲ πρὸς
 τὸν. hoc est, etiam illa pa-
 rum absuit quæ præteriret.
 Nam idem hic scriptor mul-
 ta quoque armorum & tor-
 mentorum genera isdem
 nominibus, quib. ea Roma-
 ni vocant, perscripsit, &
 fossam itidē ut illi, & pon-
 tem & similia dixit. Ac mihi cogita, quanta hæc historia di-
 gnitas, & quam Thucydidi hoc conueniens sit, inter Anticā
 nomina

ἑρμῶν, τὰ Ἰταλιτικὰ
 ταῦτ' ἐκείδου, ὡς περ πλῆ
 πορφύραν ἰκκισμοῦ ἄτα,
 καὶ ἰμπέριοντα, καὶ πᾶν
 τας ἀνάδουτᾶ. ἀπ. ὁ δὲ
 τις αὐτῶν, ἡπόνημα τῶν
 ζήρονότων γυμνῶν ἀνα
 γαζῶν ἐν γραφῇ, ἡμοιῶν πῆ
 ζον, καὶ χαμαίπτερες, οἷον καὶ
 σπατίωτις ἀρ τις τὰ καὶ ἡ
 μέραν ἀπαραφύσθ' ὡς
 θηκῶν, ἢ τήκτων, ἢ καπη
 λός τις συμψινοςῶν τῆ σπα
 τίᾳ, πλὴν ἀπὸ μετριότη
 ρός γε ὁ ἰδιότης οὗτ' ὡ
 αὐτὸς μὲν αὐτίκα ἀπ. ὁ δὲ
 οἷτ' ὡ, ἀπὸ δὲ τινι χρί
 σφι, καὶ δυνεῖσιν ἰσο
 εἶαν μεταξείθετα ἰσο
 νηκός. ὧν μόνον ἔτι
 σαμῶν αὐτῶν, ὅτι οὕτως ἐ
 πίζραφε τὰ βιβλία, παρ
 κᾶςον ἢ κατὰ πλῆ τῶν
 συγγραμμάτων τῶν κα
 λυμῶν ἰατροῦ τῆς τῶν
 λουδοφόρων ἔκτης, ἰσο
 ῶν Περδικῶν, καὶ ἄλλ
 δραπῶ ἰκᾶσθ' ὁ ἀειμῶς.
 καὶ

nomina, Italica ista perinde
 ut purpuram interponi, ex
 ornantia, & decentia, &
 omnia consonantia. Alius
 verò quispiam ipsorum,
 quasi quoddam commenta
 rium actorum nudum in
 scripta relatum, valde pe
 destre ac humi serpens, per
 inde ac similes aliquis, aut
 faber, aut caupo, qui vna cū
 exerciū circumagaretur, ea
 quæ in singulos dies acta
 fuissent, annotasset, compo
 suit: nisi quòd priuatus hic
 modestior certè fuit, quippe
 qui ipse quidem statim qual
 is esset, manifestè apparue
 rit: alteri autem alicui, maio
 ri gratia pradito, quiq; his
 toriam aliquando aggredi
 posset, materiā subministrā
 rit. Hoc vñ in eo reprehē
 dere soleo, quòd ita tragicè
 inscripsit libros suos, magis
 quàm pro ipsorum scriptoriū
 fortuna, in hunc videlicet
 modū: Callimorphi, medicū
 hastatorum legionis sextæ,
 historiarum Parthicarum,

Sec. & subscriptus infra erat vnicuique libro numerus.
 Ac per

καὶ οὐ Δία, καὶ τὸ πρῶτον
 ὑπερψυχρον ἰωοίησιν, ἔτω
 σωαγαθῶν, οὐκ ἔστιν ἂν ἱατρῶ
 ἰσοείαν συγγραφεύ, εἰ γὰρ ὁ Α-
 σκληπιὸς ἢ Ἀπόλλων ὁ ἦος,
 Ἀπόλλων ἢ μισογῆτης, καὶ ἡπά-
 σης παιδείας ἀρχῶν, καὶ ὅτι
 ἀρχαίμῃ ἔν τῃ ἰάσει γροῦ-
 φῆ, ἐκ οὗ ὅτι Δόξαν ἀλλοί-
 κα μάλα ἐν τῷ κοινῷ με-
 τήλθον, ἱατρῆων ἢ γένων, καὶ
 πέρι, καὶ ὁκό, καὶ ὅδοι, τὰ
 δ' ἄλλα ὅσα ὁμοδικαῖα ἴσιν
 ποιοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ
 πρῶτος, εἰ δὲ μετὰ καὶ ἑρῶ
 ἀνδρῶν μνησθέντων, τὸ μὲν ὄνομα
 μα ἐκ ἀφανῆ λείδω, τὸ γὰρ ἰω-
 μω δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶτα ἐν
 Κοείνω συγγραμμάτα,
 ἐρείτω παλαιῶν ἰατρῶν. ἐν
 ἀρχῇ μὲν γὰρ ἄδύς, ἐν τῇ πρώτῃ
 ἢ προομιῶν πεισθῶ, σωηρά-
 τῆσι τὸς ἀναγιγνώσκοντας,
 λόγον πάντοτε διέξα σπῆ-
 δῶν, ὡς μόνον ἂν ἔσῃ
 πρῶτοι ἰσοείαν συγγραφεύ.

Ac per Iouem etiam proce-
 mium plus quam frigidum
 fecerat, ita colligens, fami-
 liare ac proprium Medici es-
 se, historiam scribere. si quis
 dem Aesculapius Apollinis
 filius foret: Apollo autem
 Musarum dux, et omnis eru-
 ditionis princeps. Deinde
 quod et Ionica lingua exor-
 sus scribere, mox nescio qua
 senectia quodve animo statim
 admodum ad communem
 transiit iatralu, hoc est, me-
 dicam artem, et experientiam,
 et quaecunque, et morbum,
 pro iatralu, et παρῶν, et
 ὁκό, et ὅδοι, ἱατρῆων, et
 πέρι, et ὁκό, et νοῦν
 dicens: cetera autem cum
 multitudine consueta atque
 eadem, ac plurima etiam ve-
 lut ex triuiuo desumpta. Si ve-
 rò et sapientis viri memi-
 nisse me decet, ipsum quidem
 nomen in obscuro positum
 sit, sententiam autem dicam et scripta paulo ante Corin-
 thi edita, omni spe potiora. A principio enim statim, in
 prima exordij periodo, disputabat cum lectoribus, ser-
 monem omnino eruditum ac sapientem exhibere studens,
 quod soli videlicet sapienti conueniret historiam scribere.

Deinde

ἔτα μὲν τὰ μικρὰ ἀπὸ συν-
 λογισμῶν, ἔτα ἄλλως ἢ ἄλλως,
 ἢ ἀπαυτι σχήματι σωηρέ-
 τιῶ ἀπὸ τῶν θεωμιῶν τὸ δ'
 ἑλοκῆσας ἐς λόρον. καὶ τὰ
 ἐγκλίμα φορτικά, καὶ ἑομι-
 σθῆ βωμολοχικά, ἐκ ἀσυνό-
 ρισα μὲν τοῖς ἀπὸ σωηρωτικῆ-
 μῆνα, καὶ σωηγμῆνα ἑακῆ-
 να. καὶ μὲν ἑακῆνο φορτι-
 κῶν ἰδοξί μοι, καὶ ἡκισα φι-
 λοσόφῳ ἀνὸρῖ, ἢ πῶσωνι πο-
 λιῶ καὶ βαθῆ πρέπον, τὸ ἢ
 τῶ προομιῶν ἑαπῆν, ὡς ἐξαι-
 ρετον τοῦτο ἕξα ὁ ἡμίτερο
 ἄρχον, οὐ γὰρ τὰς πράξας, καὶ
 φιλίσοφοι ἡδὴ συγγραφεῖν ἄ-
 ξιδῶσι. τὸ γὰρ τοῦτον, ἑαπερ ἄ-
 ρα ἡμίρ ἰδα καταλιπῆν λο-
 γίῳδῖ, ἢ αὐτὸν ἑαπῆν. ἢ μὲν
 ὁδ' ἑκένυ ὄσιον ἀμνημονυ-
 σαι, ὅς τοι ἀνδ' ἀρχλῶ ἡρξά-
 το Ἐρχομα ἰρέων περὶ Ρω-
 μῶων ἢ Περσέων. ἢ μικρὰ
 ὕσρον ἑδῆ γὰρ Πέρσαι γη-
 θα κακῶς. ἢ πᾶν ἢ Ὀσ-
 ρῶς, ἢ οἱ Ἐκλωσ Ὀξυρόλῳ ὁ-
 νυμῶσι. ἢ ἄλλα ποτὰ τοῖς αὐ-
 τα. ὁ.

Deinde post paulum sequer-
 batur alius syllogismus, dein
 de item alius : & prorsus per
 omnes figuras disputando ra-
 tiocinabatur illi exordium
 istud adulatorium, videlicet
 vsq; ad satietatem, & enco-
 mia ista molesta ac valde
 surrilia, syllogistica tamen
 & disputatoria, & contracta,
 seu condensata etiam illa. Et
 sanè etiam illud per quàm in-
 eptū videbatur mihi, & viro
 philosopho, & barba cana
 promissaq; minimè dignum,
 quod in proœmio dicebat,
 principem nostrum hoc præ-
 ter cæteros præcipuum, &
 quasi seorsim habiturū esse,
 quod eius res gestas etiã phi-
 losophi iam memoria pro-
 dere dignarentur. Nam tale,
 si modo fieret, conveniebat
 cogitandū nobis relinqui po-
 tius, q̄ ipsum dicere. At verò
 neque illius fas est obliuisci,
 q̄ tali principio exorsus est :
 Venio dicturus de Romanis
 ac Persis. & paulò post : Ne-

esse enim erat Persis malè euenire. Et rursus : Fuit Of-
 roei, quem Græci Oxuroën nominant : & alia id genus mul-

τα ἑρᾶς, ὅμοιοι οὗτοι ἰκᾶς
 να, παρ' ὅσον ὁ Ἰουκιδίδης,
 οὗτοι δὲ Ἡροδότου εἰς μάλα
 ἰώκα. ἀπὸς τις αἰτίδιμοι ἐπι
 λόγων διωᾶμα Ἰουκιδίδης,
 καὶ αὐτὸς ὅμοιοι, ἢ ὀλίγη ἀε
 μάνων αὐτοῦ, πᾶσαι πῶσαι
 καὶ πᾶσι ἄρα, καὶ πῶσα, καὶ
 πῶτα μὲν ἐρμυλῶσας, πῶς
 τὸ Ἰουκιδίδης ἰσχυρότατον,
 ὡς ἦτο. τὸ δὲ ἐκ ἰσχυρῶν ἰε
 φανᾶς ὁ ἀδελφικῶν ἰεφῶν,
 τοσαύτη ψυχρότης ἐν τῷ, ἰεφ
 πῶν Κασπιακῶν χιόνα, καὶ ἰ
 ἰερυκῶν ἰ Κελτικῶν. ἢ γὰρ
 ἀστὶς ἢ ἰ αὐτοκρατορῶν, ὅλα
 βιβλῖον μόνος ἐρμυλῶσθαι
 αὐτῶ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τῷ ὅμι
 φανῶ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς
 ἐκ λυανῶ καὶ λωκῶ καὶ μέλα
 οἶοι, ἢ ἰ σῶν ἰεοειδῆς, ἢ ἰ ἰ
 κωντῶν ἰπικηδῶν, καὶ Βοσφ
 χιδῶν. ἢ ἰ ἰ ἰ Ὀδολοχῶν
 ἀναξυρῆς, ἢ ὁ χαλινὸς τῷ ἰπῶν,
 Ἡράκλεις, ὅσα μινειάδῶν ἰ
 πῶν ἰκασῶν τῶν ἰπῶν. ἢ ὅσα ἰ
 ἢ Ὀσρέν ἰόμῃ, ἰγνῶν ἰ ἰ

Τίγρητα,

more dependentes. Nam Vologesi bractea, aut frenum e-
 qui, ὁ Hercules, quot millia versuum unumquodque ho-
 rum absoluebat, deinde qualis fuerit coma Osroa natanus p
 Tigrim,

ta. Vides igitur ut similis hic
 illi fuerit in eo, quod ille
 Thucydidem, hic autem He-
 rodotum bene admodum esse
 simulabat. Iam alius quidam
 celebritis et decantatus ob di-
 cendi viriutem, Thucydidi
 et ipse similis, aut etiam me-
 lior paulo illo, omnes ciui-
 tates, et omnes montes, cam-
 pos præterea et fluuios in-
 terpretatus est quam pla-
 nissime ac validissime, ut
 ipsi videbatur. Illud autem
 in inimicorum capita vertat
 malorum auerrucator Her-
 cules. Tanta enim frigiditas
 inerat, quæ et Caspicas
 niues et glaciem Gallicam
 superaret. Chypus igitur
 Imperatoris vix octo libro
 ab illo describebatur, et Gor-
 gon in ombone, et oculi e-
 ius ex nigro et albo et cæ-
 ruleo compositi: præterea
 et balteus arcum celestem
 imitans, et dracones inter
 se implicati, et capillorum

Tigrim,

Τίγρητα, καὶ ἐς οὐρανὸν ἀντρωρ
 λατρυου, καὶ ἰσ, καὶ ἀντρωρ
 καὶ λαρυς ἐς τὰ αὐτὸ συμπα-
 φυκῶτων, καὶ ἀντρωρ ἀνα
 βῆς ποισίωρ αὐτὸ σκόπε ὡς
 ἀναρχαῖα τῆ ἰσοδία τῶν α, καὶ
 ὡς ἐκ ἀνν αὐτῶν ἡ δαμῶν τι
 τῶν ἐκῆ προχθῆτων ἰσὶ ἡ
 ἀδρῆας τῆς ἐν τοῖς χρο-
 μοις, ἢ ἀννοιας τῶν δικῆτων,
 ἰσὶ τὰς τοικῶτας τῶν χροῶν
 καὶ ἀντρωρ ἐκφῆσας πῆς
 ποικιλ, καὶ ὅτι τὰ ἐς ποικῆ
 καὶ μὲν ἀνα πρῶτα καὶ ἐκτε-
 σσῶν, ἰσὶ καὶ οὐκ ἐστὶν κα-
 πλῶτα, ἀρτι τὸ ἀντρωρ ἐκ-
 ποικιλῶν, ὅς ὅτι τὸ αὐτὸ ἰσὶ
 τῶν οὐδῶν ὡς καὶ ἀναδῆα,
 ὅτι ἀντρωρ κατὰ νῆτον,
 ἀνα ἐκτελεσῶν ποικιλῶν, ὅρ-
 νῆτων καὶ ἀντρωρ καὶ κατῶν
 προκαμῶν, ἰσὶ καὶ ἐκτε-
 ταῖς τῶν οὐδῶν, ἢ τῶν οὐδῶν,
 ὅς ὅτι ἀντρωρ ἰσὶ ἰσὶ τῶν οὐδῶν.
 ὅς ὅτι ἀντρωρ, ὅς ὅτι ἀντρωρ,
 καὶ ἀντρωρ ὡς καὶ ἀντρωρ
 ἰσὶ ἀντρωρ, καὶ ἀντρωρ

Tigrum & in quale antrū ef-
 fugerit; tedi in videlicet ex
 hedera & myrio & lauro,
 quæ eodem loco creuerāt, &
 quasi in unū coaluerant, atq;
 idem illud opacū & umbro-
 sum fecerant. Considera igitur
 quæ hæc ad historiam ne-
 cessaria sint, & quæ nō absq;
 his ea, quæ illic gesta sunt,
 scire potueramus. Nam præ
 imbecillitate (qua inter ea,
 quæ viliū sum cogniū, dis-
 cernenda laborant) aut præ
 ignorantia (cū quid potissimū
 nū dicendum sit nesciunt)
 ad huiuscemodi locorum &
 antrorū descriptiones diuera-
 tuntur. Ac quoties in multas
 ac præclarè gestas res inci-
 dunt, similes esse videntur ser-
 uo recem locupleti facto, qui
 domno suo nuper in bonis
 successit, qui neq; vestem no-
 uit quo pacto induere de-
 beat, neque eorū ex more
 ac legitime capere nouit, sed
 sapenu nerō irruenti gallinæ &
 fuis & leporinæ apposi-
 tis, pro i; pulmento aliquo aut
 falsamento oppletur adeo,
 dum ingurgianđo rumpatur.
 Hic igitur, de quo antea dixi,
 etiam vulnera descripsit, admodum
 incredibilia, & mortis

ἀποκότος, ὡς ἀς δ' αὐτοῦλον ἢ
 ποδὸς τῶν μέγαν προβάς τις
 αὐτίκα ἐπλευτήσας, καὶ ὡς ἰμ-
 βούσαν ὃ μόνον Πείσαν τοῦ
 στρατηγῆ, ἐπὶ καὶ ὀνήδῃ τ' πο-
 κλιμίων ἀπιδανον. ἔτι ἢ ἢ ἢ
 τῶ τ' νεκρῶν ἀειμῶ, τὸτο μὲν
 καὶ παρὰ τὰ γυραμμενα, ἢ
 τῶς τ' ἀρχόντων ἐπιστολῶς ἐ-
 ψώσασθ' ἐπὶ τῶ Εὐρώπῳ, τ' ἢ
 πολεμίων ἀφθανῶν μουσά-
 δας ἐπὶ καὶ τριάντων, καὶ ἔξ
 πῶς διακοσίοις, Ρωμαίων δ'
 μόνος δύο, ἢ τραυματίας γε-
 νῶσαι ἰνῶνα. ταῦτα, ἐν οἷσα
 ἔτις ἀρῶν ἔρονων ἀνάσχοι-
 το, καὶ μὲν ἡ ἀκρίνο δεικτερος, ὃ
 μικρὸν ὄν' ἐπὶ τῶ τ' λομίδῃ
 Ἀπιδὸς εἶν', καὶ ἀρκεκαθάρ-
 θασ τῶ φωνῶν ἐς τὸ ἀκρίβη-
 σα τῶν, ἢ ξίωσῶν ὄν' ἢ τὰ ὄνο-
 ματα ποιεῖσαι τῶν Ρωμαίων,
 καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἐπιλω-
 κῶν, ὡς Κρόνον ἢ, Σατορνί-
 νον λέγειν, Φρόνιτῃ, τ' Φρόν-
 τωνα, Τιτάνιον δ', τ' Τιτα-
 νόν ἢ τὰμα ποικίλ' ἡλοίοις
 τρεα.

genera aliena, puta quo pa-
 cto in digitum pedis maiore
 vulneratus quidam, conse-
 stim decesserit: & quod in cla-
 mante solum duce exercitus
 Prisco, septem & octo ho-
 stium mortui fuerint. Prae-
 terea & in numero occisorum
 ab hac parte etiam contra
 quam in Imperatorum epi-
 stolis scriptum continetur,
 mentitus est. Nam circa Eu-
 ropam hostium quidem ce-
 cidisse millia trecenta sex-
 tuaginta, & sex supra du-
 centos ait. Romanorum aut
 non amplius duobus, saucios
 autem factos fuisse nouem:
 quae haud scio an ullis sane
 mentis ferre queat. Iam & il-
 lud dicendum, quod neque is-
 psium paruum est. Nam pra-
 nimio studio. Atticae elegan-
 tiae, & quod videri cupiebat
 vocem omnino ad eius lin-
 guae proprietatem quam ac-
 curatissime emundasse, vole-
 bat eodem pacto & Roma-
 norum nomina offerre, eademque inter Graeca transcribere:
 ut Cronon quidem Saturnium vocabat, Phronim autem Fron-
 tonem: Titanium, Titianum, & id genus alia multo magis ridi-
 cula.

τερα. ἔτιδ' αὐτὸς οὗτος περι
 ἔθηκεαυτὸν τελευτῆ ἔγραψεν,
 ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντων ἐξήπα-
 τήλαι, οἰόμενοι ξίφει τιθῆναι
 να αὐτὸν, ἀφθάνοι δὲ ἀνὴρ
 σιτήν ἀπσχόμενος. Ἐντοῦ
 γὰρ αὐτῷ ἀλυπτότατον δόξα
 τὸν θάνατον, ἐν ἀδῶς, ὅτι τὸ
 μὴ πάθει ἐκένον πᾶν, τριῶν
 οἰμαι ἡμερῶν ἐχρῆτο. ἀπόσι-
 τοι δὲ, καὶ ἐπὶ ἀσχετοῦσιν
 οἱ σοφοί. ἐκτὸς εἰ μὴ ἔσθ'
 ἰππῶν τοις, ὡς Οσοῦς ἀσῆς
 κα πειραζόμενος, ἔσ' ἄρ' Σιδυ-
 εανὸς ἡμῶν ἀπόληται, καὶ δὲ
 τοῦτο ἐν ἐπύραξι δὲ τῆς ἐβ-
 δόμενος. τὸς δὲ καὶ ποιητικοῖς
 ὀνόμασιν, ὡς καὶ Φίλων, ἐν
 ἰσεία ἡμερῶν σου ἄρ' τις
 θαῖη, τὸς λέγοντας, ἰδέλιξί μὴ
 ἢ μηχανῆ, τὸ τῆς ὅς πεισόμενος,
 μισθῶς ἐδῆπυσι. καὶ πά-
 λιν, ἐν ἑτέρῳ μίρει ἔκαλῆς
 ἰσείας. Εἰδῆσα μὴ δὲ ἔτω
 οἷς ὅπλοισι πειρομαραζῆτο,
 καὶ

cula. Præterea idem hic de
 morte Seueriani scripsit, &
 ceteri quidem omnes dece-
 pti ac falsi sint, qui putâ-
 runt ipsum gladio interfe-
 ctum esse, quando inedia &
 cibi abstinentia perierit.
 nam hanc mortem illi facil-
 limam, & minimè grauem
 visam fuisse: nesciens vide-
 licet quòd totum illud, quod
 ille passus est, trium opinor
 dierum fuit: qui autem in-
 dia moriuntur, etiam in se-
 ptimum usque diem plerique
 sufficiunt. Nisi si quis hoc
 credere voles, quòd Orosius
 adlitterit, expeclans donec
 Seuerianus fame interiret,
 & ob hoc ante septimum
 diem in aciem non eduxerit.
 Porro eos qui & ποικίς
 nominibus, optime Philo, in
 historia vtuntur, quònam
 loco ponamus? eos puta, qui
 dicunt, ἰδέλιξί, hoc est, strid-
 dorem dedit machina impul-

sa, & murus cadens vehementer ἰδέπυσι, id est, fragorè dedit.
 Et in altera parte præclaræ huius historiae, A Edessa igitur
 ita armis πειρομαραζῆτο, hoc est, circūcirca personabat, &
 ἔπλοβ' erat, hoc est, fremitus, qualis maris tepestuosi esse solet.

καὶ ὄσλοθ' ἰὼ, καὶ ἰόνατος ἄν
 παρὰ τὰ ἐκείνα, καὶ ὁ στρατὸς ἔς
 μέρμυξιν, ὃ πρόσω μάλιστα
 προσάγαροι πῆς τὸ τὰχ',
 ἅτα μεταξὺ ὄτας οὐτελλῆ ὀνό-
 ματα, καὶ διμοτιλῆ, καὶ πλοχι-
 καὶ ποπὰ παρρηδ' ἰδου, τὸ,
 ἐπίσταλιν ὁ στρατοπέδαρχος ἔ-
 λυείω, καὶ οἱ στρατιῶται ἠγὼ-
 ραζον τὰ ἐχρησούσα, καὶ ἠδὴ
 κλημενοὶ περὶ αὐτοὺς ἐγί-
 γνοντο καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς
 εἰ τὸ πρᾶγμα ἰοικὸς εἶν' πρᾶς
 γὰρ δ' ὦ, τὸ μ' ἔτερον μὲν πῶδα
 ἐπιβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβόη-
 νότι, βατίρω δ', ἀνδραπομ
 ἔποδ' ἐμψῶ, καὶ μὲν καὶ
 ἄπαισιδοὶς ἄρ, τὰ μὲν προιοί-
 μια λαμπρὰ καὶ τραγικὰ,
 καὶ ἰς ὑπερβολὴν μακρὰ συ-
 γράφοντας, ὡς ἐπίσσει θαν-
 μασὰ ἡλικια τὰ μετὰ ταῦ-
 τα πάντως ἀκρόσθουα, τὸ σῶ-
 μα δ' αὐτὸ τῆς ἰσοείας μι-
 κρόν τι καὶ ἀσθενὲς ἐπαγοίτας,
 ὡς

dat alterū autem sandalio subligatum habet. At verò & alios
 quosdā reperias, qui procœna splendida ac tragica, & excels
 leniter longa composita habent, ut speres ex eo, quæ sequitur
 omninò mirabilia quædam auditurum te esse: at mox corpus
 ipsum historia exiguū quoddam & ingenerosum subieyunt:

et

Et, omnia illa ἰόνατος, id
 est, cumulus ac strepitus es
 vani. Et, ipse dux ἐμέρμυξ-
 σιν, hoc est, animo huc atq;
 illuc versabat, quo pacto po-
 tissimum muros inuaderet.
 Demde autem inter hæc, ad-
 dedo humilia & abiecta no-
 mina, adeò plebeia, & men-
 dicis conuenientia multa in-
 sarta erant, in quibus velut
 rima aut lacuna cætera obs-
 curarentur, quale est illud:
 ἐπίσταλιν ὁ στρατοπέδαρχος
 ἔλυείω, hoc est, scripsit cas-
 strorum præfectus domino.

Et, οἱ στρατιῶται ἠγὼραζον τὰ
 ἐχρησούσα, id est, milites ex-
 mediant necessaria. Et, ἠδὴ
 κλημενοὶ περὶ αὐτοὺς ἐγίγον-
 το, hoc est, iam loci ad ipsos
 veniunt: & id genus alia.
 Et mihi hæc res persimilis
 videatur esse Tragædo, qui
 altero quidem pede calcia-
 mento alio & grandi ineca-

ὡς καὶ τοῦτο κοινὸν παλαιῶν,
 ἔσονται ἄδου παύοντα,
 πρὸς αὐτὸν Ἡρακλῆος πάμα
 μιν καὶ Τηλέφου πρὸς αὐτὸν.
 ἀδύς γοῦν οἱ ἀνέσαντον ἰπι-
 φέροντες αὐτοῖς, τὸ ἀδι-
 νητόν. καὶ δὲ μὴ ἴσως, ἀπὸ
 ἔμοιχα τὰ πάλαι, καὶ ὁμόχρον
 ἔμιν, καὶ συνάδου τῆ λεφαλή
 τι ἀπὸ σώμα, ὡς μὴ χρυσοῦ
 ἢ τὸ χρῶμα ἔχῃ, θάραξ δὲ πᾶ
 πρὸς γένος ἐκ αὐτῶν ποθεῖ, ἢ
 ἐκ θεομάτορ Ἐπὶ τὸν συγκε-
 κλημένον, ἢ ἡ ἀσπίς οἰοῦν-
 ναι, καὶ χοίρινον περὶ τῆς λην-
 μιν ἰδοῖς ἢ ἄν ἀφλόνοῦς
 Ζεῦτος συγγραφίας, ἢ Ροδίων
 Κόλοσσος τὸν λεφαλήν νανῶς
 δὲ δὲ μάλι ἰπιτιθέστας, ἀπὸ
 αὐτῶν ἰπιτιθέστας τὰ δὲ
 μάλι ἰπιτιθέστας, ἀπρὸς ἰπι-
 τας, καὶ ἀδύς ἐπὶ τὴν πρᾶμα-
 των οἱ καὶ πρὸς τὸν ἰπιτιθεῖν
 Ἐρωφῶντα ἔστας ἀρξάμενον,
 Δαρῆος ἢ Περυσάτιδος πᾶ.

δου

ut & hoc non dissimile vi-
 deatur puero aut infanti a-
 licui, sicubi forte vidisti Cu-
 pidinem ludentem; perso-
 nam Herculis amplam &
 magnam, aut etiam Tita-
 ni alicuius indumentem. Sta-
 tim igitur qui auscultant,
 acclamare ipsis solent nos-
 tum illud: Paruriuni mon-
 tes, &c. Decet autem non
 ita, sed similia inter se om-
 nia, & eiusdem coloris es-
 se, & capiti reliquum cor-
 pus respondere, et non au-
 rea quidem sit galea, tho-
 rax autem omnino ridicu-
 lus, ex pannis alicundè ve-
 stitus, aut pellibus puris-
 bus confusus: deinde & cly-
 peus salignus, & tibialia
 conchis incrustata, aut ex
 corio porcino facta. Videas
 enim perquam multos hu-
 iusmodi historiarum scri-
 ptiores, B qui Rhodij illius

Colossi caput, alicuius seu
 pumilionis corpori imponant. Ut rursus alios, qui corpora
 sine capitibus introducunt, absque proæmijs & statim ab ipsis
 rebus incipientes, qui & Xenophontis sectatores in hoc videri
 volunt, quoniam & ipse sic exorsus est, Darij & Parysatidis fi-
 BB 4 lina.

δύο γινόντων δύο, καὶ ἄλλος ἢ
 παλαιῶν ἐκ ἀδούτων, ὡς Ἀν-
 νόματι τινὰ προσημαίει διὰ δι-
 κηθότα τὸς ποταμῶν, ὡς ἐν ἄλλοι-
 τοις δείξομεν. καὶ οἱ ταῦτα
 πάντα φορητὰ εἶναι, ὅσα ἢ ἕρ-
 μιλέας, ἢ τῆς ἄλλης ἀστά-
 ξίας ἀμαρτήματά εἰσι. τὰ δὲ
 ἢ περὶ τῶν τόπων αὐτῶν ψαῖς
 εἶδαι, ἢ παρασάγγας μόνον,
 ἀλλὰ καὶ σαθροὺς ὄλους, τινὶ
 τῶν λαπῶν ἔοικεν; εἰς τοῦ
 ἔτο φαθύμως σωήσας τὰ
 πράγματα, ἔτι Σύρω τινὶ ἐν-
 τυχῶν, ἔτι τὸ λιγύροισιν ἀν-
 τὶ τοῦ Ἐπιχρείαν τὰ τοιαῦτα
 μυθολογοῦντων ἀκρόσας,
 ὡς περὶ Εὐρώπης λέγων, ἔως
 ἔφην, Ἡδὲ Εὐρώπῃ ἑλῆτα ἡμεῖς
 ἐν τῇ Μισσοπώλειᾳ, σαθροὺς
 δύο τῷ Εὐφράτῃ ἀπέχουσα, ἀ-
 πόντι ἄρα ἢ αὐτῶν Εὐφρατῆος ἢ
 ἔτι ἢ τοῦ ἀπέχουσι αὐτῶν, ἀλλὰ
 ἢ τῶν ἐμὲν παλαιοῦν τὰ Σαμό-
 φαλα αὐτῶν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ
 ἀράμε-

psis rebus auditis, ut cūm de Europa mentionem faceret, in
 hunc modū duxerit: Europus, inquam, sita quidem est in Mes-
 sopotamia, mansionibus duob. ab Euphrate distans: deduxe-
 runt autem eam coloniam Edissæi. Neq; hoc illi satis fuit, sed
 patriam suā Samosata, idem penerosus ille in eodē libro
 sublatam

ly nascuntur duo, &c. &
 aliorum veterum, ignora-
 tes quōd quadam prociā a
 vi seu potestate sunt, quæ
 plerisque latent, ut alibi o-
 stendemus. Quamquam hæc
 omnia adhuc tolerabilia
 sunt, quæcunque vel cir-
 a compositionem verborum,
 vel reliquam dispositionem
 peccantur: C at verò cir-
 ca ipsorum quoque locce-
 rum descriptiones menti-
 ri, idē non solum paria
 sangas aliquot, sed et o-
 tas mansiones, quantum v-
 nius diei itinere castra pro-
 moueri solent, illud queso
 cui honesto aut pulchro con-
 parabimus. Vnus igitur qui-
 dam ad eō oscitanter ac de-
 sidiosè res ipsas collegit, ut-
 potè neque Syro aliquo con-
 sulto, neque notum illud,
 quod vulgò dici solet, Epi-
 cureorum fabulis de his i-

ἀράμην ὁ γερνοῦσ', αὐτῆ
 ἀροπόλα καὶ τείχεσι μετέ-
 θησεν ἵς τὴν Μισσοποταμίαν,
 ὡς σπειρώσθαι αὐτὴν ἵπ' ἀμ-
 φοτέρων τῶν ποταμῶν, ἵκα-
 τίρωθιν ἐν ἡῶ παραμαθὸς
 μίνων, καὶ μονοροχί τείχεσ
 ψαύοντων. τὸ δ' καὶ γιλοῖον,
 ἢ σοι νῦν, ὃ Φίλων, ἀρλογοί-
 μιν, ὡς δ' Παρθυαίων, οὐδέ
 Μισσοποταμίτης σοι ἐστὶ, οἷς
 μὴ φέρων ὁ θαυμαστὸς συγ-
 γραφεὺς ἀπόκησιν. καὶ Δία λα-
 κῆνο κομιδῆ πιδανὸν περὶ τ'
 Διθηγαυδ' ὁ αὐτὸς οὐτ' ἄπ
 περὶ ἐπιμοσάμην, ἢ μὲν ἄ-
 κοῦσά τιν' ὅ τῶν ἐξ αὐτοῦ τῶ
 ἔργον ἀφφυγόντων, οὐτε γὰρ
 ξίφα ἰθιλοῦσα αὐτὸν ἀρθε-
 νῆν, οὐτε φαρμάκων πιῆν, οὐς
 τε βρόχον ἄψαθαι, ἀλλὰ τι-
 να θάνατον ἐπινοῦσαι πραγ-
 κόν, καὶ τῆ τόλμῃ ξινίοντα
 τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα
 σαμμυθὶν ἱπλάμαλα ὑαλῶ,
 τ' κακίσις ὑαλῶ. ἐπεὶ δ' ὡάνς
 τας ἀρθανεῖν ἔγνωσο, κατὰ
 ξαυλὰ τ' μέρισον τ' σκύφον,

sublatam vna cum ipsa arce
 et muris in Mesopotamiam
 transfudit, ita ut tota ambi-
 retur ac terminaretur vitro.
 que flumine, virinque altero
 quasi eutem illius praeterla-
 bendo radente, et tantum
 non ipsos muros alluente. Ri-
 diculum autem etiam foret,
 si tibi nunc Philo apologiam
 aliquam contexam, quod ne-
 que Parthus, neque Mesopota-
 mita sim: inter quos relatum
 me egregius iste scriptor col-
 locavit. Quia et illud valde
 scilicet credibile idem hic de
 Seueriano dixit, apposito ea-
 tiam iureiurando, quod quae
 dicat, ex quodam audierit eo-
 rum qui ex ipso eo opere ef-
 fugerunt. Neque enim gla-
 dio illum mori voluisse, ne-
 que venenum bibere, neque
 laqueo collum innectere, sed
 mortem quandam excogitasse
 tragicam, et, quod ad auda-
 ciam attineret, omnino exter-
 nam ac peregrinam. Fortem enim
 habuisse ipsum admodum ma-

gna vitrea pocula, ex vitro pulcherrimo facta. Postquam igitur
 omnino decretum illi fuisset mori, fracto ex scyphis maximo,

ἐνὶ τῶν θραυμάτων χύσα-
 σθαι ἄσπραλὸν ἐντιμόντα τῆ
 ὑάλῳ τὸν λαμόρν. οὕτως οὐ
 ξηρίδιον ἢ λογχάσιον ἔβρυν,
 ἅς ἀνθρώποις γὰ ἀνθρώπων, καὶ ἡρώε
 κὸς ὁ δάνα. Ὁ γρηόδ. ἄγα
 ἔπαθ' Ἐσχυρίδης ἐπιτάφιόν
 τινα ἄπει τοῖς πρώτοις τῶ πο-
 δέμου ἰκένοῖς νεκροῖς, ἢ ἀν-
 τὸς ἡγήσατο χεῖρα ἰπαπῆρ
 τῶ Σιθριανῶ. ἄπασι φῆ ἀν-
 τοῖς, πῶς τὸν οὐδὲν ἄτιον
 τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν
 Θουκυδίδην ἢ ἄμικρα. θά-
 ψας οὐρ τὸν Σιθριανὸν μι-
 ζαλοπρῆπὸς, ἀναθιβάσαι ἐν
 πὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τι-
 να σήλανα, ἰκατόνταρχον,
 ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς
 τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπέφρη-
 τόρισεν ἀνθρώπων, ὅς ἐμὲ νῦν τὰς
 Χάριτας ποικίλ' ἅπαν δακρύς
 σοι ἴσθ' τὸ γέλωτ', καὶ μάλι-
 π' ὁπότ' ὁ φῆτορ ὁ Ἀφράνι-
 ος, ἐπὶ τέλει τῶ λόγου, δακρύων
 ἄμα σὺ δὲ μοι γῆ περιπαθῆ,
 ἐμὲ μιντο τ' πολυιδῶν ἰκέ-
 ναρ δάκρυων, καὶ προπόσεων,
 ἔτα

uno quodam cristorum v.
 sum esse ad eadem, incisio
 videlicet gutture, viuro. At-
 que ita neque gladium, neque
 lanceam reperit, quo more-
 retur, dummodo virilis ipsi
 & heroica mors obingeret.
 Postea autem, quoniam Thu-
 cydides funebrem orationē
 quandam habuit pro ijs qui
 primi tum eo bello occubue-
 runt, ipse quoque Seueriano
 talem habendam esse cen-
 suit. Omnibus enim ipse cum
 Thurydide, eo qui nihil in
 culpa fuit eorum malorum,
 quæ in Armenia acciderant,
 æmulatio atque cōtentio est.
 Sepulto igitur Seueriano
 magnificè, adducit ad tu-
 mulum Afranium quendam
 Centurionem, æmulum Pe-
 riclis, qui talia ac tanta rhe-
 torico more de illo perora-
 uit, ut ego, per Charites,
 multum admodum lacry-
 marum præ risu effunderem,
 & maxime quando rhetor
 iste Afranius ad finem ora-
 tionis lachrymans pariter cum
 miserabili ploratu, sumptuo-
 sarum ecanarum & propinationum illarū mētionem faciebat,
 demde

ἔτα ἐπέθηκεν Αἰαίῳ ἑρτίνα
 πλὴν κοραίδα. σπασάμει
 γὰρ τὸ ξίφι ὠδύνην πάντων,
 καὶ ὡς Ἀφράνιον ἀκός λυ.
 πάλιν ὀρόντων, ἀπέσφαξεν
 ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ φε, οὐκ ἄν
 νάξι ὄν, μὰ τὸν Εὐνά-
 λιον, πῶς ποιοῦ ἀποθανῆν,
 ἢ τοιαῦτα ἰρρητόρην. καὶ
 τοῦτο ἔφη ἰδούλας τοὺς πα-
 ρόντας ἅπαντας θαυμάσας,
 καὶ ἰσπερὶ ἀνίστα τὸν Ἀφρά-
 νιον, ἰδὼ δὲ καὶ τὰ πάντα μὲν
 αὐτοῦ κατιζήνοσσκον, μονο-
 νουχί σωμῶν καὶ πατάδων
 μεμνημένον, καὶ ἐπιδακρύ-
 οντι ὅτι τὴν πλάκοντων μνῆ-
 μη. τὸ δὲ μάλα ἠγασά-
 μιν, ὅτι μὴ τὸν συγγραφεῖα,
 καὶ διδάσκον τὸ δράμας
 τὸ προαποσφάξον ἀπέθα-
 νη. πομπὴ δὲ καὶ ἄλλοις ὁμοίως
 τὸ βίβλον σοι, ὅτι οὐρε, κα-
 τὰ τοὺς μύσασαδων, ὁλίγων ὁμοίως
 ἐπιμνησθῆς, ἐπὶ πλὴν ἑτέρων
 ἑσπεροισι ἡδὴ μετὰ πόσε
 μα, πλὴν συμβουλῶν, ὅπως
 ἂν ἄμεινον συγγραφοί τις.

ἔστ

huc additis, ad alteram pro-
 missionis partem transibo: puta ad id consilium, quo pa-
 flo rectius ac melius historiam scribere quispiam debeat.

Sunt

deinde & Aiacis quendam
 colophonem imponebat.
 Nam gladio eu. ginato, ge-
 nerose admodum, & vi A-
 franium decebat, aspicien-
 tibus omnibus seipsum ad-
 tumulum iugulavit, non in-
 dignus per Bellonam, qui
 multo ante mortuus fuisset,
 si talia rhetoricatus esset.

Atque hoc dixit idem, aspi-
 cientes omnes tum qui ade-
 rant, admiratos fuisset, lau-
 dassetq; Afranium supra mo-
 dum. Ego vero etiam cae-
 tera illius damnabam, ut
 qui tantum non offarum &
 ollarum numinisset, & pla-
 centarum memoria illacry-
 maretur. Hoc tamen praeter
 caetera reprehendi, quod non
 scriptore ipso & a. ore fa-
 bulae huius ante se iugulatio
 moruus fuerat. Multos au-
 tem & alios consimiles his
 commemorare tibi, amice
 Philo, possem: verum ta-
 men paucis quibusdam ad-

ὅσοι γὰρ τινῶν, οἱ τὰ μεγάλα
 μὴ τῶν πεπραγμένων, καὶ
 ἀξιωματιμότητων παραλείπου-
 σιν, ἢ παραβύουσιν, ἢ δὲ ἐπι-
 θιωτέας καὶ ἀπεροικτίας, ἢ
 ἀγνοίας τῶν δικτύων ἢ σιω-
 πητικῶν, τὰ μικρότατα πάν-
 λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρ-
 μιλώσασιν ἰμβροδιώντες·
 ἔσπερ' ἂν εἰς τὴν Διὸς τῶν
 Ολυμπια τὸ μὲν ὅλον κά-
 λῃ, τοῦτον καὶ τοῦτον δὲ,
 μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπανοῖ μὴδὲ
 τοῖς ἐκ ἀδύσιν ἰξυγῆς, τῶν
 ποποδῶν δὲ τὸ, τὴν ἀθυρή-
 καὶ τὸν ὑξισον θαυμάσοι, καὶ
 τῆς κρητῆδ' τὸ εὐρυθρον,
 καὶ ταῦτα πάντων μετὰ ποικί-
 φροντίδ' ἀνιξίαν. ἔγω γ'
 οὐκ ἴκασά τι, τὴν μὴ ἐπ'
 Εὐρώπῃ μάχην ἐν οὐδ' ὅποις
 ἐπὶ ἀέπειοι παραβραμόντ',
 ἄκροισι δὲ μέτρα, ἢ ἔτι πλείω
 ἔδρατ' ἀνηλωκότ' εἰς ψυ-
 χᾶρ, καὶ δὲ ἐν ἡμῖν προσήκου-
 σαν διήγουσιν ὡς Μαῦρος τις
 ἱππῆς, Μαυσαέας τοῦνομα,
 ἢ δὲ

Sunt enim quidam, qui, quæ
 rerum gestarum maximæ, &
 memoria dignissimæ sunt,
 prætermittant, aut quasi in
 transcurso tantum attingat:
 præ imperitiæ autem & in-
 epititudine, & ignorantia eo-
 rum quæ dicenda vel tacen-
 da sint, ea quæ minima sunt,
 admodum prolixè & labo-
 riosè immorando verbis ex-
 ponunt, non aliter ac si quis
 Iouis Olympici oniversam
 pulchritudinem ac formam,
 quæ tanta ac talis est, non
 videat, nec laudet: neque etiã
 hys qui de ea nesciunt, quic-
 quam narret, sed subsellij re-
 situdinem & expolitionem,
 & crepidinis concinnitatem
 admiretur, & hæc admodum
 cum multa diligentia & cu-
 ra exponat. Equidem audi-
 ui quendam, qui pugnam
 eam quæ ad Europum co-
 missa fuit, ne totis quidem
 septem versibus prætercursus
 rebat: viginti autem men-
 suras aut etiam ampliùs aquæ
 consumpserat in frigidam,
 & nihil ad nos pertinentem
 narrationem, quo videlicet
 pacto Mauritanius quidam
 eques, Mausæas nomine,

ἵπῳ δὲ πρὸς πλανώμενον ὅτι ἀνὰ
 τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τι-
 νὰς τῶν ἀγροίκων, ἄεισον
 παρατιθίμενος, καὶ ὅτι τὰ ἤ-
 πρῶτα ἱκένοι φοβηθέντες αὐ-
 τόν, ἔτα μὲν τοὶ μαθόντες
 ὡς τῶν φίλων ἦν, καὶ δέξαν-
 το, καὶ ἀσάσαντο καὶ γὰρ τι-
 να τυχῶν αὐτῶν ἀπεδέχθη κή-
 ρα καὶ αὐτῶν ἐς τὴν Μαύρων,
 ἔδραφον αὐτῶν ἐν τῇ γῆ στρα-
 τουμένων. μῦθοι τὸ μὲν τῶ-
 το μακροί, καὶ διηγήσεις, ὡς
 θηράσαντες αὐτὸς ἐν τῇ Μαν-
 σαρέα, καὶ ὡς ἴδοι τὸς ἐλίφαν-
 τας πομπῆς ἐν τῷ αὐτῷ σω-
 νημομένους, καὶ ὡς ἵπῳ λείοντι
 ἐλίγε δὲν καταθρόνῃ, καὶ
 ἡλίκευ ἰχθύς ἐπέτατο ἐν Κα-
 σαρέα. καὶ ὁ θαυμαστὸς συ-
 γραφὴς ἀφῆς τὰς ἐν Εὐρώ-
 πῳ γιννομένας σφαγὰς το-
 σάστας, καὶ ἐπιλάσας, καὶ
 σπονδὰς ἀναγκάσις, καὶ φέ-
 λακας καὶ ἀντιφύλακας, ἀ-
 κρι βαθείας ἰσπίρας ἀφῆσι-
 κή, ὄρων Μαλχιώνα τὸν Σύ-
 ρον ἐν Κασαρέα, σκάρους
 παμμυχέτας ἀξίους ὠνόμε-
 νον ἂν δὲ μὴ νύξ κατέλαβε,
 ros ingentes videlicet ementiō. Et nisi nox occupasset ipsum,

præfuit errans per montes,
 deprehenderit Syros quos-
 dam agrestes prandium ap-
 ponentes, & quòd principiò
 illi metuerint ipsum: deinde
 verò intellecto quòd ex ami-
 cis vnus esset, receperint ad
 se hominem, & cibum præ-
 buerint. Nam & illorum
 fortè quendam aliquando in
 Mauritiam profectū fuis-
 se, cùm ipsius frater in ea
 terra militaret. Post hæc fa-
 bulæ longæ & narrationes,
 quo pacto ipse in Mauritiae
 venatus esset, & ut vidisset
 elephantos multos in eodem
 loco pascentes, & quòd pa-
 rùm abfuerit quim à leone
 deuoratus fuisset: deinde &
 quantos pisces emerit Cæ-
 sareæ. Atque ita egregius
 iste historicus relictis tot cæ-
 dibus circa Europum factis,
 tot præliorū motibus, & for-
 derib. necessarijs, & custo-
 dijs alijs alijs appositis, vsq;
 in profundam vesperam sub-
 stitit, aspiciens Malchionem
 Syrum istum, Cesareæ sca-
 forastis

τάχα καὶ σωθῆσθαι μὴ αὐ-
 τῷ, ἢ δὴ τὸ σκάρων σκευασ-
 μίον. ἄπειρ ἂ μὴ ἐπιγέγρα-
 πτο ἱππιμῆδης τῆ ἰσοείας, ἀλλά
 να ἄν ἦ μᾶς ἢ γονόστρε ἦδρ.
 καὶ ἡ βουλία Ρωμαίοις ἀφόρη-
 τῷ, εἰ Μουσαίας ὁ Μαῦρ
 διψῶν μὴ εἶρε πῆρ, ἀλλ' ἄς
 δάφνος ἱπποκλήσῃ ἐπὶ τὸ στρα-
 τῶπιδον. καὶ τοὶ πόσα ἄλλα,
 μακρῶ ἄναγκαστότερα, ἐκδρ,
 ἐκδὸν οὐδὲ παύειμι; ὡς καὶ αὐ-
 κητὶς ἦεν ἐν τῷ πηλοσίον κῆσ
 μιν αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλ-
 λήλοισ ἀπέδωσαν, ὁ Μαῦρ
 μὲν τῷ Μαλχιῶνι λόγχην, ὁ
 δὲ τῷ Μουσαίᾳ σόρην, καὶ
 ἄλλα ποτὰ ἑταῦτα τῆς ἐπὶ
 Εὐρώπῃ μάχης, αὐτὰ δὲ τὰ
 κεφάλαια, τοιγάρ τοι ἀνότους
 ἄν τις ἄποι τοὺς τοιοῦτους,
 τὸ μὲν ῥόδιον αὐτὸ μὴ βδέ-
 ψαμ, τὰς ἀκάνθους δὲ αὐτοῦ,
 τὰς παρὰ τῷ ῥίζῳ, ἀκείδῃς
 ἱπιστοπέρι. ἄλλως, ὁ Φίλων,
 μάλα καὶ οὗτ' ἔτιλοι, ὅς
 δὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐν Κορ-
 είνθῃ πάντοτε προβέβηκε,
 ὅσῃ

fortassis & ad cenam cum
 illo venisset, scaris istis iam
 apparatus. Quæ nisi ille tam
 diligenter historice tradidisset,
 magnas nimirum res igno-
 raturi nos fuissetur: &
 damnum hoc Romanis in-
 tollerabile fuisset, si Mausaeus
 iste sitiens potum non in-
 uenisset, sed inccenatus ad
 castra reuersus esset. Atqui
 quam multa alia longè magis
 necessaria volens ego nunc
 prestere? quem admodum
 & tibicina quædam venit ex
 propinquo vico ad eos, & ut
 dona mutuo inter se dede-
 runt, Mauritanæ: videlicet
 ille Malchioni lanceam, hic
 autem contra Mausaei fi-
 bulam: atque aliam multa ta-
 lia, quæ pugnae illius ad Eu-
 ropum ipsa ad eò capita &
 summaria sunt. Proinde
 merito dixerit quispiam, ta-
 les scriptores rosam quidem
 ipsam non videre, spinas au-
 tem quæ iuxta radicem enas-
 scuntur, diligenter contem-
 p'ari. D. Tam aliud quidè, ὁ Philo,
 admodum & hic ridiculus,
 qui alterū pedem ne extra Corin-
 thū quidè vnquam protulerat,
 neque

ὁ δὲ ἀρχὴ Κεχρεῶν ἀπεδημά-
 σας, οὐ τι γὰρ Συρίαν ἢ Ἀρμε-
 νίαν ἰδῶν ὧδ' ἤρξατο, μίμη-
 νημια γὰρ ὡς τὸ φθαλμῶν ἀ-
 πιστότερα γράφω τοίνυν ἂν εἴ-
 δοι, ὅτι ἂν ἴκασα. καὶ οὐτως ἀ-
 κειβῶς ἅπαντα ἱεράει, ὡς
 τὸς δράκοντας ἐφη τῶν Παρ-
 θυαίων (σημῶν δὲ πλείους
 τῶτο αὐτοῖς χιλιῶς γὰρ, οἷμα,
 ὃ δράκων ἀγὰρ ζῶντας δρακον-
 τας) παμμυθίας εἶν, ὑψηλῶς
 μίνους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν
 ἄνω τῶν ἰσηρίων. τῆτος δὲ,
 τίος μὲν ἱππῶν τ' ἄλλων
 ἐστὶν ἐμίνους, ὑψηλοῦς αἰώ-
 ρῶσαι, καὶ πῶρ ὅσον ἐπιλοῦ-
 τὸν ἄνω, δὲ ὅτι ἐμιοῖαν, ἐν αὐ-
 τῶ δὲ ἐργῶ, ἰπαστὰρ ὁμοῦ
 ἴωσι, ἴωσι αὐτοῦ αὐτοῦ, ἴω-
 φῶσαι τοῖς πολεμίοις, ἀμίλια
 ποδῶς τ' ἡμῶν ἔτα κατὰ
 ποδῶν, καὶ ἄλλους ποιεῖται.
 εἰσὶ τῶν αὐτοῖς ἀποπνιγῆ-
 ναι καὶ συκλαδῶν. ταῦτα
 δὲ ἐφ' ἑσὸς ὄραρ αὐτὸς, ἐν
 ἀσφαλῆ μὲν τοι, ἀπ' ἀγῆ-
 ρου ὑψηλοῦ ποιοῦμεν τὸν
 σκοπῶν, καὶ εἴ τι ἰποῖσι,
 ἀδτιῖσσι αὐτὸν, ἀπ' ἡαε vidisse, in tuto tamen, nem-
 pe ab arbore quadam excelsa spectando. Et recte senē fecit,
 quod

neque ad Cenchreas usque
 peregrinatus profectus fuerat,
 nedum Syriam aut Arme-
 niam conspicuus, in hunc
 modum exorsus est, memini
 enim: Aures quam oculi mi-
 nus fide digni sunt. Proinde
 seribo quae vidi non quae au-
 diui, atq; ita diligenter om-
 nia viderat, ut diceret dras
 cones Parthorum (signum
 autē hoc multitudinis ipso-
 rum est, mille enim dracones
 vivus draco produci) ingē-
 tes esse, generariq; in Persi-
 de paulò supra iberiā. Hos
 autem antea quidem ex ha-
 stis siue longurijs suspensos,
 illos in altum attollere, eoq;
 terrorem ijs qui à longē ad-
 uentarent, facere solere: in
 ipso verò praelio, quādo iam
 congressi sunt, solutos illos
 in medios, hostes immittere:
 nimirum multos nostrorum
 hoc pacto deuoratos esse, a-
 lios autem, implicantibus &
 compungentibus ipsos illis,
 strangulatos & confractos:

μὴ ὁμοίως χαρσῆας τοῖς θεοῖς
 οἷς, ἐπεί ἐν ἡμῶς θαυμαστὸν
 ἔτα συγγραφία νῦν ἔχομεν,
 καὶ ἅπ' ἑαυτοῦ αὐτὸν μὲν ἄν-
 ῥα καὶ λαμπρὰ ἐν ἑσπέραι-
 μοι τοῦτο ἰσχυρῶς ἔφη. καὶ
 γὰρ ἰνδιάνους ποταμῶν, καὶ
 ἰσθμὸν περὶ σούρα, ἅπ' τοῦ
 Κρανίου Ἀηλονότι βαδίζων
 ἐπὶ τῷ Λέρναι. καὶ ταῦτα
 Κορινθίων ἀκούοντων ἀνγί-
 νωσκε, τῶν ἀκείως ἐδότων,
 ὅτι μὴ δὲ κατὰ τοῖς γυγρα-
 μῶν πόλεμον ἰσχυρῶς, ἀπὸ
 οὐδὲ ὄπλα ἰκάνως γὰρ ἔδρα,
 οὐδὲ μηχανήματα οἷα ἔδρα,
 οὐδὲ τάξιον ἢ καταπολι-
 μῶν ὀνόματα. πάντων γοῦν
 ἔμελλεν αὐτῷ πλαισίον ἢ τῷ
 φάλαγγα, ἐπὶ λίρας δὲ λίγην
 τὸ ἐπὶ μεταποῦ ἄγαν. οὐδὲ
 τις βέλτης ὅτι πάντα ἐξ ἀρ-
 χῆς ἐς τὴν ὅτι τὰ ὑπεραμί-
 να, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν
 Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μισσοποταμίᾳ,
 τὰ ἐπὶ τῷ Τίγριτι, τὰ ἐν Μη-
 δίᾳ, περὶ τακοσίους ἔδ' ὅλοις
 ἔπειτα περὶ ἀδῶν, σωίεγραψε,
 καὶ

quòd propiùs ad feras istas
 non accessit. neque enim nos
 tam egregium scriptorem,
 & qui eminens ipse praeclara
 ac magna adeò in hoc bello
 effecerit, nunc haberemuse
 nā & pericula multa subiit,
 & vulneratus est circa su-
 ram, à Cranio videlicet iter
 faciens ad Lernam. Atque
 hæc Corinthijs audientibus
 recitabat satis scientibus il-
 lis quidem quòd ne in parie-
 te pictum quidem bellū vna
 quam vidisset. Sed nec arma
 ille quidem nōrat, neq; ma-
 chinas quales essent, neq; or-
 dinum aut acierum nomina.
 prorsum enim studio habuit
 πλαισίον. hoc est, obliquam
 vocare phalangem, ἐπὶ λί-
 ρας autem, hoc est, protens
 tis cornibus, id quod expor-
 recta fronte educere dicitur.
 Alius autē suavisissimus quis-
 dam cuncta à principio ad
 finem vsq; gesta, quæcunque
 in Armenia, quæcunque in Mes-
 opotamia, præterea quæ ad Tigrim,
 quæq; in Medis acciden-
 rat, ne totis quidē quingētis versibus cōplexus scripto edidit,

καὶ τῶν ποιήσας, ἰσοείων συγ-
 γραφέντα φησὶ πλὴν μίῃ τοι
 επιγραφῶν ὀλίγων δὲ μὴ μα-
 κροτέρων τῶ βιβλίου ἐπιγρα-
 ψων, Ἀντιοχίαν τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος ἱερονίκου (δολιχὸν
 γὰρ ὄνομα, ἐν πασί νετι-
 κήσ) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ καὶ
 Μεσοποταμίᾳ καὶ ἐν Μυδίᾳ
 Ρωμαίοις νῦν πραχθέντων
 ἀφ᾽ ἡμῶν. ἤδη δὲ ἐγὰρ τινος
 καὶ τὰ μέγιστα συγγραφή-
 κότης ἦκασα, καὶ πλὴν λῆψιν
 Οὐλοχέου, καὶ πλὴν Οσρόου
 φραγῶν, ὡς παραδεδυθῆσαι
 ἔδειξεν, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν
 κριτόδησον ἡμῖν θείαμβον, ὁ-
 τω πᾶν μαντικῶς ἅμα ἴ-
 χων, ἵσπινδην ἡδὲ πρὸς τὸ
 τέλος ῥαφῆος ἀπὸ καὶ πρὸς
 διῶν ἡδὲ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ
 ὦν ἰσὲς μὲν ἔθ τε μὲν ἰσῶν, καὶ
 κάμδ καμῖσῶν ἴτι μὲν ται
 ἐπισκοπῆ, καὶ διαβυλῶνται,
 ἢ τε Νικαίαν ἂν πλὴν ἀπὸ τῆς
 νικῆς καὶ ὀνομασθῶν, ἢ τε
 Ομόνοιαν, ἢ τε Διπλωίαν.

καὶ

adhuc tamen speculatur & deliberat, an eam Nicæam à vi-
 ctoria cōueniat nominari, an verò Homonœā, an etiā Ireniā.

et factio historiam compo-
 sisse videri volebat: inscri-
 ptionem verò parvum absuit
 quin longiorē ipso libro in-
 scripserit, videlicet hoc mos
 do: Antiochiani certaminis
 Appollinis sacri victor (nam
 cursus certamine, quod Do-
 lichum vocant, puer olim vi-
 cerat) eorum quæ in Arme-
 nia, in Mesopotamia, & in
 Medis à Romanis nunc ge-
 sta sunt, historica narratio.
 Iam & quendam ego audi-
 ui, qui quæ futura essent, hi-
 storice commēdārat, & Vo-
 logesi captiuitatem videli-
 cet, & Ostroæ eadem, quem
 admodum leoni obijciendus
 esset, & postremò omnium
 etiam multoties illum desia-
 derium à nobis triumphū.
 Ad eò omninò vatis in mo-
 dum sese gerens, properabat
 iam tum ad finem scribendū.
 Quin & ciuitatem idem iam
 in Mesopotamia condidit,
 magnitudine maximam, &
 pulchritudine pulcherrimā:

CC

Et

καὶ τὸ τοῦ ἔτι ἀκείτου, καὶ
 ἀνόνουμ ὅτι μὴ ἢ λαλῶ σο-
 λιστικῆν, ἢ ἄλλο ποιοῦν, καὶ πο-
 ρύς συγγραφικῆς γλώσσης,
 τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πρᾶξι τοῦ
 μιν ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ γράψαν.
 καὶ τὸν πρῶτον τὸν ἔξω βα-
 λασσῆς, ἢ ἐκ Ἰνδοῦ τοῦ ταῦ-
 τα μόνον, ἀπὸ καὶ τὸ πρὸς
 οἰκιστῆ Ἰνδικῆς ἡδὴ σωσι-
 τανταί, καὶ τὸ τρίτον τὰ γα.
 καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μαύρων
 μοῖρα ὀλίγη, οὐδὲ Κασσιῶ
 πάντων οὗτοι ἰσχυροῦσιν
 τὸν ἴσον πρᾶξι. ὅ, τι δ'
 πρᾶξι, ἢ πῶς ἀξιοῦν ἴδω
 τ' ἐκ τῶν ἰσχυροῦσιν, ἐκ ἐκ
 μακρῶν ἡμῶν ὁ θαυμαστὸς
 συγγραφικῆς, ἀπὸ Μυσυρίδ' ὅ, ἢ
 ἀπὸ Οὐδρακίδ' ἐπισηλῆ. τοι-
 αῦτα ποτὶ ἢ ἀπὸ τοῦσιν
 ληροῖς, τὰ δ' ἀξιοῦσιν ὅ, ὅ
 ρῶντις ἢ ἢ βλεποῦσιν, κατ' ἀ-
 ξίαρ ἀπὸρ δὴ ἀπὸρ, ἢ ἀπὸρ
 ὀλίγη δ', ἢ ἀπὸρ ἢ ἀπὸρ ὅ, τι
 καὶ ἢ ἀπὸρ ἢ ἀπὸρ, ἢ ἀπὸρ
 φασίν, ἢ ἀπὸρ, ἢ ἀπὸρ
 βιβλίων ἢ ἀπὸρ, ἢ ἀπὸρ
 si videant, pro dignitate exponere scientes, excogitantes au-
 tem ὅ ἢ ἀπὸρ quicquid temere in linguam, vi aiunt,
 venerit: etiam numero librorum præterea superbiebant,

Et ob hoc quidem adhuc in
 dubio pendet, & sine nomi-
 ne præclara illa ciuitas nos-
 bis est, nugis multis & factu
 historico referia. Quæ verò
 in India posthac agitur, es-
 tiam ea promissu se iam nunc
 scripturum esse: præterea &
 descriptione maris exterioris
 nauigantibus traditam.
 Neq; promissiones modò hæc
 sunt, sed & procerum Indicæ
 historię iam compositum est,
 & tertium tagma, seu tertius
 liber. Ac Galli quidem, &
 Maurorum pars quædam modi-
 ca cum Cassio, omnes istius
 iam Indu fluium traiece-
 runt. Caterum quid facturi
 sint, aut quomodo excipient
 elephantorum incursum, non
 multo post egregius iste scri-
 ptor à Mysuride aut ex O-
 xydracis ad nos scribet. Hu-
 iuscemodi multa, præ insci-
 tia & imperitiâ nugatur, ea
 quæ visu dignissima sunt:
 neque videntes, neque etiam

καὶ μάστιγα ἐπὶ τοῖς ἐπιγρα-
 φαῖς. καὶ ἴδ' αὖ καὶ αὐτὰ
 παρ' ἑλλοιοι, τὸ δὲ Παρ-
 θικῶν νικῶν τοσαύτ. καὶ αὖ
 Παρθιδ' ὁ πρῶτον, Διω-
 ρον. ὡς Ἀρθιδ' ὁ Δηλονόν.
 ἂν ὁ ἀσέβτερον πάρα πο-
 λὺ ἀνίγνω γὰρ Δημητρίου
 Σαλαπασίας Παρθονικῆ,
 οὐδ' ὡς ἐν λέγειν ποικί-
 ῶτα, καὶ ἐπισκῶσαι τὰς ἰσο-
 είας, οὐτὸ ἰσάως ἕσας, ἀλλὰ
 τὸ χροσίμον ἔνικα, ὡς ὅτι, ἂν
 ταῦτα ἢ τὰ τοιαῦτα φῶν-
 ῶν, πολλὸ μίρ' ἢ ἴδ' ἡς τὸ ὀρθῶς
 συγγράφειν οὐτ' ὁ προσέλη-
 φε. μάλλον δ' ὀλίγων ἐτι
 προσδέται, ἢ γὰρ ἀληθὲς ἔκ-
 νό φησιν ἢ Διαδικτικὸς ὡς τ'
 ἀμίσωρ ἢ σατέρον ἄρισ, τὸ
 ἕτερον πάντως ἀνίσταται, καὶ
 δὴ τὸ θελοῦσσι, φαίη τις ἄρ,
 ἀκελῶς ἀνακινάδαρτα. καὶ
 αὐτὴ ἀκινάδα, ὀπόσαι ἴσασ,
 καὶ βᾶτοι ἰκκικαμμένα ἴσι,
 τὰ δ' ἢ ἄνωρ ἐρέτια ἢ δ' ἰ-
 πηρότητα. ἢ ἢ ἴππαρδ' ἴδ,
 καὶ τὸ λῆδ' ἴσιν, ὡς οἰκ-
 δομῶν τι δὲ ἢ δ' ἢ καὶ αὐτῶν,
 si quid asperū antea fuit, id totū sublatum & cōplanatū est;
 quare tēpus iam est ut aedificiū aliquod superstruas etiā ipse,

& maximè inscriptionibus.
 Nam rursus & hæ omnino
 ridiculæ sunt, ut istis nescio
 cuius Parthicarum victoria-
 rum libri tot, vel tot: & rursus
 Parthidos primis, se-
 cundus, & cætera, ut Aulianus
 dicit scilicet. Alius etiam im-
 bannus paulò. Nam legi De-
 metrii cuiusdā Sagalassensis
 Parthonica. Nō quòd pro-
 risu habed, & illudam histo-
 rijs adeò præclaris, sed vi-
 litatis causa hæc commemo-
 ro, quòd quisquis hæc atque
 huiusmodi alia eudærit, is
 bonā partem historiæ rectè
 scribendæ consecutus iam sit,
 imò pauca adeò illi etiā de-
 sunt: si modò verum illud est
 quòd Dialectica tradit, quòd
 eorū inter quæ mediū E nul-
 lū est, altero elevato, alterū
 cōtrā deprimiur. At verò a-
 rea ipsa, dixerit quispiā, pur-
 gata probè id est, ac spinarū
 quicquid fuit, & rubi excisi,
 reliquorū autē ruina acru-
 dera iam exportata sunt: &
 si quid asperū antea fuit, id totū sublatum & cōplanatū est;
 quare tēpus iam est ut aedificiū aliquod superstruas etiā ipse,

ὡς δάξῃς οὐκ ἐναγρέψαι μὲν
 νοῦν τὰ τῶν ἄνω γυνάκας
 ἄρ, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῶ-
 σαι δεξιῶν, καὶ ὁ οὐδὲν ἄρ,
 ἀπ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμῆσας
 διαδύωατο. φημί τοίνυν ἢ
 αἰεὶς ἰσοεἶαν συγγραφεύτα,
 δύο μὲν ταῦτα κορυφαῖα-
 τα οἰκονομῆ ἔχοντα ἴκην, οὐ-
 νεσίρ τι ποθητικῶν, ἢ δυνά-
 μιν ἱερικωτικῶν. τῶν μὲν,
 ἀδιδαντόν τι ἢ φύσιος ἀπῶ-
 ρον ἢ δυνάμεις δέ, ποθητῆ
 ἀσκησῶ, καὶ σωχῆ ὡς πόνου,
 καὶ ἴκω ἢ ἀρχαίων προσγε-
 γνημένῃ ἔσω. ταῦτα μὲν ἔρ-
 ἄτηχνα, καὶ ὅσπερ ἰμὲ συμβέ-
 λω δλόμνα. ὁ ἢ σωχῆς
 καὶ ὅξῃς ἀποφαίναρ, τοὺς μὴ
 παρὰ τὴ φύσιος τοιάτους, φησι
 τῶτο ἡμῖν τὸ βιβλίον. ἐπὶ
 πομποῦ ἄρ, μάκρον δὲ τοῦ
 παντὸς τῶ ὄξιον, ἢ μετα-
 πλάσσει καὶ μετανοομῆσας τὰ
 τηλικαῦτα ἰδύωατο, ἢ ἐκ
 μοριδῶν χυσοῦ ἀποφύλα,
 ἢ ἄρ.

cuiū reddere eum qui nō natura talis fuerit, libellus hic meus
 promittit: quoniam magni sane aestimāndus, inō omnibus ante-
 ferēdus foret, si trāsformare, & quasi nouo quodā ornatu in-
 duere huiusmodi ille posset: puta vel ex plūbo aurū reddere,
 vel

quo ostendas non modò a-
 liorum euerendis genero-
 sum esse te, verum etiam per
 te ipsum excogitando atque
 inueniēdo tale aliquid præ-
 stare posse, quod & dexte-
 ritatem quandam præ se fe-
 rat, & à nemine Momo quis-
 dem deprehendi ac carpi-
 queat. Aio igitur eum qui
 optimè cōscribere historiam
 volet, duæ hæc præcipua do-
 mo secum & de suo offerre
 debere: Prudentiam quana-
 dam siue intellectum ciuile,
 & potestatem dicendi Quo-
 rum alierum quidem nulla
 doctrina traditum, naturæ
 donum quoddam est: dicens
 di autem potestas, multa e-
 xercitatione, assiduoq; labo-
 re, & imitatione veterū com-
 paranda erit. Atque hæc
 quidem extra artem sunt, ne-
 que me consultore opus ha-
 bent. Neque enim prudentem
 siue intelligentem & a-

ἢ ἀργυροῦ ἀπὸ λαοσιτίου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτρου, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδος Μίλωνος ἐξ ἐργασαδίου, ἀλλὰ πῶς τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρησίμους οὐκ εἰς ποιήσιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χεῖρας αὐτῶν πλὴν προσήκουσαν. οἷον τι ἀμίλκι καὶ Ικκῶ, καὶ Ηροδίτης, καὶ Θίωνος, καὶ ἄ τις ἀλλοῦ γυμνασιῶν ἰσχυροῦ ἄν σοι, τῶν Περιδικῶν παραλαβόντων, ἀλλ' οὐτός ἐστιν ὁ Ἰμμητριῶν ἐραδῆς, ἢ πλὴν ταῦτα καὶ ἰσχυροῦ, ἀλλὰ μὴ Αντιόχου, ὁ τῶν Σιλοῦς Στρατωνίου ἐκείνου, ἀποφάνειν Ολυμπιονίκου, καὶ Θεάγωνα Ἰθασίου, ἢ Πολυδάμαντος Ἰσχυροῦ ἀντίπαλου, ἀλλὰ πλὴν δοθέντων ἰσχυροῦ ἀφ' ἑνὸς πρὸς ἰσχυροῦ τῆς γυμνασιῶν, παραπολὺ ἀμείνω ἀφ' ἑνὸς μετὰ τῆς τέχνης. ὡς ἀπὸ καὶ ἡμῶν τὸ ἰπιθόνομα τοῦτο τῆς ἰσχυροῦ, ἀ τῆς φαιμένης εὐτῶ μεγάλης καὶ χαλιπῶ ἢ πράγματι ἰσχυροῦ.

vel ex stanno argenti, vel ex Conone Titormum, vel ex Leotrophide Milonem efficeret. Verum artis & consilij utilitas ea est, non ut ea suppediunt quæ ante adsunt, sed ut illis recte ac conuenienter vii doceat. Quo pacto nimirum & Iccus, & Herodixes, & Theon, & si quis alius artis palestricæ magister atq; exercitor fuerit, polliceretur tibi Perdiccam huc acceptum (si modò hic est ille qui noueram amauit, & ex eo conuabit, & non potius Antiochus Seleuci filius, Stratonices illius amore captus) Olympionicem reddere, qui cum Theagene Thasio illo, aut F Polydamante Scotusso, certamine cogrederetur, non ut naturæ & ingenij ad eam rem suppeditaret, sed ut materiam iam antè à natura datam, & ad hanc palestræ exercitationem suscipiendam idoneam atque habilè, per artem multò meliorem redderet. Quamobrem abstinet & nobis hæc inuidia promissionis, ut artem aliquam rei adeò magnæ ac difficilis nos inuenisse dicamus.

ἢ γὰρ ὀντινοῦν παραλάβον-
 τω ἀρφάνων συγγραψία
 φαιμὲν ἀπὸ τοῦ πρώτου σου-
 ῥου καὶ ἀεὶ πρὸς λόγους ἡσ-
 χμήντο ὑπολέξαντο δὲ οὐς τι-
 νας ὄρθας, ἢ δὴ τοιαῦτα φά-
 νοιται, αἷς γέμουντο, ὁ δὲ ἴσθω
 ἄρ καὶ ἀμαρτυροῦν τήδεσθ-
 ῶ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν.
 καὶ τοιῦτο ἄρ φαιμὲν ἀπὸ οὐ-
 ῥου καὶ τὸν σωτήριον εἶναι τῆς τέχ-
 ης καὶ διδασκαλίας, ἄρ ἂ
 γνοῖν ἱπὲρ καὶ ἐπιδαρῆσθαι μὴ
 μάθων, καὶ ἴσθω καὶ πᾶσι
 ἄρ ἡνίστατο. νῦν δὲ μὴ μάθων,
 οὐκ ἄρ τι αὐτὸν χαρρυῖσθαι,
 ὑπολέξαντο ὅτι τινος, ῥᾶ-
 σά τε ἄρ μάθοι, καὶ ἴσθω
 χαίσειτο ἴσθω αὐτῶ. καὶ τοι-
 οῦτον ἢ μὴ τὸν τοιῦτος τις ὁ μασ-
 θήτης νῦν παραδοῦσθαι, οὐκ ἄ-
 ρα τε καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων,
 ἀπὸ ὅσων δὲ ἴσθω, οἷος καὶ
 πρᾶγμασι γένοσθαι ἄρ. ἢ ἐπι-
 παύειν, ἢ νύκτωρ σπᾶσι
 ἀλλὰ, ἀπὸ μὲν τῶν ἰσθω καὶ

quoque nunc talis discipulis tradatur, qui et ad intelligen-
 das res, et ad dicendum non sit degener, sed acutum tuca-
 tur, possitque rebus uti, si commutantur illi, ac animum
 habeat militarem, sed tamen cum civilitate coniunctum:

Neque enim quemvis acce-
 ptum reddere historicum nos
 velle dicimus, sed ei qui na-
 turā intellectu bono pradi-
 tus, et ad dicendum quam-
 optime exercitatus fuerit,
 viam quādam ostendere re-
 etiam (si modo illis vlla ap-
 paret) qua viedo, citius atq;
 aptius ad finem et scopum
 usque quo tendit, pervenire
 possit. Non enim neque il-
 lud dixeris, cum qui intellis
 gentia pradius fuerit, arte
 ac doctrina earum rerū quas
 ignorat, opus non habere.
 Nam si absque doctrina et
 institutione cithara ludere
 possit, etiam tibia canere, ac
 cetera omnia sciret. Nunc
 autem, nisi doctus ab aliquo,
 nihil quicquam eorum ma-
 nu facile attingit: ac demon-
 strante aliquo viam ac ra-
 tionem, et discit facillime,
 et recte idem administrat
 per se ipsum. Proinde nobis

καὶ ἑμπειρίαν στρατηγικῆν ἔ-
 χων καὶ οὐκ Δία, καὶ ἰσπρα-
 τοπέδω γεγονός ποτε, καὶ
 γυμναζομένους ἢ ταξιόμους
 στρατιάτας ἰωραυός, καὶ ὅς
 πλεοείδως, καὶ μηχανήματα
 ἔνια, καὶ τί ἐπιπέρας, καὶ τί
 ἐπι μὲτροπον, πῶς οἱ λόχοι,
 πῶς οἱ ἰππῆς, καὶ πῶς οἱ κῆ-
 ροὶ, καὶ τί ἐξ ἑκείνων, ἢ περικαυόντων,
 καὶ ὅπως, οὐκ ἔχειτο κείνων
 τις, οὐδ' οἱ ὅτι πεισινον μόνον
 τοῖς ἀπαγγέλλαι, μάχισα δε,
 καὶ πρὸ τῶν πάντων ἰδόντων
 ἔστω πῶ γινώσκω, καὶ μή-
 τι φοβέσθω μηδὲν, μηδὲ ἰλ-
 λήτω μηδὲν, ἔστω ὅμοιοι ἔσ-
 ται τοῖς φάλοις δικασίας,
 πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθαι
 αὐτῶν ἐπὶ μισθῶ δικασοισιν.
 ἀπὸ μὲν μάλιστα αὐτῶ, μήτε
 Φίλιππος ἐκκεκομμένον τὸν
 ὀφθαλμὸν ἔστω Ἀστὴρ τοῦ
 Ἀμφιπολίτου, τοῦ τοξότου
 ἐν Ολυθῶ, ἀπὸ τοιοῦ-
 τος, οἱ ἔστω, ἀσχεθῆσται.
 μῆτε

et experientiam, quam dus
 eismilitaris esse conuenit.
 Denique, per Iouem et in
 castris aliquando versatus
 sit, et milites ipsos, seu cum
 ad praelia exercentur, seu cum
 re ipsa in aciem educuntur,
 conspicatus sit: praeterea et
 arma nostrae, et machinas
 quasdam, et quid sit diductis
 eoribus, et quid exporrecta
 fronte instruere aciem: quo-
 modo cohortes, et quomodo
 turmae constituantur: unde,
 et quid erumpere, et quid
 item circumducere equitem
 sit, sciat. Et in summa, neque
 eorum quispiam sit, qui domi
 desidentes nusquam forsas ipsi
 progrediuntur: neque facile
 credat ijs quae solum ab alijs
 narrari audiet. G Maxime
 autem et ante omnia libero
 animo sit, ut neque metuat
 quenquam, neque ab ullo spe-
 ret quicquam: quoniam similis
 hoc pacto foret malis iudici-
 bus, qui vel ad gratiam, vel ad odium accepta mercede sen-
 tentiam ferunt. Quin neque curet magnopere neque Philippum
 oculo ab Astere Amphipolitano isto sagittario priuatum circa
 Olynthum, sed talem qualis re ipsa est spectandum proponat:

μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται
 ἐπὶ τῆς Κλέως σφαγῆς, ὡμῶς ἐν
 ᾧ συμποσίω γινόμενον, ἂ σα-
 φῶς ἀναγράφουτο. ἔδὲ Κλέων
 αὐτοῦ φοβηθεὶς, μίγα ἐν τῆ ἐκ-
 κλησίᾳ διωάμενος, καὶ κα-
 τήρων τὸ βῆμα, ὡς μὴ ἀπέρ-
 ᾷ, ὅτι ἀνέθεως καὶ μαρτυρῶν ἀν-
 θρωπῶν οὐτὶς, ἔδὲ ἢ σύμ-
 πασσα πόλις τῶν Ἀθλωάων,
 ἔμ τὰ ἐν Σικελίᾳ, κατὰ ἴσον
 ῥῆ, καὶ τὴν Δημοδοξίης ἀπ-
 ψιν καὶ τὴν Νικίης τελευτῶν,
 καὶ ὡς ἰδίωρον, καὶ οἶον τὸ ὕ-
 δωρον ἔπιπνον, καὶ ὡς ἐφονεύον-
 το πίνουσι οἱ ποταμοὶ ἡγήσει-
 ται ῥῆ, ὅτι ἐρ δικάζοντα, ἄν-
 οὐδενὸς τῶν νοῦν ἔχόντων
 αὐτὸς ἔξῃ τὴν αὐτῶν, ἢ τὰ
 δυνεχῶς ἢ ἀνοῦτως γινου-
 μένα, ὡς ἐπράθη, διγυῖται
 ἔ ῥῆ ποιητῆς αὐτῶν, ἀλλὰ μω-
 τῆς τῶν. ὡς ἐκ δὲ καταναυμα-
 χῶνται, τότε οὐκ ἐκείνῳ ὁ κα-
 ταδύων ἐστὶ, καὶ μὴ φεύγων,

bitur enim (id quod iustissimum est) ab ijs qui sana mente

neq; illi Alexander grauitet
 se exercuciet H ob Cluii ca-
 dem crudeliter in ipso con-
 uuiuo perpetrata, si planè
 ac manifestè coloribus suis
 depingendus sit: neque item
 Cleon illum perterrefaciat,
 eò quòd multum in concio-
 ne potens sit, & suggestum
 siue tribunal quasi possessio-
 nem suam detineat, quo mi-
 nus hominem exitiosum &
 insanum hunc esse dicat: de-
 niq; neq; tota Atheniensium
 ciuitas absterreat illum, ne
 non ubi de cladibus in Sici-
 lia acceptis historiam com-
 posuerit, omnia ista comme-
 moret, quo pacto & Demo-
 sthenes captus fuerit, & Ni-
 cias mortem obierit, quomo-
 do exercitus sui laborarint, &
 qualem aquam biberint, &
 vt inter bibendum plerique
 trucidati fuerint. Existima-

neque

ἢ καὶ ἐκείνῳ ὁ Διόχορος, ἐκ τὸς
 ἢ μὴ ἀξιαδοῦ Δίορον, μὴ τι
 παρὶ τῆς ἐπέ τῆς ἢ οἷος
 πύσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τὸ νῦν
 τῶν ἐπὶ τὸν, ἐπανορθώσασθαι
 ἰδωίω, ῥῆσον ἢ ἐνὶ κα
 λάμῳ καὶ τὸν Θουκυδί
 δῶ ἀνατρέψωμεν τὸ ἐν ταῦς
 ἰπιπολοῦς παραίτησιμα, κα
 ταδύσαι δὲ τὸν Ερμούρε
 τὸς τριάρη, καὶ τὸν κατω
 ρατορ Γύλιπορ δὲ πῆρα, με
 ταξὺ ἀπετάχισοντα, καὶ ἀπε
 ταφρῶντα τὰς ὁδοῖς, καὶ
 τίλῳ, Συρακουσίους μὲν ἐς
 τὰς λιθοτομίας ἐμβαλέειν,
 τὸς δὲ Ἀθλωάους περὶ τῶν
 Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν, μετὰ
 τῶν πρῶτων τῶν Ἀθηναίων
 ἐλπίδων. ἀπὸ οἰμῶν, τὰ μὲν
 πρῶτα ἐστὶν ἢ Κλωθὸν ἢ ἐ
 τι ἀνακλήσασθαι, ἢ δὲ Ἀτροπῶ
 μετατρέψαι. τὸ δὲ συγγρα
 φῆς ἔργον ἔρ, ὡς ἐπαχθῆν,
 ἐπὶ τὸν τῶν δὲ οὐκ ἔρ δὲ
 νατο, ἀχθῆν ἢ φοβῆται Ἀρ
 ταξερξῶν, ἰαπὸς αὐτῶν ὄν,
 ἢ ἰαπὶ τῆ Κάνδω πορφυρῶν,
 καὶ

neque idem ille est, qui eos
 persequitur: nisi si cū optans
 dum fuerat, ne quid tale em
 ueniret, ille hoc intermisit:
 quandoquidem si tacendo
 hæc, aut in diuersum nar
 rando, corrigi aut emens
 dari possent, facillimum fue
 rat Thucydidi, vno ac tenui
 calamo interuertere quidem.
 Epipolarū munitiones, sub
 mergere autem Hermocras
 tis triremem, & I execra
 bilem istum Gylipum con
 fodere intereā dum vias
 obstruit, & fossis interclu
 dit. Denique & Syracusas
 nos in lapicidas conijcere,
 Atheniensibus verò copiam
 facere tum Siciliam tum I
 taliam cum prima illa Alci
 biadis spe circumnauigans
 di. Verū enim, opinor,
 K ea quæ semel facta sunt,
 neque Clotho reuoluet de
 nuo, neque Atropos in diuer
 sum mutabit. Proinde histo
 rici opus vnum est, ut quæ
 perinde ac facta sunt, expo

nat. Hoc autē facere non poterit, donec vel L Artaxerxem me
 tuerit, medicus ipsius existens, vel sperat Candyn purpureum,

καὶ σπείδον χρυσοῦ, καὶ ἴσ-
 πον τῶν Νισαίων λίφιδων,
 μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐ-
 πάνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν
 αὐτῷ ποίησα, δίκαιον συγ-
 γραφῆς, οὐδὲ Θουκυδίδης,
 ἀλλὰ καθ' ἰδίαν μισθὸν τινὰς,
 πολλὸν ἀναγκαϊότερον ἤχρη-
 σται τὸ λοιπὸν, καὶ τὰν ἀνή-
 θασαν περὶ πλούτου ποίη-
 σίαι τῆς ἐχθρας, καθ' ἑ-
 λπὴν, ὅμως ἐν ἀφίξει αἰμαρ-
 τάνου. ἐμὲ γὰρ, ὡς ἔφω,
 τοῦτο ἰδιωτισθείας, καὶ μόνον
 θυτῶν τῆ ἀληθείας, ἢ τις ἰ-
 σοειαν γράψων τοι, τῶν δ'
 ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον
 αὐτῷ, καὶ ὄπως, πῶς τις, καὶ
 μίτρον ἀνεύβης, ἀπὸ βλάπται
 μὴ ἄς τοὺς νῦν ἀκούοντας,
 ἀλλ' ἄς τοὺς μετὰ ταῦτα συ-
 νουομένους τοῖς συγγράμ-
 μασι. ἢ δὲ τὸ παραυτία
 κα τις θεράπαι, τῆς τῶν λο-
 λακόνωνται μετὰ ἑκός-
 τος ἀρ νομιθεῖν, ὅς πάλαι ἢ
 ἰσοεία ἐξ ἀρχῆς ἀνδύς ἀπίσπρα-
 στο, οὐ μίτρον, ἢ λωμοτικὸν
 ἢ γυμ.

torquem aureum, & Me-
 quum ex Niseis illis ali-
 quem se accepturum esse,
 mercedem videlicet laudum
 earum, quas scripsit inse-
 ruisset. At neque Xenophon
 illud faciet, iustus scriptor,
 neque Thucydides, sed si-
 ue priuatim oderit quosdam,
 multo magis necessarium pu-
 tabit esse id quod publicum
 est, veritatemque pluris faciet,
 quam inimicitiam: siue etiam
 amauerit, tamen non parceret
 illi, quisquis peccauerit. V-
 num enim hoc, ut dixi, pro-
 prium historię est, ac soli
 immolandum veritati, ei qui
 ad historiam scribendam
 accedet, cetera verò omnia
 postponenda. Et in summa,
 vna vna & mensura certa
 est, aspicere non ad præsen-
 tes auditores, sed ad eos qui
 in posterum in his scriptis
 legendis versabuntur. At
 si quis continuo beneuolen-
 tiam & fauorem captat,
 merito in parte adulatorum
 recensabitur, quos olim hi-

storia statim ab initio auersata est, non minus quam comendi
 artem

ἔγγραφισκῆ. Αλεξάνδρου γάρ
καὶ τοῦτο ἀπηνυμνονόουσι,
ὡς ἰδέσθαι ἀρ, ἔφη, πῶς ὀλί-
γορ ἀνδρῶν, ὃ Θησεύς ἦτορ,
ἀφθανῶν, ὡς μάθοιμι ὅπως
ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε ἀ-
ναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ
ἰσπανοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ
θεωμάσθης οἴουσαι γὰρ ἔμι-
κρῶ τι μὴ ἀδελφίῳ τότῳ ἀ-
νασπάσθαι ἕκαστῷ πλὴν παρ
ἡμῶν ἀνοιαν. Ομήρου γοῶν,
καὶ τοῖ πῶς τὸ μυθῶδες τὰ
πῶς οὐ συγγραφοῦσι ἄλλοι
τοῦ Ἀχιλλέως, ἴδῃ καὶ πῶ-
σάσθαι τινὲς ἰσχυροῦσι, μὴ
τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν ἔ-
αθεῖας μὴ ἀτιμωτοῦ τιθε-
μενοι. ὅτι μὴ περιβῶντι ἔ-
γραψεν ἔπειτα εἰσάγει οὐ τι
ἔπειτα ἰσχυροῦσι ἀρ. τοῖ-
τῶ μοι ὁ συγγραφεὺς ἔ-
σα, ἀφοῦθ, ἀδελφῶν, ἔλα-
θιρος παρρησίας ἢ ἀνθεῖας
εἶθ, ὡς ὁ Κομικός φησι, ἴ-
σῶκα οὐκ, πλὴν σκάπλω δὲ
σκάπλω ὀνομάσθαι ἢ μίση,
εἰθ

artem Gymnasticæ. Alexan-
dri igitur hoc quoq; dictum
refertur: Libenter, inquit,
in vitam paulisper redirem,
ὃ Thesicrates, post mors-
tem, ut cognoscerem quo pa-
cto hæc legerent homines,
qui tum erunt. Nam si nunc
ea laudant, & amplectun-
tur, mirum non est: putant
enim non paruo ille etiamen-
to videlicet isto quisque sibi
benevolentiam apud me con-
ciliaturos esse. Homero ita-
que, quanquam fabulosa plu-
rimum de Achille scripserit,
nonnulli tamen eò addu-
cuntur, ut illi iam & fidem
adhibeant: unum hoc argu-
mentum ad demonstrationē
veritatis magnum existi-
mantes, quòd non de viuo
illo scripsit. Non enim cau-
sam aliquam vident, cuius
gratiā mentiretur. O Talis
igitur mihi sit historicus il-
le, P ut & metu careat, &
nullis muneribus corrumpa-
tur, & liber sit, Q & dicen-

di libertatem, ac veritatem amet, & quemadmodum Co-
micus ille ait, ficus ficus, ligonem ligonē nominet: non odio,
neque

ὅτι φίλια νέμωρ, ὅτι φειδός
 κῆρ, ἢ ἐπιώρ, ἢ ἀσχυρό-
 κῆρ, ἢ δυσωπύρ. ἴσθ
 Ἀπασὺς, ὄνους ἄπασιρ, ἄ-
 κῆρ ὅτ μὴ θατέρω τι ἀρνή-
 μαι πλεῖστον ὅτ δέουτ. ξέ-
 ρθ ἴρ τοῖς βιβλίοις, κῆρ ἄ-
 ποπις, αὐτόνομοι, ἀδασί-
 ασοτ, ὅ τῖ τῶδε. ἢ τῶδε
 ἄξια, λογιζόμενοι. ἀλλὰ τί
 πῖπραται, λίγων. ὅ δ' οὐδ'
 Θεκυδίδης ἐν μάλα ὅττο ἐ-
 νομοθέτησι, κῆρ Διέκωνρ ἀ-
 ριπῶ, κῆρ λακίαρ συγγρα-
 κῶν ὄρων μέλιτα θαυμαζό-
 μενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄκῆρ ὅτ
 κῆρ Μούσας ἐλυθλίωα αὐτῶ
 τὰ βιβλία ἐτήματα γάρ φη-
 σι μάλλον ἐς ἀδ' συγγράφην,
 ἢ πρ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισ-
 μα, κῆρ μὴ τὸ μυθῶδον ἀ-
 σπάζομαι, ἀλλὰ πῶ ἀνή-
 θακρ τῶν γνηγιμῶν ἀρ-
 διάτηρ τοῖς ὑστρον, κῆρ ἐπα-
 γα τὸ χέσιμον. κῆρ ὅ τῆρ
 ἀρτίς ἐν προσην' ἐποιοῖτο ἰσ-
 εῖας, ὡς εἴ ποτι κῆρ ἀνθῖς τὰ
 ὁμοία

sed veritatem rerum gestarum relicturum posteris esse: des
 inde & vilitatem addit, & quem finem is qui rectè sapit,
 historiæ statuere debeat, vi si quando etiam rursus similia
 quedam

neque amicitiae quicquam
 tribuens, non parcens, aut
 miserescens, aut erubescens,
 aut exorari se facile patiens:
 æqualis iudex, ac benevo-
 lus omnibus, eò tamen vs-
 que, dum ne alteri plus æ-
 quo aliquid tribuat: hospes
 in libris ac peregrinus, suis
 legibus viuens, nullus impe-
 rio subiectus, non quid huic
 aut illi placitum sit, secum
 cogitans, sed id quod actum
 est, exponens. Thucydides
 igitur bene admodum lege
 hoc constituit, & virtutes
 ac vitia historicorum inter
 se discernit, qui cum vide-
 ret R Herodotum in summa
 admiratione esse, adeò vt &
 Musæ vocarentur ipsius li-
 bri, possessionem tamen ait
 se scribendo composiurum
 esse, quæ in perpetuum du-
 res, potius quam quæ ad
 præfens certamen compare-
 tur: neque se id quod fa-
 bulosum sit, amplexurum,

ὁμοία καταράδοι ἔχουσιν, φη-
 σι, πῶς τὰ προγράμματα
 ἀφελίποντο, ἐν ἧσδαι τῶς
 ἐν πόλεσι. καὶ τὴν μὲν γνῶ-
 μιν τοιαύτην ἔχων, ὁ συγ-
 γραφῆς ἠέτω μοι τὴν δὲ
 φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐπιμύειας
 ἰσχῶν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐ-
 κείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ
 δολιχῆν τῶς περιόδοις, καὶ ἀ-
 κύντην τῶς ἐπιγραφῶσι, καὶ
 τὴν ἀπὸ τῆς ἑυτορίας δια-
 νόησιν μὴ κομῆσαι τετυγμῆ-
 νος, ἀρχίδα τῆς γραφῆς.
 ἀπὸ ἐπιμύειας σφαιρῶν
 καὶ ὁ μὲν νόσος οὐσοίχου
 ἔστω, καὶ πικρῶς, ἠδὲ ξίς δὲ
 φῆς καὶ πολιτικῆν οἷα ἐπιση-
 μῶτα ἀγνοῦν τὸ ἀποκείμε-
 νον ὡς γὰρ τῆ γνῶμῃ τῆ συ-
 γραφῆς σκοπὸς ἐπιθεῖσθαι,
 παρρησίαν καὶ ἀνύστασιν, ὅ-
 τω δὲ καὶ τῆ φωνῆ ἀδύνα-
 σκοπὸς ὁ πρῶτος, ὁ φῶς δὲ
 κῆσαι, καὶ φανότατα ἐμφα-
 νισαὶ τὸ πρᾶγμα, μὴ ἀπρ-
 ῆτοις, καὶ ἔξω πᾶσι ὀνόμα-
 σι, μὴ τῶς ἀγοραίοις τέτοις,
 καὶ

quædam incidant, inquires,
 ad hæc descripta respicien-
 tes, rebus civitatis rectè vi-
 ti possint. Ac animo qui-
 dem & sententia tali præ-
 ditus historicus ille mihi
 accedat: voce autem, &
 expositionis vi, vehementi
 illa quidem & aspera, &
 circutionibus continua, de-
 inde & aggressionibus fle-
 xa & rotunda. Præterea &
 reliqua oratoricæ facultatis
 gravitate non ita valde in-
 structus & acuminatus scri-
 pturam exordiat, sed se-
 datior paulò & tranquil-
 lior sit. Ac sententiæ quidem
 inter se iunctæ ac sociatæ
 & densæ sint: dictio autem
 plana & civilis quàm signi-
 ficantissimè manifestans id
 ei adhibetur. Nam ut men-
 tis scriptoris scopum hunc
 proponimus, libertatem di-
 cendi videlicet, & veritatè
 ita & voci eius vnus hic sco-
 pus & primus propositus sit,
 ut planè indicet, & quàm
 lucidissimè rem ipsam declaret,
 verbis neque obscuris, &
 extra communem vitam positis,
 neque etiam vulgari bus istis

καὶ καταγυνοῖς, ἀπ' ἄς πρὸ
 τοῦ ποταμοῦ συνιγεία, τοῦς
 δὲ πικραδουμήους ἰπταυέ-
 σα, καὶ μὴ καὶ σχήμασι
 λικρομήδων ἀνπαχθεῖσι, καὶ
 τὸ ἀνπιτιθέμενον μάλιστ' ἐ-
 ρουσιμ, ἐπὶ τοῖς καταγυ-
 μφοῖς τῶν βυμῶν ἰοικότας
 ἀφρανα τοῦς λόγους, καὶ ἡ
 πρὸ γνώμη λοιπώτατο, καὶ
 προσσπλέθω τι καὶ ποιητι-
 κῆς, παρ' ὅσον μεγαλό-
 ρο, καὶ διχρυσή καὶ ἐκεί-
 νη, καὶ μάλιθ' ὀπόταρ πα-
 ρατάξῃσι καὶ μάχαις ἢ ναυ-
 μαχίαις συμπληκυσσῆσθαι
 σα γὰρ τότε ποιητικοῦ τι-
 οῦ ἀνέμον, ἰπνουείασου-
 τ' ἢ τὰ ἀνάτια, καὶ συν-
 διούσων ἢ ὑψηλῶν, καὶ ἐπ'
 ἄκρων τῶν λυμῶτων πλὴν
 ναῶν. ἡ λέξις δὲ ὁμοῦς ἐπὶ
 γῆς βιβηκίτω. ἡ πρὸ λέξι-
 λαι, καὶ ἡ μέγθει τῶν ναυ-
 γομῶτων συνπαρομῆση, καὶ
 ὡς εἶσι μάλιστ', ὁμοιομῆση,
 μὴ ξηρίσσοσα δὲ, μὴ δ' ὕ-
 πὲρ τὸν λωρὸν ἰνθουσιῶσα.
 λινθου-

que intempesstine exultans, quasi quodam furore concitata.

Periculum

tabernarijs, sed ita ut et
 à plerisque intelligantur, et
 ab eruditijs laudentur. Iam
 verò & figuris & exornas-
 tionibus utatur minimè mos-
 lestis, minimèque affectatis:
 quoniam perinde uti ius alia
 quod, orationem quoque re-
 ctè conditam exhibere des-
 bet. Ac sententia quidem
 etiam cum poetice commu-
 nicet, eiusque partem aliquam
 contingat, in quantum gran-
 diloqua, & in sublime cla-
 ta etiam illa est, & maximè
 quoties aciebus & pugnis,
 & navalibus praelijs con-
 curret. Opus enim tunc e-
 rit poetico quopiam vento,
 qui secundo flatu vela im-
 pleat, & sublimem ac per
 summos fluctus navem sub-
 latam pronehat. At dictio
 tamen humi incedat, cum
 pulchritudine quidem ac
 magnitudine eorum quæ di-
 cuntur, simul elata, & ijs-
 dem quàm maximè licet, as-
 similata: caterùm neque pere-
 grinitatem præ se ferens, ne-

καὶ ἐφορῶντα, ἃ δὲ μὴ, τοῖς ἀδελφαστέροις ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ ὅς ἀπάσασιν ἄν τις, ἢ κίσα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθασιν ἀφαιρέσει, ἢ προσδύσασιν τοῖς γυγούσοι, ἕλκυντα ὅσα ἢ δὴ καὶ σοφιστικὸς τις, καὶ σιωθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔσω. καὶ ἐπειδὴ ἀνθρώποις ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα: πρῶτα μὲν ἀπομνημά τι σιωπηραίντω αὐτῶν, καὶ σῶμα ποιήτω ἀκακίης ἔστι, καὶ ἀδιάρθρωτον. ἔτα ἐπιθέσει τὴν τάξιν, ἵπαγίτω τὸ ἕλκυντα, καὶ χροωνύτω τὴν λέξιν, καὶ χηματοῖσιτω. καὶ ῥυθμιῖσιτω. καὶ ὅπως, οἰκίτω τότε τὸ τῆ Ομήρου Διὸς, ἄρτι μὲν ἱπποπόλων ὀρθῶν γλῶσσῶντι, ἄρτι τὸ τὴν Μυσοῦν. κατὰ ταῦτα ἔρ, καὶ αὐτὸς ἄρτι μὲν τὰ Ρωμαίων ἰδίᾳ ὀράτω, καὶ δηλοῖται ἡμῖν, οἷα ἐφάνητο αὐτῶ,

ἀφ' αὐτῶν
 tuentem. τ Quod si autem hoc fieri nequeat, tum ipsi aduertere animum, qui sincerè & incorruptè magis narrare videbuntur, & quos putaueris minimū vel ad gratiam, vel odio detracturos aliquid, aut etiam addituros esse rebus gestis. Iamque etiam hic quispiam sit, qui & coniecturis colligere facillè, & quod probabilius fuerit, constituere possit. Ac posteaquam iam omnia, aut etiam plurima collecta habuerit, principio capita rerum, & quasi summarium aliquod contexat, delineetq; corpus quoddam rude & informe, & nullis adhuc articulis expressum. Postea autem superaddito ordine & formam inducat, & colorem dictione adhibeat, & singulis explicandis immoretur, & eadem numerositate quadam concinet: & in summa, similem se tum gerat Homericæ Ioui illi, qui nunc quidem equestrium Thracum terram aspicit, nunc autem rursus ad Mysorum terram oculos deflectit. Eodem enim pacto & ipse nunc quidem ad res Romanorum seorsum aspiciat, indicetq; nobis quales eæ apparuerint,

ἀφ' ὑψηλοῦ ὀρῶντι, ἀρτί δὲ
 τὰ Περσῶν, ἄτ' ἀμφοτέρω,
 εἰ μοιχοῖτο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ
 τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἕν
 μίρον ὀρᾶτω, μήδ' ἐς ἕνα
 ἰπέα, ἢ ὠϊστόν, εἰ μὴ Βρασι-
 δας τις εἴη πεπηδῶν, ἢ
 Δημοδόχης ἀνακόλων πλὴν
 ἰσθιασιν, ἐς τοὺς στρατη-
 γοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἰ τι
 παρεκκλιθεῖτο, ἡγεμόνα ἔ-
 κούτω, καὶ ὅπως, καὶ ἢ
 τιμὴ γυῖμυ καὶ ἐπινοία ἔτα-
 ξεν. ἰσθιάων δὲ ἀναμιχ-
 θῶσι, ἰονὴ ἔσω ἢ θία, καὶ
 ἰγοςάτατο τότε, ὥσπερ ἐν
 τρυαδὴν τὰ γυῖνῶμα καὶ
 στωλιακίτω, καὶ συμφω-
 γίτω, καὶ πᾶσι βούτοις μί-
 τρον ἐπέδω, μὴ ἐς λόρον,
 μήδ' ἀπαροκάλος, μὴ δὲ
 νιαρῶς, ἀπὰ ραδίως ἀ-
 πολυέτω. καὶ σήσας
 ἐνταῦθα πον ταῦτα, ἐπ'
 ἐκῆνα μεταβαίνει, ἢν
 κατ' ἐπεί-

que & persequatur fugientes, & fugiat cum ceden-
 tibus. At omnibus hisce modus quispiam adhibeatur, ne
 ad satietatem usque, neve ineptē, neve etiam iuveniliter
 progrediat, sed cum facilitate quadam absolvat sese.
 Atque hic hic alicubi subsistere in suis, ad illa transgrediat,

λιασπέζην ἄτα ἱπανίω νυ-
 θᾶς, ἐπόταρ κέννα λανῆ. καὶ
 πῶς κούρα σπασίτω, καὶ
 ὡς δουάτορ, ὁμογονέτα, καὶ
 μεταπῶσιθω ἀπ' Ἀρρῆσις
 πῶς ἄς Μυθίαρ, ἐκείθω δε
 ροίσιμασί ἐνὶ σὶ θείαρ, ἄτα
 ἐς Ἰταλίαρ. ὡς μυθλορὸς λαι-
 ρῶν ἀρρῆσιθῶ. μάθισα δὲ
 λαισῶσιρρῶ ἰοικῆαρ παρασῆ-
 ὠω πῶ γράμω, ἀθῶω καὶ
 σιδπῶ καὶ ἀνεῖθῆ ὡς λαι-
 ρῶ καὶ ὁμοίσις ἀρρ δέξῆται
 τὰς μορφὰς τῶν ἱερῶν, ἑ-
 αῦτα ἢ ἀδύτω αἰῶα. διὰ
 σροφῶρ δὲ, ἢ παράρρῶω, ἢ ἐ-
 ταρσῆμορ μυθλορ ὅτ' ἴθ' ὠ-
 σσιρ τοῖς ἑῦθῶσι γράφου-
 σιρ, ἀμὰ τὰ πῶ κελθῶσιμῶ-
 ρω δε, καὶ ἄρῶσιται, ὡς πα-
 κται ἴθ' ἴθ' δὲ, δὲ δὲ τὰξαι, καὶ
 εἰσῆρ αἰτά: ὡς, ὅτ' ἄω-
 σι, ἴταυῖορ αἰθῶσι, ἀμ' ὠ-
 πῶς ἄωσιρ. ὅπως δὲ νομῆ-
 σῶρ, ἢ ἰσοείαρ συγγράφοντα,
 Φαδία, ἢ Πραξίλινα χέτωα
 ἰοικῆα, ἢ Ἀπιαμῆα, ἢ ὡ
 ἀμῶ

ordinare oportet & exponere ipsa. Quare non quid dicant,
 quærendū ipsi est, sed quomodo dicant. Prorsus autē putādū est,
 eū q̄ historiā scribit, Phidiæ, aut Praxiteli, aut Alcameni, aut
 aliteri

si festinat. Deinde rursūm
 huc redeat, absoluit at-
 que paratus futurus quan-
 docunq̄ illa reuocauerint.
 Ac ad omnia festinet, &
 quatenus fieri potest, eadem
 tempora omnibus tribuat,
 transuolētque ex Armenia
 quidem in Medos, hinc eu-
 tem curriculo vno in Ibe-
 riam, inde in Italiam, ita
 ut nullam occasione præ-
 termittat. Præcipuè autem
 speculo similem animum ge-
 rat, liquido videlicet, ac splē-
 dido, & qui centrum accu-
 ratè impressum habeat, &
 quale seunq̄ operum for-
 mas receperit, tales easdem
 etiam spectandas exhibeat:
 peruersum autem & obtor-
 tum, aut colore diuersum,
 aut specie mutatum nihil
 reddat. Non enim perinde
 ac oratoribus scribunt, sed
 ea quidem quæ dici debent,
 sunt, & mox dicentur: facta
 enim iam sunt: ceterū

ἀπὸ ἐνέων· ἔσθ' ὅθ' οὐδ'
 ἐκάνοι χρυσὸν ἢ ἀργυρον, ἢ ἐξ
 λίφαντα, ἢ τὸν ἀπὸ ἄλλων
 ἐποίησεν, ἀπ' ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 καὶ πρὸς ἄλλοις, Ἡλείων ἢ
 Ἀθλωάων ἢ Ἀργείων πρὸς
 εὐσεβῶν· οἱ δὲ ἑταίροι μὴ
 νορ, καὶ ἔπειτα τὸν ἐλίφαντα,
 καὶ ἔξιον, καὶ ἐκόπων, καὶ
 ἐρρῆθμιον, καὶ ἐπὶ λῶσιον ὡς
 χρυσῶν, καὶ τὸν λῶ ἢ τὴν
 αὐτῶν, ἐξ ἑκαστοῦ οἰκοδομῆσαι
 ὡς αὐτὸν ἄλλων. τοιῶς δὲ τοι
 καὶ τὸ ἔργον ἐργον,
 ἢς καλὸν ἀγαθὸν τὰ πρὸς
 πρᾶγμα, καὶ ἢς ἀνάμνη
 ἐναρξέμετα ἐπιθέξαι αὐ
 τῶν, καὶ ὅταν τις ἀποδέξῃ
 οὐκ ἔστι μὴ τὰ ταῦτα ἔργον τὰ
 γόμων, καὶ μὴ τὰ ἔργον
 νῆ, τότε δὲ τότε ἀποκείδη
 ται, καὶ τὸν οὐκ ἔργον
 ἀπέληξε τὸ ἔργον ὡς ἢ ἰσπε
 αὶ Φιδίαν πάντων ὃ ἢ ἰσπε
 φωνουασμῶν, καὶ ἀποδο
 μίαν μὴ ποτε ποίησαι
 ται τὸν ἀργῶν, ὅταν μὴ ποδ
 νυλα=

alteri cuiquam illorū similem
 esse oportere. Nō enim neq; il
 li aurum, aut argentum, aut
 ebur, aut aliam materiam
 faciebant, sed illa antea præ
 existerat, & quasi ad eā rem
 preparata erat, suppeditan
 tibus, illam Eleis, aut Athe
 nienfibus, aut Argiuis: illi
 verò fingebant tantum &
 secabant ebur, & poliebant,
 & conglutinabant, & con
 cinnabant, atque auro in
 crustabant. Et hoc artis il
 lorum erat, materiam vide
 licet communē exedificare.
 Idē fermē igitur & historici
 opus est, ut videlicet ea quæ
 facta sunt, bene ac rectē cō
 ponat, & quā fieri potest,
 clarissimē spectanda exhi
 beat. Ac quando is qui eā
 sic scripta recitari audiuit,
 putat se postea etiam vides
 re quæ dicta sunt, atque inde
 ea laudat: unum demum opus
 hoc exactum & absolutum
 erit, propriamq; ac verā lau
 =

dem historico illi Phidiz sine artifice suo retulit. Porro om
 nibus iam ita adornatis atq; paratis, etiam absq; v procmio
 interim exordiri licebit, quando videlicet non admodum vr

εν κατεπαρχ το πράγμα περ
 διοικησθωά τι εν τω περ
 μίω δωάμειδ η πότι φρο
 μίω χέουσαι, τω απφουώτι
 περι τωρ λικτιων. οπόταν
 δ καφ φρομειδσισα, απδ αν
 οιν μόνοιν αρξίτου, ούχ ως
 περι οι ρήτοροι απδ τριών, αν
 λα τὸ τῆς ἀνοίας πρῆς, περ
 οχλὸν ἢ ἐνμολθααρ ἐνωοεί
 σα τοῖς ἀκούονσι. προσέξουσ
 ἢ πρὸ αὐτῶ, ἢρ δάξῃ, ὡς περι
 μιλῶλων ἢ ἀναγκάων, ἢ οι
 κείων ἢ χενόμων ἰρι. ἄμα
 θῆσ, ἢ φῆσ τὰ ὑσβα νοίσα,
 τὰς αἰτίας περὶ τῆς μῆ
 καὶ περιδείων τὰ λιφάλαα
 τῶν γαγγυμῶων. Τοιούτοις
 περὶ μίσις οἱ ἀεισοι τῶν συγ
 γραφέων ἰχέουτο, ἐρόδοσ
 τῶ μῆ, ὡς μὴ τὰ γνόμι
 να ἰξίτηλα τῶ χέουω γνήσια,
 μιζάλα ἢ θαυμασὰ ὄντα, ἢ
 τῶτα, νίκας ἐκλυκὰς δι
 λουῶτα, καὶ ἢ πῆλας βῆβαρικὰς.

Θουκ.

get ac postulat ipsa res pra=
 occupari quaedam, & quasi
 ad futurum opus praefatio=
 ne aliqua preparari. X Pos=
 tentia verò seu tacite etiam
 tunc procermo vtetur, indi=
 cante videlicet ac manife=
 stum faciente, de quibus re=
 bus dicendum sit. Quando
 autem etiam aperte proce=
 mio vtetur, à duabus rebus
 tantum exordium sumat,
 non vt Rhetores à tribus, sed
 benevolentiae loco praeter=
 missis, attentionem & doci=
 litatem pariat auditoribus.
 Y Aduertent enim ipsi ani=
 mum, si ostenderit quam de
 magnis, aut necessarijs, aut
 ad ipsos pertinentibus, aut
 vtilibus denique rebus dictu=
 rus sit. Z Docilia autem &
 plana posteriora faciet, si
 causas praemittit, ac rerum
 quae gestae sunt, capita ac
 summas quasdam praescri=
 bet. Atque huiusmodi proce=

miijs optimi historiarum scriptores vsi sunt vt : Herodotus
 quidem, ne res gestae longinquitate temporis interirent,
 magna adeò, & admiratione digna, & praeterè Grae=
 corum victorias & barbarorum clades declarantes, &c.

Thucydi-

Θουκυδίδης δὲ, μέγαρ τε καὶ
 αὐτὸς ἐπιπέθε ἴσθαι, καὶ
 ἀξιολογώτατον, καὶ μέγιστον τῶν
 περιγρηγμένων ἐκείνων τὸν
 πόλεμον, καὶ ἦν παθήματα
 ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυμβήσθη
 θάνα. μέγα δὲ τὸ πείριον ἀ-
 νάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ
 μηχανώμενον ἢ βραχυόμε-
 νον. ἀναφύς δὲ καὶ ἐνολο-
 γῶ ἔσω ἢ ἐπὶ πῶ δυνάμει
 μεταβάσις. ἅπαρ ἦν ἀτι-
 χυῶς τὸ λοιπὸν σῶμα ἢ ἴσ-
 είας, δυνάμει μακρά ἔστιν,
 ὡς ταῖς τῆς δυνάμει ἀρι-
 τῆς κατασκευασίῳ, λέως
 τε καὶ ὁμαλῶς περὶ αὐτῶν καὶ
 αὐτῶν ὁμοίως, ὡς μὴ περὶ
 χαρ, μήτε λοιπαῖν ὅσα. ἔπει-
 τα τὸ ὅτι ἐπιπαύει τῆ δὲ
 ἔξω, ὡς ἐφω, μεμηχανημένον,
 καὶ τῆ συμπεριποκῆ τῶν
 πραγμάτων ἀπόλυτα ἦν ἢ
 ἐν τῇ πᾶσι ποιήσει. καὶ τὸ
 πρῶτον ἐξήρασάν τε ἢ ἐπι-
 ξη τὸ δῶρον, ἐχόμενον αὐ-
 τῷ, ἢ ἀνδρῶν πρόσω συνημο-
 σμῶν, ὡς μὴ διακινῶθαι,
 μηδὲ δυνάμει ποτὸς εἶναι,
 ἀπὸ

Thucydides autem, quod
 magnum etiam ipse bellum
 illud futurum existimaret,
 & memorabile maximè, &
 maius quàm omnia ea quæ
 antea gesta fuissent. Magnè
 autem procerum erit, quæ
 do rebus æquale & conso-
 numerit, siue productum
 fuerit, siue abbreviatum.
 Transiit verò ad narratio-
 nem mollis ac placida sit.
 Nam omnino omne reliquū
 corpus historiæ longa quæ-
 dam narratio est: quare &
 narrationi virtutibus exor-
 nari debet, leniter atq; æqua-
 liter procedens, atq; ipsa sui
 similis, ita ut neque extet a-
 libi, neq; hiatus aut concaui-
 tates aliquas habeat. Dein-
 de & perspicuitas eluceat,
 dictione (quemadmodum
 dixi) & complexione rerum
 adornata. Absoluta enim &
 perfecta omnia faciet: &
 primo ad finem perducto,
 mox secundum inferet con-
 tinuatum illi, & in morè ca-
 tene coaptatum, ut neq; per-
 tusum aut interruptum sit, neq; narrationes plures mutuo sibi

ἀπλήρως παρασκευάσας, ἀπὸ
 αὐτὰ τὸ πρῶτον τῷ δουτέρῳ
 μὴ γατιῶν μόνον, ἀπὸ
 καὶ κοινῶν, καὶ ἀνακτι-
 κρᾶθι κατὰ τὰ ἄκρα, τὰς
 χ^θ ἰσὶ πᾶσι χησίμοι, καὶ
 μάστιγα, ἢ μὴ ἀπορία τῶν
 λίκτων εἶναι καὶ τὸ ποιεῖ-
 σθαι καὶ μὴ τοῦ ὄντος ἀπὸ τῶν
 ὀνομάτων ἢ ἐπιθέτων, ὅσον
 ἀπὸ τῶν φρασμάτων, λέγω
 δὲ, ἢ παραθέτοις ἢ τὰ μι-
 κρὰ, καὶ ἢ ἴσον ἀναγκάσια, λέ-
 γοις δὲ ἰκανῶς τὰ μεγάλα,
 μᾶλλον δὲ καὶ παραλαλήτομ
 ποτᾶ. ὅθεν ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 φίλους, καὶ πάντα ἢ παρὰ
 σκιδασμῶνα, ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 σοις τοῖς φίμοισι, καὶ τοῖς
 ἄρῆσι, καὶ ποσῶσι ἢ σάου-
 ταις, καὶ σοσῶσι ἀγροῖσι, καὶ
 λαγοῖσι, καὶ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 σαπέρδῳ ἐνθῆσι καὶ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 εἴ τι ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 ἀμυλῆσι δὲ τῶν ἐντιλεῖ-
 ρων. μάστιγα δὲ σφραγι-
 τῶν ἐν ταῖς ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 ἢ ποτα-

adiacere videantur, sed sem-
 per quod primum est, secun-
 do non modo vicinū ac proxi-
 mum sit, verūm etiam cum
 eo communicet, & per ex-
 trema commisceatur. Bre-
 uitas in omnibus utilis est, &
 maxime, si non inopia quæ-
 dam fuerit rerum dicenda-
 rum. Et hanc suppeditari
 oportet non tam à nominibus
 ac verbis, quàm ex ipsis
 rebus. Dico autem, si præter
 ueharis cursu, ea quidē quæ
 parua sunt & minūs neces-
 saria, exponas autem & ex-
 plices copiosè ea quæ sunt
 magna. Imò verò & præ-
 termittenda multa. Neque
 enim si conuiuio accipias a-
 micos, atque omnia appa-
 rata fuerint, ob hoc inter-
 media bellaria, & auicular,
 & potinas tam multas, &
 sues feros, & leporina, &
 sumina vel vuluas, saperdam
 quoque appones, & pulmen-
 tum, etiā si & illud apparatū
 & coctum habeas: sed que

vili ora sunt, missa facies. α Maxime autē temperantia quædā
 adhibenda est in descriptionibus montium, aut murorum,
 aut

ἢ ποταμῶν ἐρμυλεύεις, ὡς
 καὶ Διὸς ἀμύμονος λόγων ἀσπασ-
 κῆλας παρὰ τὸ ἐκείνου δο-
 κοῦς, καὶ τὸ σὺν ἑρῶν, πα-
 ρὰ τὴν ἰσορίαν, ἀλλ' ὀλίγον
 πρὸς ψάμας τὸ χησίμον,
 καὶ σαφοῦς ἔντα μεταδύου,
 ἐκφυγὰν τὸν ἴξον τὸν ἐν τῷ
 πρῶτῳ, καὶ τὴν τοιαύτην
 ἄπαθον ληνείαν, οἷον ὄρα-
 τι καὶ Ομηρῷ ὡς μεγαλο-
 φρον σοιᾶ. καὶ ὅτι ποιητὴς
 ἄν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον
 καὶ τὸν Ἰξίονα καὶ Τυτῶν, καὶ
 τὴν ἄνοιαν. ἢ δὲ Παρθένῳ
 ἢ Εὐφορίῳ ἢ Καλλιμαχῷ
 ἔλγει, πόθις ἄν, οἷα, ἔπειτα
 τὸ ὕδωρ ἄρει πρὸς τὸ χῆλ
 ἢ Ταντάλῳ ἢ γὰρ, ἔτα πό-
 θις ἄν Ἰξίονα ἐνδύσει; μάλ-
 λον δὲ ὁ Θουκυδίδης ἀντὶς,
 ὀλίγα τῷ τοιοῦτῳ ἔλα ἢ λό-
 γος χησάμας, οἷα ψαυ ὀ-
 πως ἄνδρῳ ἀφίσταται, ἢ μη-
 χάνημα ἐρμυλεύεις, ἢ Πολι-
 ορείας σχῆμα ἀνάστας, ἀ-
 κερῶν καὶ χεῶδων ὄν.
 ἢ ἔτι

quoties videlicet aut machinamentum aliquod exponit, aut
 obsidionis speciem, quæ necessaria atque vilis sit, declarat,

aut fluuiorum, ut ne vim
 ac potestatem verborum
 inept ac præter rem osten-
 tare velle videaris, tumq̃
 ipsius negotium agere hi-
 storia omiſſa, sed modicè
 adhibeitis illis, vilitatis &
 perspicuitatis tantum gra-
 tia, mox inde digrediaris,
 visco seu glutino quod in
 hac re est, atque vniuersa ta-
 li gulositate euitata: quem-
 admodum & Homerus, vi-
 pote magnanimus, fermè, ve
 vides, facit. Quamquam
 enim poeta est, prætercurrit
 tamen Tantalum, & Ixi-
 onem, & Tityum & reliquos.
 At si Parthenius, aut Eu-
 phorion, aut Callimachus
 eadem tractaret, quàm mul-
 tis putas versibus aquam ad-
 vsque labia Tantali addu-
 xisset? deinde quàm mul-
 tis idem Ixionem volutas-
 set? Quin & Thucydides
 ipse modicè hac orationis fi-
 gura vsus, vide quàm mox
 ab eadem iterum recedat,

ἢ ἐπι πόλεων σχῆμα, ἢ
 Συρακούσων λιμένα. ὅταν
 μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆ-
 ται, καὶ μακρὸς εἶναι δεῖξῃ,
 οὐ τὰ πράγματα ἐνόησεν
 εἶναι γὰρ ἅτα τὸ βῆλ, καὶ ὡς
 φάγοι. ὁμοίως ἐπιλαμβά-
 νεται καὶ τὰ γνηθμῆνα,
 πομπὰ ὄψα. ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 λόγους ἐρωῶντα τινὰ δεικνύ-
 σασθαι, μάστιγι μὲν ἰοικό-
 τα ὡς προσώπων, καὶ ὡς πρῶ-
 ζματι οἰκεία διγίωθ, ἔπατα
 ὡς σαφῆσαι καὶ ταῦτα, πᾶν
 ἐφῆται σοι τότε καὶ ῥηθρῶ-
 σα, καὶ ἐπιδείξαι πᾶν λό-
 γων δανότητα. ἔπειτα μὲν
 γὰρ ἢ ψόγοι, πᾶν ὡς φησὶ
 νοι καὶ περιουσιμῆνοι καὶ
 ἀσνοφάντησι, καὶ μετὰ ἀ-
 ποδείξαι, καὶ ταχῆς, καὶ μὴ
 ἀκαροί, ἰσὶ ἔξω τὸ δικασ-
 εῖον κῆνοί ἄσι, καὶ πᾶν αὐ-
 πᾶν Θεοπόμπῃ ἅττα ἔξασ,
 ἐλαττηθῆμόνως λαττοροῦν.
 τι τῶν πλεῖστων, καὶ ὁσπρὶ βῆ
 ποικ-

aut etiam civitatum formas,
 aut Syracusanum portum
 describit. Nam cum pestem
 illam narratione prosequitur,
 atque etiam longior esse
 videtur: tum ipsas res con-
 sidera. cognosces enim hoc
 pacto brevitatem, & ut fu-
 gientem illum res gestæ tum
 apprehendant ac retineant,
 ut quæ multæ sint. Quod si
 quando autem & dicentem
 aliquem introducere opus
 erit, curandum est ut maxi-
 mē personæ decora, & rei
 convenientia ac propria di-
 cat, deinde ut quamplurissi-
 mē etiam hæc. Nisi quod ti-
 bi β̄ permittitur, tunc rheto-
 ricari quoque, & ostenta-
 re verborum & orationis
 gravitatem. Nam laudes qui-
 dem aut reprehensiones, o-
 mnino parca, & circumspe-
 ctæ, & calumnijs minimē
 obnoxia, præterea & cum
 demonstratone quadā, & bre-
 ves & nō intepesitæ texidæ

sunt. Nam extra iudiciū ac forū illi sunt de quib. hæc dicun-
 tur. Alioqui in eandem cū Theopompo culpam incurres, qui
 invidiosè nimis accusat plurimos, & eam rem in studium

ποισμῶν τὸ πρῶμα, ὡς
 κατηγορῶν μᾶλλον, ἢ ἰσο-
 ρῶν τὰ πραγμαίνα. καὶ
 μὴ καὶ μῦθῳ, ἢ τις παρρη-
 σίαι, κικτῆσθαι μῦθον, ὃ μὴ
 πισωτέσθαι πάντως, ἀλλ' ἐν
 μίση θετέσθαι τοῖς ὅπασιν ἀν-
 ἰθιλωσιν, ἀκᾶσσοι περὶ αὐ-
 τῶν. ὅτι δ' ἀνιδιωσθαι, καὶ πῶς
 ἔδλετρον ἐπιρρῆπτεσθαι. τὸ
 δ' ὄλον, ἐκένου μοι μέθυ-
 σο, ποσᾶν τὸ αὐτὸ ἱρᾶ,
 καὶ μὴ πῶς τὸ παρῶν μᾶ-
 von ὄρᾶν γράφει ὡς οἱ νῦν
 ἐπαυῖσωνταί σε, καὶ τιμύ-
 σωσιν, ἀλλὰ τῷ σὺ μὲν πάντῃ
 αὐτῷ ἐσχασμίῃ, πῶς
 τὸς ἐπατα μᾶλλον σύγγρα-
 φει, καὶ παρ' ἐκένων ἀπᾶντα
 τῶν μισθῶν τῶν γραφῶν, ὡς
 ἀιγῆται καὶ περὶ οὗ, ἐκένῳ
 μίη τοι ἐλάθεσθαι ἀνὴρ λῶν,
 καὶ παρρησίας μισός· ἔδλε
 ἐδ' ἡσαναπτινῶν, ἐδ' ἡσα-
 νοπριτις, ἀλλ' ἀλύθεα ἐπὶ
 πᾶσι. τοῦτ' εἰ σφρονοίη
 τις, πῶς πᾶσας τὰς νῦν
 ἐλάιδας θέτο ἀνὴρ, οὕτως
 ὀλιγο-

& exercitationem quandam
 verit, ut accusare magis,
 quam historia tradere res
 gestas videatur. Iam verò
 & fabula, si qua foris in-
 cidat, dicenda quidem erit,
 non tamen credenda omni-
 no, sed in medio relinquen-
 da ijs, qui quoquo modo vo-
 lent, coniecturam de eaf-
 cturi sint. Tibi verò extra
 periculum sit, neque in hanc
 vel in illam partem magis
 inclinet. In uniuersum autē
 illud memineris (sapius au-
 tem idem dico) & non ad
 praesens solūm tempus re-
 spiciens scribas, ut ἢ qui nunc
 sunt, te laudent, & honoris
 bus afficiant, sed in omne
 aeuum intentus, illis potius
 qui in posterum victuri sunt,
 historiam componas, at-
 que ab illis mercedem scri-
 ptionis deposescas, ut dicas
 tur & de te aliquando: ille
 verò vir liber fuit, & ad
 dicendum fiducia plenus, ni-
 hil neq; adulatorium, neque

feruile, sed veritatem in omnibus secutus. Atque hoc, si quis
 modestè sapiat, ante omnes praesentium spes meriò ponat,

ὀλιγοχρονὸς οὐδ' ὄρας τὸν
 Κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτο-
 να, οἷον ἐποίησεν, οἰκδο-
 μίστας δὲ τὴν τῆ Φάρο πύ-
 ρον, μίσησον καὶ λαπίσον ἐρ-
 γων ἀπάντων, ὡς προσάγει
 ἀπ' αὐτῶ τοῖς ναυτιχομέ-
 νοις, ἐπὶ πόντῳ τῆς θαλάσσης, καὶ
 μὴ λατὰ ἀφ' ἑρβόντ' ἄρ πλὴν Πα-
 ρατονίαν, παρὰ δὲ πόντον, ὡς
 φασιν, ὅσα, καὶ ἄρα τὸν, ἅ-
 τις ἐμπόσοι ἄς τὰ ἔργατα.
 οἰκδομίστας οὖν τὸ ἔργον,
 ἐπόθεν καὶ λατὰ τῶν νηίδων
 τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν,
 ἐπιγέρας δὲ τιτάνου, καὶ ἐπι-
 καλύψας ἐπέγραψε τὸ ὄνομα
 τῷ τότε βασιλεῦσι τ' ἄλλοις,
 ὅπρι καὶ ἰκνύτο, πάντων ὀλί-
 γο χρόνῳ σωτηριόεργα καὶ
 τῷ σχίσματι τὰ γράμματα,
 ἐφ' ἑρανοδόχον δὲ, Σώστρα-
 τ' Δεξιφάνου. Κνίδι' ὅτι
 οἱς σωτήριον, καὶ τῶν πλοῖς
 ζομένων. οὕτως αὖ δ' ἐκεί-
 ν' ὅτι τὸν τότε λατὸν, ἔ-
 δ' τὸν

breues adeò ac momenta-
 neas existentes. An non vi-
 des Gnidium illum archi-
 tectum, cuiusmodi fecerunt.
 Cum enim extruxisset illam
 in Pharo turrim, maximè
 atq; pul. herrimum operum
 omnium, ut ex ea faces in-
 censa nauigantibus viam di-
 rigrent in multum usque
 maris, & ne deferrentur illi
 in Paratonium, locum om-
 nino (ut aiunt) periculo-
 sum, & vnde non facilè re-
 dire atque effugere licet, si
 quis intra angustias ac se-
 ptra illius delatus fuerit. Hoc
 igitur opus postquam ex-
 dificasset, intus quidem in
 faxis suum ipsius nomen in-
 scripsit, supernè autem cal-
 ce illita, atque ita priore in-
 scriptione occultata, no-
 men eius qui tum regnauit,
 superscripsit, ratus (id
 quod & euènit postea) par-
 uo admodum tempore futu-
 rum esse, ut literæ istæ foris inscriptæ vnà cum calce illita re-
 ciderent & euanescerent, appareret autem interior titulus,
 hic videlicet: Sofstratus Dexiphanis filius, Gnidius, Dignus ser-
 uatoribus, pro salute nauigantium, &c. Hoc pacto neq; hic
 ad illa

ἂν τὸν αὐτὸ βίον τὸν ὀλίγον
 ἰάρα, ἀπ' ἑς τὸν νῦν, καὶ τὸν
 αἰ, ἀρχὴς ἀπ' ἰσθμῆ ὁ ἀπὸ ρ. Θ.
 καὶ μὲν αὐτὸ ἢ τέχνη. καὶ
 τοίνυν καὶ πλὴν ἰστορίαν ἕτα
 γράφωμαι, αὐτὸ ἑὶ ἀληθεῖς
 μάκρον, πῆς πλὴν μίμνησασθαι
 ἐπιπίδα, ἢ πῆρ σὺν λογαρίσθαι,
 πῆς τὸ ἑὶ τὸις νῦν ἰπανυ-
 μῖφοις. οὐτός σοι λανῶν καὶ
 εἰς ἂν ἰστορίας ἀδικίας, καὶ
 εἰ μὴ. καὶ μὲν σὺν τινὲσιν αὐ-
 τῶν ἑὶ ἔχοι, καὶ ἑς ἄλλων ἕς
 μῆρ γέγραπται εἰς μὴ, καὶ
 λίσαι ὁ νῆς ἑὶ Κρατῖο.

ad illud tempus quod cum
 erat, neq; ad vitam suā, que
 modica ac brevis erat, respi-
 ciebat: sed ad hoc presens,
 & in perpetuum, donec tur-
 ris ea superstes futura est, ars
 quoq; illius manebit. Opor-
 tet igitur & historiam eodē
 modō componi, cum veri-
 tate magis in futuram spem,
 quā cum adulatione ad
 gratiam & dulcedinem ijs
 qui eam in presentia nunc
 laudant. Atque hæc tibi re-
 gula & amissis historiae ius-
 stæ. Qua quidem si qui exa-

minando ac perpendendo utentur, bene res habet, & com-
 modūm hæc a nobis scripta sunt: si minus, volutatum est in
 Cranio dolium.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Lucianus in hoc libello finem historię constituit, ut
 iuuet, καὶ χεῖρισμον, quod Græci vocant, non τὸ πρῶτον.
 Nam illud ex veritate, qui vltimus est finis, proficiscitur,
 Quod si per se subsequatur τὸ πρῶτον, non extrinsecus
 adductum, aut accersitum, id quoque magnopere ad
 historiam spectare. Hęc ita Lucianus exposuit, bellē
 quidem & doctē. In eo porro qui scripturus est histo-
 riam, duo insunt, oportet: οὐδεις πολιτικῆ, καὶ δυνάμεις
 ἰερωδωτικῆ.

a **Abderitis** aiunt.] *Conscribenda historiae ratio.*
b **Iam regnante.**] *Exordium c Tragedias.*] *Tragedia vehementius constat affectibus, ita ut tragedias agere videatur esse quiddam insaniam simillimum. Proinde Lucianus hic narrat Abderitis, ex Euripidis tragedia recitante tragedia, Archelao publicitius febrim oboriam: eam septimo post die transisse in insaniam, ita ut omnes ingenti voce versus quosdam ex Archelao Andromeda pronunciarent. d Non ut ipsi.*] *Adaptatio exempli. e Bellum omnium.*] *Proverbum ideo dictum est, quod bellum omnium verum novandarum auctor est, ut ex eo veluti nata videantur omnia. f Diogenes autem.*] *Occasio consilij.*
g **Surfum ac deorsum per Cranium.**] *Craneum scholae seu gymnasium, in quo Diogenes degit, ante Corinthum, ut Laert. lib. 6. scribit: ἐν τῷ αὐτῷ οὐκ ἄλλοθεν, ἐν τῷ κρημνῷ τοῦ τῶν κρημνῶν γυμνασίου. h A fumo quidem.*] *Proposito operis. i Caeterum nosti.*] *Attentio à difficultate. k Porro quando.*] *Diuisio. l Igitur communia.*] *Quae vitia fugienda historiam scribenti. m Isthmo diuisa.*] *Idem terra angusta inter duo maria. Est enim diuidens Euxinum & Caspium mare. Est & alius Corinthiacus, qui efficit, ut naues longo & angustissimi ambitu iuxta peninsulam circumuagentur. n Dis ἄριστον.*] *id est. Bis per omnia. Adagium, ut idem Lucianus hic in Apologia indicauit, ex arte musica mutuum sumptum, quo discrimen ingens ac longissimum intervallum significatur. Vnde quae pugnantissima inter sese videntur, totoque distudere genere, ea dis ἄριστον inter se discrepare dicuntur. Vide quae supra annotauit Erasmus noster in Chiliadibus suis. o Nihil falsum.*] *Danda enim opera est ei qui res hominum scriptis mandare volet, primo, ne narrationi suae mordacia & res commenticias adiungat. Hoc enim vitio cum in omnibus rebus nihil est turpius & perniciosius, tum vel maxime in monumentis rerum veterum.*
p **Porro qui putant.**] *Respondet eorum obiectioni, qui duplicem historiæ finem faciunt q Ex sola veritate.*] *Finis historiae veritas. Veritatem amet historicus, inquit post. r Ipsum sequatur.*] *A remotione. s Preterea etiam.*] *Ab ipsius laude & effectu. t Ceteris vero.*] *A persona eorum qui laudantur. u Singulare certamen.*] *Probat exemplo Alexandri, qui*

qui adulationis ambitione non laborabat. x Architecti.] Dinocratis. Vitruvius lib. 2. y Nam vel.] Sui iūci exempla riorum. & Homerus.] Neq; de patria sua quicquam prodidit, nec proprium nomen suis poemati intexuit. Eum tamen in Chio habitasse, docuisse, & uxorem atq; familiam habuisse, scribit Herodotus. Hinc Chium patem Theocritus in Thalyfia vocat. Septem tamen vrbes certant de eo:

Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Chios,

Argos, Athenę. In Chio autem insula sepul-
 tum esse, notavit Iacob. Bononiensis in Gellij cap. 11. libr. 3.
 A Edessa.] Edessa Arabia ciuitas, antea Antiochia dicta,
 vt scribit Plin. lib. 5. cap. 24. B Qui Rhodij.] Inter colossos
 & statuas ingentes, in primis celebratur colossus Rhodius, pedi-
 bus centum & quinq; altus. C At verò.] Hactenus de vitijs
 verborū & compositionis: iam que in rebus peccantur. D Iam
 alius.] Aliud exemplum. E Nullum est.] Vulgò sic: Porsio
 cont: altero in altero, tollitur alterum. F Polydamante.] Fe-
 runt hunc cū Antenore & Aenea, urbem Troie tradidisse Græ-
 cis. G Maximè autem.] Libertas historici. H Ob Cliti
 eodem.] Clitus nutricis Alexandri filius, & dux eius fidijsis
 mus, tandem ab ebrio Alexandro, quòd liberius patris Philippo
 res gestas exulisset, interemptus. De quo vide Curtium de gestis
 Alexandri: & Lucianum nostrum in dialogis Diogenis & Ale-
 xandri, item in Alexandri & Philippi. I Excrabilem istum
 Gylipum.] De Gylipo lege Aelianum de var. hist. lib. 12. cap.
 Quinam sint ex obscuris facti celebres. & Plutarchum de Li-
 beris ediscendis. K Ea que semel facta sunt.] Quod semel
 factum, infectum fieri nequit. ἀκλόστον acrisi. a. opt. Aeol-
 icus, verbi ἀκλόστον. L Artaxerxem metuerit.] Testan-
 tur Hebraei scriptores, nomē hoc, Persarū regibus cōmune fuisse,
 perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. M Equum ē
 Niseis illis.] Nisea a regio est Parteynes hand procul Casspijs
 montibus: ea equos præstantissimos, maximosq; aluit, quibus re-
 ges ipsi vrerentur. Patet hoc ex Strab. lib. 11. Plin. lib. 6. cap. 25.
 Suid. & Plutarch. in Pyrrho, Nisei equi meminit. N Neque
 Thucydides.] Aemilius Probus in Themist. & Cic. in Bruto,
 Thucydidem plurima fide dignū putauerunt. O Talis igitur
 mihi

mihi sit historicus ille.] *Historicus qualis esse debet, Salustius etiam docet in Catilinarij exordio. Sed à quo incepto, studiūq; me ambitio mala deuinerat, eodem regressus, statim res gestas P. R. carpiim, ut quaq; memoria digna videbantur perscribere: eò magis quòd mihi à spe, metu, partibus Reipub. animus liber erat. P. Ut metu careat, & nullis muneribus corrumpatur, & liber sit.] Metus est diffidentia expectari & impendentis mali, ut Cicero in calce lib. 4. Tuscul. diffinit. Historicus metuere nò debet, ut si què in scribenda historia offenderit, is illi in honoribus aduersetur, aut alia quacunq; in re. Q. Et dicendi libertatem, ac veritatē amet.] Hanc libertatem Graci παρρησίαν appellant. Hæc autem ad veritatē expromendam maxime pertinet, ut elegantissimè docet Plutarch. in libello de diffidentia adulatoris & amici. & Lucianus noster hic. Lupus numerat eam inter orationis figuras. vide Quintil. lib. 9. cap. 2. Abta Lucianus παρρησίας ob liberam & procacem linguam appellatus est in Piscatore. Iidem Demochares. Nam in historia positum requiritur si les. Igitur inquit Salustius de Catilinæ coniuratione: Quam verissimè potero, paucis absolvam. Cicero in 2. de Orat. ubi de præceptis historie tradit, lumen veritatis appellat historiam: Historia, inquit, testis temporum, lux veritatis, viva memoria, magistra vitæ. & infra, paulò post: Nam quis nescit primam esse historie legem, ne quid falsi dicere audeat: deinde, ne quid veri tacere audeat, ne qua suspicio gratiæ sit in scribendo, ne qua simulatio. Et Strabo lib. 1. Historia finis est veritas, Polybius lib. 2: Atqui scriptorem rerum gestarum docet, non mouere hominū affectus, neq; orationem ad id aptam requirere, neq; calamitates hominum insectari, quod tragediarum scriptores faciunt: sed dicta factaq; hominum verè referre, etiam si mediocria fuerint. & infra, Augustinus lib. 1. cap. 5. de Ciuitate Dei: Salustius, inquit, nobilitate veritatis insignis historicus est. R. Herodotum.] Vide in Herodoto vel Actio que annotauimus. S. Hippotyphiam.] Graci pro ingenio facti, & nimia gloria affectatione accipiunt. Nam ἰππὸς in compositione auget, τὸ φ & autem superbiam & factum significat. T. Quòd si autem.] Collatio rerum. V. Proemio.] De proximis historicis & cæteris paribus. X. Potentia.]*

ria.] Planius sic: Initium vim proamij habebit. Dat regulam
 historicam, ut in exordio attentionem tantum & docilitatem, non
 etiam benevolentiam capiet historicus. quam Livius servat in
 praefatione, in primis tertiae Decadis: In parte, inquit, operis mei
 licet mihi praefari, quod in principio summae totius profecti sunt
 plerique; verum scriptores: bellum maxime memorabile omnium
 quae inquam gesta sunt, me scripturum, quod Annibale duce
 Carthaginenses cum populo Romano gesserunt. Oritur à captan-
 da attentione, quae propositiorem totius illius Decadis continet:
 & videtur alludere ad haec Graecorum exordia. T Advertent.]
 Attentos reddet. Z Docilia.] Dociles auditores, &
 perspicua quae sequentur, facient. a Maxime autem.] Qui
 ordinem temporum digere, regiones & loca describit, exacte c
 nsilia tractat, res gestas commemorat, suam de rebus sententiam
 recte pronunciat: quique celebrat homines fama & nomine il-
 lustres, apas conciones, exhortationes, accusationes, legationes,
 facta, dicta, malos eventus, & haec omnia eleganti vestit ora-
 tione: non solum magnus est historiographus, sed etiam bonus
 orator. Quando autem etiam aperie proemio vitur, à duabus
 rebus tantum exordium sumat, non ut rhetores à iudicibus: sed bene-
 volentiae loco praetermissio, attentionem & docilitatem pariat
 auditoribus. Salustius Caesarem historiam complexurus, & do-
 ciles & attentos facit, promittendo brevitatem, & de quibus
 rebus sit dicturus β Permittitur.] Licet historico in con-
 cionibus praegressorai. i. rhetorico more loqui. Historica enim fa-
 cilitas è rhetorice enascitur. γ In Pharo.] De hac turri vide
 Strabonem libro 17. Fuit autem Paratonium locus paulò supra
 Alexandriam versus Libyam, ut Plinius ait lib. 38. cap.

12. ubi miratur Ptolemaeum Sosstrat. Gnidio architecto
 permisisse suam inscriptionem, cuius Sosstrati
 idem Luc. mentionem facit
 in Hippia.